

Изпепелени

ДЖУЛИАНА БАГЪТ

ЕГМОНТ

ДЖУЛИАНА БАГЪТ ИЗПЕПЕЛЕНИ

Превод: Анна Стоева

chitanka.info

Партридж е заел мястото на баща си като лидер на Чистите. Целта му е да превземе Купола отвътре с помощта на тайната съпротива. Нещата обаче не изглеждат толкова прости от новата му позиция. Неусетно Партридж се оказва изкушен от думите на баща си — може би, ако светът иска да оцелее, той се нуждае от Купола — и от Партридж, който да го управлява...

Докато решителността на Партридж отслабва, Преша и Брадуел продължават да сглобяват пъзела от улики, оставен им от времето преди Детонациите. Тяхната надежда е, че ще съумеят да излекуват нещастниците. Но всичко това зависи и от Партридж. Разделени от разстоянието и историята, дали Преша и Брадуел все още могат да му се доверят? Или светът е обречен на вечна война и злочестини?

Джулиана Багът е призната авторка на бестселъри, която пише и под литературните псевдоними Бриджит Ашър и Н.Е. Боуд. Има седемнадесет публикувани книги, сред които романи за възрастни, за по-млади читатели и сборници с поезия. Произведенията ѝ са излизали на страниците на „Ню Йорк Таймс“, „Вашингтон Поуст“, „Бостън Глоуб“, „Най-добрата американска поезия“, „Най-добрата креативна документалистика“, „Риъл Симпъл“, на NPR.org и са били четени в предаванията „Да поговорим за нацията“ и „Тук и сега“ на Националното обществено радио. Романите ѝ са влизали в подбора на книги за лятното четене на списание „Пийпъл“, книга на седмицата на „Вашингтон Поуст“, подбора на „Буксенс“, подбора на литературната секция на „Бостън Хералд“ и в списъка на „Киркус“ за книги на годината. Романите ѝ са издадени в над петдесет чужди страни. Тя е преподавателка в Програмата за творческо писане към Държавния университет на Флорида и учредител на организацията с нестопанска цел „Деца в нужда — книги на служба“.

На Дейвид Скот.

Понякога всичко, което искам, е да полегна, уморен от живота, със замъглени, невиждащи очи, и да оцелея заедно с теб.

ПРОЛОГ

БРАДУЕЛ

Знае какъв ще е краят. Може да го види почти толкова ясно, колкото и началото.

— Ще започна оттам — прошепва той към вятъра.

Усеща крилете си тежки. Перата се разрошват от някакво течение зад гърба му. Налага му се да прибере крилете си срещу вятъра, докато върви през стърнищата към стръмните скали. Исква му се да се върне назад и да се скрие, превръщайки се в малкото момче, което беше някога.

Никога на никого не беше казал това.

Не беше спал по време на убийството на родителите си, но му се искаше да е било така.

След като мъжете бяха нахлули в къщата им, го бяха събудили звуците от боричкането и виковете на майка му — вероятно точно преди тя и баща му да бъдат застреляни. Бяха предупредили Брадуел, че някой може да нахлуе в дома им. Той скочи от леглото и се скри под него.

Видя върховете на нечии ботуши изпод кувертюрата на кревата. Те спряха за момент и тогава един от убийците — човекът, който се готвеше да убие и него — коленичи, повдигна кувертюрата и лицата им се озоваха едно срещу друго.

Брадуел не помръдваше, не смеейки да си поеме дъх. Лицето на мъжа беше издължено и ъгловато, с леко изкривена долна челюст. Очите му бяха сини.

Той остана така известно време и накрая пусна кувертюрата.

— Момчето вероятно е отишло да спи при някой приятел — каза той на другия мъж с него.

— Провери ли стаята?

— Проверих проклетата стая!

Брадуел ги чу да си тръгват, но въпреки това не излезе. Остана под леглото и се престори, че спи. Представи си, че сънува. След това

отвори очи. Онова, което последва, беше частта, за която признаваше, че се е случила. Слезе в кухнята като всяка друга сутрин — това беше всичко, което мозъкът му успя да направи. Когато родителите му не се появиха, той ги извика и едва тогава започна да се паникьосва. Накрая намери телата им, които все още бяха в леглото.

Можеше да изтича при тях, когато майка му беше извикала, но вместо това се скри. Каза на Преша, че е спал по време на убийствата и искаше да повярва, че това е истината. Всъщност това беше първият път, когато трябваше да умре, но далеч не и последният. Фактът, че все още е жив, беше чиста случайност.

Брадуел се изкачва по камъните към ръба на скалите. Тъмно е, но луната е ярка. Той широко разперва криле и се навежда срещу вятъра. За момент си помисля, че вятърът ще отслабне, той ще падне надолу и ще полети.

Но той не притежава криле, които да го удържат.

Да полети. Това не е краят.

Краят е пепел и прах.

Трябваше да се превърне в мъченик като родителите си.

Беше получил назаем това време, което да прекара с братята си — Ел Капитан и Хелмут. Никога не му е било писано да се влюбва или някой да го обича като Преша. Когато мисли за нея, сякаш някой изтръгва сърцето му от гърдите. Можеше да умре заедно с нея върху замръзналата земя на онази гора. Можеше да умре заедно с братята си и кръвта им да се смеси. Но не това беше неговият край.

Тук, върху стръмните скали, той вижда края — как лежи с разкъсани гърди върху земята, сред пепелта и прахоляка на родната си земя. Истината се издига от тялото му като дълга, разгъваща се панделка, опръскана с кръвта му.

Как ще се случи? Кога?

Знае само, че не остава много време.

Вятърът плющи в крилете му и той има чувството, че се спуска стремглаво към този миг. Или пък краят му бърза да се срещне с него? Този път няма да се крие. Този път ще се затича към вика.

ПРЕША КЛЮЧ

Стаята на Преша е заключена. Надзирателите идват и си отиват с подрънкващи връзки ключове. Колко ли стаи има? Къде ли е Брадуел? Къде са Хелмут и Ел Капитан? Къде са нещата ѝ — мускалът и формулата?

Надзирателите никога не отговарят на въпросите ѝ. Пожелават ѝ да се оправя бързо. Тя им казва: „Не съм уморена“. Казват ѝ да си почива. Тя им отговаря: „Не мога да спя“. Те се усмихват, кимат и ѝ посочват алармените бутони, поставени върху всяка от стените на стаята ѝ. „Натисни тук, ако случаят е спешен.“ Надзирателите също носят огърлици със закачени на тях бутони за спешни случаи. Но тя не знае какъв спешен случай да очаква. Когато ги пита, те ѝ отговарят: „Просто за всеки случай...“.

— Какъв случай?

Не ѝ казват.

Всеки ден е един и същ. Минават твърде много дни, за да може да ги преброи. Минават седмици, може би е минал вече почти месец.

Всички надзиратели са жени, златисти на цвят, и всички сякаш почти блестят отвътре. Дали е заради светлината от камината, или защото толкова много от тях са бременни? Нали бременните жени са озарени от някаква вътрешна светлина? Повечето имат издути кореми, които стърчат над бедрата им.

Но не само надзирателите са златисти. Децата отвън, на полето, също са такива. През целия ден на различни интервали от време ги изпращат навън да си играят. Имат пръчки, топки и мрежи, опънати върху колове, забити в студената земя. Всички са златисти, сякаш са били натопени в нещо с лек металически оттенък, и нямат сраствания, белези или следи. Просто кожа. Алармите се люлеят върху палтата на гърдите им.

Надзирателките носят на Преша подноси с храна — топъл бульон, овесена каша и високи чаши със студено мляко, което е много,

много бяло и в него няма и една точица пепел. Пепелоядите са навсякъде, плъзгат се по лъжиците, по ръба на металната вана, отвътре и отвън по стъклата на прозорците. Имат гърбове като на бръмбари и леко проблясват с цветовете на дъгата. Сякаш работят и през деня, и през нощта и са устойчиви на студа.

Една от надзирателките ѝ каза, че са били специално създадени така, че да използват единия чифт от деликатните си ръце, за да тъпчат пепелта в миниатюрните си усти. „Да положат едно ново и чисто начало“ — допълни тя.

Те са причината небето зад прозореца да има синкав оттенък, вместо да е сиво. Заради тях чаршафите, калъфките на възглавниците и дори ситният гъши пух, изпаднал от юргана, често са ослепително бели. Преща не си спомня някога да е виждала нещо толкова девствено чисто.

Всичко в стаята ѝ е поддържано в изрядна чистота. Сменят чаршафите ѝ всеки ден. В съседната баня винаги има ново калъпче сапун. Някой дори маха отскубнатите косми, насъбрали се върху четката ѝ за коса — всяка сутрин тя е чиста.

Тя плъзва пръст по прозореца и след това поглежда през него. Може да види древна наклонена каменна кула, като че ли огънала се под поривите на вятъра, странни, движещи се тежко, зверове с големината на крави, но с дебела, сякаш гумена кожа без косми. Някои от тях имат бивни и се скитат надолу по обвития в мъгла склон. Зад стадото се намира въздушният кораб, покрит от хълм зеленина. Лозите са го погълнали.

Дали някога ще се върнат отново у дома? Дали домът им изобщо съществува? И сега — след всичко, което се беше случило, след всичко, което беше сторила — заслужава ли да има място, което да нарича свой дом? Брадуел и неговите тежки криле — тя му стори това. Иска ѝ се да може да върне нещата такива, каквито бяха преди. Но вече няма връщане назад.

Да сложиш ново и чисто начало.

Но какво да сториш, когато не можеш да започнеш на чисто?

Дали някой работи по въздушния кораб? Дали Брадуел, Ел Капитан и Хелмут са възстановили достатъчно силите си, за да могат да пътуват? Дали Брадуел някога ще ѝ прости?

— Това е загуба на време — на няколко пъти беше загубила търпение и се бе разкрещяла на надзирателките. — Трябва да се върнем у дома! Хората се нуждаят от нас.

Те се усмихват, кимат и посочват алармите на стените.

През нощта, когато в стаята ѝ стане тъмно, алармите светят в червено и тя чува воя. Разнася се всяка нощ — кучета в далечината. Вълци, лисици или койоти? Какви ли виещи кучета можеше да има по тази земя? Понякога ѝ се иска кучетата да дойдат по-близо, заплашвайки да я разкъсат. Може би иска да бъде разкъсана на парчета и да изчезне.

Събужда се и се чувства по един и същи начин. Исква чувството ѝ за вина да бъде разкъсано на парчета, погълнато и да изчезне. Брадуел. Сега си мисли за него. Стаята ѝ е обагрена от светлината на утрото. След като инжектира серума в птиците на гърба му и крилете му бързо и лудо започнаха да растат, докато ребрата и раменете му също се разширяваха, той попита:

— Какво ми стори?

Сега тя знае, че го е предала. Той не искаше да бъде спасен от съдържанието на мускала — лекарството, което някой ден можеше да доведе до пречистването на оцелелите от всичките им белези и сраствания. Той искаше да умре чист според собственото си разбиране за тази дума, но тя не можеше да му позволи да го направи.

Тя лежи в леглото си сама и все още е сънena. Спомня си времето, прекарано с Брадуел върху твърдия под на каменния подлез. Грубите му и топли ръце, обхванали лицето ѝ. Сякаш за пръв път в живота си беше напълно жива — жива с всяка клетка на тялото си. А сега нещо вътре в нея като че ли беше мъртво. Чувства се празна. Брадуел я мрази. Тя мрази самата себе си. Би сторила всичко, за да спечели отново доверието му, но знае, че станалото е необратимо.

От философска гледна точка разбира защо той смята за противна идеята за премахването на срастванията му и заличаването на белезите — той не иска да изтрие миналото, греховете на Купола. Но тя не разбира защо няма дори и една малка частичка дълбоко в него, с която да иска отново да се почувства завършен и цял.

Тя докосва белега от вътрешната страна на китката си — тънката, набръчкана линия, където синтетичната кожа на главата на куклата се съединява със собствените ѝ нервни окончания. Когато беше на

тринадесет, тя се опита да отреже главата на куклата и заедно с нея ръката си. Спомня си усещането от ножа върху кожата. Болката беше остра. Беше нещо, което тя контролираше, а не нещо, което ѝ се случваше. Тя обича да контролира нещата. Дали си е мислела, че ще е по-добре, ако има чукан вместо ръка? Дали изобщо е мислела? Едва ли. Искаше само да се отърве от куклата.

Все още го иска. Мускалът и формулата я приближават с една стъпка по-близо до тази възможност, но Барт Кели конфискува онези неща, за изравянето на които всички те бяха рискували живота си. Ако тя можеше да ги върне обратно в Купола, където все още има учени, работещи в лаборатории, това щеше да помогне не само на нея. Не. Можеше да има бъдеще, в което всички оцелели са отново цели и завършени.

Тя разтрива кокалчетата си, скрити вътре в черепа на куклата, и плъзва пръсти нагоре по ръката си. Тя иска да бъде цяла отново. След всичките тези години кой не би го искал?

В ключалката изтраква ключ. Бравата се завърта. Утрото е ярко.

Преша сяда изправено на ръба на леглото и чака.

Феделма е единствената надзирателка, чието име знае. Тя е началник на останалите надзирателки и захваща косата си във формата на два рога. Тя е по-силна и може би затова ѝ е позволено да говори повече. Преша изпитва облекчение, че я вижда.

Феделма също е бременна. Не ѝ е лесно да се движи — коремът ѝ е опънат като барабан, а тя не е млада. Косата на слепоочията ѝ сивее. Кожата около очите ѝ леко се набръчква, когато се усмихва. Тя отваря широко тежката врата с една ръка, докато носи с другата калаен поднос.

— Спа ли? — пита тя.

— Почти не — отвръща Преша и минава направо на въпроса, който я интересува. — Искам да се срещна с Барт Кели. — Не го беше виждала от първия ден — онази бъркотия от шумове, тръни, кръв и криле, когато всички те бяха натоварени на една каруца и докарани тук. — У него има неща, които ми принадлежат.

— Той държи на думата си — казва Феделма и оставя подноса на нощната масичка. — Ще ти разкаже всичко, когато му дойде времето.

Всичко. За майка ѝ и баща ѝ? За миналото ли? Барт Кели беше един от Седемте. Бил приятел на родителите ѝ, когато всички те са

били млади. Знае повече за тях, отколкото тя някога ще узнае. Сега това, че тя се е надявала да открие баща си тук, ѝ се струва невероятно. Той ѝ липсва, макар че изобщо не го познава.

— А въздушният кораб? Просто така ли ще го остави да стои, покрит от лозите?

— Засега те го скриват. Така той ще е в безопасност от хищниците и шайките крадци. Ето защо лозите са създадени да бъдат месоядни — това е защита.

Създадени да бъдат месоядни? — мисли си Преша.

Вероятно някъде има лаборатории и развъдници...

Феделма се протяга и хваща внимателно Преша за китката — не тази с главата на кукла, а другата. Феделма се плаши от куклата — смущава я начинът, по който тя се е сраснала с юмука на Преша, макар да се опитва да се преструва, че това не е така.

— Какво правиш? — пита я Преша.

Феделма навива ръкава на пуловера ѝ и разкрива ръката ѝ.

— Виждаш ли? Кожата ти е започнала да става леко златиста — казва тя. — Храната ти е смесена с химикал, който отблъсква лозите — миризма, която се разнася от кожата ти.

Сега и Преша го забелязва.

— Хората не харесват да ги тровят — казва тя.

— На хората не би им харесало и да бъдат удушени или разкъравени до смърт от бодливите лози.

Това е истина. Преша беше видяла как лозите за малко не убиха Брадуел, Ел Капитан и Хелмут.

— Яж — казва Феделма и побутва подноса към Преша.

— Защо никой не ми казва нищо за алармите? От какво се страхувате?

Феделма разтрива ръцете ѝ, сякаш са замръзнали.

— Не говорим за това — тя отива до прозореца.

— Чух воя.

— Дивите кучета са наши. Помагат ни да се чувстваме в безопасност.

— Защо просто не говориш с мен? Защо не ми разкажеш истината?

— При нас никога не са идвали непознати. Не знаем как да се държим с тях, освен като с нещо чуждо, което може би е заплаха.

— Аз приличам ли ти на заплаха?

Феделма я поглежда, но не отговаря:

— Един от вашите започна да обикаля наоколо. Не зная как е получил разрешение. Когато пристигнахте, той беше най-зле. Може би изобщо не е получил разрешение и въпреки това е там, навън. Виждам го вече два поредни дни.

Преша се изправя и бързо отива до прозореца:

— Брадуел?

Феделма кима:

— Все още не стои съвсем сигурно на краката си...

Опитомените животни са били отведени другаде, но децата са там и тичат с топки и пръчки. Повечето играчки изглеждат нови, както шапките и шаловете им. Коледа току-що е отминала. Дали са ги получили като подаръци? Те крещат и подсвиркват. Една малка група деца пеят и правят заедно жестове с ръце.

Едно малко момиче в яркочервен пуловер заобикаля групите. Тя притиска към гърдите си кукла. Преша си представя себе си на тази възраст със своята собствена кукла — онази, която завинаги се беше сраснала с юмрука ѝ. Някога е била нова — очите ѝ са блестели и са се затваряли едновременно. Да бъдеш нов. Да се чувстваш нов. Тя не може да си го представи...

Друго момиче отива при онова с куклата — двете са еднояйчни близначки. Хващат се за ръце и продължават да вървят.

Толкова много деца, толкова малко възрастни. Заселват земята отново. Трябва да го правят. Къде е Брадуел?

— Сега виждаш ли го? — пита Преша.

— Не — отвръща Феделма, — но той е някъде там, отвън.

— Аз също трябва да изляза — казва Преша.

Феделма поклаща глава:

— Трябва да се храниш. Трябва да спиш. Ако искаш да укрепнеш, трябва...

— Трябва да го видя със собствените си очи — Преша отива до вратата, която Феделма е забравила да затвори след себе си.

— Не! — провиква се Феделма. — Преша! Спри!

Но Преша вече е излязла през вратата и се затичва по коридора. Открива стълбище и краката ѝ трополят надолу по стъпалата. Чува Феделма след себе си.

— Преша! Недей!

Трябва ли да тича, докато е бременна? Изобщо на колко ли години е?

Преша стига до тежка врата, водеща навън.

Въздухът е режещ и влажен. Тя бързо преминава през множеството от деца, всичките златисти на цвят. Една група играе някаква игра, при която някои деца са застанали в широк кръг, докато други неспирно се въртят вътре в кръга:

В огледалото погледни!

Внимателно потърси!

Виж се ти! Виж се ти!

И последен не бъди!

Децата от кръга крещат песента и след това онези по средата, които са замаяни от въртенето, започват да гонят другите, разпръсквайки се из тревата във всички посоки.

Другите обаче, които не играят играта, спират и гледат Преша. Сега, когато е сред тях, тя забелязва още една двойка близнаци. После още един, който изглежда съвсем същия като другите двама. Никога преди това не е виждала трима близнаци. Въпреки това, не иска да ги зяпа, защото самата тя не обича да я зяпат.

Едно момче със смолисточерна коса крещи „Вижте!“ и сочи ръката с глава на кукла. Преша отказва да я скрие.

— Тихо, момче! Върви да си играеш! — кара му се Феделма, която пухти зад гърба ѝ.

Преша се насочва към каменната кула — трябва ѝ място, откъдето да се вижда по-добре. Децата ѝ напомнят за това, какви може би са нещата в Купола. Въздухът, който може да се диша, липсата на деформации, белези и сраствания. Зачудва се къде ли е сега нейният полубрат, Партридж. Той се върна в Купола да се предаде. Дали е намерил хора, които да му помогнат да намери начин да свали баща си от власт? Дали ще си спомня за онези, които страдат отвън? Дали ще постъпи както трябва? Дали Преша постъпва както трябва, стоейки затворена тук и губейки ценно време? Дали Барт Кели ще удържи на думата си?

— Не трябва да си навън! — крещи Феделма след нея. — За теб има строги заповеди да стоиш вътре и да се възстановяваш! Ако Барт Кели разбере за това, няма да е добре. Не ме ли слушаш?!

Преша тича по останалия път до кулата. Дробовете ѝ парят от студа. Изкачва се нагоре по малкото кръгло стълбище, като взема по две стъпала наведнъж, и се издърпва нагоре по парапета със здравата си ръка. Притиска главата на куклата към гърдите си, сякаш тя може да чуе оглушително туптящото ѝ сърце.

Кулата е кръгла, с островръх покрив. Тесните прозорци са просто рамки без стъкло. Вятърът нахлува през тях. Камъкът, покрит с петна хлъзгав мъх, е студен и износен от влиянието на времето. Тя спира при един от прозорците и поглежда навън. Вижда носеща се на талази мъгла и въздушния кораб от нова гледна точка. Лозите шумолят и корабът сякаш леко се олюлява нагоре-надолу. Дали лозите са се вкопали толкова надълбоко, че карат кораба да се тресе? Дали не са го нападнали някакви вредители? Дали изобщо ще се махнат някога от тук? Без въздушния кораб това е невъзможно.

Тя се придвижва бързо до следващия прозорец. Вижда няколко непознати за нея животни, заврели муцуните си в тревата, близо до една скалиста издатина.

Чува ботушите на Феделма по стълбището. Преша се обръща и жената се появява пред нея, дишайки тежко.

— Трябва ли да тичаш след мен в твоето състояние? — укорява я Преша.

— А ти трябва ли да тичаш наоколо в твоето състояние? — отвръща ѝ Феделма. И двете са излезли от главната къща без палта. Феделма притиска силно ръце към гърдите си, върху корема. Вятърът подхваща тънките косми, изплъзнали се от двата остри кока върху главата ѝ.

— Защо си мислиш, че ми има нещо? — пита Преша. — Брадуел, Ел Капитан и Хелмут — те са тези, които едва не умряха. Не аз.

— Те са наранени от тръните, но твоят случай е донякъде по-сериозен. При теб е наранено сърцето.

Преша се сепва:

— Не зная за какво говориш.

Но всъщност знае. Болката е вътре в нея като тежък камък, сложен върху гърдите ѝ. Чувство за вина, загуба и предателство. Тя отива до следващия тесен прозорец и поглежда навън. Вижда само

небе, земя и далечни дървета. Един пепелояд пълзи между плътно наредените един до друг камъни. Тя го побутва с върха на пръста си.

— Трябва да се излекуваш отвътре — казва ѝ Феделма. — Това отнема време.

Очите на Преша са пълни със сълзи. Тежестта е толкова голяма, че ѝ е трудно да диша. Дробовете ѝ сякаш ще се пръснат и усеща остра болка в гърдите.

— Кели иска да се срещне с вас днес. С всички вас.

— Защо не ми каза по-рано?

— Не трябваше да ти казвам — въздъхва тя. — Той ще ти помогне, но ще поиска нещо в замяна.

— Какво?

Феделма не отговаря. Тя накланя глава към прозореца. В този миг настъпва тишина. Чуват се само децата, които играят на полето, и вятърът.

— Ето го човека, когото търсиш — казва Феделма и се отдръпва от прозореца. — Ела да видиш.

Преша бързо се приближава.

Брадуел върви надолу по хълма през гъстата трева. Прегърбен е под тежестта на три чифта тежки криле, стигащи чак до петите му. Краищата на крилето се носят след него. Още не е свикнал с тежестта на крилето и острите смени на посоката на вятъра го блъскат силно. Крилето го правят тромав, непохватен и несигурен — прилича на жребче, което се опитва да свикне да се държи на краката си. Винаги верният му Финън го следва. Черната кутия на тялото му е окачена върху тънките му крака със закачени на тях колела, които оставят след себе си тясна ивица сплескана трева.

Тя си спомня спринцовката в треперещата си ръка и как инжектира всяка една от трите малки птици, заровени в гърба му. Той искаше да умре така, както сам реши. Тя го лиши от това. И въпреки това, той е жив. Сърцето в гърдите ѝ бие като барабан. Каквото и да се случи, тя няма да му се извинява затова че го е спасила. Не би могла да го направи. И той никога няма да ѝ прости за това.

Той спира и за момент тя се чуди дали не е усетил погледа ѝ върху себе си, но не се обръща към нея. Вдига поглед към небето и птиците, които кръжат над главата му. Все още е блед от загубата на кръв, но челюстта му е здраво стисната, а очите твърди като стомана.

Поема си дълбоко дъх и гърдите му се разширяват. Докато наблюдава плавния полет на птиците, едно от крилете му потрепва едва доловимо.

Обърни се! Обърни се и ме погледни! — подканя го тя. — Аз съм тук. Но той се прегърбва отново и продължава да върви срещу вятъра.

ПАРТРИДЖ СКРЪБ

Понякога се надига в гърлото му. Убива го. Понякога дори отваря устата, сякаш наистина се готви да каже на някого: „Убих баща си. Водачът, когото обичате — Уилъкс, вашият спасител, убих го“. Но след това гърлото му се свива.

Разбира се, не може да каже за това на никого друго, освен на Лайда. След като ѝ го призна, му олекна, но само за кратко. Вижда я на всеки няколко дни и прекара Бъдни вечер с нея. Оттогава мина почти цял месец. Сутринта на Коледа те се събудиха и си размениха малки подаръци в красивия ѝ апартамент — онзи, който ѝ беше уредил на Второ горно ниво. Това беше първото нещо, което направи, когато правомощията на баща му му бяха прехвърлени. Изкара Лайда от медицинския център и сега имаше хора, които да се грижат за нея и за бебето, което растеше в нея. Тяхното бебе.

Изненадан е от това колко оглушително може да звъни една тайна в главата му: Убих го. Обаче това не е просто тайна. Знае го. Това е убийство. Убийството на неговия собствен баща.

Партридж седи в преддверието до главната зала, откъдето чува опечалените, започващи да се изреждат в редица. Те сподавят скръбта си, но доста скоро тя ще се отприщи. С всички тези тела, натъпкани вътре, ще стане шумно и задушно и Партридж ще трябва да приеме съболезнованията им и цялата им извратена обич към баща му.

Партридж не се изненадва, когато Форстийд влиза в стаята. Известно време той е бил лицето на ръководството на Купола и присъства на повечето такива церемонии. Откакто усетил здравето си влошено, бащата на Партридж го използвал като кукла на конци и Форстийд несъмнено очаква да замени Уилъкс след смъртта му. Разбира се, той не обича Партридж.

Форстийд не е сам. От двете му страни вървят Пърди и Хоп, които работят за него. Всички те поздравяват и сядат на масата от махагон срещу Партридж. Партридж е облечен в един от черните си

погребални костюми. Вече има седем такива — по един за всеки ден от седмицата.

— Надявах се да поговорим за няколко минути — казва Форстийд.

— Е, бих искал да зная още колко възпоменателни служби ще има — казва Партридж.

Все едно е на турне с урната на баща си — нещо като турне на скръбта. Най-лошата част е изтърпяването на хвалебствията. Някои от говорещите разказват как баща му е спасил всички тях от това да станат несретници — онези унижителни и жалки подобия на хора без душа, в които не е останало нищо човешко. Той си казва, че ще може да промени отношението им, когато му дойде времето. Преди известно време каза на Лайда, че ако тези хора срещнат несретница като Преша, всичко ще се промени. Но всичко това го разболява и тревожи.

— Много ли ти идва? — пита Форстийд и вдига глава. — Имам предвид, да се справяш с личната си скръб сред цялото това преклонение към баща ти? Сигурен ли си, че ще можеш да се справиш?

Форстийд умее да се изразява двусмислено — Партридж не може да не му го признае. Дали не долавя сарказъм в забележката му за личната мъка на Партридж? Дали не намеква, че той не скърби достатъчно? Може би подозира, че Партридж е убил баща си? Или пък просто го нарича „слабак“?

— Просто искам да се захвана с работа — казва Партридж, — с работата, която баща ми искаше да върша.

Той отпуска брада върху гърдите си и разтрива челото си, за да скрие за момент очите си, защото в тях са се появили сълзи. Истина е, че уби баща си и не съжалява за това, но освен това баща му му липсва. Това е извратената част. Партридж го обичаше. На един син му е позволено да обича баща си, независимо от всичко, нали? Партридж мрази бързото връхлитане на емоциите — чувството на вина, страхът, че ще го разкрият, и тъгата...

Пърди проверява графика в ръчното си устройство.

— Хората все пак се нуждаят от публичен траур — казва Форстийд.

— А какво ще кажеш да има и малко личен траур? — отвръща Партридж. — От културна гледна точка мисля, че доста ни бива в това

да съдържа емоциите си.

— Баща ти искаше да има време за обществен траур — отбелязва Форстийд.

Понякога Партридж си мисли, че Форстийд може би е мразел баща му. Тъй като винаги е бил втори след него, не може да не му е завиждал за властта, която е имал.

— Но тази церемония е различна — намесва се Пърди.

— Какво ѝ е различното?

— Споменах го в последния си доклад — натъртва Форстийд.

Той непрекъснато дава доклади на Партридж — дебели купчини листове, изпълнени с актуална бюрократична информация и изписани плътно с безсмислици („До този момент се счита, че гореспоменатият се е въздържал и противопоставял на изпълнението на горепосочените задължения...“). Не може да се насили да чете тези доклади.

— А, добре — казва Партридж. — Трябва да съм пропуснал тази част. Някой може ли да ме информира?

Пърди поглежда към Хопс и Форстийд. За човек, който живее в Купола, Форстийд е много мургав. Зъбите му са толкова блестящи, че изглеждат като полирани. Косата му е остра, сякаш е била напръскана със спрей за коса.

— Този път ще дойдат всички високопоставени и важни хора — обяснява Форстийд. — Церемонията ще е затворена за публиката, обаче ще я излъчваме на живо. Искаме тя да създава усещане за важност. За момента, в който хората наистина ще приемат бъдещите си лидери. Така ще преминем към този нов етап.

Партридж се обляга назад и въздъхва. Той познава тези хора от политическите функции, които изпълняват, и приемите. Те са хората, живеещи в жилищната сграда, където е израснал, и са родителите на приятелите му от академията.

— Този път не искам да седя до Айралийн — поклаща глава той. — Не ме разбирайте погрешно. Тя ми харесва. Уважавам я. Но те трябва да свикнат с мисълта, че няма да се женя за нея. Всеки път, когато ме видят с нея, ще ми е все по-трудно да обяснявам, че съм с Лайда.

На Бъдни вечер се бяха целували малко, след което той беше сложил ръка върху меката кожа на корема ѝ, където бебето тъкмо започваше да расте.

— Ще ставам баща. Двамата с Лайда ще се женим. Трябва да накараме хората да свикнат с тази мисъл и да приключим с лъжите на баща ми.

Хопс поклаща глава и двойната му гуша се разлюлява. Той е човекът, заел се с работата върху имиджа на Партридж:

— Работим върху история, която ще оправи нещата. Имаме план, но просто е твърде рано. Екипът ми работи усърдно. Повярвай ми.

— А истината? — Партридж усеща как по лицето му се разлива топлина.

Начинът на работа на баща му е бил свързан с лъжи. Разказвал е на хората приказки, за да могат да спят нощем — приказки за един свят, разделен на чисти и несретници.

— Какво ще кажете поне веднъж да изречем истината?

Форстийд поставя юмруците си на масата и се изправя, навеждайки се към Партридж:

— Истината е, че си прелъстил една жена, докато си сгоден за друга. Наложницата ти е настанена на хубаво място, за да си мълчи. Какъвто е бащата, такъв е и синът.

— Изобщо не приличам на баща си — Партридж се втренчва във Форстийд, очаквайки той да отстъпи, но мъжът не го прави. Той гледа гневно към Партридж, сякаш си проси младият мъж да го удари.

Пърди нарушава мълчанието. Той се почесва по тила и казва:

— Просто не разбирам защо не се интересуваш от момиче като Айралийн. Тя е създадена за теб.

— В буквалния смисъл — натъртва Партридж.

— Е, тя е истински улов — отбелязва Пърди. — Понякога някой друг трябва да ти подаде огледало, за да видиш нещата по-ясно. Не съм ли прав, приятели?

— Да, разбира се — отвърща Хопс.

Форстийд кимва.

Партридж усеща силно пристягане в гърдите.

— Влюбен съм в Лайда. Няма да ме принудите да спра да я обичам, ясно ли е? Така че защо не запазите проклетото си мнение за себе си?

— Ще измислим нещо — Пърди вдига ръце във въздуха. — Всичко ще бъде наред.

От всичко той най-много мрази точно това — отбранителните, закачливи усмивки, които прикриват всичките лъжи. Не може да понася това повече. Има чувството, че гърдите му ще експлодират. Той се навежда напред.

— Зная истината и ще ръководя с истината. Баща ми беше най-големият масов убиец в историята — казва Партридж. Това е истината, която той е сдържал в себе си дълго време. Поне веднъж се чувства силен. — Хората знаят това, но се преструват, че не го знаят. На всички са им били казвани лъжи и те живеят в съответствие с тях. Това сигурно ги изяжда отвътре. Би трябвало да са готови да го признаят. Това е единственият начин да продължат напред. Трябва да се справят с това и да започнат отначало.

— Господи! — възкликва Хопс. Той е извадил от джоба си носна кърпичка и я притиска към горната си устна и челото.

— С каква цел? — пита Форстийд с широко отворени от удивление очи. — Да не би да искаш несретниците и чистите да вървят ръка за ръка към някакво красиво бъдеще?

— Ще навреди ли, ако сме подготвени за времето, когато напуснем Купола и започнем да устройваме живота си там, навън? Лошо ли ще е, ако изпитваме известно състрадание към оцелелите? — Партридж и Лайда правеха планове за някои прости неща, които можеха да започнат да правят, за да подобрят живота отвън — чиста вода, храна, образование и медицинско обслужване. — Можем наистина да подобрим живота им.

— Колко благородно — казва Форстийд.

Партридж не може да понася снизходителното му държане.

— Да не прибързваме — казва Пърди.

На Партридж му е писнало да отлага нещата, за да избегне конфликт. Моментът е настъпил. Той променя тона си, опитвайки се гласът му да звучи възможно най-спокойно:

— Вижте, мислих за това. Какво толкова лошо би имало, ако съветът се състои от хора отвътре и от хора отвън?

Той, Лайда и Преша могат да участват в този съвет, заедно с Брадуел и Ел Капитан. Могат да осъществят истински напредък.

— Господи! — възкликва Форстийд, отива до вратата, проверява дали тя е заключена и след това сядат на масата.

— Какво лошо би имало в такъв съвет? Какво лошо би имало в това да осъществим известен напредък? — продължава Партридж. Трябва да има напредък. Това беше основната причина да се предаде на Купола. Затова уби баща си — за да се бори за някаква надежда.

— Не, не и не — тихо се възпротивява Хопс. — Това са твоите хора, Партридж — хората от Купола. Те харесват нещата да са нормални и последователни. Не можеш да се намесиш в живота им и да го обърнеш наопаки.

На Партридж му се иска да стане и да обърне масата. Той скръства ръце на гърдите си, за да се опита да сдържи бясно туптящото си сърце:

— Защо не? Може би това е единственият начин, по който ще успеем да възстановим нещата.

Форстийд се засмива.

— Какво е толкова смешно? — Партридж изпитва внезапна омраза към Форстийд. Лицето му почервенява от гняв. Щеше да е по-добре Форстийд да го беше ударил или поне да беше оспорил думите му. Но да му се присмива...

— Като изследовател бих искал да ти обясня, че онова, което наричаш „лъжа“... — започва Хопс.

— Термин, с който аз дълбоко не съм съгласен — намесва се Пърди.

— Тази лъжа — продължава Хопс, като прави във въздуха жест за кавички — създаде основата, която позволява на хората да приемат себе си, да могат да се гледат в очите, да се обичат един друг и да продължават. Ако премахнеш това, тогава...

— Тогава какво? — пита Партридж.

— Ако ги лишиш от тяхната лъжа, те ще се самоунищожат — усмихва се Форстийд. — Ето какво. Какво ще кажеш за малко състрадание към хората вътре в Купола, а?

В стаята настъпва тишина. Тези мъже няма да бъдат на негова страна. Има други хора в Купола, които би трябвало да са на страната на Партридж — Лебедът например. Те са онези, които планират да сложат властта в неговите ръце — планът, който майка му се беше опитала да задейства отвън. Къде, по дяволите, са те сега? Партридж се нуждае от някакви подкрепления. Дори не е сигурен дали Форстийд

казва истината. Дали лъжата държи тези хора заедно, или той просто се опитва да накара Партридж да мълчи?

— Искам да се срещна с Гласингс — казва Партридж.

— Гласингс? — повтаря Хопс.

— Старият ми учител по история на света.

Гласингс е един от тайните водачи на спящите клетки, които са част от Лебеда и човекът, осигурил хапчето, с което Партридж уби баща си. В известна степен Гласингс е този, който го беше въвлякъл в това. Би искал поне той да се появи отново в живота му.

— Защо искаш да се видиш с него? — пита Форстийд.

„Дали името на Гласингс го е разтревожило?“ — мисли си Партридж.

— Имам някои въпроси за световната история — бързо успява да излъже той. — Би ни помогнало, ако знаем как са действали другите водачи. Не мислите ли?

— Баща ти беше велик водач. Какво повече ти е нужно? — казва Пърди и нервно се усмихва.

На Партридж му се иска да накара Пърди да уреди среща с Гласингс, но не му харесва подозрителния поглед в очите на Форстийд. Затова въздъхва тежко, сякаш е отегчен.

— Още колко такива церемонии ще има? — пита отново той.

Пърди преглежда отново графика си. Набира дати и брое на глас до седем.

— Това е всичко. Общо седем възпоменателни церемонии. Не е зле.

— И след това можем да изкараме новата история — раздялата между теб и Айралийн и новината за новата ти любов, Лайда — казва Хопс. — Ще съобщим за бебето два месеца след това.

„Дали просто няма да продължат да отлагат?“ — безпокои се Партридж.

— Новата история за Лайда ще излезе скоро, нали? След дни, а не след седмици.

— Разбира се — уверява го Хопс.

— Просто излез там, отвън и си кажи репликите, Партридж. Позволи им да засвидетелстват своето уважение — добавя Форстийд.

— Добре, но без Айралийн — предупреждава ги Партридж. — Тя, така или иначе, се нуждае от почивка. Просто я изпратете у дома,

ясно ли е?

Той е загрижен за Айралийн. Тя е подложена на голямо напрежение, чувства се наблюдавана под лупа и знае, че ролята ѝ ще се промени. Партридж я увери, че тя винаги ще има място в живота му като приятел, както и уважавана роля в обществото, но той просто още не знае как ще стоят нещата.

— Все още не можем да обещаем нищо за Айралийн — отвърща Хопс. — Знаеш, че там има много неизвестни фактори.

Той има предвид Мими, вдовицата на баща му и майка на Айралийн, която може да бъде непредсказуема.

— Не можем да бъдем заложници на Мими. Аз съм шефът. — Партридж се изправя и макар че онова, което току-що беше казал, да го кара да се чувства нервен, добавя:

— Този път Айралийн няма да присъства. Ясно ли е? Не искам тя да седи до мен при предаването на живо.

Лайда щеше да гледа, нали? Той си я представя такава, каквато я беше видял последния път. Тя носеше дълга, памучна, бяла нощница. Беше уморена — напоследък не спеше добре, но беше и неспокойна.

— Чувствам се като тигър в клетка — бе му казала тя. — Не зная още колко дълго ще мога да издържа. Кога ще се върнеш?

Той я целуна и отвърна:

— Веднага, щом мога — не можеше да ѝ обещае нищо, затова добави:

— Точно в момента моят собствен живот не ми принадлежи, но скоро това ще се промени. Това време ще дойде. Обещавам.

— Тази среща приключи — казва Партридж.

Понякога точно малките неща бяха онези, които го караха да се чувства толкова добре — като да обяви края на срещата. Не би трябвало да има такова значение, но му харесва да показва мускули и никой да не може да му се противопостави.

Форстийд отива до вратата пръв и се протяга към дръжката.

— Позволи ми — казва той.

Отваря вратата на Партридж. Ето я редицата от безупречно облечени опечалени. Главите им се завъртат и погледите им се насочват към Партридж. Той чува няколко сподавени ридания. Всички го гледат очаквателно.

Форстийд потупва Партридж по рамото прекалено силно. Навежда се близо до него и прошепва:

— Да знаеш, не си прав. Баща ти не беше просто най-големият масов убиец в историята. Той беше най-успешният. Има разлика.

Партридж слага ръка върху вратата, готов да напусне стаята.

— Няма да продължавам да живея в лъжите му вместо него. Не съм негова марионетка и със сигурност още по-малко твоя.

Форстийд му се усмихва. Зъбите му почти светят — толкова са бели.

— Сякаш ти нямаш вече свои собствени лъжи, Партридж — казва той толкова тихо, че само Партридж да може да го чуе. — Ако ще започваш начисто, защо не започнеш от себе си?

ЕЛ КАПИТАН БРОНЯ

Ел Капитан няма нож.

— Не ми и трябва — обяснява той на Хелмут. — Яко сме надрусани.

Той първо забеляза промяната в цвета на кожата на ръцете на Хелмут, които винаги висяха около врата му. В началото помисли, че е жълтеница, но след това поиска да му увеличат дозата, веднага щом надзирателката му каза, че това е химикал, отблъскващ онези лози, чиито тръни бяха остри като кучешки зъби.

— Имаме две сърца, два чифта бели дробове, два мозъка — повече или по-малко — обясни той. — Дозата на лекарството трябва да е двойна. Трябва да имате това предвид.

И сега кожата му изглежда така, сякаш цяло лято е бил на плаж: не червена и на мехури, а златистокафява; има почти метален блясък. Той си спомня как като дете имаше тен на ръцете, лицето и врата — фермерски тен или поне така го наричаха. Но този тен винаги беше смесен с мръсотия: двамата с Хелмут бяха от онези деца, които прекарваха много време на колелета, катереха се по дърветата и ровеха из калта. Може би той беше повече такъв, отколкото Хелмут. Всъщност като дете Хелмут донякъде изглеждаше изтънчен. Ел Капитан беше побойникът и хулиганът: нямаше друг избор — толкова млад се бе превърнал в мъжа в къщата.

С ръце, увити в кърпите, откраднати от шкафа в стаята му, той използва лозите, за да се качи до люка, който сега, след като въздушният кораб се беше обърнал на едната си страна, се бе озовал отгоре. Но къде е люкът? Не стърчи нагоре, както го беше оставил, когато излезе да търси Брадуел. Сигурно лозите са го затворили, когато са се увили около кораба.

Лозите, изглежда, усещат химикалите, които се излъчват от неговата и Хелмутовата кожа. Не отскачат, но със сигурност не са агресивни и сякаш се отдръпват настрани. Ел Капитан чува скърцането

на тръните им върху външността на въздушния кораб. Умира от мъка заради това, че го драскат. Лозите го плашат — не само защото веднъж почти го бяха убили, но и защото не са естествени.

— В това място нещата не са така, както трябва — казва той на Хелмут.

Има предвид стадото същества, които пасат по склона. Дали са глигани? И децата — всички те са под деветгодишна възраст или поне така изглеждат, което означава, че са родени след Детонациите. Освен това, много от тях си приличат. Той не намира смисъл в това, но знае, че нещата не са наред.

— Никак не са наред. Но кой съм аз, че да казвам, нали така?

— Кой съм аз? — повтаря Хелмут.

Дали не говори от философска гледна точка? Ел Капитан е доволен, че Хелмут е способен да общува само с повторения. Ел Капитан се страхува, че ако брат му можеше наистина да се изразява, той щеше да го принуди да води разговори на по-дълбоко ниво. А Ел Капитан не е по философстването.

— Кой си ти? — засмива се Ел Капитан. — Я се стегни, Хелмут! Ясно ли е? Дай да не задълбаваме. Знаеш какво имам предвид.

— Знаеш какво имам предвид — повтаря Хелмут и Ел Капитан разбира, че трябва да зарече тая тема. Хелмут е в едно от онези настроения, когато иска да се налага. Няма смисъл да говори с него.

Един нож би помогнал, но Ел Капитан нямаше време да намери нож. Искаше да излезе навън. Искаше да види своя въздушен кораб и най-сетне отново беше събрал достатъчно сили, за да поскита. Измъкна се навън. Дали сега го наблюдаваха отдалеч? Може би. Кой го е грижа? Има кораб, който трябва да поправи и за който се надява, че ще може да полети отново във въздуха. Има хора, които трябва да върне у дома — Брадуел и Преша. Мисли си за нея и си спомня целувката.

Господи, той я целуна. Всеки път, когато помисли за това, има чувството, че сърцето в гърдите му е подло, разкривено и напълно порочно — уродливо сърце. То ще бие за Преша до края на живота му. Той ще я обича вечно. Брадуел може и да е успял да се откъсне от нея, но Ел Капитан никога не би могъл да го стори. Просто ще трябва да приеме тази болка. Ще трябва завинаги да я носи вътре в себе си. Беше оцелял толкова дълго с бремето да носи собствения си брат. Разбира

какъв товар е това. Чувства се състарен от него, а въпреки това е все още млад. Беше хлапе по време на Детонациите, малко по-възрастен от Брадуел, но има чувството, че е на средна възраст — вероятно защото никога не беше имал кой знае какво детство. Без баща и след като загуби майка си, докато тя беше още млада, му се наложи да съзрее набързо, макар да беше малко момче.

Само се надява Преша да не остане завинаги белязана от онова, което стори на Брадуел. Да, беше го спасила, но по някакъв начин също го беше и убила. Бе му нанесла смъртоносен удар. Ел Капитан видя лицето ѝ, когато тя осъзна какво е сторила, и разбра кого обича тя наистина. Всичко свърши. Майната му! Ел Капитан просто трябваше да продължи — независимо от това колко зле се беше почувствал. Тъга по дома ли? Това беше поправимо. Що се касае до болката на сърцето — раните щяха да заздравеят. Някой ден щеше да е благодарен, че това е направило сърцето му по-твърдо.

— Раните са хубаво нещо. Нали, Хелмут? Те са начинът, по който тялото изгражда своята броня.

Хелмут е мълчалив. Може би мълчанието му означава, че не е съгласен.

Ел Капитан продължава да си пробива път през лозите и след като опипва слепешката наоколо в продължение на няколко минути, накрая намира очертанятията на люка.

Знае какво да очаква — гниещите им провизии, размазаната си в хаоса на принудителното кацане кръв. Задната камера, която беше един от подобните на дирижабъл^[1] резервоари, помагачи им да се задържат във въздуха, се беше спукала по време на полета. В нея беше започнал да влиза въздух и това бе причината да паднат. При удара може би се бяха спукали и други камери. Но нямаше как да разбере дали това е така, освен ако въздушният кораб не работеше и диагностиката му не функционираше.

Дърпа лозите, за да разхлаби дотолкова, че да може да отвори вратата.

Той е тук просто, за да види кораба, да бъде отново в него. Няма друго място на земята, където да се е чувствал толкова могъщ и да е имал усещането, че контролира нещата. Поглежда надолу към вътрешността на кораба. Лозите дотолкова спират светлината, че

отворът прилича на тъмна дупка. Мирише на гнило. Може би плъховете са намерили начин да се вмъкнат и са изяли провизиите.

Пъхва вътре първо краката си и казва на Хелмут да се държи здраво. Спуска тежестта на двама им надолу. Ботушите му се удрят в нещо и въздушният кораб леко помръдва. Той обича този проклет кораб.

— Скъпа — казва той, — прибрах се у дома.

Въздушният кораб сега изглежда така, сякаш се намира под водата. Лозите покриват на ивици прозорците и спират слънчевата светлина. Той върви покрай седалките, пропълзява през вратата на кокпита^[2] и влиза вътре. Отива до конзолата, прокарва ръце по копчетата, превключвателите и екраните. Те са странно чисти. Всъщност, изглеждат наскоро полирани. Счупеното стъкло е подменено. Той го докосва. Не, стъклото не е подменено. По някакъв начин е било поправено. Той може да усети неравните места там, където е било счупено и точно на това място стъклото е леко замъглено.

Кой е бил тук долу? Някой от хората на Кели ли? Ако те са поправили стъклото, дали са оправили и задната камера? Усеца надежда. Дали въздушният кораб работи? Разбира се, не може да излети с него. Лозите, които заедно притежават огромна сила, го държат на мястото му.

— Може и да успеем да вдигнем отново това бебче във въздуха — казва той на Хелмут. — Господи, добре е човек да застане отново тук на кормилото, нали?

— Нали? — повтаря Хелмут.

— Никога няма да го разбереш — не и по начина, по който аз го разбирам — казва той на брат си. — Ти не разбираш, Хелмут.

Тежестта на Хелмут върху гърба на Ел Капитан се размърдва.

— Не разбираш, Хелмут — казва той.

И е прав. Ел Капитан беше свикнал да мисли, че разбира брат си, защото си мислеше, че брат му е слабоумен — гротескна кукла, която щеше да седи върху гърба му завинаги. Но през последните няколко месеца Хелмут се беше променил: бе станал някак независим или може би брат му винаги е бил по-сложна личност, отколкото Ел Капитан беше смятал.

— Прав си — отвръща му той. — Прав си.

Поглежда надолу, където преди беше бъркотия от храна, петната от собствената му засъхнала кръв и търкалящата се калаена чаша.

— Можеше да умра тук.

— Можеше — казва Хелмут.

И тогава Ел Капитан си спомня лицето на Преша, надвесено над него — красивото ѝ лице и начина, по който тя докосна главата му и погледна в очите му. Тя се страхуваше, че той умира. Искаше да го спаси. Той искаше това да е доказателство, че тя го обича. Може би затова я целуна и ѝ каза, че я обича. Беше объркал нежността ѝ с любов. Преди това се страхуваше твърде много да ѝ каже какво чувства. Беше пропилял времето си, постъпвайки като страхливец, докато Брадуел действаше и я печелеше все повече. Но в този момент той се беше отърсил от страха си и бе избрал да живее истински.

Сега се чуди дали не е трябвало да ѝ каже по-рано. Може би е чакал твърде дълго. Но тогава Хелмут започва да си тананика зад гърба му някаква стара любовна песен: Ще стоя точно тук и ще чакам завинаги, докато не се превърна в камък... Ел Капитан разбира, че това нямаше да има никакво значение. Тя, така или иначе, нямаше да се влюби в него. Усеца как гърдите му се изпълват със силно чувство. Отказва да се самосъжالياва.

— Млъкни, Хелмут! — сопва се той. — Никой не иска да слуша тия лайна!

— Млъкни, лайна! — крещи в отговор Хелмут.

— Лайно ли ме наричаш?

— Никой!

— Майната ти, Хелмут! Чуваш ли ме? Ако не беше ти, Преша може би щеше да се влюби в мен. Не разбираш ли това? Мислиш ли, че някой някога ще се влюби в когото и да е от двама ни? Ние сме ненормални. Разбираш ли ме? Ние сме гротескни. И винаги ще бъдем такива.

Хелмут блъска глава в рамото на Ел Капитан.

— Ако не беше ти...

— Ако не бях аз, ти щеше да си мъртъв.

— Ти щеше да си мъртъв.

— Зная. Зная — казва той. — Мислиш ли, че не зная, че сега се нуждаем един от друг? Щях да те убия отдавна, ако това не означаваше да убия себе си.

— Да убия себе си — вика Хелмут, сякаш отправя заплаха.

— Не говори така! Недей да театралничиш толкова! Млъкни!

— Млъкни! Млъкни! Млъкни! — крещи Хелмут. — Млъкни!

Ел Капитан се обляга рязко върху метала. Хелмут изпъшква, изкарвайки си въздуха.

— Млъкни! — извиква още веднъж той с хриптене.

Ел Капитан се плъзва надолу и сяда, изпитвайки внезапно чувство на вина затова че е блъснал брат си толкова силно. Той мрази вината. Това усещане е все още твърде ново: не го беше изпитвал наистина, преди да срещне Преша, или пък го е изпитвал, но не е знаел какво е. Исква му се това чувство да изчезне.

Оглежда всичките прозорци, покрити със завеса от зеленина. Какъв е смисълът да се връща у дома, ако не може да бъде с Преша — тук или където и да е?

— Знаеш ли каква е истинската катастрофа, Хелмут? Любовта. Любовта е онова, което наистина ни унищожавя — той отпуска брада върху гърдите си. — Какво мислиш, Хелмут? Недей просто да повтаряш думите ми. Какво мислиш наистина?

Хелмут остава мълчалив известно време, след това накрая казва:

— Мислиш. Мислиш наистина.

Ел Капитан затваря очи. Какво би могъл да каже Хелмут за любовта и това каква катастрофа е тя?

— Не зная какво казваш, Хелмут — но след това изведнъж му просветва, сякаш двамата наистина са свързани един с друг по някакъв първичен начин. — Може би казваш, че, така или иначе, вече сме катастрофирали, та какво значение би имала още една малка катастрофа?

— Какво е една малка катастрофа? — повтаря Хелмут. — Вече сме катастрофирали.

И тогава се чува шум — шумолящи лози, стъпки на ботуши над главите им и гласове. Дали някой друг не идваше да си присвои въздушния кораб? Дали не са последвали Ел Капитан и Хелмут до тук? Дали са въоръжени? Двамата с брат му няма как да се измъкнат.

— В капан сме — казва Ел Капитан на Хелмут.

Колко ли са? Двама, може би трима... А може би повече.

— В капан — прошепва Хелмут.

[1] Дирижабъл — (от фр. ез.) управляем летателен апарат от края на XIX и началото на XXв. с продълговата аеродинамична форма. ↑

[2] Кокпит — мястото, което заемат пилотът и екипажът на самолет, вертолет, кораб, совалка или състезателна кола. ↑

ПАРТРИДЖ В ПАМЕТ

Пред редицата на опечалените желанието на Партридж да признае за смъртта на баща си става все по-силно. Опечалените се приближават към него, като че ли са върху някаква поточна линия. От двете му страни стои охрана. Бекли, на когото беше започнал да се доверява, е от дясната му страна. Той беше предложил да избутва хората встрани, но Партридж иска да изглежда като достъпен лидер — истински и човешки. А може би това е част от наказанието му... Собствената му скръб е така преизпълнена с гняв, че трудно може да се нарече мъка. Така че той трябва да приеме скръбта на другите — превръща се в нещо като нейно хранилище или склад.

Партридж оглежда дългата редица за Арвин Уйд. Тази възпоменателна церемония е запазена за високопоставените личности, а очевидно Уйд се е превърнал в такава. В академията бяха приятели — не бяха чак толкова близки, но все пак... Арвин беше мозъкът на техния клас. Всъщност той се оказа по-умен, отколкото някой някога беше предполагал. Той беше личният лекар на бащата на Партридж — човекът, който щеше да трансплантира мозъка на баща му в тялото на Партридж. Такъв беше планът за безсмъртие на баща му, който щеше да доведе до смъртта на Партридж. Уйд извърши аутопсията на баща му и обяви, че той е умрял от естествена смърт, но Партридж не го беше виждал оттогава. Той се чуди дали Уйд знае истината, дали е прикрил убийството, извършено от Партридж, и дали може да му има доверие. Партридж има нужда от съюзници.

Освен това, Уйд може би е единственият човек, когото той може да попита за „малките реликви“ на баща си — телата, които Елъри Уилъкс държеше в летаргия — замразени, но все още живи — в сградата, където Партридж живееше преди смъртта на баща си. Уйд може би знае кои са хората, затворени там, долу, и как могат да бъдат освободени. Дядото на Преша е един от тях, както и Джарв Холенбек, който е просто малко дете. Бащата на Партридж го оставяше за

уикендите при господин и госпожа Холенбек, които работеха във факултета на академията, и той се беше привързал към тях.

Господин Хартли, един стар съсед, беше следващият в редицата. Зад Хартли е съпругата му, а после капитан Уестинг и семейство Елмсфорд. Синовете им са на възрастта на Партридж — той ги познаваше от академията. Сега те са в Специалните сили. Очите и на двамата са насълзени — може би защото скърбят за баща му или пък защото Партридж им напомня, че по някакъв начин са загубили синовете си. Той не е сигурен в отговора. Стискат здраво ръката на Партридж между двете си ръце. Потупват го по рамото и го прегръщат толкова силно, че той може да усети миризмата на пудра и одеколон. Плачат и вадят книжни кърпички: той от джоба си, а тя от дамската си чанта. После и двамата си издихват носовете.

Някои водят децата си, защото това е единствената им възможност някога да се доближат толкова до новия лидер — наследника.

— Стиснете ръката му — подканват те децата си. — Хайде, вървете!

— Толкова съжаляваме.

— Това е такава загуба.

— Понасяте го толкова добре. Той би се гордял с Вас.

Той иска да им каже, че са прави — баща му наистина би се гордял с него. Когато един убиец е убит от собствения си син, когото той винаги е смятал за слаб и безполезен, дали у него не би припламнала гордост, точно преди да умре?

Партридж все още мрази баща си. Може ли човек да мрази онзи, който го е принудил да го убие? Принуден — така се чувстваше. Не му изглежда правилно и въпреки това точно тази беше причината толкова много да мрази баща си в момента.

Партридж наблюдава как една млада майка, която придържа към себе си малкото си дете, поставя едната си ръка върху стъкленото ограждение, заобикалящо урната на баща му. Тънките ребра под черната ѝ рокля се свиват, докато ридае. Един от операторите от екипа дава в близък план набразденото ѝ от сълзи лице и детето, което сякаш разбира, че случващото се около него е тъжно.

Баща му не заслужава тези излияния.

Аз го убих — иска да каже Партридж. — Аз го убих и вие трябва да ми благодарите.

След това, когато най-малко го очаква, пред него застава Арвин Уийд. Партридж сграбчва ръката на Уийд и го придърпва към себе си, за да го прегърне.

— Искам да ми направиш една услуга — прошепва той. — Онези хора, които са замразени. Знаеш ли за тях?

Това е всичко, което успява да каже, преди прегръдката да приключи.

— Добре — кима Уийд.

Партридж поглежда към опашката от опечалени, охраната и Форстийд, който стои недалеч и разговаря с Пърди. Как да му каже това, което иска, с всички тези хора наоколо?

— Академията ми липсва — казва той. — Как са господин и госпожа Холенбек? — господин Холенбек преподава естествени науки. Госпожа Холенбек преподава местно изкуство в девическата академия. — А децата им?

Уийд кима, сякаш разбира, че замразените хора и семейство Холенбек са свързани.

— Мисля, че са добре.

— Провери как са заради мен. Особено малкия Джарв. Той ми липсва — спомня си как е открил Джарв в редицата от затворени в стъкло креватчета с яйцевидна форма, в които имаше деца с тръби в устите и с кожа, покрита с ледени кристалчета.

— Съжалявам за загубата ти. Предполагам, че почти е невъзможно човек да се справи с нещо такова — казва Уийд.

Дали има предвид смъртта на баща му, или факта, че Партридж го е убил?

— Приятно ми е да те видя, Арвин — след това, сякаш завладян от емоциите, той отново сграбчва Уийд в прегръдките си.

— Белз — прошепва Партридж. — Той е възрастен човек. Измъкни и него от замразяването.

След това пуска Арвин.

Уийд кимва и се кани да се отдалечи, когато Партридж казва:

— Почакай. Чул ли си нещо за старите ни учители от академията?

— Какво?

— Нали се сецаш — учителите ни. Поддържаш ли връзка с някого от тях? — иска му се Арвин да спомене Гласингс.

Уийд поклаща глава.

— Сякаш ми остава някакво време за това — казва той. — Онова, което зная, е, че няма да ги намериш тук.

Той е прав. Професорите от академията не са достатъчно отбрани, за да попаднат в тази тълпа от поканени. Арвин се отдалечава. На Партридж му се иска да разполагаха с повече време и възможност за уединение.

Следващият в редицата е едно десетгодишно момче. То носи костюм в синия цвят на флота и вратовръзка на райета. Не казва нито дума, а просто отдава чест на Партридж.

— По-полека — казва Партридж. — Свободно.

Момчето стои като замръзнало на мястото си. Къде ли са родителите му?

— Можеш да се отпуснеш — казва Партридж.

Един от операторите улавя момента и се приближава, за да снима хлапето в близък план. Сега на Партридж не му остава друго, освен да приеме отдаването на чест. Става ясно обаче, че момчето очаква той също да му отдаде чест в отговор. Партридж няма да го направи: не иска да го смятат за военен лидер, не иска да има нещо общо със световната война и унищожението. Протяга ръка и разрошва косата на хлапето.

— Хайде, върви — меко казва той. — Още малко и ще настъпи времето за служба, нали?

Момчето вдига ръка и докосва главата си там, където Партридж я е докоснал.

Операторът дава близък план на Партридж. Той гледа право напред, отказвайки да погледне директно в камерата.

Истината — казва си той. — Време е за истината.

Накрая опашката започва да намалява и Партридж е ескортиран до предната редица на залата. Айралийн е там. Тя му действа шокиращо: изправената ѝ стойка, млечнобялата кожа на фона на черната ѝ, траурна рокля — изглежда, че тя има неограничено количество от тях — и свършените ѝ черти, контрастиращи с меката тъга на изражението ѝ. Той специално поиска тя да не идва и въпреки това тя беше тук. Айралийн беше възпитана да бъде свършената

съпруга, която прави онова, което ѝ е казано. Беше инструктирана за ролята си толкова старателно, че изглеждаше винаги подготвена, но зад тази фасада мотивите ѝ оставаха скрити. Партридж рядко разбира какво наистина иска тя. Дали са поискали от нея да си тръгне, а тя учтиво е отказала? Това беше напълно възможно. Айралийн може тихомълком да убеди хората да направят или да не направят почти всяко нещо с такъв успех, че накрая те си тръгват, вярвайки, че току-що са я убедили как да постъпи, а не обратното.

Майка ѝ седи до нея — Мими почти не е на себе си. Очите ѝ, ококорени от страх, се стрелкат из стаята, сякаш се е загубила. Мястото до Айралийн е празно — запазено, разбира се, за Партридж.

Той сяда и се навежда към нея, прошепвайки:

— Казах им да те пуснат да си отидеш у дома. Вече присъства на твърде много от тези церемонии. Съвсем сериозно... Ако искаш, можеш да си вървиш.

Тя докосва коляното му.

— И двамата имате нужда от мен тук — казва тя, имайки предвид Партридж и майка си.

— Всъщност аз съм добре — той се оглежда наоколо за друго място наблизо, но всички са заети.

— Баща ти би искал да е така — усмихва се тъжно тя.

Точно това е объркващата част. Айралийн знае, че той е убил баща си. Тя е тази, която му донесе отровното хапче. Така че защо си мисли, че баща му би се развълнувал от това, че синът му прави неща, които той, бащата, би искал синът му да направи?

— Ще ми се и Гласингс да беше поканен — казва той.

Името я стряска.

— Чух, че вече не идва за часовете — прошепва тя. — Кабинетът му също е опразнен.

— Откъде знаеш това? Кой ти каза?

— Имам някои приятели, Партридж. Баща ти се погрижи в академията да има няколко момичета, които да ме познават достатъчно добре. Трябва да имам някого, към когото да се обърна, когато имам нужда от шаферки.

— Шаферки? Айралийн, знаеш, че...

— Не съм казала, че ще се женя за теб, нали? — тя докосва косата си, за да се увери, че е идеално права.

Той разкопчава сакото си.

— Съжалявам, не исках да...

— Гласингс ще се появи, когато се нуждаеш от него. Независимо от това, къде е избягал сега.

— Надявам се — казва Партридж.

Но това, че Гласингс е изчезнал, го кара да се чувства неспокоен. Човек няма къде да избяга вътре в Купола. Съвсем никъде.

Някой от задния ред се протяга и стиска рамото му. Партридж се обръща и вижда един от отдавнашните приятели на баща си, с когото заедно са създали Купола — Уолтън Егерт. Бащата на Партридж и останалите създатели го наричаха Герти.

— Дръж се, Партридж — казва той. — Чуваш ли ме? Дръж се, синко!

Партридж поглежда през рамо и отвръща:

— Благодаря ти, Герти. Много ти благодаря.

Ако баща му беше жив, никога нямаше да му позволи да нарича Уолтън Егерт с прякора му. Това е политическа игра. По този начин Партридж му казва: Сега аз съм по-старши от теб. Така че не се дръж покровителствено с мен.

Герти схваща намека.

— Разбира се — отвръща той. — Можеш да разчиташ на мен.

След което се обляга сковано на стола си и се оглежда наляво и надясно, за да види кой друг е чул разговора им. Няколко души са го чули и извърщат погледи, сякаш за да не го накарат да се чувства още по-неловко. В този момент Партридж осъзнава, че ще трябва да прави същото нещо още хиляди пъти по толкова много различни начини.

На подиума се качват важни хора, които говорят за самоотвержеността на баща му, неговата интелигентност и способност да прозре бъдещето, но най-вече за това, колко са му задължени, че е спасил живота им. Речите на тези церемонии винаги карат Партридж да се чувства неудобно и тази вечер не е изключение.

Един от съветниците на баща му се навежда към микрофона и казва:

— Уилъкс спаси всеки един от нас от смърт, от осакатяване. Не е нужно да живеем сред онези несретници — всички те са убийци, изнасилвачи и чудовища. Ние бяхме избрани. Нека винаги бъдем достойни за този избор! — той вдига ръка и посочва Партридж. —

Сега имаме нов водач. Единственият оцелял син на Уилъкс. Води ни! — казва той на Партридж. — Води ни и ни защитавай! Ти си тук до нас в това размирно време на тъга и мъка, това време на промени. Благодаря ти, че се изправи и зае мястото на баща си.

Всички в стаята се обръщат и поглеждат към Партридж. Операторът насочва камерата към лицето му. Той усеща, че се изчервява и въпреки това отвътре е студен. Лицето му е замръзнало. Очите му се местят от едната камера към другата. Айралийн леко го сбутва с лакът. Той кимва и махва на мъжа върху подиума. Камерите се завъртат отново, вече не са насочени към него и едва тогава той може да си поеме въздух.

Партридж си казва, че всичко, което трябва да стори, е да стане след речта на Форстийд и да каже своите реплики: Тук съм да представлявам семейството си. Баща ми е мъртъв и сега е време да излекуваме скръбта си. Благодаря ви, че дойдохте, и се надявам, че всички ние да можем да гледаме към бъдещето с увереност и надежда. Това е единственото, върху което той и Хопс успяха да постигнат съгласие. Партридж вече не може да издържа повече. Казва си, че това е почти краят. Чува гласа на Герти в главата си: „Дръж се синко!“. Това само кара стомахът му да закъркори.

Форстийд взема микрофона. Казва онова, което казва винаги:

— Елъри Уилъкс беше най-изтъкнатият интелектуалец на своето поколение. Човек на науката, мечтател и иноватор...

Гласът му е идеално модулиран. Очите му се просълзяват точно в подходящия момент, но челюстта му е смело издадена напред. В един момент гласът му прозвучава толкова прочувствено, че Партридж започва да се чуди дали този човек наистина не е обичал баща му. Уилъкс беше харизматичен^[1] човек, въпреки че стоеше зад планирането на случващото се преди Детонациите. Как иначе би могъл да натрупа такава необузdana сила?

Партридж все още чува думите на Форстийд: „Баща ти не беше просто най-големият масов убиец в историята. Той беше най-успешният...“. Пред това ли се прекланяха някои от хората тук?

Докато говори, очите на Форстийд блуждаят из тълпата и след това се спират на Партридж.

— Да не забравяме какво е сторил за нас и да отнесем неговия завет с нас в бъдещето.

По гърба на Партридж се стича пот. Той не иска заветът на баща му да бъде пренесен в бъдещето. И ето че идва неговият ред да застане на микрофона — сякаш той е човекът, който ще отнесе този завет в бъдещето, и по всеобщо мнение това е точно така. Партридж се изправя и минава покрай поредицата от увеличени фотографии, които започват с годините на баща му като кадет в Най-добрите от най-добрите, когато създаде Седемте, влюбил се в майката на Партридж и може би започнал леко да полудява — вероятно вече е бил започнал да показва първите признаци на маниакалното си поведение, нарцисизъм^[2], и може би малко от добрата старомодна параноя. После снимките продължават с негови фотографии като главен инженер на Купола, стоящ до не един президент, и после по-скорошни негови снимки вътре в Купола, докато произнася речи, застанал пред най-скорошния елитен корпус на Специалните сили. Накрая има една негова фотография, на която той е прегърнал двамата си сина. Партридж, застанал от едната страна, изглежда дългурест и слаб за годините си и е присвил загрижено вежди като някой мъж на средна възраст. Седж, застанал от другата страна, е висок и широкоплещест — беше преминал рано през пубертета. Той стои изправен и се усмихва на камерата. Тримата стоят пред коледното дърво. Вероятно това е първата им Коледа след Детонациите. Изглеждат като хора, които са преминали през изпитание, оцелели са и сега се чувстват в безопасност. Какво е това на лицата им — облекчение или гордост?

Партридж отива до подиума, който е поставен за излъчването на живо. Поглежда към аудиторията, но не успява да види почти нищо заради блясъка на ярките прожектори. Забелязва Мими, която го гледа със замъглени очи. Застаналата до нея Айралийн му се усмихва със стиснати устни и му кимва окуражаващо. Форстийд стои до стената заедно с Пърди и Хопс.

Сякаш ти нямаш вече свои собствени лъжи, Партридж. Ако ще започваш начисто, защо не започнеш от самия себе си?

Той се прокашля в стиснатия си юмрук, след това отваря уста, за да каже репликите, които са му дадени: Тук съм да представлявам семейството си. Баща ми е мъртъв и сега е време да излекуваме скръбта си... Но когато започва да говори, думите, които са на езика му, са по-простички: Аз убих баща си.

Той се паникьосва. Какво ще каже на тези хора? Камерите са насочени към него — сякаш е заобиколен от огромни очи, вперени в него. Там, отвън, Лайда го гледа. Всички го гледат. Всъщност това е първият път, когато се обръща към всички хора от Купола.

Първият път.

Истината.

Няма значение какво иска Лебедът от него и какво очаква Гласингс. Така или иначе, никой от тях не се е свързвал с него след смъртта на баща му. Защо? Той не знае, но знае, че сега той ръководи нещата. Той е водачът и е време той да води.

Представя си как Брадуел гледа този запис някой ден. Ами ако той свърши, заключен в шкафа му заедно с всичко други стари неща, които е пазил в тайна? Чува как Преша се чуди на глас дали той притежава достатъчно кураж и Ел Капитан, който му крещи: Кажи го! Кажи им! От какво се страхуваш? Най-лошото вече се случи на нас.

По дяволите! Един ден ще се превърне в баща си — скоро. Собственото му дете може да види записа на този момент някога в далечното бъдеще.

Той поглежда към залата и забелязва Герти, който е твърде стар, за да изглежда толкова засрамен, но въпреки това изглежда точно така и бързо свежда поглед към коленете си. Партридж не иска да му се налага да изпраща послание на всеки един Герти в Купола. Не. По дяволите! Сега е моментът.

Той отново отваря уста. Ако ги лишиш от тяхната лъжа, те ще се самоунищожат. Не може да продължава с тази лъжа. Трябва също да може и да се погледне в огледалото.

— Благодаря на всички, че дойдохте — казва той и хвърля поглед на Хопс, който изглежда приятно изненадан.

Хопс искаше от него да е по-разговорлив, но лицето на Форстийд потъмнява. Той знае, че това излизане извън сценария не вещае нищо добро. Тези хора харесват последователността и нормалността...

Партридж си поема дълбоко дъх и се вкопчва в подиума.

— Ето и истината за баща ми такава, каквата е. Той беше човекът, организираше Детонациите. Той беше масов убиец — Партридж усеща как въздухът в стаята сякаш се сгъстява и става тих и неподвижен. — Бях извън Купола. Срегнах се с хора, които знаят

истината, включително и собствената ми майка. Баща ми я уби, както и брат ми. Бях свидетел на това.

Внезапно има усещането, че това е най-важното нещо — да свидетелства. В ума му се появяват откъслечни спомени за майка му, Седж и експлозията. Поглежда надолу към подиума и отново вдига очи към морето от преbledнели лица, които го гледат с широко отворени очи. Вижда Айралийн. В очите ѝ проблясват сълзи. Тя едва-едва поклаща глава, молейки го да спре, но той вече не може да го стори.

— Единствената причина, поради която се налагаше всички вие да бъдете спасени, беше тази, че той взриви света такъв, какъвто го познавахме. Баща ми ви е спасил, защото е искал да изпепели цялата земя и да започне отначало.

Форстийд избутва Хопс и Пърди и тръгва нагоре по пътеката между редовете седалки към задната част на залата — може би търси човека, който отговаря за камерите.

Партридж започва да говори по-бързо:

— Защо да започва отначало сам? В допълнение към това, че ще разполага с нисшата класа от сраснати и съсипани несретници за слуги, защо да няма на разположение и повече или по-малко подбрано население от овце с еднакво мислене, които да поведе към някаква нова версия на планетата, управлявана еднолично от него? Вие бяхте неговите овце — той поклаща глава. — Не, той не беше овчар. Не и по този начин. Вие всъщност не бяхте неговите овце. Вие бяхте неговата публика. Всички ние сме съучастници. Позволихме Детонациите да се случат. Трябва да сме честни. Как иначе бихме могли да вървим напред към бъдещето, ако не можем да признаем поне истината от миналото?

Майката на Айралийн, Мими, става от стола си и се отправя към пътеката, повтаряйки:

— Не мога да понеса това! Не мога да го понеса!

Айралийн бърза след нея.

И други се изправят, опитват се да си тръгнат и дърпат хората около себе си да ги последват.

Партридж изгубва Форстийд от поглед под светлината на прожекторите в задната част на залата, но сега чува гласа му:

— Спри микрофона! Спри го!

Вече се надигат много гласове, но Партридж продължава:

— Дължим го на оцелелите там, отвън — онези, които наричаме несретници. Дължим го и на самите себе си. Можем да се справим по-добре. Можем да се отправим към един Нов рай с всичките си загуби. Можем вече да почувстваме, че сме техни длъжници. Най-сетне можем да изпитаме чувство за вина. Ако го направим, тогава може би — само може би — можем да получим прошка. Искам всеки от вас да знае...

Микрофонът прекъсва. Проекторите угасват. Сега Партридж може да види по-голяма част от публиката. Онези, които все още седят на местата си, са зашеметени. Лицата им са увиснали от изненада, очите им са разширени от страх. Момчето, което му беше отдало чест преди малко, седи до майка си, която е закрила ушите си с ръце.

Тихо е. Операторите се отдалечават от камерите, които вече не работят.

— Искам всеки от вас да знае — продължава Партридж, — че ще построя мост между чистите и несретниците — от вътрешността на Купола към външния свят. Ще поправа нещата така, че когато се отправим към Новия рай, да не бъдем... — Форстийд се втурва към него. Вика охраната, но няма власт над тях. Те изпълняват единствено нарежданията на Партридж. — Да не бъдем тирани и потисници. Трябва да кажем истината така, че да можем да простим на себе си и един на друг, и да се надяваме, че ще ни бъде простено от онези, които оставихме там, навън — от онези, които оставихме да умират.

В този момент Форстийд застава до него, останал без дъх от тичане. Той сграбчва ръката на Партридж и леко го блъсва назад.

— Всичко е наред — спокойно му казва Партридж. — Вече приключих.

Той слиза от сцената, разхлабва вратовръзката си и тръгва по средната пътека. Охранителите се затичват да го настигнат и застават от двете му страни. Той минава през преддверието и блъсва двойната врата, за да я отвори.

Но не се озовава отвън. Никога не е отвън.

За момент не е сигурен накъде отива, но всъщност го знае. Исква да разбере дали Лайда е видяла предаването. Исква да види единствения човек, който ще го разбере, който знае, че е сторил онова, което е правилно.

Каквото и бъдеще да го очаква, той ще го изгради около нея. Това е следващата истина, която трябва да стигне до хората. Ще принуди

Хопс да го стори. Истините трябва да бъдат изречани една по една, докато остане последната — тази, че е убил баща си. Нея ще запази.

[1] Харизма — (от гр. ез.) „дар от Бога“; характерна черта на индивиди, които имат силен чар и привлекателност; носителите на харизма се наричат „харизматични личности“. ↑

[2] Нарцисизъм — любов към себе си, която може да придобие патологични форми; названието идва от мита за Нарцис, който бил орисан да се влюби в собственото си отражение във водата. ↑

ЛАЙДА ОРИГАМИ

Работникът по ремонта е жилав и висок и има дълги крайници. Лайда си го представя извън Купола като ловец или боклукчия. Всъщност той може би ще се справи добре там, отвън. Когато обаче взема счупеното кълбо — коледния ѝ подарък от Партридж, тя забелязва колко нежни и бледи са ръцете му. Той държи кълбото толкова деликатно, че тя разбира, че е уплашен. Дали от нея? Беше се появил толкова бързо, че вероятно молбата ѝ беше минала по някакъв специален канал. Дали той знае, че тя и Партридж са... Какви? Че тя му е любовница ли? Каква всъщност е?

Тя знае с какви думи наричат хората бременните, неомъжени момичета като нея — пропаднала, обезчестена, жалка... По общо мнение тези влюбени момичета са залавяни. Лайда е чувала само слухове. Някои момичета изчезнаха от академията и носеха лъскави перуки, когато се върнаха, тъй като главите им бяха обръснати — изглеждаха бледи и уплашени като смалени порцеланови подобия на предишните им личности.

Държаха ги заключени в рехабилитационния^[1] център. Лайда добре си го спомняше — самотната ѝ килия с фалшиво осветление, редиците с хапчета, специалистите с папки, включително и собствената ѝ майка, която работеше там и почти не я поглеждаше, защото изгаряше от срам. Какво ли мисли майка ѝ за нея сега? Не беше дошла да я посети, въпреки че сигурно знае, че Лайда е тук: в този апартамент, който Партридж ѝ беше намерил — Партридж с неговото новооткрито могъщество.

Сега, докато гледа треперещите ръце на ремонтния работник, Лайда осъзнава, че и тя също притежава странна сила, която не разбира. Може би смятат момичетата, които са пропаднали като нея, за луди и отделени от обществото по начин, който не може да бъде поправен, и затова правилата вече не са приложими за тях. Има ли някаква свобода в това, че е пропаднала, макар да е заключена тук,

далеч от очите на останалите или просто връзката ѝ с Партридж ѝ дава тази сила? Не може да прочете какво се крие зад нервността на работника по ремонтите.

Косата на Лайда расте отново. Тя прибира по един малък кичур зад всяко ухо.

— Благодаря, че дойде толкова бързо — казва тя, решила малко да го поизпита. — На всички ли оплаквания отговаряте толкова бързо?

— Тези кълба са специални — казва той и повдига кълбото. — Нямаме много обаждания за тях. Всъщност аз работех върху прототипа им — името му е Бойд, напечатано е върху табелката, закачена на ризата му. — Това беше първата ми работа, след като излязох от академията.

Кълбото е малко електронно устройство, което позволява на Лайда да променя декора в стаята — дори и картините, които се появяват като изгледи от редицата прозорци. По този начин апартаментът може внезапно да създаде усещането, че се намира в някаква версия на Кайро, Париж, Канарските острови или Швейцарските Алпи и така до безкрай, показвайки все места, съществували преди.

— Знаеш как наистина работи това нещо? — пита го Лайда.

— Да, разбира се. Би трябвало да е доста просто да се ремонтира — той отнася кълбото до малката, покрита със стъкло, маса в трапезарията и изважда малък комплект инструменти. — Имате ли нещо против да работя тук?

— Нямам нищо против — отвърща тя. — Искаш ли нещо за пиене?

Бойд бързо вдига поглед към нея и след това извърща очи.

— Не... Не, благодаря Ви. Много сте любезна, но не, благодаря — той бързо сяда, изчервява се и навежда глава над кълбото. Той е толкова смутен, че Лайда се чуди дали не си мисли, че тя флиртува с него, опитвайки се да го съблазни. Може би останалите мислят, че тя е не толкова жалка, колкото опасна. Предпочита да е така.

Тя си сипва чаша вода и сяда на масата срещу него.

— Разкажи ми как работи.

— В действителност е сложно. Може би трябва да гледате възпоменателната служба. В работата всички я гледахме, но тогава получих това спешно повикване, така че...

— Спешно? Не зная нищо за това.

— Това е единствената причина да пропусна предаването, което е задължително да се гледа. В момента го излъчват на живо до всеки дом. Мисля, че би трябвало да...

— Вече не е нужно да правя онова, което се очаква от мен. Това да бъдеш отхвърлен от обществото си има и положителна страна.

Той отривисто поклаща глава и след това бързо кима:

— Въпреки това, може би трябва да го пуснем. Нали разбирате — те знаят какво е включено и какво не е. Просто ще се чувствам по-спокойно, ако предаването е пуснато. Искам да кажа... Нали разбирате?

Лайда става и отива до телевизора, но не го включва. Знае какво ще види — Партридж, който продължава да живее в лъжа. Той ще бъде с Айралийн, може би дори ще държи ръката ѝ. На Бъдни вечер той ѝ обеща, че това скоро ще свърши, че някой се занимава с този въпрос, така че Лайда и Партридж могат да се появят заедно. Последния път, когато се видяха преди няколко дни, ѝ обеща, че това ще стане само след още няколко дни, най-много седмица. Стаята беше настроена на изглед от Кайро и през прозореца на спалнята се виждаха осветените от лунна светлина пирамиди, когато той ѝ призна, че е убил баща си. Не ѝ каза подробности — само това, че не го е искал, но му се е наложило да го направи. Сега, след като е живяла сред майките и е започнала да проумява какво означава оцеляването на най-първично ниво, тя вече разбира тези неща. Но въпреки това, признанието му я накара да почувства празнота дълбоко в себе си. Да, извършеното от него беше правилно. Тя не се съмнява, че Партридж е почувствал, че трябва да го стори — за да оцелее или да поправи неправдите от миналото, или за да направи промяната вътре в Купола възможна. Но също така убийството беше и грешно. Дори и да беше благородно, това бе неоспорим факт, който променя човека. Сега Партридж е различен. Тя го чувства, преди той да ѝ признае за убийството, но веднага след признанието му тя разбра, че това беше причината за промяната. Промяна, която беше почти недоловима.

— И Лайда — каза ѝ той, — от всичко това трябва да произлезе нещо добро. Просто трябва да е така.

Тя разбра, че той иска това неправилно нещо, което е сторил, да даде началото на нещо правилно.

Да, наистина, когато се върна в Купола, всичко това му се струпа на главата — включително и Айралийн. Вината не беше негова. Лайда му вярва, но понякога се чуди колко ли упорито се бори той за нея. Без съмнение Айралийн е красива по начин, по който и Лайда искаше да бъде, но не беше. Тя решава да не мисли за това.

— Ще го включите ли? — пита Бойд отново.

Но тя не му обръща внимание. Навежда се ниско над екрана и вижда собственото си отражение. Лицето ѝ се е закръглило и устните ѝ са по-пълни — сякаш тялото ѝ знае какво предстои.

Чува се бръмченето на системата за филтриране и въпреки това въздухът не ѝ достига — има чувството, че едва успява да си поеме дъх. И все още ѝ се гади понякога. Библиотеката е заредена с книги за бременността и раждането. Тя не е Лайда — тя е утробата, носеща в себе си Уилъкс.

— Мога да го включа без звук, Бойд. Съгласен ли си на такъв компромис?

Партридж ѝ беше казал какво се говори на тези церемонии, а тя не може да понася тези словоизлияния на обожание.

— Наистина мисля, че ние трябва...

Тя го поглежда ядосано. Все още носи в себе си свирепостта, на която я бяха научили майките — нещо, което винаги беше притежавала, но никога не беше използвала.

— Добре — натъртва тя.

Тя включва телевизора и на него се появява Партридж, който се здрависва и приема съболезнования. Говорителят разказва кои са хората, които се редят на опашката, как те са служили на Купола или какви са били техните взаимоотношения с Уилъкс. Тя спира звука.

— Можеш ли да препрограмираш кълбото? — пита тя Бойд.

— Какво имате предвид? Защо бихте искали да правите това? — той оглежда стаята и Лайда знае, че мъжът търси камерите за наблюдение. Партридж я увери, че е забранил тук да се слагат всякакви записващи устройства. Но Лайда има своите съмнения, а сигурно и Бойд.

— Искам да добавиш един свят. Можеш ли да го направиш?

— Ако алгоритмите са били измислени, да. Има много съкратени процедури. Всъщност устройството е създадено така, че някой лаик^[2] да може да избира доста лесно между различните опции. Уилъкс

искаше те да бъдат направени евтини и удобни за всеки. Все още са малко скъпи, за да може хората да си ги подаряват като бонбони, но ще се стигне и дотам. Къде искате да Ви отведе?

Тя си представя вятъра, който разпръсква пепелта, студените сенки, които усещаше на самия ръб на закърнялата гора, и снега. Господи! Да, сивият сняг, който се сипеше от небето.

— Искам света отвън.

Бойд застива. Ръцете му замръзват.

— Онова отвън? — той рязко си поема дъх.

Тя присвива очи и го поглежда:

— Да.

— Но защо? — той поглежда надолу към кълбото и след това насочва поглед към телевизора, сякаш лицата там могат да го видят в тази стая и да чуят този разговор. Лайда също поглежда нататък. Едно малко момче поздравява Партридж. Тя вижда красивата му ръка, съвършеното му лице, което е толкова чисто и гладко, че изглежда почти нереално.

— Как е там, навън? — пита мъжът с тих глас.

— Трудно е да се обясни — отвръща Лайда. — Не си спомням преди, затова бях изненадана от въздуха и от това колко бързо върти разни неща. Истинското слънце — скрито е от облаци, но е удивително. И луната също — като ярка лампа в небето. Хората, зверовете, пясъчните създания, уродливостите и гротеската... Не можеш да си представиш каква красота има в техния живот. Всичко е мръсно и истинско. Няма нищо фалшиво и стерилно. Такъв е... просто животът. Разбираш ли какво имам предвид?

Бойд започва да плаче. По бузите му се стичат две сълзи. Той не ги избърсва.

— Спомням си го — казва той. — Малко по-възрастен съм от теб, така че отговорът на въпроса ти е „да“. Зная за какво говориш. Обичах да се катеря по дърветата. Веднъж дори паднах от едно и счупих една кост в ръката си — той стиска юмрука си. — Понякога, когато лежа в леглото си през нощта, си спомням какво е усещането да падаш през въздуха и да се удариш силно в калната земя. Не можех да дишам. Бях си изкарал въздуха. Но просто гледах нагоре към синьото небе. Имаше облаци — големи, дебели, бели облаци, които се движеха

наистина бързо по небето — той поклаща глава. — Дяволите да го вземат!

Лайда отива до масата и слага ръката си върху неговата.

— Искам взривения свят. Искам истината в него — казва тя. — Ще го направиш ли за мен? Вятър, пепел, пръст, тъмни облаци и всичко наоколо изгорено, овъглено и изпочупено.

— Не зная — отвърща той и хвърля поглед към Форстийд, който току-що е приключил обръщението си и слиза от трибуната. — Не мисля, че трябва да...

— Мисля, че трябва да направиш онова, което ти кажа да направиш — прекъсва го Лайда.

Не е сигурна дали това ще свърши работа. Дали този работник по ремонта е над нейния социален статус, защото е пропаднала, или е под него, защото нейното бебе е Уилъкс? Йерархията на Купола е стриктна, но тя не знае какъв е нейният случай.

— Знаеш ли коя съм аз? Знаеш ли кой е шефът? — казва тя с равен тон, опитвайки се гласът ѝ да звучи безразлично и да не трепери толкова.

Идва ред на Партридж да говори. Той ще каже репликите си, които ще завършат по начина, по който завършват винаги: Надявам се, че всички ние можем да гледаме към бъдещето с увереност и надежда. Лайда му помагаше за тези редове. Може би трябва да изтъкне това пред Бойд. Тя отива до телевизора и усилива звука.

Но Партридж не казва онова, което казва обикновено. Той обяснява на хората, че баща му е масов убиец, нарича ги „овце“. Не, не „овце“, а „публика“. Казва им, че са съучастници. Искат от тях да признаят истината. Как иначе биха могли да вървят напред към бъдещето? Сърцето на Лайда започва да бие лудо в гърдите ѝ. Дължим го на оцелелите... На самите себе си. Можем да се справим по-добре. Той продължава да говори — за Новия рай, за прошка... Екранът угасва.

Лайда едва успява да си поеме дъх. Партридж го направи. Каза истината. Тя е развълнувана и зашеметена. Това е неговото оправдание. Тя иска да каже на майките и на всичките несретници извън Купола. Искат да го изкрещи на Брадуел, Преша, Ел Капитан и Хелмут. Той го направи!

Но освен това, тя е и уплашена. Това означава промяна — огромна, стремителна промяна. Бъдещето. Тя слага ръка върху корема си. Започна втория месец от бременността ѝ. Тя се чувства подпухнала — първият признак, че тялото ѝ ще започне да наедрява. Бъдещето, светът, в който техните деца ще живеят — те току-що са се променили и придобили нова форма.

Тя се връща при масата и поглежда Бойд.

— И ти ли...? — тя не довършва изречението.

Просто иска да се убеди, че има още един свидетел, че не е полудяла.

— Да — отвърща Бойд.

— Всичко ще се промени — казва му тя, макар че стомахът ѝ се е свил и тя не е сигурна дали ще се промени към по-добро, или към по-лошо. — Можеш ли да го повярваш?

Бойд се изправя. Сякаш се чувства неловко заради ръста си и дългурестите си ръце. Закрива с ръце устата си и поклаща глава.

— Какво има, Бойд?

Той не помръдва.

— Какво има? — той е непознат, но въпреки това тя се протяга, сграбчва ръцете му и ги сваля от устата му. — Каж ми!

Той бавно затваря очи и след това ги отваря отново.

— Беше твърде рано — прошепва той. — Не сме готови.

— Ние?

Той бръква в джоба си с дясната ръка и след това стиска нейната, сякаш току-що са се срещнали. Тя усеща натиска на нещо, което той слага в дланта ѝ. Взема го и го скрива в стиснатата си ръка, след което сяда на един от столовете в трапезарията. Бавно се навежда и през стъклото на масата вижда малко парче хартия — оригами във формата на лебед.

Тя вдига поглед към Бойд. Той е един от тях. Част е от революционното движение вътре в Купола — спящите клетки, които са на страната на майката на Партридж и които искат да унищожат Купола. Сякаш мълчаливите ѝ молитви бяха получили отговор. Чувства се свързана с нещо, което е по-голямо от тях двамата с Партридж.

Тя скрива малкия хартиен лебед в юмрука си и пъха ръка в джоба си. Мисли си: Твърде скоро? Не сме готови? Дали Партридж току-що

не беше направил ужасна грешка? Чувства се потресена.

— Но това е хубаво — казва тя. — Той ще им каже и за нас. Нали това се очакваше от него — той трябваше да каже истината.

Бойд поглежда надолу към ръката ѝ в джоба.

Сега лебедът я плаши. Тя го изважда, завърта го в ръцете си и вижда края на дума под едното крило. Разгъва го. Там има съобщение:

Гласингс се нуждае от помощта ти. Спаси го.

Не е ли Гласингс този, който трябваше да помогне на Партридж? Партридж се надяваше да се свърже с Гласингс и се опитваше да го открие. Той се нуждае от Гласингс, а сега ще трябва първо да го спаси ли? Нелегалната мрежа, за която само преди мигове се надяваха, че може да им помогне, сега изглежда много крехка.

— Той ми обеща, че... — започва Лайда.

... Че ще каже на всички за нея и бебето. Той ѝ беше обещал, че ще могат да са открито заедно. Но тя знае, че сега всичко се е променило. Той беше казал истината, но сега се оказва, че е било твърде рано. Дали някога щеше да настъпи подходящият момент да каже онова, което имаше да каже? Сега тя е разгневена и уплашена. Какво ще стане с бъдещето?

Бойд не иска от нея да довърши изречението си. Той знае, че не може да стори нищо, за да ѝ помогне.

Лайда слага лебеда в джоба си. Тя поглежда Бойд.

— Ще предам това съобщение, но в замяна ти ще трябва да направиш нещо за мен.

— Разбира се.

— Програмирай кълбото, както те помолих — казва тя на Бойд. — Ще го направиш ли за мен?

— Да, госпожице Мерц, разбира се — отвърща той. — Ще направя каквото ми кажете. Това ми е работата.

[1] Рехабилитация — комплекс от методи за лечение, с които се възстановява нормалното състояние на организма след заболяване. ↑

[2] Лаик, мн.ч. лаици — недостатъчно вещ в дадена област, непрофесионалист, дилетант. ↑

ПАРТРИДЖ ЗАРАЗА

Партридж долавя промяната веднага щом излиза на улицата. Всичко е различно. Въздухът е зареден по начин, който никога преди не беше усещал. Звукът от приглушени гласове се разнася зад прозорците на всички жилищни сгради. Повечето прозорци в Купола са плътно затворени — температурата в сградите се контролира. Защо някой изобщо ще отваря прозореца си? Честно казано, това само би подканило хората да скачат през тях, а броят на самоубийствата в Купола е достатъчно голям.

Въпреки това, той може да чуе виковете и крясъците. Наистина те са приглушени, но се чуват отвсякъде едновременно и Партридж знае защо. Той им беше отнел лъжата, която им позволяваше да функционират в света, който ги заобикаляше. Ако ги лишиш от тяхната лъжа, те ще се самоунищожат — беше го предупредил Форстийд. Дали това беше истина, или са му ядосани? Разбира се, съществуваха и спящите клетки на Лебеда, които бяха видели предаването и сега се радваха. Част от този шум можеше да е израз и на радост, нали?

Когато заобикаля ъгъла, Бекли и двамата други охранители вървят заедно с него, заобиколили го от всички страни.

— Къде отивате? — пита Бекли.

— Отивам при Лайда — отвръща Партридж. — Трябва да я видя.

— Мисля, че това може да е лоша идея.

Партридж сваля вратовръзката си от яката. Смачква я на топка и я пъха в джоба на самото си.

— Ако искам мнението ти, ще те попитам.

Минават покрай ресторанта „При Смоуки“. Вътре са се събрали хора, които са гледали заедно предаването, докато са се хранели. Някой забелязва Партридж през прозореца и изкрещява:

— Ето го! Ето го там!

Партридж не харесва враждебния му тон. Той и охраната му забързват крачка, но от двойните врати на „При Смоуки“ се изсипва тълга хора, които тръгват след него.

— Защо ме следват? Какво очакват да се случи сега?

— Вие сте този, който ги нарече „овце“ — отвръща Бекли.

— Ще повикам подкрепление — казва един от по-младите пазачи.

Той вади радиостанцията си и съобщава името на пресечката, която приближават.

— Подкрепление ли? Всичко е наред — казва Партридж, опитвайки се да се засмее. — Това са просто хора, които обядват.

Малката тълга привлича вниманието на други хора, които излизат от магазините, една чайна, гимнастически салон и банка. Един касиер стои зад гишето с решетка и наблюдава Партридж. Повечето хора мълчат, сякаш чакат някой друг да заговори пръв, но неколцина извикват името му.

— Просто продължавайте да вървите — спокойно казва Бекли.

— Наистина ли? Просто да не им обръщам внимание? — пита Партридж.

— Да — твърдо отвръща Бекли.

Партридж спира. Мисли си, че е най-добре да не прави нищо, но това не му се струва възможно. Бързо се обръща и вдига ръце във въздуха.

Тълпата също спира. Някои се обръщат и се отдалечават, но повечето просто замръзват на местата си.

— Не зная какво искате, но вече изнесох речта си. Днес няма да говоря повече.

Хората се оглеждат един друг, сякаш всеки очаква, че някой друг ще заговори пръв. Накрая една млада майка, която държи малко дете, казва:

— Партридж, какво трябва да направим?

— С кое? Истината ли? — пита Партридж. — Можете да се опитате да я приемете.

— Кажи, че не е истина! — казва един мъж в тъмносив костюм.

— Да продължаваме — тихо казва Бекли.

Партридж поглежда към мъжа със сивия костюм.

— Онова, което казах, е истина. И няма да си взема думите назад. Всъщност смятам да поведе всички нас към бъдещето с тази истина.

— Но ние сме чисти — казва една възрастна жена, притискайки плетената си чанта към гърдите си. — Това е истината. Ние сме чисти. Заслужаваме онова, което имаме.

— Бог ни обича — добавя жената с детето. — Затова сме тук.

— Да, но... — започва Партридж.

Още един мъж пристъпва напред. Той има дебело шкембе и широка челюст. Носи тъмен костюм със закачена на него значка с лика на Уилъкс, сякаш става дума за някаква кампания за преизбирането на баща му.

— Ти нарече баща си убиец, малък боклук — той се изплюва към Партридж, бялата хрчка се приземява върху обувките на Партридж и изведнъж ситуацията започва да изглежда така, сякаш тълпата може да се нахвърли срещу него.

Охраната реагира бързо. Един от мъжете удря дебелия корем на мъжа с приклада на пушката си. Той пада на земята на четири крака, дишайки тежко.

— Спрете! — вика Партридж.

— Оставете ги да си свършат работата — настоява Бекли.

Другият охранител стоварва оръжието си върху гърба на мъжа. Партридж осъзнава, че те вероятно са кодирани да действат по този начин с всеки нападател.

Повечето хора се обръщат и бързо се отдалечават обратно към складовете и уличките, но някои остават на местата си. Мъжът на земята, който сега лежи на едната си страна, поглежда предизвикателно нагоре към Партридж. Устната му е сцепена. Той започва да кашля и опръсква земята с кръв.

Един от пазачите извива ръцете на мъжа зад гърба му и му слага пластмасови връзки, които пристяга здраво. Двама от охранителите изправят мъжа на крака. Зъбите му са изцапани с кръв.

Бекли изважда оръжието си с две ръце. Държи го, без да трепва, и го насочва към останалите.

— Моля всички да се разпръснете. Моля, направете го веднага!

Останалите хора се обръщат и си тръгват.

— Да вървим — подканя го Бекли.

Партридж поклаща глава. Не може да повярва какво се е случило току-що.

— Не искам да караме хората да мълчат по този начин — казва той. — Искам хората да могат да казват каквото мислят, дори и ако не са съгласни с мен.

— Не можете да сторите кой знае какво по този въпрос — отбелязва Бекли.

Една жена в бял работен гащеризон се приближава с кофа вода, коленичи и — без да каже и дума — изтърква кръвта на мъжа от земята, оставяйки бледо бяло петно. Партридж се сеца за Брадуел и неговите уроци по История на сенките — колко бързо истината може да бъде изчистена, докато избледнее.

В този момент една кола спира до тях — не голф количка, каквато използват повечето хора, а син седан^[1] на военноморските сили. Вратите ѝ се отварят и от тях излизат нови охранители, които застават от двете страни на Партридж и го съпровождат до колата.

— Закарайте ме до апартамента на Лайда — казва Партридж, докато сяда на задната седалка, притиснат между двамата широкоплещести мъже.

— Да не мислите, че това е такси? — обажда се Бекли от предната седалка.

Вратите се затварят. Колата се стрелва напред, раздрусва се на завоя и тръгва през един обществен парк, по меката тревна площ и покрай фалшивите дървета.

— Къде ме водите?

— Действаме по протокола за спешни ситуации. Отивате в оперативния център.

— Оперативен център?

— Баща Ви трябваше да разполага с обезопасено помещение в Купола — обяснява Бекли. — Това е оперативният център.

— Наистина ли мислиш, че хората са толкова ядосани?

Мислиш ли, че те са опасни?

Бекли гледа право пред себе си.

— Забравяте, че това са хората, които са си пробили път със зъби и нокти, за да влязат в Купола, сър. Дълбоко в себе си те не са мили хора.

Един от охранителите издава тих, блеещ звук: „Бе-е-е, бе-е-е, бе-е-е“. Толкова е тих, че Партридж не е сигурен, че наистина го е чул. Дали си въобразява, или някой от тях се подиграва на речта му — на това как нарече хората „овце“?

— Кой има достъп до този център? — рязко пита Партридж, опитвайки се да запази достойнството си.

— Баща Ви провеждаше там срещите си, но вътре има помещение, което беше само за него. Най-сигурното място в целия Купол. Сега то е пренастроено така, че само Вие да можете да влезете в него — със сканиране на ретината и на пръстовите отпечатащи.

— Оперативен център — повтаря Партридж. — Моят старец е имал оперативен център със стая само за него?!

— А сега той е Ваш — натъртва Бекли.

— Истинско старомодно наследство — казва Партридж.

Той вижда лицето на баща си, точно преди да умре — очите му, които се разширяват, когато осъзнава, че Партридж го убива.

— Защо не съм чувал за това преди? Стая, която е само лично негова... При евентуално нападение дали е щял да дойде да ме вземе, или просто е щял да ме остави в академията?

Бекли не казва нищо. Или не знае, или не иска да каже на Партридж истината.

Партридж си спомня зимната си ваканция със семейство Холенбек. Ако оцелелите се бяха разбунтували и ги бяха нападнали, дали нямаше да умре заедно с това семейство?

— Искам Лайда Мерц също да може да влезе вътре. Настройте системата за сигурност отново.

— Лайда Мерц? Сигурен ли сте, сър? — пита един от охранителите.

— Напълно сигурен.

Тя е единственият човек, на когото той наистина може да се довери. Ако нещо се случи с него, тя все още ще може да влезе вътре. Не иска да има стая, в която само той да може да влезе. Не иска да е такъв човек.

— Изпратете някой да доведе Лайда в оперативния център. Трябва да я видя.

— Да, сър — отвръща Бекли.

Той поглежда през прозореца навън. Сега вече са от другата страна на парка. Хората са излезли на улиците. Някои се скитат безцелно. Други тичат сред тълпата, сякаш търсят някого, когото са изгубили. Крещят и плачат. Жена стои напълно неподвижна и по лицето ѝ се стичат сълзи.

Има и няколко сбивания. Една жена е хванала друга и извива ръката ѝ. Двама млади мъже се търкалят по земята и се налагат един друг с юмруци.

— Да се надяваме, че ще се изморят — казва Бекли.

Партридж не е толкова сигурен.

— Твърде дълго са таили в себе си силно чувство за вина и гняв. А ако това е само началото?

Няколко охранители тичат по една уличка в плътна формация. От другия край на улицата се появяват още мъже от охраната.

— Не искам да се стига до кръвопролития — казва Партридж.

— Наистина ли си мислите, че можехте да направите онова, което сторихте, без да се пролее кръв? — пита го Бекли.

— Искам мир, Бекли. Това е целта ми. Тук вътре и там, навън.

— А това обикновено се заплаща с кръв — отбелязва Бекли.

Тук-там Партридж вижда познати лица — не може да си спомни имената на всички, но в Купола няма чак толкова много хора. Едни и същи лица се въртят наоколо и стават познати с времето. Може би сега му е трудно да се сети кои са, защото изглеждат различно — отчаяни, безпомощни и изгубени.

Няколко човека забелязват дългата, тъмна кола и решават, че вътре има някой важен човек, затова започват да тичат след нея в продължение на една-две пресечки, като правят буйни и гневни жестове. Едно момче е достатъчно бързо. То скача върху задния капак на колата и започва да удря с юмрук по нея.

— Намали! Върху колата има някакво хлапе — вика Партридж.

— Искате да влезе вътре ли? — пита шофьорът.

— Казах да намалиш!

Шофьорът намалява скоростта, но после я занася така, че да раздруса момчето и то да падне на земята зашеметено.

Партридж поглежда навън през задното стъкло — момчето лежи по гръб и рита земята, докато останалите тичат, крещят и се заканват. Сред целия този хаос, на средата на улицата стои един по-възрастен

мъж с вратовръзка. Партридж го познава. Томи. Той има само малко име. Томи беше бръснарят на баща му. Издокарал се е за предаването по телевизията. Спортното му сако е сгънато и преметнато върху ръката. Той е увесил брада над гърдите и търка очите си. Дали плаче? След това леко се олюлява и вдига поглед право нагоре, сякаш очаква да види небето.

Заобиколен от телохранителите, Партридж е съпроводен от колата до асансьорите, запазени за елита на Купола. Оперативният център е погребан под сърцето на Купола на най-долното подземно ниво. Вратите на асансьора се отварят и те се озовават в сграда с подобни на лабиринт коридори, в които ехото от токовете на обувките им отеква оглушително.

Единият от охранителите отваря вратата на оперативния център с поредица от кодове, набрани върху монтираната на стената клавиатура. Вратата се отваря, разкривайки дълга, махагонова маса, заобиколена от кожени столове. Стените са покрити с черни екрани, които сега са тъмни и безжизнени и изглеждат така, сякаш са мокри.

Охранителят въвежда вътре Партридж заедно с Бекли. Партридж минава покрай масата и прокарва ръка по облегалката на стола, поставен начело — стола на баща му. Някога тялото на Елъри Уилъкс е седяло тук. В мислите му отново проблясва лицето на баща му — разлагащата му се, зачервена кожа, която на някои места вече е почерняла от некрозата, и изкривените му навътре ръце, които постоянно треперят от парализата. В продължение на десетилетия Уилъкс е злоупотребявал с наркотиците, повишаващи неговите мисловни способности, и това е предизвикало ускорена клетъчна дегенерация. Партридж се опитва да си напомни, че баща му сам си го е причинил, но това не заглушава чувството за вина, което изпитва. Няма начин да се освободи от него.

— Някой бил ли е в стаята след смъртта на баща ми?

— Не, сър — отвръща Бекли. — Имахме стриктни заповеди само да пренастроим кодовете. Не ни беше позволено да влизаме, а само да направим така, че Вие да можете да го направите.

Партридж се чуди дали тази стая наистина е замислена за защитата му, или това е резервен план — начин да бъде елиминиран,

ако не изпълнява точно онова, което Куполът очаква от него. Дали това е нещо, което баща му е замислил за своя наследник, или е някоя измама от страна на Форстийд, така че той да може да завземе властта? Партридж усеща как по гърба му се стича студена струйка пот и се сеца за баща си, който е бил лидер толкова дълго. Дали през цялото време е живял с такива съмнения и подозрения? Затова ли е управлявал с такъв железен юмрук?

Партридж поглежда към охранителя, който отвори вратата. Никога не е съвсем сигурен на кого може да се довери. Беше му трудно да се довери дори и на Бекли и понякога все още изпитва съмнения. Но сега, след като каза истината за баща си, Партридж е още по-несигурен как ще повлияе тя и дали някои от хората му няма да се обърнат срещу него. Те са чисти — не са бунтовници по природа. Но все пак трябва да е предпазлив. Хвърля поглед на Бекли, опитвайки се да го прецени. Партридж не иска да влезе в стаята, само за да бъде изолиран и нападнат.

Бекли спокойно отвърща на погледа му.

— Добре ли сте? — пита го той.

— Всичко е наред — отвърща Партридж.

Той няма избор, освен да се довери на онези около себе си. Те са всичко, с което разполага:

— Дай да я видим тая стая.

Бекли кима на охранителя и той бърка под масата, вероятно за да натисне някой скрит бутон там. Панелите на едната стена се отварят. Зад тях има врата.

Тайните на баща му може би са от другата ѝ страна. Никога не го е разбирал. Когато Партридж беше малък, баща му винаги отсъстваше — дори и когато беше в същата стая, умът му работеше върху нещо друго. Партридж имаше чувството, че баща му всъщност не го забелязва. Той беше повече от сдържан. Изглеждаше сякаш празен отвътре. Но това невинаги е било така. В баща му някога е имало нещо, което е накарало майката на Партридж да се влюби в него. Дали е бил забавен? Грижовен? Може би дори малко уязвим?

Освен това, Партридж много добре разбира, че от другата страна на вратата може да има доказателство, което би могъл да покаже на хората тук — доказателство, че баща му беше планирал всичко това и че хората отвън се нуждаят от помощта им.

— Как ще го направим? — той отива до вратата.

— Погледнете в този светлинен лъч за сканирането на ретината — обяснява охранителят. — И притиснете ръката си към този квадрат, за да бъдат проверени отпечатъците на пръстите Ви.

Лъчът е син и излиза от малка, подобна на камера леща в стената. Квадратът е направен от стъкло, но той също излъчва синкава светлина.

Партридж се навежда към синия лъч. Нещо вътре в лещата изщраква. Той притиска ръка към стъкления квадрат и чува поредица щракания. Партридж слага ръка върху дръжката, но вратата се отваря автоматично. Стаята е тъмна.

Бекли понечва да влезе с него вътре.

— Чакайте ме отвън — казва Партридж. — Чак отвън в коридора.

— Да, сър — отвърща Бекли и казва на останалите охранители да отстъпят от стаята.

Партридж пристъпва вътре в тъмнината. Вижда, че стаята е сравнително малка и изглежда претрупана. На слабата светлина, идваща от залата на оперативния център, той успява да види, че стените на стаята са покрити с нещо, което сякаш потрепва. Той се сеца за криле — птиците на гърба на Брадуел и как ризата му потрепваше, когато те мърдаха.

Дали стаята на баща му е пълна с пляскащи криле? Той иска да се откаже и да излезе от стаята, но не може. Вече е отишъл твърде далеч. Те ще разберат, че се е уплашил.

Не е логично, но той има чувството, че сякаш навлиза в ума на баща си. Винаги е усещал, че тайните на баща му нямат край, че той е толкова дистанциран, защото има една част от него, която той отказва да разкрие — като някаква втора тайна самоличност. А Партридж беше разкрил толкова много тайни — разрушение, смърт, толкова много пластове лъжи, че не иска да научава още.

Когато прекрачва прага, потреперва. Осветлението незабавно премигва и се включва. Стаята се изпълва със светлина. Вратата се затръшва зад гърба му. Стените са покрити с листове хартия — те са стотици, може би хиляди. Някои са лъскави и дебели, други бели и тънки.

Мозъкът на баща му беше засегнат от подобренията. Той се влошаваше и стигна дотам, че беше готов да пожертва собствения си син, за да продължава да живее.

— Баща ми е бил луд — прошепват сухите устни на Партридж.

Лъскавите листа са снимки, а останалите хартии са покрити с почерка на баща му. Партридж отива до едната стена. Той вижда лицето на майка си, надвесена над бебе, увито в одеяло. Седж стои до нея и наднича към бебето: това е Партридж като новородено бебе.

Той поглежда към листа, залепен към стената до снимката — това е писмо. В него пише:

На красивата ми съпруга.

Спомням си те в този момент. Бях ли аз там, или имам само спомен от гледането на тази снимка? Животът ни е изграден от много такива пластове. Все още ми липсваш. Винаги ще ми липсваш. Ти си моя. Не забравяй това. Моя.

Елъри

Партридж премества поглед на следващия лист хартия.

На красивата ми съпруга...

На следващия също пише: На красивата ми съпруга...

И след това намира един, който започва със:

Скъпи Седж,

Какво се случи? Защо ме отхвърляш? Защо...

Наистина ли Седж някога е отхвърлил баща им?

Партридж,

Погледни колко малък си тук. Когато влизах през вратата, ти крещеше и пееше, а сега вече си пораснал. Вече си момче от академията...

Партридж протяга ръка и сграбчва писмото. Откъсва го от стената и го смачква в юмрука си. Баща му им е писал писма през цялото това време? Направил си е нещо като огромен фотоалбум, изложен на показ, и през всичките тези години го е пазил само за себе си.

Партридж откача една своя снимка на пет години, на която се вижда как кара колело, друга на Седж в хоккейния му екип и още една на майка им и баща им, облечени за някакъв официален случай.

Вътре в него любовта и омразата към баща му започват да кипят. Кой е бил Елъри Уилъкс? Дали в крайна сметка ги е обичал? Дали това място не е доказателството, че не е успявал да покаже любовта си?

Партридж се втурва към стената и започва да къса снимки и писма, колкото успява да хване. Те падат на пода. Той плъзга ръце по стените и сваля лист след лист. Гърдите му се свиват. Има чувството, че сърцето му е стегнато като в клещи и внезапно започва да диша учестено. Притиска юмрук към гърдите си.

— По дяволите! — казва той и, залитайки, се отправя към единствения стол в стаята, който се намира зад бюрото на баща му. Тежко се отпуска на него и бавно оглежда стаята. Това е всичко, което някога беше искал от баща си: да покаже по някакъв начин обичта си, да изрази своята привързаност. И едновременно беше построил това?

На вратата се чува почукване.

— Казах ви да чакате в залата! — изкрещява той, след което се опитва да си поеме дъх.

Дали не получава сърдечен удар? Господи! Да не би баща му да се опитва да го убие с тия глупости?

— Аз съм, Лайда.

Лайда. Той се надига от стола и отива до вратата. Завърта дръжката и както преди, вратата се отваря автоматично.

Тя е там. За момент той просто я гледа — лицето, миглите ѝ и полуотворените ѝ устни.

— Ти каза истината — казва тя с удивление.

За момент той не е сигурен за какво говори тя — сякаш е изрекъл всички онези неща на церемонията преди много дълго време.

— Надявах се, че си някъде там и гледаш.

Той я придърпва към себе си. Усеща уханието на лавандула в парфюма ѝ.

— Казах им да те доведат тук. Трябваше да те видя — казва той.
— Ела вътре при мен.

— Какво е това място?

Той поставя ръка върху кръста ѝ и я въвежда в стаята. Тя оглежда пода, покрит със снимки и писма, и стените, облепени с тиксо.

— Партридж, това ли е стаята на баща ти? — пита тя.

— Тайната му стая — той е облекчен, че тя е тук.

Лайда е като противоотрова за самотната лудост на баща му. Тя връща здравия разум в тази стая. Той може да се съсредоточи върху нея и всичко останало зад гърба ѝ загубва очертанията си.

— Защо ти е причинил това?

— На мен? — пита Партридж. — Какво искаш да кажеш с това ти е причинил?

Тя го поглежда, изненадана. Той вижда, че тя премълчава нещо. Не иска да му каже нещо, което ще го нарани. Не я бива в това да се прикрива.

И тогава той внезапно осъзнава истината — този път вижда нещата така, както ги вижда тя. Дали всичко това не е представление? Баща му трябва да е работил върху това в продължение на години — дълго, преди да е планирал да използва тялото на Партридж, за да се премести в него. Дали тази стая не е някаква шега — тя да е украсена с всички тези снимки и глупави писма в опит да изтръгне сърцето на Партридж? Или може би първоначално е била проектирана, за да обърка Седж? Той беше законният наследник.

Дали всичко това е фалшиво? Ход, целящ да предизвика съчувствие... Последен могъщ опит за сграбчване на любовта...

— Мислиш ли, че той все още се опитва да ме обърка?

Тя отива до бюрото на Уилъкс с неговата лъскава повърхност. Заобикаля го отзад и издърпва стола.

— Не го прави — казва Партридж.

— Защо не?

— Не зная. Просто...

— Какво?

— Тази стая. Имам чувството, че е пълна със зараза. Не го ли усещаш тук? Присъствието му — сякаш не е мъртъв... Поне не и тук вътре. Той изпълва стаята, въздуха — Партридж се чуди дали заразата, която усеща, не е всъщност неговото собствено разяждащо чувство за вина.

Поглежда лицата на семейството си, които го гледат обвинително. Някога е бил бебе, сега е убиец.

— Сега тази стая е твоя — казва му тя.

— Ами ако не я искам?

Тя се приближава до Партридж, коленичи и взема още една негова снимка като бебе. На нея Партридж носи шапчица. Лицето му е яркорозово и баща му е този, който го държи.

— Бил си хубаво бебе — казва тя.

Изправя се и му подава снимката. Той я гледа втренчено известно време и внезапно усеща неочакван копнеж да се върне към това време. Иска отново да е това бебе. Иска да започне всичко отначало.

Но той не може да позволи на баща си да се докопа до него. Бяха го довели тук и той ще използва тази стая за свои собствени цели. Ще използва тайните на баща си срещу него самия, ще опита да поправи онова, което е сторил.

Той връща снимката обратно на Лайда, отива до бюрото на баща си и казва:

— Какво ли друго е скрил тук?

Няма да седне в стола на баща си отново. Дърпа го назад от бюрото и след това притиска дланите си върху лъскавата повърхност. Внезапно бюрото светва.

Пред него е карта на света, осеяна със сини светлинки, всяка от които пулсира, с изключение на една, намираща се на картата там, където се издига Куполът. Тя свети непрекъснато.

— Какво, по дяволите, е това? — прошепва Партридж.

Лайда се приближава и застава до него:

— Онова е светът, а това сме ние.

— Да — съгласява се той. — Така че въпросът е какво представляват всички тези премигващи светлини?

— Какво представляват или кого? — тихо промълвява Лайда.

Партридж усеща неприятен хлад върху кожата си.

— Това може да са други места, които са били пощадени. Възможно ли е това да означава, че там, навън, има други оцелели?

— Докосни някоя — подканва го тя.

Партридж се сеца за бащата на Преша, Хидеки Иманака. Той е бил един от Седемте. Доказателството, че той все още е жив, беше една от татуировките, които все още пулсираха на гърдите на майка му, преди да умре. Може би това беше един от начините да го намерят. Една от премигващите светлини е островът на Япония. Партридж протяга ръка и я докосва.

От невидими високоговорители се разнасят статични смущения и след това се чува глас:

— Партридж.

Това е гласът на баща му и за миг той си помисля, че Елъри Уилъкс е все още жив и че убийството не е успяло. Той поглежда към вратата на стаята, но тя е затворена. Лайда го хваща за ръката. Да не би баща му да се е върнал от мъртвите? Нима е безсмъртен?

— Сине — казва баща му.

— Не — Партридж се чувства замаян.

Той вкопчва ръце в краищата на бюрото и сяда на стола на баща си.

Гласът на баща му продължава:

— Пръстовите ти отпечатьци — тези малки спирали, които имаш от рождението си. С тях си открил тази стая, тази карта и моя свят и с едно-единствено докосване си активирал гласа ми. Това означава само едно — че ти си жив, а аз — мъртъв.

— Лайда — прошепва Партридж, — не мога да слушам това.

Тя улавя ръката му.

— Всичко е наред — шепне в отговор Лайда. — Трябва да го направим.

— Това докосване е изпратило съобщение до всички останали, че мен ме няма и ти си начело. Наистина ли си мислеше, че ще се задоволя само с един малък Купол?

Партридж иска да притисне длани към ушите си, но не може да помръдне. Трудно му е да диша. Беше убил баща си, а той все още бе тук.

— Отвори чекмеджетата на бюрото. Там ще намериш списък на враговете ми — сега те са твои врагове. Ще откриеш истината, която

скрих от всички — дори и от теб. Ще откриеш простата, искрена ирония зад всичко, което се опитвах да постигна. Надявам се, че ще разбереш колко крехко е всичко, което си наследил. Може би ме мразиш. Разбирам те. И аз мразех родителите си. Такъв е животът. Видях края, Партридж, и се опитах да те спася от него. Независимо дали вярваш, или не, но това е, което правят бащите — Елъри Уилъкс направи пауза.

Дали баща му е виждал собствения си край и какъв е бил той?

— Още едно нещо — продължава баща му.

Дали ще завърши с това, че обича сина си? Какво всъщност иска Партридж от един мъртвец?

Баща му снишава глас и казва:

— Имам един въпрос. Има ли вече кръв върху отпечатъците на пръстите ти?

Чува се нов кратък взрив от статични смущения и гласът на баща му изчезва.

Настъпва тишина. Партридж гледа картата със сините ѝ светлини. Гърлото му е стегнато и му е трудно да диша. Обръща дланите си нагоре и поглежда върховете на пръстите си — малките сложни спирали, които са само негови. Баща му е знаел, че щом Партридж слуша този запис, значи го е убил.

— Той е знаел, че ще го направиш — прошепва Лайда.

— Не го прави — казва Партридж.

— Той все още притежава власт — гласът ѝ е студен или може би уплашен.

Партридж вдига глава и се обръща да я погледне.

— Не — казва той. — Аз го убих.

Лицето на Лайда изглежда бледо и сковано.

— Той все още е... — Тя вдига ръце към гърлото си и стиска юмруци. Той се изправя и тя отстъпва назад. — Това те промени, Партридж. Част от баща ти е знаела, че ще го направиш. Знаела е, че си способен да го убиеш, и това дълбоко вътре в теб те променя.

Тя отстъпва до стената, снимките върху която продължават да потрепват.

— Какво друго можеш да сторя? Да му позволя да ме убие?

— Не — гневно поклаща глава тя. — Просто...

— Просто какво? — той си спомня чувството, което е изпитал точно след като го беше извършил.

Ръцете му се бяха вцепенили. Не усещаше краката си. Не можеше да мисли. Сърцето му обаче биеше лудо, сякаш то беше единствената част от тялото, която му беше останала. Сега отново се чувства така, защото Лайда никога преди не се беше страхувала от него така — той ясно може да го прочете по лицето ѝ.

— Лайда — прошепва той.

— Не зная — казва тя. — Това е поредната тайна. Израснали сме с всички тези тайни и лъжи. Как можем да продължим да живеем този живот, Партридж? Не зная дали аз бих могла...

Тя си поема дълбоко дъх и бързо докосва корема си. Бебето. Бъдещето.

— Без теб ще остана сам в това — казва той. — Не ми обръщай гръб.

— Не го правя — тя се оглежда наоколо, сякаш добавяйки: Нямам къде другаде да отида. Но след това бърка в джоба на палтото си. — Не сме съвсем сами. — Тя изважда смачкано парче хартия, след което отива до него и му го подава. — Те са тук. Спящите клетки — Сигнус, лебедът.

В ръката си държи оригами, направено във формата на лебед.

— Свързали са се с теб?

— Прочети го.

Партридж разгъва едното крило и прочита: Гласингс се нуждае от помощта ти. Спаси го.

— Кой ти го даде?

— Техникът, който дойде да поправи кълбото.

— Да спася Гласингс от какво? Къде, по дяволите, е той? — пита той.

— Това е всичко, което получих — тя въздъхва и разтвива очите си. — Ще отвориш ли чекмеджетата?

— Какво?

— Мисля, че трябва да го направиш.

— Знаеш ли, наблюдавах баща си през цялото време — как го гледат хората и как говорят с него. Не го правех нарочно, но виждах всичко и мисля, че в някаква степен вероятно съм мислел, че един ден моят собствен живот ще е като този на баща ми. Все пак той беше моят

баща — Партридж внезапно спря и си пое рязко дъх. Страхуваше се, че ще се разплаче. — Не е само това, че го убих, Лайда. Не е само това, че съм убиец — той потърка с палец върховете на пръстите си, мислейки за кръвта върху тях, за която говореше баща му. — Страхувам се, че ще се превърна в него.

— Отвори чекмеджето — казва Лайда.

Партридж не иска да спори с нея — не и в този момент. Той поставя пръст върху осветения в синьо квадрат на най-горното чекмедже. То се отваря и се плъзва напред, разкривайки купчина папки.

Той взема най-горната папка и я слага върху бюрото. Точно както беше казал баща му, на етикета ѝ пише Врагове. Отваря я. Папката е пълна с фотографии на хора. Към всяка от тях има лист с информация — подозрителна дейност, семейство, приятели, връзки.

Партридж започва да рови из папките и Лайда се приближава достатъчно, за да види лицата в тях. Той спира, когато стига до Брадуел. Лайда ахва и той разбира причината — тя е познала и мястото. Това е гората, където бяха убити майка му и брат му. На снимката Брадуел крещи, жилите на врата му са изпънати. Камерата го е уловила насред движението и Партридж осъзнава, че тя е взета от видеото, заснето от някой от войниците от Специалните сили, които ги бяха нападнали. Тази снимка е била направена минути преди баща му да убие Седж и майка им.

— Хайде — подканва го Лайда, — кой друг е вътре?

Той насочва вниманието си към следващата снимка. На нея са Ел Капитан и Хелмут от същото място и същия ден. Той затваря папката и я пхва обратно в чекмеджето.

— Това не са моите врагове — казва Партридж.

Изпитва чувство на облекчение. Баща му е грешал.

Има още една папка. Той бърка вътре и я издърпва. Тя е със заглавие Новия рай.

Отваря я и прехвърля плановете, написани на ръка с широкия почерк на баща му — за поробване на несретниците и превръщането им в подчинена класа, която да служи на чистите, когато земята отново стане обитаема.

— Ново робство в Новия рай — промълвя Партридж и стомахът му се свива.

Затваря папката.

Следващата папка се казва Обръщане. Обикновено баща му използва по-символични названия, затова тази практична дума го кара да се чувства нервен. Той я отваря така, че двамата с Лайда да могат да я четат заедно.

В началото има официален доклад от екип учени и доктори. Списъкът на имената най-отгоре в доклада е дълъг, но името Арвин Уийд привлича погледа му.

— Погледни — посочва го той.

— И аз го видях — казва Лайда.

„От събраните проби и инкубацията на тези проби в симулирана среда става ясно, че като цяло нашите екземпляри не се справят добре. От двадесетте дванадесет умряха през първите десет дни. Четирима получиха ракови тумори, които пуснаха корени почти веднага и, изглежда, се развиваха добре в здравите им тъкани. Двама от тези четирима бяха излекувани от раковите образувания, но умряха от нови тумори до края на годината. На четиримата оцелели — един мъж и три жени — не им провървя особено. Две жени са стерилни^[2]. Мъжът получи очно заболяване и ослепя. Той и едната жена имат астма и увредени бели дробове. Не очакваме, че ще успеят да се присъединят отново към общото население на Купола. Мъжът е в спешното отделение, а жената страда от психически проблеми и понастоящем е в изолатора на рехабилитационния център. Другите две жени са подложени на изследвания и оценка. Бяха пуснати обратно сред населението, след като спомените им за тези изследвания бяха изтрити.

В заключение смятаме, че поради липса на въздействие от външния свят и болестите, онези, които са оцелели в Купола, като цяло са станали по-податливи с времето. Ако се преместим в Новия рай, през първата година ще изгубим голям брой хора. Онези, които оцелеят, ще се окажат пред многократното числено превъзходство

на оцелелите извън Купола. Въпреки това, колкото по-дълго изчакаме да влезем в Новия рай, толкова по-уязвимо ще бъде нашето население към елементите, които ще ни убият.

Междувременно оцелелите от Детонациите са били подложени на прочистване от онези, които са негодни, и сега са останали онези с екстремни способности да се адаптират и оцеляват. Те имат по-добри имунни системи. Операция Прочистване на несретниците съдържа най-подробната информация за оцелелите от всички наши изследвания и наблюдения.“

Бащата на Партридж е оградил думата несретници и е написал в полето две думи: Висша раса.

Партридж вдига листа и започва да изучава почерка на баща си.

— Баща ми в края на краищата е създал висша раса, но се е оказало, че тя не е онази, която трябва.

Това е иронията. Баща му е разбрал това, преди да умре. Той каза, че е виждал края и се е опитвал да спаси Партридж от него.

— Дали си е мислил, че ще трябва да живеем тук завинаги? — чуди се Лайда. — Не бихме могли. Ресурсите са ограничени. Нима просто е щял да остави чистите да измрат?

— Не зная — Партридж прелиства страниците към края на доклада. Последната страница е просто купчина уравнения — нещо, което никога не би могъл да разбере. — Какво, по дяволите, е това?

— Да не мислиш, че в академията смятаха, че има смисъл момичетата да изучават естествени науки? — саркастично му казва Лайда. — Може да е важно.

Той сгъва листа и го прибира в джоба си.

Партридж прехвърля набързо още няколко папки и след това внезапно се изправя сковано.

Изважда папка, озаглавена Протокол за унищожение.

— Какво означава това? — пита Лайда. — Той вече е унищожил всичко.

— Не всичко — Партридж отваря папката.

Има списък от инструкции, обясняващи как да се задейства активиран с глас процес. Една скица на стаята сочи към малък, метален квадрат на една от стените. И двамата едновременно поглеждат нагоре и го виждат — не изглежда нищо особено, с големината на розетка^[3]. След поредица от команди металът би трябвало да се дръпне назад и да разкрие бутон. При натискането му „в Купола се освобождава газ без мирис“. Този газ е на „основата на въглеродния моноксид“^[4], но по-ефикасен. Той ще води до сънливост и предизвиква тиха, масова смърт. Газът ще убие всички живи същества в радиус от сто мили^[5]. Уилъкс е записал, че гласовата активация е направена само за неговия собствен глас, но после е задраскал това и е добавил името на Партридж.

— Той е настроил компютъра да отговаря на гласа ми?! Да убия всички живи същества в радиус от сто мили?!

— Но нали те са свръхрасата — казва Лайда. — Защо би искал да ги убие?

— Може би това е бил План Б на баща ми — Партридж пъха папката в чекмеджето и го затваря с трясък.

Лайда се обръща и се вглежда във фотографиите на стената.

— Дватама с баща ти сте различни хора — успокоява го тя. — Ти не си като него. Никога няма да бъдеш.

— Трябваше да го направя — прошепва той. — Трябваше да го убия.

Той се прегърбва напред и леко се олюлява. Разтрива очите си.

— Върни се с мен у дома — увещава го Лайда. — Имам изненада за теб.

Дали това е нейният начин да му каже, че вече не се страхува от него, че всъщност той не се е променил и че няма да му обърне гръб? Тя се обръща към него и го прегръща. Двамата се притискат силно един към друг и той иска в този миг времето да спре. Точно тук и сега.

На вратата се чува почукване, което стряска и двамата.

— Сър, ситуацията се влоши — разнася се гласът на Бекли.

Партридж не пуска Лайда.

— Как се е влошила?

— Имаме нужда от Вас, сър.

Партридж не се чувства като лидер. Баща му все още командва от гроба.

— Не зная дали има нещо, което мога да направя.

— Има смъртни случаи — казва Бекли. — И броят им се увеличава.

Партридж пуска Лайда, втурва се към вратата и я отваря. Там е Бекли. Той е леко задъхан. Погледът му се стрелка между Лайда и Партридж.

— Да не би хората да са започнали да се избиват помежду си?

— Не, сър.

— Какво тогава?

— Не се избиват помежду си. Самоубиват се.

[1] Седан — най-разпространеният затворен тип каросерии за леки автомобили с три обемни зони: двигателен отсек, салон за пътниците и багажник. ↑

[2] Стерилен — 1) обеззаразен; 2) неплоден; 3) прекалено чист. ↑

[3] Розетка — кръгла изолационна подложка в електрическа инсталация. ↑

[4] Въглероден моноксид — (CO) безцветен, без мирис, запалим, изключително токсичен газ. ↑

[5] Миля — мярка за измерване на разстояние; в САЩ и Обединеното кралство т.нар. „сухопътна миля“ е равна на 1 609, 344 m. ↑

ПРЕША ДЪЛГ

Феделма води Преша по дълъг коридор с каменен под. Всяка врата, покрай която минават, има малко прозорче. Преша зърва вътре лаборатории и хора, заети с деликатна научна работа — епруветки и машини.

— Какво правят? — пита тя.

Феделма спира и я поглежда.

— Знаеш какво правят, Преша.

— Не — възпротивява се тя. — Не зная.

Но някаква част от нея се пита дали всъщност просто не иска да знае. Дали истината не е твърде ужасяваща и тя не отхвърля ли очевидното?

— Сигурно имаш представа кое е нашето най-голямо предизвикателство и как можем да го преодолеем. Виждала си децата. Знаеш какво можем да направим с едни обикновени лози. Виждала си и глиганите в полето, нали? — тя внезапно изглежда ядосана. — Виждала си и мен също. Знаеш каква е съдбата ми.

Преша хвърля поглед към корема на Феделма и в този момент разбира истината — Феделма не е избрала да забременее. Това е неин дълг. Колко ли деца е имала? Колко ли дълго продължава това?

— Не съм ходила на училище — отвърща ѝ Преша. — Всичко, което зная, е онова, на което ме е научил дядо ми. Той беше собственик на погребално бюро. Как бих могла да зная какво става в лабораториите?

— Дойде тук заради формулата. Носеше със себе си един от най-могъщите мускули с бионанотехнология^[1]. Да не очакваш от мен да повярвам, че не разбираш какво правим тук? Това е детска игра в сравнение с онова, което ти си изровила — тя отново тръгва по коридора.

Преша се протяга и хваща ръката на Феделма:

— Не зная. Кълна се.

Феделма се втрещва изпитателно в лицето на Преша. Тя все още не ѝ вярва напълно, но казва:

— Уилъкс спаси Нюгрейндж^[2], свещеното място. Той обеща на Кели, че то ще бъде пощадено. Само тридесет от нас стигнаха навреме до вътрешността на могилата.

— Но всичката тази земя, тази сграда и лабораториите... Откъде се е взело всичко това? — Преша иска да знае колко напреднали са тези хора, дали могат да поправят въздушен кораб и да излетят с него.

— Уилъкс пощади радиус от три мили. Не може да не знаеш, че Детонациите наистина са се случили. По отношение на това не можеш да се правиш на глупава — тя хвърля поглед към юмрука на Преша, който е глава на кукла. — Ти си ги преживяла, нали?

— Почти не си ги спомням — отвърща Преша. — Но понякога в главата ми се появяват откъслечни картини. Зная, че е имало масивни огнени бури, които са помели земята. Някой извън Нюгрейндж оцеля ли?

— Още двадесет души оцеляха. Това прави общо петдесет човека, но заради болестите намаляхме отново.

— И какво направи Кели тогава?

— Всичко, което можеше.

— Това място — казва Преша — не е като мястото, откъдето идваме. Едно от нещата са пепелоядите. Той е измислил всякакви неща, нали?

Колкото повече информация успее да измъкне Преша от Феделма, толкова повече неща ще може да каже на Ел Капитан и Брадуел. Ако иска Брадуел да ѝ прости, може би първата стъпка е да го накара да мисли, че е ценна и че все още трябва да разчитат един на друг, ако искат да се върнат обратно.

— Ами той имаше познания по генно инженерство^[3] на растения и клониране^[4] на молекулярно ниво. Създаде агроводството, благодарение на което лозите ни действат като защита.

— Клониране — тя има най-обща представа какво означава това — репликиране, копия. — Как го правите?

— Използваме нашата ДНК, за да създадем клонинги — обяснява Феделма. — Но всеки ембрион се нуждае от утроба, в която да се развива. Всички жени изпълняват своята част. Ще износвам

бебета, докато накрая стана неспособна да го правя. Дори и ако това доведе до смъртта ми, рискът си заслужава.

След това тя добавя, сякаш се оправдава:

— Не можем да рискуваме постепенно да измрем.

Преша усеща как по гръбнака ѝ пропълзва леден студ. В огледалото погледни! Внимателно потърси! Виж се ти! Виж се ти! И последен не бъди! Смисълът в думите на децата е бил буквален. „Виж се ти“ — намери копие на себе си. Преша забавя крачка. Тя си спомня лицата на децата — онези, които бяха като почти огледални изображения. Накрая тя напълно спира да върви.

Феделма се обръща:

— Осъждаш ли онова, което правим? Всички ние правим жертви. Това е единственият начин да бъдеш полезен.

— Не ви съдя. Разбирам смисъла на саможертвата — отвърща Преша.

Тя си мисли за Брадуел. Не искаше той да е жертва, макар самият Брадуел да го искаше.

— Глиганите... — казва тя, опитвайки се да подреди парченцата от пъзела.

— Съединяване на гени, да. Те са генетично създадени да бъдат домашни животни, но освен това имат и зъл нрав. Ако е необходимо, ще нападнат, за да ни защитят.

— Кого ще нападнат?

Феделма се доближава до нея. Макар че наоколо няма никой, тя снишава гласа си:

— Трябва да бъдеш предпазлива. Отвъд радиуса от три мили — територията, която сме маркирали с лозите, — живеят онези, които искат да влязат вътре, които биха убили за онова, което имаме тук.

— Кой са те?

— Те са подобни на онези, които имате във вашата част на света.

— Откъде знаете какво имаме в нашата част на света? — пита Преша.

— Той ни пощади — прошепва Феделма. — Той знае, че сме тук. Той следи нас и вероятно и останалите.

— Кой? Уилъкс ли?

— Имаме късмет, че изобщо сме живи.

— Уилъкс и Барт Кели все още ли поддържат контакт? Все още ли са... приятели? — Преша стиска очи и поклаща глава. — Уилъкс знае, че сте тук и сте живи?!

— Шшът — смъмря я Феделма.

Тя хваща ръката на Преша и я поставя върху корема си.

Отвътре се усещаше ритане.

— Имаме бъдеще, което да защитаваме. Разбираш това, нали? — казва Феделма.

— Къде е Барт Кели? — Преша отдръпва ръката си.

— Той иска да го изчакаш — въздъхва Феделма.

Тя се обръща и продължава нататък по коридора.

Преша я следва. Завиват зад един ъгъл и спират пред вратата на малка стая.

— Изчакай тук — казва Феделма и отваря вратата.

Стомахът на Преша се преобръща. Дали Брадуел ще е там? Дали изобщо ще я погледне? Тя се опитва да измисли нещо, което да му каже, но не може да реши дори с какво да започне. Тя влиза вътре.

Стаята е малка — всъщност е малко по-голяма от килер. Няма мебели. Ел Капитан е там. Стои облегнат на стената, а Хелмут е сложил глава на рамото му. Един от клепачите му е подут и червен. Дали някой не му е насинил окото? Какво ли се е случило? Ел Капитан се изправя и я поздравява официално. Хелмут се усмихва и ѝ казва:

— Здравей.

Тя толкова се страхува от срещата с Брадуел, че забравя за всичко, случило се между нея и Ел Капитан. Той ѝ беше признал любовта си и я беше целунал. Какво ли ще се случи между тях оттук нататък? Тя се чувства скована и засрамена. Ел Капитан ѝ хвърля поглед и бързо извъръща очи настрани.

— Здравей — казва тя.

Усеща, че се изчервява. Онова, което стори Ел Капитан, беше толкова драматично, толкова изпълнено с емоция. Беше смело. Това е нещото у него, което я кара да му се възхищава — това, че е твърд, но въпреки това, сърцето му е нежно. Тя все още си спомня целувката.

— Кели ще дойде направо тук — казва Феделма и затваря вратата.

— Брадуел не е тук. Не зная къде е — казва извинително Ел Капитан, сякаш тя иска да се види само с Брадуел, а не с него.

— Радвам се да видя двама ви — казва Преша. — Вече няма опасност кръвта ви да изтече. Това си е истинско подобрение.

— И сме целите златисти на цвят — отбелязва Ел Капитан — като някакви подвижни статуи.

— Златисти — повтаря Хелмут.

— Да — съгласява се Преша и поглежда ръцете си.

— Отива ти — казва Ел Капитан и след това свежда поглед към пода.

— Кап — започва Преша, макар да не е сигурна какви трябва да са следващите ѝ думи: Надявам се нещата между нас да не станат неловки. Надявам се, че все още ще можем...

Но тогава вратата се отваря отново. Още преди да се обърне, Преша знае, че е Брадуел — крилете му шумолят силно. Тя чува Финън, който пиука в краката му.

— Ще изчакам там, отвън — разнася се гласът му.

Тя се обръща и вижда бързите му, тъмни очи, обрулените му от вятъра скули и златистия оттенък и на неговата кожа. Крилете му са дълги и рошави, но също мускулести и красиви.

— Тук вътре за мен няма място — казва той на надзирателя до себе си — нервен, млад мъж. — Не виждаш ли това?

— Съжалявам, толкова съжалявам — извинява се надзирателят. — Ще чакам навън заедно с теб.

Преди вратата да се затвори, Брадуел поглежда към Преша. Изглежда така, сякаш иска да каже нещо. Тя отваря уста да го попита как се чувства. Но преди да е успяла, той се обръща. Вратата се затваря и него вече го няма.

[1] Бионанотехнология (биологична нанотехнология) — разглежда процесите, протичащи в живите организми, като биологична (или природна) нанотехнология и цели внедряване на нанотехнологични решения за изучаване и управление на биологични процеси и явления; нанотехнологията е приложна наука, стремяща се да установи контрол над веществото на микроскопично ниво — при размери по-малки от 1 микрометър (една милиардна от метъра). ↑

[2] Нюгрейндж — праисторически паметник (гробница), който се намира на 50 км от Дъблин, Ирландия; построен е около 3200 г. пр.н.е. (500 години преди Голямата пирамида в Египет и 1000 години

преди Стоунхендж); определен е като техническо чудо, а строителите му — като притежатели на изключителни астрономически, инженерни и архитектурни познания. ↑

[3] Генно инженерство (генно модифициране) — свързано е с директна манипулация на гените на един организъм, за да се произведат нови гени с нови характеристики; навлиза в сферата на биологията от средата на 70-те години на XX век с развитието на нови методи за изучаването на ДНК (дезоксирибонуклеиновата киселина) — носител на генетични инструкции за биологичното развитие на всички клетъчни форми на живот и много от вирусите. ↑

[4] Клонирание — процес на получаване на организъм (клонинг) или клетка чрез безполово размножаване; през 1952 г. е клониран за пръв път висш организъм — жаба, а през 1996 г. се появява първият клониран бозайник — овцата Доли. ↑

ЕЛ КАПИТАН БАКТЕРИЯ

— Глигани — казва Барт Кели, докато върви през полето. — Бих искал да започна с глиганите.

Преша хвърля поглед към Ел Капитан, който свива рамене.

— Глигани — повтаря Хелмут.

Ел Капитан сръгва с лакът брат си зад гърба си.

— Затвори си устата! — прошепва той.

Брадуел върви на няколко крачки зад тях. Има широки рамене и гръден кош — по-едър е и по-широкоплещест от всеки друг, който Ел Капитан някога е виждал, като се изключат Специалните сили. Птиците на гърба му сигурно са едри, макар да са скрити от дебелиите, широки криле, които са толкова големи, че стърчат над врата му и се влачат след него като стара, оръфана дреха. Финън се движи бързо край него.

От време на време крилете на Брадуел се разперват от гърба му и разкриват ъгловатите, прекалено уголемени кости и гъстите пера на птиците. Ел Капитан му съчувства. Той разбира добре какво е да носиш завинаги нещо на гърба си. Все пак на Брадуел му е по-лесно, отколкото на Ел Капитан, нали? Птиците поне не му отговарят.

Кели не спира да говори. Върна се по следите на глиганите и сега ги води към тях, като им изнася лекция за Ирландия от времето преди — за нейните паметници, плодородната ѝ земя, богатата ѝ история и нейните поети. Ел Капитан не се интересува от разходката в миналото. Той иска да знае къде ги води Кели и какво е състоянието на въздушния кораб. Когато двамата с Хелмут бяха открити в кокпита, Ел Капитан беше този, който започна битката. Оказва се, че пазачите не са искали да го убият. Просто са искали да го изкарат от там. Биха го толкова, колкото да го укротят, и след това го отведоха обратно в стаята му. Той ги попита за въздушния кораб — дали са го поправили и може ли да лети, но те отказаха да му отговорят.

Кели вървеше пред тях много енергично и целеустремено, размахвайки кожената си чанта. Зелените поля бяха празни. Вятърът свистеше през тях. От него очите му сълзяха — особено онова, което беше подуто и полузатворено.

Ел Капитан се беше учил да кара колело по едно поле, подобно на това. Майка му върза кърпа около ръцете и ребрата му и тичаше заедно с него, докато не набра достатъчно инерция, за да продължи да се движи сам. Вятърът рошеше косата му, очите му бяха широко отворени от страх, докато подскачаше над тревата. Сега, когато си спомня за този момент, си представя колко лек е бил — свободен не само от тежестта на брат си, но и от товара на сегашния си живот.

Доближават един далечен хамбар на склона на един хълм. Финън се движи през полегналата трева и светлините му проблясват по повърхността на черната му кутия.

— И така, къде ни водиш? — пита Ел Капитан. — Към въздушния кораб ли?

Кели се обръща и поглежда към Ел Капитан така, сякаш го вижда за пръв път.

— Чух, че са те открили там. Ще са нужни още няколко дни, за да бъде готов да полети. Успял си да го поразгледаш, нали?

— Всъщност не беше разходка. Това е моят кораб — уточнява Ел Капитан.

— Това е моят кораб — повтаря Хелмут и гласът му прозвучава така, сякаш възразява на Ел Капитан.

Ел Капитан особено мрази, когато Хелмут прави така пред други хора.

— Наистина ли? — Барт Кели спира и се замисля върху думите му. — Защото мислех, че си откраднал този кораб.

Той се обръща и отново тръгва срещу вятъра нагоре по хълма. Ел Капитан чува как той свири в крилете на Брадуел.

— Беше мое право да го открадна — натъртва Ел Капитан. — Уилъкс почерни цялата земя. Дължеше ми поне това.

— Имал си и други възможности.

— Така ли? Защото бих искал да зная какви по-точно са били те.

— Откъде знаеш, че го е откраднал? — пита Преша, но има чувството, че знае отговора.

Ел Капитан усеща, че пропуска нещо. Той хвърля поглед към Брадуел, за да види дали знае нещо, което не му е известно. Изражението на Брадуел обаче е твърдо и непроницаемо.

Кели не отвръща нищо и мигове по-късно стигат до хамбара. Той спира пред вратата, вдига тежкото ѝ резе и широко я отваря.

— Зная някои неща. Имам своите връзки — най-сетне казва Кели.

Хамбарът има няколко високи прозореца. През тях проникват снопове светлина, които изпълват прашния въздух със слънчеви лъчи. Всички влизат след него вътре. Пръв е Финън. В едната страна на хамбара има тесни ясли — всички пълни с огромни глигани. Ребрата им са големи като на крава. Гърбовете им са извити. Гръбнаците им са дебели почти колкото юмрук и приличат на хребети, разделящи планините от плът. Имат плътни, тъмни копита и дебели, пожълтели бивни, които се извиват от двете страни на едрите им еластични зурли.

— Връзки? — повтаря Ел Капитан. Има само един човек, с когото той би могъл да поддържа връзка за този въздушен кораб. — Поддържах контакт с Уилъкс, нали?

— Ами поддържах преди, но вече не — отвръща Кели, изтупва ръцете си и след това ги скръства на гърдите.

— И защо така? — пита Брадуел, а гласът му звучи дрезгаво от това, че дълго не е бил използван.

— Защото е мъртъв.

— Мъртъв? — повтаря Преша.

Вятърът нахлува вътре и след това утихва. Сякаш това е призракът на самия Уилъкс — неговият дух, който се е появил за миг и вече го няма. Майката на Ел Капитан вярваше в духове. За момент му се струва невероятно, че Уилъкс е мъртъв. Но, от друга страна, Ел Капитан винаги беше смятал Уилъкс за самата смърт. Майките наричаха всички мъже мъртъвци, но Уилъкс в най-пълна степен отговаряше на такова описание. Ел Капитан знае, че това е истината. Уилъкс е мъртъв. Дълбоко в себе си той усеща облекчение. Няма го вече.

Настъпва тишина, докато всички обмислят новината. Чува се само шумът от грухтенето на глиганите в хамбара и лекото жужене на двигателя на Финън. Ел Капитан усеща как Хелмут затаява дъх, после

поглежда към Преша и Брадуел, които изглеждат така, сякаш не могат да повярват, че това е истина.

— Откъде знаеш? Сигурен ли си? — обръща се Преша към Кели. Кели кимва с категоричен вид.

— Наистина ли е... мъртъв? — пита Брадуел.

На лицето му са изписани противоречиви чувства.

— Нали това казах — отвръща Кели. — Толкова ли ви е трудно да го повярвате?

Брадуел кимва. Малко му е трудно да диша.

— Просто... Не очаквах това да стане толкова тихо. Толкова обикновено. Очаквах... — той хваща предния край на ризата си. — Исках...

— Да — съгласява се Преша, сякаш довършвайки мисълта му. — Трябваше да е нещо по-голямо. Трябваше да изпитаме повече...

— ... Облекчение — завършва Брадуел. — ... Или усещане за окончателност.

Но той не поглежда към Преша. Извърща поглед от всички тях. Ел Капитан се чуди дали Брадуел не е разочарован. Мъжът, който беше наредил да убият родителите му, е мъртъв и той не беше изиграл никаква роля в това. В това няма справедливост.

И тогава Преша казва:

— Партридж.

Дали Партридж наистина е организиран преврат? Тя закрива устата си с ръка. Не биваше да казва името му.

— Да — Кели й хвърля остър поглед. — Най-младият син на Уилъкс. Сега той е начело.

— Партридж? — подигравателно казва Брадуел и се обръща с лице към тях. — Сигурен ли си в това?

Ел Капитан също е смаян:

— Как е станало?

Той си спомня последния път, когато беше разговарял с Партридж. Бяха в един вагон на подземната железница, заключени под земята. Ел Капитан си мислеше, че не му остава да живее дълго и се довери на Партридж. Трябваше да му вярва. Въпреки това, сега не може да си представи, че Партридж притежава толкова много власт. Ел Капитан знае от личен опит, че властта покварява душата.

— Той го е направил — прошепва Преша сякаш на себе си. — Той е вътре. Партридж ще промени нещата.

— Или — намесва се Кели — той може да се окаже точно същият като баща си.

— Не — възразява Преша, — той мразеше баща си.

— Да, но колко далеч ще стигне? — пита Брадуел и в гласа му се промъква остра нотка на гняв. — Колко силно ще настоява за промени? Дали наистина притежава онова, което е нужно? Единственият начин да постигне нещо е, като рискува всичко. Ще успее ли да го направи?

За момент настъпва тишина. Преша не знае отговора. Никой не го знае. Брадуел пита доколко убеден е Партридж. Самият Партридж може би не знае това. Преша не е сигурна дори и колко дълбоко е нейното собствено убеждение. Дали е било момент на слабост, или е плод на вътрешно убеждение, когато вкара иглата в птиците на гърба на Брадуел?

— Понякога човекът създава властта — казва Кели. — А понякога властта прави човека.

В този момент обаче Преша поклаща глава и поглежда към Кели.

— Ти си във връзка с Купола?! Как стана така?

— Нали знаете, че с Уилъкс се познаваме от доста отдавна — той поглежда към Преша. — Познавах добре също и майка ти, и баща ти. Това не е тайна.

— Значи с Уилъкс сте били в добри отношения преди Детонациите? — тихо пита Брадуел, сякаш за да прикрие гнева си. — Така ли оцеляхте тук? Бяхте любимци на Уилъкс ли?

Финън бръмчи наоколо из помещението върху малките си колела и събира информация за новото място. Той си навира носа близо до яслите с глиганите, но не прекалено близо.

— Той ме предупреди. Даде ми точно толкова време, колкото да се озовем в безопасност в Нюгрейндж. Да, може би това, че бяхме стари приятели, ми помогна, но той не беше единственият ми приятел — обръща се Кели към Преша. — Майка ти умря наскоро. Татуировката ѝ спря да пулсира. Пулсът беше силен и после спря — той си поема дълбоко дъх. — Не зная какво се случи.

— Бях с нея — вятърът свисти край Преша. Тя скръства ръце, за да се предпази от влажния студ. — Уилъкс уби нея и Седж

едновременно.

От устните на Кели се отронва дълга въздишка. Страните му се изчервяват. Той изглежда покрусен, но и разгневен.

— Как я е намерил? Мислех, че тя е в безопасност...

— Използва двама ни с Партридж да я намерим. Бяхме негови пионки.

Кели се отдалечава на няколко крачки, опитвайки се да възвърне самообладанието си.

— Съжалявам — промърморва той, но не е ясно за какво съжалява: за това, че Уилъкс е използвал собственото си дете като пионка или за смъртта ѝ.

— Някога с майка ми сте били близки приятели — казва Преша.

Ел Капитан знае, че тя жадува да научи подробности от живота на майка си. Тогавя тя е била толкова малка.

— Някога всички ние бяхме близки — казва Кели.

— А баща ми? — пита Преша. — Знаеш ли къде е той?

Ел Капитан не може да понася да гледа колко уязвима изглежда Преша. Тя отчаяно иска да открие баща си отново. За нея той е почти като някакъв сън. Ел Капитан я разбира. Той никога не е познавал баща си. Целият си живот беше живял в сянката на мъж, чието лице никога не е виждал.

Кели се обръща:

— Зная, че има още от нас. Други такива изолирани групи. Оцелели. И мисля, че Уилъкс е поддържал връзка с много от тях. Ако баща ти е оцелял, то това е защото Уилъкс е искал той да оцелее — за добро или зло.

— Какво искаш да кажеш с това „или зло“?

— Пулсът на баща ти все още бие върху гърдите ми — това е всичко, което зная.

Преша притиска главата на куклата към гърдите си, защитавайки я с другата си, здрава ръка.

— Уилъкс не осигурява на хората защита просто така — казва Брадуел. — Те трябва да са ценни за него по някакъв начин. Работил си за него през цялото това време, нали?

— Може би сте забелязали, че е по-добре човек да познава Уилъкс откъм добрата му страна — гневно отвръща Кели и след това прави широк жест с ръка. — Да започнем с глиганите. Точно преди

Детонациите построих поредица от лаборатории в Ирландия и Обединеното кралство. Една от тях беше финансирана чрез връзките на Уилъкс и се намираше в радиуса от три мили, който той пощади. Той ми каза ясно и категорично къде трябва да се намирам, за да оцелея. Познавах го достатъчно добре, за да му повярвам. Взех със себе си само най-близките хора от семейството си. Той ми каза, че ми е позволено единствено толкова. — Глиганите грухтяха и риеха в пръстта. — Сега, като си помисля за това, ми става гадно. Можех ли да предупредя някого, който е имал властта да промени случилото се? Не зная. — Ел Капитан е сигурен, че тази мисъл не му позволява да спи нощем. Ел Капитан познава от личен опит и в най-големи подробности мъчителното чувство за вина. — Имаше обиколка на лабораторията и аз вкарах колкото се може повече хора в могилата. Бяхме пощадени, както и околностите, но мнозина умряха след това от болести, пожари и — ако трябва да бъда напълно честен — от отчаяние. Едната от двете ми дъщери и съпругата ми бяха между тях — той пристъпи към един от стълбовете слънчева светлина. Около него се въртяха пращинки от сеното, които изглеждаха като позлатени. — Дъщеря ми умря първа. Жена ми умря от отчаяние.

— Отчаянието ни е познато — казва Преша. — То е нещо, което всички ние споделяме.

Очите ѝ се стрелкат към Брадуел, но той продължава да не я поглежда. Ел Капитан иска Брадуел да я погледне. Не ѝ ли дължи поне това? Този неин поглед убива Ел Капитан. Хелмут вероятно усеща част от страданието му, защото Ел Капитан чувства как брат му се дърпа встрани от Преша, сякаш се опитва да го накара да не насочва вниманието си към нея за негово собствено добро.

— Глиганите — казва Кели, спомняйки си за какво бяха дошли. Финън отново се приближава към тях. В началото те се стряскат, но след това започват да душат по посока към него. — Глиганите могат да бъдат злонравни и непредвидими, но когато бъдат смесени генетично с крави, могат да станат по-едри и по-послушни. Все пак се поддават и на дресировка. Могат да нападат по команда.

— Дума или знак? — пита Брадуел.

— И двете — отвръща Кели.

Ел Капитан забелязва скритата заплаха. Кели не ги е довел тук случайно. Дали не им прави някой номер?

— Значи предизвикваш съчувствието ни заради смъртта на жена ти и дъщеря ти и след това учтиво ни уведомяваше, че можеш да ни набодеш на кол, когато пожелаеш — Ел Капитан отива до яслите и един от глиганите издава кратко и остро квичене. — Кажи ми дали съм те разбрал правилно.

— Казва се набучени на кол, а не набодени — спокойно го поправя Кели.

Финън се отдръпва назад от глиганите и застава до ботушите на Брадуел.

— Глиганите бяха успешен експеримент — той поклаща глава и поглежда навън през един от прозорците. — Но един друг експеримент се обърка ужасно.

По-ужасно от глиганите, които нападат по команда? Какво ли има там, навън? Никой не се осмелява да попита.

Глиганът е достатъчно близо до Ел Капитан, за да може той да види острата му четина, почернелите извивки на зурлата му и кривите му бивни. Той си представя как върхът на една такава бивна пробива гръдния му кош и се забива в сърцето му.

— Могъл си да направиш това и с хора, нали? — пита Преша с нотка на подозрение в гласа. — Защо да не го направиш и с хора, след като смесваш гените на различни видове? — тя поглежда Барт Кели и присвива очи. — Даде ли изследванията си на Уилъкс?

Специалните сили. Ел Капитан си спомня как ги беше видял за пръв път: как се придвижваха между дърветата и как някои от тях имаха нещо от мускулатурата на лоса или елена, а други сякаш повече наподобяваха на месестата маса на мечките. Спомня си и как те повдигаха лица към вятъра и ноздрите им се напругаха, сякаш усещаха различни миризми. Приличаха на животни. Мисли си за своя приятел Хейстингс. Дали той наистина не е звяр, генетично създаден по заповед на Уилъкс с помощта на изследванията на Кели?

— Човек прави онова, което му се налага — отвърща Кели.

Крилете на Брадуел се извиват и разперват.

— Някои хора правят онова, което е правилно.

— Изследванията са си изследвания. Това как Уилъкс е избрал да ги използва, си е негов грях. Не мой.

Ел Капитан усеща, че Кели търси рационалното обяснение. Той самият е опитвал същото. Грехът си е грях — независимо дали е

индивидуален, или колективен. Неговият живот е пълен с грехове.

Брадуел се приближава до Кели.

— Ти си знаел как той ще използва изследванията.

Кели вдига ръка във въздуха и щраква с пръсти. Глиганите застиват напрегнато. Обръщат главите със зурлите си с едно — единствено почти съвършено движение.

— Какво ще кажеш да отстъпиш няколко крачки назад?

Брадуел поглежда към глиганите. Очите на всичките животни са насочени към ръката на Кели. Брадуел се обръща и се отправя към вратата на хамбара, загледан в небето отвън.

— Защо просто не ни кажеш какво искаш? — Ел Капитан се напруга в очакване.

— Вероятно искам същото, каквото и вие.

— И какво е то?

— Да ме оставят на мира.

— Но Уилъкс те е спасил — казва Брадуел. — И ти се държиш любезно с него.

— Той е мъртъв — напомня му Преша. — И сега Партридж е начело. Всичко ще се промени.

— Имаш повече вяра в човешката природа от мен — казва Кели.

— Е, ние не искаме да ни оставят на мира — натъртва Брадуел. — Искаме истината да излезе наяве. Искаме справедливост.

Преша поклаща глава едва-едва. За момент изглежда, че това ще е единственият израз на несъгласието ѝ, но след това тя продължава, сякаш не може да спре:

— Не. Искаме мускала, който принадлежеше на майка ми, и формулата, която открихме. Искаме да ги върнем обратно, за да спасим много животи.

Брадуел поглежда Преша. За секунда Ел Капитан има усещането, че Брадуел ще преодолее гнева и обидата си, ще отиде при нея и ще я целуне. Но той не казва нищо. Брадуел винаги просто е искал истината да се разбере и той да изпълни мисията на родителите си. Уилъкс беше уредил смъртта на родителите му преди Детонациите и беше принудил Артър Уолронд — семейния им приятел, който обичал Брадуел, да сложи край на собствения си живот. Сега и тримата ги нямаше. Майката на Преша също беше мъртва.

— Не бих имал нищо против малко старомодно отмъщение — намесва се Ел Капитан. — И мисля, че това не е само мое желание.

Това привлича вниманието на Кели.

— Дадох на Уилъкс онова, което искаше, но работех и върху друг агент, донякъде подобен на бодливите лози: жива, но почти неоткриваема бактерия, която може да изяде устойчивия на радиация материал на Купола.

— Как работи? — пита Ел Капитан.

— Действа невероятно бързо — Кели пъха ръце в джобовете си.

— Да не искаш да кажеш, че имаш нещо, което може да разруши Купола? — казва Ел Капитан.

Сърцето в гърдите му бие до пръсване.

— Да разруши Купола? — повтаря Хелмут, за да внесе яснота.

— Точно това казвам — потвърждава Кели.

— Ние изобщо не искаме това — казва Преша. — Нуждаем се от Купола. Ако получим обратно мускала и формулата, можем да ги занесем на Партридж. Той ще намери подходящия човек вътре, който да ни помогне. Можем да обърнем ефекта на срастванията — без странични ефекти. Можем отново да направим всички равни.

— Включително и теб самата. Най-накрая ще можеш да се освободиш от главата на куклата — обръща се Брадуел към Преша, — така че да бъдеш чиста. Кое е по-егоистично? Желанието ти отново да станеш като преди или отмъщението?

— Това не е честно — протестира Преша. — Искам Уилда да оцелее, както и останалите деца. Искам да спася хората.

— Но признай, че ще спасиш и себе си междуременно — настоява Брадуел.

Ел Капитан хваща главата си с две ръце. Чувства се замаян.

— Можем да унищожим Купола, Преша — казва той. — Това е причината да оцелея. Това е моята мисия. Господи! Веднъж завинаги можем да приключим с това.

— Това няма да е краят. Това просто ще означава още разрушение — очите на Преша са гневни и въпреки това в тях блестят сълзи. Тя поглежда към широките дъски на пода на хамбара. — Сега, когато Партридж е начело, можем да променим нещата. Можем да излекуваме хората от срастванията им — тя се обръща към Ел Капитан

и Хелмут. — Мисля, че може да дойде времето, когато вие двамата отново ще сте отделни хора.

Ел Капитан никога не е мислил, че това е възможно. Може ли той и Хелмут да станат чисти? Могат ли да бъдат разделени и да станат отново цели? Той мисли, че не. Не... Не е възможно. Мисълта за това го ужасява. Това е всичко, което някога наистина е искал. Въпреки това отказва да повярва, че е възможно.

Преша се обръща към Брадуел.

— Можеш да махнеш от себе си тези криле, които толкова мразиш — Брадуел отваря уста да ѝ отвърне, но тя вдига ръка. — Виж, може да не го искаш за себе си, но помисли за другите хора там, навън. Недей да отговаряш вместо тях. Остави им възможността те сами да решат за себе си.

— Преша — прошепва Брадуел, но не казва нищо повече.

Шепотът му е тих и звучи по-скоро като молба. За какво?

— Тя е права — намесва се Кели. — Хората в Купола изпитват чувството за вина на оцелелите. Те мразят всички оцелели отвън, защото мразят самите себе си. Но ако получат нова роля и бащински успеят да спасят всички ви... Е, тогава ще могат да изкупят вината си и да се почувстват като герои.

— И може би оцелелите ще могат да им простят, защото чистите най-сетне са сторили онова, което е правилно. Виждаш ли? — казва Преша на Брадуел. — Това може да проработи.

— Как не! — отсича Брадуел.

— Защо не? Можем да започнем да изграждаме всичко отново — настоява Преша.

— Няма да позволя на чистите да се измъкнат просто така — казва Брадуел с глас, дрезгав от гняв. — И съм напълно сигурен, че няма да им позволя да се изкарат герои. Не и след онова, което сториха. Никога.

Ел Капитан го разбира. Дълбоко в себе си е съгласен с Брадуел, но знае какво си мисли Преша. Какво значение има кой ще излезе герой, ако всичко започне отначало? Отново настъпва тишина. Кели очаква следващия въпрос и Ел Капитан знае какъв трябва да бъде той. Затова пита:

— Какво по-точно предлагаш?

— Ще ви дам мускала и формулата и ще ви помогна да излетите отново, но трябва да вземете с вас бактерията. Ако решите да не я използвате, аз не мога да сторя нищо — той поглежда Преша за момент и след това погледът му се връща на Ел Капитан и Брадуел. — Но ако искате да получите своите неща, ще трябва да вземете и моето.

Да излетят отново. Точно в момента това е, което Ел Капитан наистина иска да направи — да се издигне във въздуха.

— Ако се съгласим с това, колко скоро можем да тръгнем? — обръща се Преша към Кели.

Той мълчи известно време, разбирайки колко критично важен е този разговор, след което казва:

— Е, както вече видя Ел Капитан, въздушният кораб е почти поправен. Ще ни трябват още няколко дни, а вие ще трябва така да прецените пътуването, че да се приземите през деня. Така че не ни е нужно много време.

Той отваря чантата си, бърка вътре и изважда малка метална кутия. Щраква малката закопчалка и отваря капака. Кутията е облицована с кадифе и е така оформена, че да предпазва плоския квадрат вътре — две парчета стъкло, захванати едно за друго с тънка запоена метална лента. Той вдига квадрата към светлината, осветявайки малките, червени точки вътре — бактерията.

— И така, ще я вземете ли в замяна на вашия мускал, формулата и въздушния кораб към дома? — пита Кели. — Такава възможност се появява един път в живота — за всички нас.

Ел Капитан протяга ръка, преди да е осъзнал, че го прави.

— Почакай — прошепва Преша, но той вече държи стъклото в шепата си.

— Такава възможност се появява един път в живота — казва Ел Капитан на Преша.

— За всички нас — добавя Хелмут.

ЛАЙДА СЕДЕМНАДЕСЕТ

— Няма да използваме колата — казва Бекли. — Това привлича повече внимание, отколкото си заслужава. Вече е след вечерния час. Ще е по-безопасно просто да отидем пеша до там.

Бекли и още един охранител стоят от двете страни на Лайда и Партридж. Вървят по коридора към асансьорите.

— Колко души загубихме? — пита Лайда.

— Само през последния час — седемнадесет — отвръща Бекли. — Добрата новина е, че някои от останалите опити не са били успешни.

— Не можем ли да поставим хора, които да пазят? — пита Партридж.

Те влизат в един от асансьорите. Вратите се затварят и Партридж и Лайда виждат размазаните си мрачни отражения. Не ѝ харесва, че и двамата изглеждат бледи и уплашени и най-вече е смаяна от това, колко млади са лицата им. В началото мисълта за оперативния център правеше Партридж да изглежда могъщ. Сега той ѝ се струва слаб и тя хваща ръката му — не от романтично чувство, а защото е уплашена. Това усещане не ѝ харесва. Не толкова отдавна тя беше ловец навън в пустошта. Дали Куполът вече не я беше направил по-слаба и по-уплашена? Тя пуска Партридж и скръства ръце, сякаш ѝ е студено.

— Кого да сложим да пази? — пита Бекли, който очевидно е обезсърчен. — Кой е психически устойчив? Кой не е? Невъзможно е да се каже.

Те излизат от асансьора и скоро са отново навън на улицата, която е празна, като се изключат охранителите, които стоят на пост на всеки стотина метра.

— Военно положение — казва Бекли. — Засега.

— И ти ще ни заведеш до жилището на Лайда?

— Само тази нощ — въздъхва Бекли. — След това ще ви преместим на друго място. Трябва да поговорим за някои неща.

— Как го правят? — пита Лайда.

— Има повече оръжия отпреди — обяснява Бекли. — Има тайни складове с оръжие на определени места в целия Купол за случай на нападение отвън. Някои от тях са били ограбени.

Лайда си спомня за Седж. Всички мислеха, че той се е самоубил по този начин — като се е застрелял с огнестрелно оръжие. Но, разбира се, тя знае, че Партридж може би си спомня действителната смърт на Седж и как главата му експлодира, когато майка му се навеждаше да го целуне. Лайда не може да изтрие тази картина от ума си и никога няма да може да се отърси от нея. На Бъдни вечер Партридж ѝ беше разказал за това как се е чувствал в този момент — за пръскащата кръв и пълната тишина след това, заглушила дори и собствения му вик. Той беше разгневен и замаян.

— Други си прерязват вените във ваните и остават да кървят до смърт. Неколцина са успели да се качат на покривите. Успяхме да хванем някои от тях навреме.

— И къде са те — онези, до които сте стигнали навреме? — пита Лайда, макар да се страхува, че знае отговора.

— Рехабилитационният център е вече пълен. Скоро в него няма да има място, ако това продължава да ескалира — отвръща Бекли.

— Това място само може да накара човек да изпитва още по-голямо желание да се самоубие — казва Лайда и си спомня за белите стени, фалшивите слънчеви лъчи, проектирани върху тях, малките картонени чаши за вода и хапчетата. — Там е ужасно. Това е един вид наказание.

Вземат един от асансьорите, запазени за елита и движещи се между нивата вътре в Купола. Ето отново отраженията им. Изглеждат мрачна двойка. Гледат право пред себе си. Тя си спомня някои от снимките на господин и госпожа Уилъкс на пода на стаята в оперативния център, на които те толкова често бяха облечени царствено и гледаха към камерата с изкуствени усмивки. Изпитва тъга при мисълта за всички други снимки на майката, синовете и семейството, което са били някога и сега вече не съществува. Те бяха толкова болезнено красиви, толкова млади на фотографите, снимани, докато духат свещички на торти за рожден ден, докато се возят на боядисаните кончета на въртележки или докато махат от кея с въдици в

ръце. Това е живот, който двамата с Партридж и детето ѝ нямаха да имат — не и тук, в Купола, нито пък отвън.

— Може би това е просто първоначалната реакция — казва Партридж. — Надявам се, че хората ще се успокоят. Може би просто им е нужно време.

— Не зная. Не само изгубихме хора, а и техните семейства и приятели са разгневени заради онези, които са изгубили — отвърща Бекли. — И самоубийствата само ще засилят гнева, който кипи в тях.

— Но хора, които са разгневени и се бунтуват, не са непременно нещо лошо — намесва се Лайда. — Ако наистина осъзнават какво се е случило.

— Хората от Купола не са бунтовници по природа. Това е причината да се озоват тук, Партридж. Ти самият го каза — казва Бекли, — те са овце.

— Какво искат? — пита Партридж.

— Искат да възстановят статуквото.

— Могат да се бунтуват само срещу самите себе си — казва Лайда. — Тук, вътре, самоубийството е единствената социално приемлива форма на гняв, омраза и отчаяние.

— Трябва да прекратиш това — обръща се Бекли към Партридж.

— Как? — пита Партридж. — Казах истината. Това не може да се промени.

— Трябва да отстъпиш малко — отвърща Бекли.

— Няма да отстъпя от онова, което казах.

Бекли вади радиостанцията си и пита някого дали еднорелсовият път е разчистен. Гласът от другата страна му казва, че има още няколко влака, които трябва да се върнат обратно в гарата, но вече са близо.

— Оставете ги да се движат, докато не ви дадем сигнал — нарежда му Бекли.

Те излизат от асансьора и се качват на платформата на еднорелсовия път. Бекли казва на другия охранител да стои отзад, за да се увери, че някои случайни пътници няма да ги последват.

Тръгват мълчаливо по кънтящия тунел. В далечината, над главите им се чува редуващият се вой на сирените, който пронизва нощния въздух.

ПАРТРИДЖ ВЛАКЪТ

Бекли поглежда към цифровия знак, който показва кои влакове пристигат на платформата.

— Следващият не е нашият — той е експрес. Ще изчакаме този след него.

Партридж и Лайда следват Бекли до края на платформата, която ще ги отведе до предния вагон.

Лайда хваща Партридж за ръката. Двамата гледат напред към тунела. Очите на Партридж претърсват мрака, сякаш очаква да открие там някакъв отговор. Самоубийствата изглеждат нереални. Струва му се невероятно, че това може да се случва и въпреки това в него неусетно започва да се загнездва чувство за вина. Той е виновен. Отговорността е негова. Той стиска ръката на Лайда и тя стиска неговата в отговор. Поне не е сам.

Точно тогава един мъж в дебел, черен пуловер с цип тръгва към релсата. Ципът е отворен и отдолу се вижда незагащен бял потник. Бекли се обръща леко към Лайда и Партридж и им дава знак да спрат и те го правят.

— Гарата е затворена — ще трябва да слезете от платформата и да се качите нагоре — предупреждава го Бекли.

Мъжът го поглежда безизразно.

— Няма къде да отида — отвърща той.

— Защо сте тук долу? — пита Бекли. — Затворено е, сър.

— Знаеш защо съм тук.

Партридж пуска Лайда, протяга се и слага ръка върху рамото на Бекли. Дали мъжът е тук, за да скочи под влака? Бекли поглежда към Партридж, сякаш го пита дали той не иска сам да се справи със ситуацията. Партридж си казва, че един лидер би поел контрола в подобна ситуация. Той кимва на Бекли.

Партридж пристъпва към мъжа, но поглежда назад към Лайда, преди да каже каквото и да било. Какво трябва да каже? Той вдига

ръка, почти сякаш иска да благослови мъжа.

— Да, имаше неприятности, но всичко ще е наред. Нещата ще се оправят — уверява го Партридж. Нужно е време.

Мъжът едва сега осъзнава, че това е Партридж Уилъкс. Лицето му се разкривява, сякаш изпитва физическа болка.

— Аз имам време — отвръща мъжът. — Време, което другите нямат — той поглежда към релсата. — Знаех го през цялото време. Знаех го и не направих нищо.

— Партридж — прошепва Лайда.

Дали иска да го предупреди? Страхува ли се от мъжа? Дали ако Партридж се приближи твърде много, той няма да се опита да го повлече със себе си?

— Трябвало е да продължаваш да живееш. Всички ние трябваше да го правим — Партридж успокоява мъжа и се приближава до него, докато Бекли и Лайда стоят отзад. — Трябваше да оцелеем.

— Сестра ми вече се самоуби — почти гордо казва мъжът. — Глътна хапчета, преди някой да успее да я спре.

— Трябва да бъдеш смел — продължава Партридж, опитвайки се да запази спокойствие. — Няма да е лесно, но трябва да се държиш.

Партридж чува зад гърба си далечното бучене на еднорелсовия влак. Мъжът също ги чува. Той рязко вдига глава и поглежда към тунела, след това обратно към Партридж.

— Не. Смел съм с това, което правя сега. Смелост е да се сложи край на една лъжа — казва той и на ъгълчетата на устните му заиграва ужасяваща усмивка. — Досега съм бил страхливец.

— Не говори така. Виж, можем да ти помогнем — казва Партридж и с облекчение вижда, че мъжът отстъпва една крачка назад, точно когато влакът се появява и се приближава бързо към тях.

— Разбира се, ще ми помогнете — казва мъжът и, без да каже и дума повече, се хвърля на пътя на влака, а черният му пуловер се развява и нагъва като горяща хартия.

— Не! — крещи Партридж срещу стремително движещия се еднорелсов влак и чува звъntenето на адреналина^[1] в ушите си, последвано от отвратителния тъп звук, слагащ край на още едно човешко същество.

В този момент ярките, бели и добре поддържани прозорци на влака профучават във въздуха.

Партридж пада на колене.

Спирачките се включват със закъснел стържещ звук и влакът спира в тунела.

Лайда се втурва към Партридж.

— Ти се опита да го спасиш. Наистина се опита. Направи всичко, което можа — тя сграбчва ръката му, след това плъзва своята към врата му и го прегръща.

Бекли крещи в радиостанцията си: Мъж скочи под еднорелсовия влак. Предполага се, че е мъртъв.

Всичко това не е истинско.

Нито виковете, които чуват над главите си, докато тичат по страничните улици.

Нито сбиванията в алеите.

Нито колективният вой на линейките.

Нито следващият асансьор, който ги отвежда във вътрешността на жилищната сграда на Лайда. Нито коридорът с червения му килим. Нито пък вратата към апартамента на Лайда или Бекли и този нов пазач, който стои до вратата.

Нито диванът, където сядат Партридж, или стъклената маса, от която Лайда взема кълбото.

Нито пък самото кълбо.

Той каза истината. Хората се самоубиват. Не успя да попречи на мъжа да се хвърли под влака. Партридж е виждал много хора да умират — брат си, майка си. Споменът за смъртта им оживява пред очите му — ярък и кървав. А смъртта на баща му? Той е виновен за нея. Не беше смърт, а убийство.

— Твърде много — промълвя Партридж. — Станаха твърде много.

— Да — съгласява се Лайда, — твърде много.

Дали някога ще види Гласингс? Партридж се нуждае от Гласингс, а не обратното. Нуждае се от план. Нуждае се от някого, който да му каже какво да прави. Дали Гласингс не е просто заместител на собствения му баща? Дали Партридж наистина не е просто едно изгубено хлапе, едно сираче? Къде е Гласингс? Партридж не може да го спаси. Не може да спаси никого.

— Нужно им е време да осъзнаят онова, което им казах, нали? — пита той.

— Да — отвърща тя.

— Ще спрат да се самоубиват. Това са само няколко души, които вече са страдали...

— Няма да вземеш назад думите си. Въпреки това стори онова, което е правилно — тя му се усмихва, но усмивката ѝ изглежда крехка, сякаш вече изпитва известно съмнение. След това добавя:

— Има изненада, забрави ли?

Почти е забравил за това.

Тя взема кълбото и започва да си играе с настройките. Той си спомня първия път, когато го видя. Айралийн го държеше в шепите си като ябълка. Тя искаше Партридж да е щастлив. Това беше всичко.

В този момент в стаята става тъмно. Небето е облачно, почти като коприна.

Но после той осъзнава, че това не е мрак и облаци, и коприна.

Това е пепел.

Стените изглеждат почернели. Диванът, на който седи, внезапно изглежда овъглен. Прозорците изглеждат така, сякаш по тях са удряли с юмруци — вдлъбнати и напукани, но не счупени.

Това е светът извън Купола.

Ето го и Фридъл, който лети в пълния със сажди въздух.

Лайда се свива в скута му. Обвива ръце около врата му и отпуска глава върху гърдите му. Той я притиска по-близо.

— Спомняш ли си това? — казва тя.

— Как го направи? Как...

— Трябваше да си го върна.

Стаята става студена. В края на краищата е зима. Вятърът повдига пепелта и праха и ги завърта около тях. И тогава най-сетне нещо изглежда истинско.

[1] Адреналин — хормон на стреса: при стресови ситуации (страх, гняв, опасност, физическо натоварване) синтезата му се усилва значително, като основната му роля е да подготви организма да се справи с възникналата ситуация, влияейки и на емоционалното състояние. ↑

ПРЕША ЗЪБИ И БИЕЩИ СЪРЦА

Нощ е. Преша не може да спи. Дивите кучета вият толкова остро и безнадеждно, че Преша си представя как се стягат ребрата им при всеки вой. Дали кучетата се сближават помежду си?

Минаха два дни, откакто сключиха сделка с Кели. По всеобщо мнение въздушният кораб е готов и те ще си тръгнат утре. Кели даде на Ел Капитан бактерията в заключена метална кутия. Той ще ги изпрати до въздушния кораб. Корабът е вече зареден с провизии. Един от хората на Кели щеше да пререже основната лоза както въжетото, което някога го държеше привързан във вътрешността на крехката, рушаща се сграда на Капитолия^[1], и всички останали щяха да се отпуснат.

Щяха да се отправят към дома.

Но какъв ли е домът сега? Уилъкс е мъртъв и всичко е различно. Партридж ръководи Купола. Взел е властта. Как ли го е направил? Дали Партридж е бил в състояние да заповяда баща му да бъде убит и да даде някакво окончателно нареждане за това, или Уилъкс е умрял в съня си? Спокойна смърт, която Преша нямаше как да реши, че той заслужава. Дали границите между двата свята, границите на самия Купол, могат да бъдат премахнати, ако Партридж наистина е начело?

Трябва да се върнат, за да спасят Уилда и останалите деца. Остава им да се надяват, че сега Куполът ще работи с тях. Хейстингс също е там — ако е още жив — и за него се грижат оцелелите, които живеят в Увеселителния парк на Лудия Джон. Той беше загубил крака си и много кръв. Трябва да го вземат със себе си.

След срещата с Кели вратата ѝ вече не се заключва — може би за да установи усещане за взаимно доверие. Освен това къде да отиде? В изпълнената с вой нощ ли?

През цепнатината под вратата се вижда светлината от коридора. Понякога надзирателките минават и тя потъмнява за миг, преди да се появи отново. На стената свети червеният алармен бутон. Тя се вторачва в него, сякаш е далечна звезда. Огънят в камината е угаснал.

Останала е само пепел, купчина въглени — като у дома. Стаята е студена, но тя се свива под завивките, за да се стопли.

Брадуел ѝ каза, че се държи егоистично. Нима след всичко, през което бяха преминали, той иска отмъщение? Тя се чуди как тази промяна на тялото му — тези масивни, тежки криле — го беше направила чужд на самия него. Виждаше е това да се случва и преди. Хората, които идваха при дядо ѝ, за да закърпи той плътта им, вече страдаха от някаква уродливост, някакво срастване и се бяха приспособили към него. Но понякога това второ нараняване — дали ще е крак, осакатен в Мъртвите полета, ръка, ухапана от звяр, или някаква друга деформация — им идваше в повече и те не можеха да го понесат. Сякаш душата веднъж можеше да се приспособи към тялото, което вижда, дори и промяната да беше радикална. Но втори или трети път?

Дали Брадуел все още е човекът, в когото тя се беше влюбила? Може би тя иска да вярва, че той се е променил, защото така е по-лесно, отколкото да мисли, че той си е все същият, но просто не иска да ѝ прости. Или пък вече не я обича... Между тези възможности има съществена разлика.

Тя знае, че той никога не би опитал — особено с помощта на Купола — да махне крилето си. Беше лудост от нейна страна, че изобщо повдигна този въпрос, когато бяха в хамбара. Но тя наистина мислеше онова, което каза. Той не можеше да взема решение от името на останалите оцелели.

Обръща се към стената, затваря очи и си казва, че иска да сънува. Сънищата ѝ са изпълнени с носеща се пепел, сякаш някаква част дълбоко в нея тъгува за дома.

Но след няколко минути прозвучава далечен алармен сигнал, чийто вой нараства. Тя се обръща към вратата. По коридора отекват стъпки.

Включва се друга аларма. Този път по-близо — на същия етаж.

Кучетата вече не вият. Какво се е случило с тях?

Преша става от леглото и бързо се облича. Докато навлича ботушите си, Феделма отваря вратата.

— Бързо! — вика тя. — Има нападение. Трябва да тръгнете сега!

— Да тръгнем!

— Да отидете чак до въздушния кораб — тя държи малка раница.

— Но може би можем да останем тук и да помогнем — Преша се втурва към вратата.

— Добрали са се до децата. Три от тях липсват. Не можете да ни помогнете. Трябва да вървите.

Преша вижда някакъв проблясък — в другата ръка на жената има нож. Феделма го вдига и ѝ го подава с дръжката напред.

— Вземи го. Лозата е отбелязана с червено — онази, която трябва да прережеш.

— Как ще я открия?

— Някой е дал на братята фенерче.

— Ел Капитан и Хелмут?

— Те те чакат в дъното на стълбището.

— А Брадуел?

— Той тръгна сам. Не беше мъдро, но не можахме да го спрем. Имаме си собствени неприятности.

Феделма бърка в малката раница и изважда малка кутия, подобна на тази, в която Кели държеше бактерията, но тази е по-тънка и дълга. Тя бързо я отваря и показва на Преша мускала — единствената останала частица от делото, на което майка ѝ беше посветила целия си живот; могъщата смес, която тя беше инжектирала в птиците на гърба на Брадуел и която беше спасила от бункера на майка си. Мускалът лежи във вдлъбнатина върху кадифето, с което е облицована кутията, и до него има малка, сгъната хартийка.

— Мускалът и формулата! — възкликва Преша.

— Да — отвърща Феделма, затваря кутията и я закопчава. — Нали не си мислеше, че ще ги задържим?

Феделма пхва кутията в раницата и я подава на Преша.

Преша пристяга ремъците върху раменете си и пхва ножа между колана и панталоните си.

— Благодаря ти — казва тя, — за всичко.

— Бъди внимателна там, отвън. Не се оставяй на страха. Той ги привлича.

— Кого?

— Имахме толкова много мъртви. Толкова много. А Барт Кели мислеше, че може да създаде сила, която да създава добро — порода, която да излезе навън и да избие яростните същества, които ни нападаха отново и отново. Но той ги създаде и отгледа с глад, който

беше твърде силен. Да, те убиваха другите, но сега някога мъртвите се обърнаха срещу нас. Бъди внимателна — Феделма разтваря ръце и бързо и грубо прегръща Преша, след което се отдръпва. — Особено се пази от мъглата. Понякога има биещо сърце.

Биещо сърце.

— Някога мъртвите? Той е използвал мъртъвците. Създавал ги е и ги е отглеждал...

— Те крадат децата ни. Пази се от зъбите в мрака!

— И мъглата има биещо сърце... — Преша е уплашена и обърквана.

— Не мога да ти обясня по-добре от това. Върви!

Преша се затичва към стълбището и прескача по две стъпала наведнъж. На последната площадка открива Ел Капитан и Хелмут, които стоят до вратата и я чакат. В ръката на Ел Капитан има фенерче.

— Готова ли си? — пита Ел Капитан.

— Чухте ли какво има там, отвън?

— Чух достатъчно — отвърща той.

— Достатъчно — повтаря Хелмут.

— Готова съм — казва Преша.

— Моите оръжия ми липсват — признава Ел Капитан. — Надявам се, че са ги върнали обратно във въздушния кораб.

— Надявам се, че ще успеем да стигнем до кораба — казва Преша.

Ел Капитан отваря вратата.

„Мъглата има биещо сърце.“

„Пази се от зъбите в мрака!“

Из полето бродят хора с фенерчета и викат изчезналите деца.

— Карвъл! Дермот! Сейдли! — отекват някои от виковете от гората.

Светлината на тяхното собствено фенерче се плъзва по полето и после към близките гъсталаци и дървета.

— Не трябва да показваме страх — предупреждава ги Преша. — Онези, които отвлякоха децата, го усещат.

— Като кучетата.

— Къде изчезнаха кучетата? — пита Преша. — Спряха да вият.

— Не искам да зная. А ти?

— Не искам да зная — като ехо повтаря Хелмут.

— Барт Кели е създал тези същества — обяснява Преша. — Онези, които са взели децата.

Ел Капитан кимва:

— Тогава Кели получава онова, което е заслужил.

— Не непременно — възразява Преша.

— Не получаваме ли ние онова, което сме заслужили, Хелмут? — пита Ел Капитан. — Не жънем ли онова, което сме посели?

— Жънем — казва Хелмут. — Сеем. Жънем. Сеем. Жънем...

Ел Капитан не казва на Хелмут да млъкне. Той го оставя да продължи да повтаря тези думи отново и отново, което не е присъщо за Кап.

Но Преша също не му казва да спре. „Сеем. Жънем. Сеем. Жънем...“ — звучи като напева на някаква магия. Може би това ще ги запази в безопасност. Ако не друго, поне диктува ритъма на техните крачки, така че да продължават да се движат бързо.

Насочват се към гората, където започват да се появяват лозите. Те все още плашат Преша. Тя се движи на разстояние от местата, където растат, гъсто преплетени. Сенките от двете страни на пътеката са тъмни. Гласовете, викащи Карвън, Дермот и Сейдли вече са се отдалечили. Дали трите деца са еднакви? Какво ли е да живееш с живи и дишащи огледални отражения на самия себе си — чак до нивото на твоята ДНК? Дали са още живи?

Преша също се ослушва за децата, в случай че са някъде тук, отвън, и просто са се загубили.

— Разбра ли как изглеждат? — пита Ел Капитан.

— Децата ли? — пита Преша.

— Децата? Какво? Не. Съществата на Кели. Онези мъртвите, които е развъждал.

— Жънем. Сеем... — продължава Хелмут. — Жънем. Сеем...

— Не — отвръща Преша и пристяга ремъците на раницата си. — Не зная как изглеждат. Трябваше да попитам.

Тя се чуди дали да не му каже за това, че мракът има зъби, а мъглата — биещо сърце. Но е смутена от това, че знае тези глупости, вместо да получи описанието им, което сега изглежда като най-практичното и очевидно нещо, което е могла да попита.

Изкачват се нагоре по хълма. Въздушният кораб не е далеч. Всъщност Ел Капитан вдига лъча на фенерчето нагоре през дърветата

и осветяват поляната, където той, Хелмут и Брадуел кървяха почти до смърт сред лозите.

— Жънем. Сеем. Жънем. Сеем... — вече по-бързо повтаря Хелмут.

С мъка си пробиват път през последните дървета и тръгват по поляната. Върху нея се е спуснала мъгла.

„Мъглата има биещо сърце.“

Острият блясък на фенерчето се сблъсква с мъгливия въздух.

От другия край на поляната се чува вик. Дали е човешки? Трудно е да се каже. Дете ли е? Карвън, Дърмот и Сейдли — Преша си представя как ги открива там, обвити от лозите.

Ел Капитан загася светлината и мракът сякаш се втурва към тях от всички страни. В този момент усеща ръката на Ел Капитан върху своята. Тя е груба и покрита с мазоли.

— Оттук — казва ѝ той.

Тя чува как Хелмут неспокойно се размърдва върху гърба му.

Разнася се нов вик.

Очите ѝ бавно се приспособяват към лунната светлина. Те тръгват към една горичка и спират. Ел Капитан пуска ръката ѝ и усещането за сигурност, което той ѝ дава, започва да ѝ липсва.

— Те са тук — казва Ел Капитан.

— Не трябва да се страхуваме. Нали си спомняте? — напомня им Преша. — Не показвайте страх!

— Жънем, сеем... — прошепва Хелмут.

Преша кимва, но не може да контролира собствения си страх. Никой не може.

— Можем да се промъкнем покрай тях — прошепва Ел Капитан. — Въздушният кораб е на петдесет стъпки разстояние. Можем да го направим.

— Ами ако децата са при тях?

— Имаме повече хора за спасяване от три изгубени деца.

— Но къде е Брадуел?

— Да се надяваме, че е вече там.

— А ако не е?

Ел Капитан не отговаря.

— Трябва да се движим бързо — предупреждава той.

— Да тръгваме — казва Преша.

Ел Капитан започва да тича. Преша отблъсква един клон и го следва. Трудно е да се движиш сред дърветата при толкова малко светлина, но скоро Преша, която е бърза и задъхана, успява едва да различи закръглената сфера на небесния кораб, притиснат здраво към земята от вкоренилите се лози.

Тя чува нов вик и се обръща.

Не вижда нищо друго, освен бързо сгъстяващата се мъгла и дърветата.

После внезапно забелязва бързо движеща се сянка.

Тя се обръща напред и се затичва, но се спъва и пада. Поглежда назад и вижда мъртво и разкъсано диво куче.

Дивите кучета не вият, защото не могат. Те са мъртви.

Ел Капитан дрезгаво прошепва името ѝ. Тя скача на крака. Не може да го види през мъглата. Само за секунди тя е станала толкова гъста, че Преша е заобиколена от бяла стена.

Чува се нов остър вик и след това друг, който сякаш му отговаря.

Тя започва да се движи с всичката бързина, на която е способна. Сега, когато видимостта е толкова малка, това е по-трудно. Трябва да протяга напред ръката си с главата на куклата, за да намира пътя между дънерите на дърветата.

Сега аз съм плячката — мисли си тя, когато одира дланта си върху грубата кора. Трябва да опази металната кутия в раницата си. Трябва да стигне до въздушния кораб.

Тя чува звук от стъпки зад гърба си. Рязко се обръща, но там няма нищо. Държи очите си широко отворени, сякаш това ще ѝ помогне да вижда, но не е така. Бяло. Всичко около нея е бяло.

Пробива си път между дърветата, но тогава нещо докосва раницата ѝ. Тя се втурва напред — далеч от него.

— Кап! — вика тя. — Кап!

Страх. Тя показва страх.

Вижда лъча на фенерчето му, но в тази гъста мъгла то осветява само белотата ѝ.

— Кап! — може би той ще успее да я проследи по гласа.

Една дълга и тънка ръка се протяга и я хваща за лакътя. Тя изкрещява и се опитва да се освободи. Ръката е нашарена с белезите на дебели набързо съшити шевове, които се простират по дължината на вените ѝ. Преша се дърпа назад, но нещо дръпва ръката ѝ така силно,

че рамото ѝ е пронизано от остра болка. Въпреки това тя успява да се задържи на крака.

Чува странни, гърлени звуци — зов и отговор. Още няколко звука се чуват пред нея и след това други зад гърба ѝ.

— Кап! — крещи тя. — Тук!

Светлината продължава да се плъзга покрай нея. Виковете отекват наоколо във всички посоки. Колко ли са? Какво са сторили с децата? Къде е Брадуел?

Една ръка сграбчва другото ѝ рамо. Този път тя дръпва ръката към себе си и тогава внезапно се появява лице с едра челюст и обратна захапка, изпити страни и тънка, изгорена кожа. Съществува разтваря устата си, показва пожълтелите си зъби и кожата се опъва — изопната, лъскава и мокра от влажния въздух. Зъбите му щракват. Очите му са слепи и блуждаещи. То я иска в мъглата, защото тук тя е почти толкова сляпа като него.

Тя си представя зъбите, които дълбаят в плътта и мускулите ѝ. Опитва се да се освободи, но от гъстата мъгла се появяват други ръце, които я сграбчват. Хватката им е твърде силна. Колко са? Пет, шест? Тя не е сигурна. Събарят я на земята. Тя се гърчи и рита, но въпреки това те успяват да я задържат по гръб. Преша усеща острите очертания на металната кутия, съдържаща мускала и формулата. Земята е студена и влажна. Тя успява да извика Ел Капитан.

— Кап! Кап!

Дали е тук?

— Преша! — вика той.

Тя се обръща по посока на гласа му и вижда единствено фенерчето му, което пада и подскача, след което угасва.

Тя прошепва името му, когато две лица се надвесват над нея. Върху кожата им има петна потъмняла кръв — от тръните, дивите кучета или...

— Къде са децата? — пита ги Преша.

Те, изглежда, не я разбират. Едно от тях се протяга и докосва челото ѝ. Прокарва студената си, костелива ръка надолу по лицето ѝ. Тя се дърпа назад, но ръката я следва. Стиска здраво устните си. Едно от тях държи главата ѝ да не мърда с необикновено силната си хватка и притиска едната страна на лицето ѝ в пръстта. Но съществата са някак

странно спокойни. Движат се бавно. Тя се надява да открие слабостта им или нещо да отвлече вниманието им.

В този момент започват да си тананикат — еднообразно и без мелодия. Едно от тях нежно докосва косата ѝ. Това я смразява.

Може би не искат да я убият.

Може би я искат.

И тогава тя започва да се бори с всички сили. Рита с крака във въздуха и уцелва едно от съществата в гърдите. Успява да се изтъркаля встрани от другото. Ноктите му се забиват в ръката ѝ. Рамото ѝ е изкълчено. Тя се изправя на крака. Това, че не може да вижда ясно, я кара да се чувства объркана и дезориентирана. Сърцето ѝ бие до пръсване. „Мъглата има биешо сърце“ — нейното собствено, което тупти лудо.

Тя изважда ножа си и го насочва пред себе си. Мъглата изтънява, когато има бриз, и тя успява да ги види — макар и само за миг. Около нея се движат четири от съществата. Разбира се, те не могат да видят ножа, но сякаш реагират на енергичността ѝ. Видът им е уродлив, крайниците им са с различна дължина и походката им е олюляваща се. Белезите им са следи, изгаряния и дебели, възлести струпеи от Детонациите, но също и белези от шевовете. Тя може да ги разпознае. Дядо ѝ беше собственик на погребално бюро, шиеше плът и беше известен с акуратната си работа. Тези шевове бяха направени набързо и нехайно. Белезите преминаваха по раменете им и надолу по ръцете и гърдите на някои от тях.

Те душеха въздуха за миризмата ѝ. Дали усещаха страха ѝ и слабата увереност, която ѝ даваше острието? Дали и други щяха да я надушат? Мъртъвците, които Кели беше развъждал — в тях имаше нещо животинско. Дали бяха създадени да бъдат жестоки месоядни, да изпитват неутолима жажда за кръв? Бяха почти голи, като се изключат някакви направени от мъх палта, които да им държат топло. Сега тя вижда, че една женска се е отделила от останалите, сякаш е усетила нещо, което е далеч.

Преша отстъпва няколко крачки назад. Болката в рамото ѝ се увеличава с всяка стъпка. Те знаят, че тя се движи. Правят една крачка към нея и след това бързо спират. Дали са усетили ножа? Дали мъглата и влагата в нея не ги свързва всичките като някаква паяжина?

— Кап! Хелмут! — вика Преша. — По дяволите! Къде сте?

И тогава тя чува слабо ехо:

— По дяволите! Къде сте?

Хелмут — поне той е жив, но гласът му звучи задавено. Дали това не беше надушила женската във въздуха — още плячка?

Преша размахва ножа към съществата, ръмжейки като животно, след което се обръща и побягва колкото краката я държат, макар че не може да вижда добре. Пъха ножа си обратно в колана и протяга напред здравата си ръка. Всеки път, когато усети дърво, се хваща и издърпва покрай него. Чува ги след себе си, сякаш дишат тежко ниско над земята. Дали не тичат на четири крака?

— Хелмут! Обади се!

— Обади се! Обади се! — повтаря Хелмут.

Приближава се.

— Продължавай да викаш!

— Да викаш — крещи Хелмут.

Тогава тя чува ръмжене. Изважда отново ножа. Мъглата се разнася достатъчно, за да види, че едно от съществата е съборило Ел Капитан и Хелмут на земята. Ноктестите му ръце са върху гърлото на Ел Капитан.

Но съществото сигурно е усетило Преша — може би чрез вибрацията в гъстия въздух. Мъглата има биешо сърце.

Този път тя се движи решително и се затичва към създаването с нож в ръката. То отскача от Ел Капитан и Хелмут и въпреки изцъклените си очи има достатъчно незасегнати сетива, за да избегне атаката ѝ. И тогава то я сграбчва с едно бързо движение за китката с такава сила, че тя изпуска ножа. Сега вече Преша не разполага с нищо.

Ел Капитан мъчително си поема дъх и успява да се изправи. Хелмут също отваря уста, макар че може би просто повтаря онова, което прави брат му.

Останалите четири същества са привлечени от случващото се и започват да ги обикалят в кръг.

Все още задъхан, Ел Капитан казва с дрезгав глас:

— Благодаря ти.

— За какво? — пита Преша и притиска ръка към ребрата си. — След малко ще бъдем изядени.

— Така е.

— Изядени! — крещи Хелмут, колкото му глас държи. — Изядени!

Съществата му крещат в отговор, издавайки някакво подобие на лай и грачене. Продължават да обикалят — някои на четири крака, други изправени. Завесата от мъгла понякога се разтваря и разкрива дебелите им бедра с шевове по тях, покритите им с мъх гърбове и лъщящото бяло на очите им.

— Искам да знаеш нещо — казва Ел Капитан.

— Какво?

— Не бих постъпил като Брадуел. Бих ти простил веднага.

Тя го поглежда с широко отворени очи, опитвайки се да различи изражението му през мъглата.

— Ако ти беше човекът, който стоеше там с мен, аз винаги бих останал — винаги.

Това е нещото, в което Преша иска да вярва — онази любов, която остава, каквото и да се случи. Това е признание, което идва от погрешния човек. Сякаш усетил за какво си мисли, Ел Капитан казва:

— Не се тревожи. Не е нужно да имаш същите чувства към мен. Просто имах нужда да го кажа.

— Да, разбирам — отвърща Преша.

Иска ѝ се да извика „Да, да, да!“, защото той направи така, че тя да се чувства малко по-добре. Накара я да изпита усещане, че поне донякъде е получила прошка.

— Доволен съм, че мъглата е тук — казва той. — Така няма да се наложи да гледаме как убиват другия.

— Убиват? — прошепва Хелмут.

Съществата започват да издават ниско и дълбоко ръмжене. Тя е готова да се разплаче не защото е уплашена, макар че е, а защото Ел Капитан заслужава да бъде обичан по начина, по който той обича нея. Грешно е да умре, без да е имал това. Не е честно. Тя иска да му каже, че го обича. Защо не? Скоро ще умрат. Но тя не може да го каже, освен ако е истина. Самата истина.

— Ти си добър — вместо това казва тя. — Ти наистина си изпълнен с добрина, Кап. Хелмут също.

— Аха — казва той, — разбирам.

Гласът му изневерява. Тя се страхува, че само е направила нещата по-лоши.

Съществата се осмеляват да се доближат още. Те протягат и драскат с ръце към тях. Разкъсват панталоните на Преша, якето ѝ. Едно от тях одира бузата на Хелмут. Кръвта започва да се стича по врата му. Ел Капитан удря с юмрук едно от тях, но останалите започват да вият и да щракат с челюсти близо до лицето му.

Когато в мъглата за кратко се образува пролука, това е достатъчно за Преша, за да се прицели и изрита едно от съществата с ботушите си, но то бързо и невъзмутимо се изправя. Преша усеща как ръка хваща първо единия, а после и другия ѝ крак и тежко се строполява. След това е съборен и Ел Капитан. И двамата се борят, ритат и драскат, отбранявайки се, но от това няма голяма полза. Лицата на съществата се появяват и изчезват в мъглата — белезите им, зъбите и слепите им очи.

— Не искам да умра по този начин! — изкрещява Преша и си спомня за Брадуел — не иска да умре, без да е получила прошка.

— Не искам да умра! — крещи Хелмут.

— Преша! — крещи Ел Капитан, опитвайки се да пълзи към нея. — Преша!

Но няма полза. Съществата са създадени да бъдат силни и жестоки. Преша си спомня осакатеното диво куче. Така ще изглежда тя след няколко минути — сигурна е в това.

И тогава тя чува гласа на Брадуел:

— Назад! Махнете се от тях! — той се бори с едно от създанията, но тогава и другите рязко вдигат глави по посока на шума.

Започват да тичат към мястото, където молекулите са се раздвижили — там, откъдето се чува новото биещо сърце. Тя вижда редицата от светлинки на Финън, които премигват в мъглата.

— Тичайте! — крещи Брадуел. — Качете се на кораба! Аз ще ви настигна там!

— Няма да се справиш! — вика Преша.

Ел Капитан започва да тича.

— Довери му се! — крещи той и се насочва към кораба. — Ще го освободя, за да сме готови за излитане. Хайде!

— Не! — крещи Преша.

Страхът ѝ кара някои от съществата да се обърнат към нея. Тя чува ръмженето им все по-близо.

След това чува и как Брадуел се бори упорито. Крилете му са широко разперени и пляскат във въздуха. Финън издава писклив звук, който никога преди не е чувала.

— Върви! — вика Брадуел. — Преша, тръгвай!

— Няма да те оставя!

Размахващите му се криле създават вятър, който разнося мъглата и я кара да се вдигне. Тя вижда още от съществата и изритва в корема най-близкото от тях, застанало на четири крака. То издава стон, но после бързо скача на крака. Крилете на Брадуел продължават да избутват мъглата, която се носи на вълни. Тогава изведнъж съществото започва да изглежда объркано и наистина сляпо. Още едно протяга ръце и започва да опипва невиждащо въздуха.

— Продължавай да размахваш крилете си! — задъхано крещи Преша. — Те имат нужда мъглата да е постоянно около тях, за да усетят къде се намират и къде сме ние.

Той започва да бие с криле по-силно и сега мъглата навсякъде около тях започва да се разнося. Тя никога не е виждала крилете на Брадуел напълно разперени — те са масивни и силни. Искане да му каже, че точно така е трябвало винаги да изглежда. Колкото и да е погрешно онова, което му беше сторила, колкото и неправилно да изглежда, точно в този момент той е такъв и няма нищо по-красиво от това.

Съществата побягват, търсейки мъглата, която е смисълът на техния живот, и отстъпват към дърветата.

Брадуел спира да размахва крилете си. Те се сгъват плътно върху гърба му. И тогава остават само те двамата, загледани един в друг през изтъняващата мъгла.

[1] Капитолия — сградата на Конгреса на САЩ и законодателя на Федералното правителство на САЩ в американската столица Вашингтон, построена на върха на Капитолийския хълм, чието име съвпада с името на Римския хълм Капитолий — политическия център на Рим; след 1814 г., когато е престроена, сградата служи за пример на другите американски щати, където се строят и други капитолии. ↑

ЛАЙДА ПРИКАЗКА

Лайда и Партридж от дни не са се хранили или спали добре, откакто онзи мъж се хвърли пред влака. Броят на самоубийствата нараства. Партридж настоя за среща с Форстийд, защото иска да получи по-ясна информация, повече статистически данни и план как да сложи край на това, което вече очевидно се превръща в епидемия.

Намират се в кабинета на Форстийд, който е отрупан с предмети от миналото на света и Купола.

— Никога преди не съм идвал тук — прошепва Партридж.

Разбира се, Лайда също не е била тук. Помощникът на Форстийд им предлага да седнат, докато чакат, но те предпочитат да се разхождат в стаята и да я разглеждат. На стените има поставени в рамка плакати за вербуване за Праведната червена вълна: млади мъже със здрави стиснати челюсти стоят рамо до рамо на фона на обвит в пожари град и надписи ПРИСЪЕДИНЕТЕ СЕ СЕГА! ПРЕДИ ДА Е ТВЪРДЕ КЪСНО... Сред тях има и поставена в рамка дипляна по случай откриването на Музея на Праведната червена вълна. Лайда прочита набързо текста и в нея нахлуват неясни спомени от собственото ѝ детство.

Вътре в музея живи актьори правят възстановки на размирните времена, когато по нашите улици се скитаха престъпници с опасни идеи, когато феминизмът не окуражаваше женствеността, когато медиите редовно саботираха огромните реформаторски усилия на правителството, когато самото правителство не разполагаше напълно с възможността да защити добрите, трудолюбиви граждани от вредните, опасни граждани и още много други неща.

Присъединете се към нас на моравата за историческите възстановки с пълен съраунд звук!

Приветствайте войниците на Праведната червена вълна, докато те разгромяват протестиращите и други вредни елементи!

Подгответе се да изпитате страхопочитание пред нашата разрастваща се система от затвори, нашите рехабилитационни центрове, нашите лудници за болните.

Доведете Вашите ученици, за да се възползват от тази възможност да попълнят образованието си!

Семействата могат да прекарат приятно времето си тук заедно и да се почувстват още по-сплотени от мрачното ни близко минало и изпълненото ни с надежди блестящо бъдеще. Можете да пазарувате в нашия патриотичен магазин за сувенири на Праведната червена вълна. Входът за деца под 12 години е безплатен.

Лайда е смразена.

Партридж застава до нея.

— Като дете съм ходил там, а ти?

Тя поклаща глава:

— Баща ми не ми позволи. Мисля, че имаше своя представа за Праведната червена вълна. Може би затова вече не е сред нас.

Лайда отива при един стъклен шкаф, в който се пазят издания в кожена подвързия на Академичен наричник за момичета, Академичен наричник за момчета и Новия рай: Как да подготвите своето сърце, съзнание и душа — книга, давана на всяко домакинство в Купола. Тя дава подробни насоки за завръщането към живота навън, както и изброява чертите на характера, които трябва да бъдат култивирани и ценени — лоялност, отдаденост и чистота на сърцето. Лайда си спомня копието на своето семейство, сложено на видно място върху полицата над камината, така че всеки гост да може да я види.

В друга витрина са поставени стари униформи и изрезки от вестници за плановете за строежа на Купола. На една от тях има снимка на бащата на Партридж по време на церемонията за прерязването на лентата.

— Чудя се дали Форстийд някога се е женил? — пита Лайда. — Имал ли е семейство, или те просто не са успели да влязат в Купола?

— Не зная — отвърща Партридж. — Тогава не го познавах.

— Лудниците, битките и затворите му липсват — казва Лайда. — Липсва му потисничеството над масите.

— Не е наред с главата — добавя Партридж.

Лайда отива до бюрото на Форстийд и се обляга върху него. Има купчина пълномощни за подобрения с подписите на родителите върху

тях — сякаш са имали някакъв избор. Тогава тя забелязва папка с нейното име върху етикета. Внезапно всичко придобива по-лично измерение и я кара да застане нащрек. Тя леко повдига корицата ѝ. Това е нейната психологическа оценка от рехабилитационния център.

— Какво? — прошепва тя.

Партридж е в другия край на стаята, погълнат от вестник със статии за баща му. Лайда бързо взема папката.

Причина за преместването: счита се, че Лайда Мерц е пострадала от емоционална травма поради събитие, в което тя е участвала, свързано с кражба и изчезването на съвипускника ѝ, Партридж Уилъкс...

Под Източници на информация има списък на онези, които са били разпитвани и са давали показания — учителите ѝ, госпожица Пърл и господин Гласингс, няколко от съвипускниците ѝ, майка ѝ и педиатърът ѝ. Има резюмета на показанията им и след това списък на психологическите тестове — всички от тях отказани. Защо? Защото щеше да ги премине. Тя не беше луда.

Екипът, който я беше разпитвал след довеждането ѝ в рехабилитационния център, описва Лайда при разпита ѝ:

Госпожица Мерц беше неспокойна и нервна. Лесно се разсейваше от картината на прозореца и често разтриваше с ръце колената си. Осъзнаваше, че главата ѝ е обръсната и я покриваше с ръце. Не поддържаше контакт с очи. Неохотно отговаряше на въпросите. Откри, че е болезнено да говори за баща си и неговата смърт. Не искаше да обсъжда трудностите, свързани с това, че е била отглеждана от самотна майка. Разказа съвсем накратко за живота си в академията, като каза, че той е бил „хубав“ и че е била, „общо взето, щастлива“.

Тя наистина беше, общо взето, щастлива, но само защото не знаеше какво е щастие. Не го разбираше, защото никога не беше имала свободата да взема свои собствени решения и да избира сама живота си. Свободата и щастието са взаимно свързани — едното не може да съществува без другото.

Тя се вижда в мислите си — онова уплашено и тихо момиче в рехабилитационния център, което беше смутено и засрамено. Никога отново не би искала да се чувства по този начин.

Лайда прочита някои от дългите медицински наименования на нейната диагноза и нито едно от тях не ѝ се вижда вярно.

Следват заключенията.

Краткосрочна прогноза: Смятаме, че госпожица Мерц е заплахата за себе си и за околните заради склонното ѝ към самозаблуда мислене, упоритото ѝ неподчинение и незачитане на правилата и законите, новата ѝ история на криминална дейност и дълбокото ѝ ниво на отричане.

Тя разтърсва глава. Не, не е вярно. Изобщо не е.

Дългосрочна прогноза: Смятаме, че госпожица Мерц най-вероятно никога няма да може да се върне към нормалното общество. Перспективите ѝ да открие партньор — в светлината на психологическите ѝ недостатъци — са малки. Не считаме, че тя някога ще се възстанови до такова ниво, че да бъде пълноценен член на общността. Предложението ни — което подлежи на преразглеждане — е тя да бъде сметена за негодна за партньорство. Силно препоръчваме да бъде направено така, че тя да няма възможност да създава потомство, тъй като виждаме възможност психологическата ѝ слабост да произлиза генетично от страната на баща ѝ.

Окончателно заключение: Доживотно институционализиране.

Лайда оставя папката и се отдръпва от бюрото. Тя отново се чувства в капан, както се чувстваше в рехабилитационния център. Спомня си сенките на фалшиви птици, които се стрелкаха през квадрата светлина, който уж трябваше да напомня на пациентите за слънцето. Искане ѝ се да повика Партридж, да му покаже папката, но не може да го стори. Вътре в нея е стаен някакъв стар срам. Професионалистите са мислели тези неща за нея — негодна за

партньорство, да не ѝ се дава възможност да създава потомство... Иска да скрие това от Партридж. Защо да му показва това заключение, което я лишаваше от бъдеще? Защо то се намира на бюрото на Форстийд?

— Госпожица Мерц най-вероятно никога няма да може да се върне към нормалното общество — прошепва тя и се пита дали това не е най-вярното нещо, което някога беше чела.

Можеше ли изобщо да оцелее тук, сега — дори с Партридж до себе си, след като беше бродила навън сред пустошта?

Тя отива при Партридж. Дали тук се нуждае от него по начин, по който се нуждаеше от него там, отвън? Беше свикнала да бъде толкова безстрашна, самоуверена и силна. Липсват ѝ копията. Липсват ѝ майките, миризмата на гората и начинът, по който пепелта се въртеше във въздуха.

— Партридж — повиква го тя.

Той се обръща и я поглежда, лицето му е едновременно разтревожено и уморено.

— Какво има?

И тогава вратата се отваря и слабият и мургав Форстийд влиза с широка крачка в стаята.

— Сядайте! Чувствайте се удобно!

— Това няма как да стане — отвръща Партридж. — Нуждаем се от последния брой на самоубийствата. Продължават ли да нарастват?

Форстийд сяда зад бюрото. Поглежда папката, сякаш знае, че не е на съвсем същото място, на което я е оставил. Хвърля поглед към Лайда.

Тя извърща очи и сяда на един от кожените столове.

— Статистиката само се влошава — казва Форстийд. — И всичките ни съоръжения са претоварени, докато се опитваме да се погрижим за онези, които не са успели да завършат започнатото.

Той почти се засмива.

— Ще направя всичко, което мога, за да помогна в тази ситуация — уверява го Партридж. — Като се изключи, че нямам намерение да се отрека от думите си, както знаеш. Това не мога да направя.

— Разбира се, че не — отвръща Форстийд. — Вредата вече е нанесена, нали?

Партридж поглежда надолу към ръцете си. Измъчва го чувство за вина. Лайда се опита да му каже, че не е имало начин да знае, че

хората ще започнат да се самоубиват, и че вината не е негова. Но нищо не му помага.

Форстийд почуква с кокалчета върху бюрото.

— Мисля, че има някои неща, които можем да направим.

Партридж сяда и се навежда напред.

— Какъв е планът?

— Трябва да им предложиш някаква част от истината, Партридж. Трябва да ги накараш да се чувстват така, сякаш някаква част от онова, което им е обещано, ще се случи — нещо, което им е познато. И ще бъде най-добре, ако това е нещо, което може да ги разсее и да им даде дребен повод да празнуват — Форстийд взема папката, съдържаща психологическата оценка на Лайда, и започва да потропва с нея върху бюрото си.

— Пърди и Хопс имат страхотно предложение. Поискаха от мен да ти предложа да обмислиш...

— Пърди и Хопс? Те не трябваше ли да преработват историята, която да позволи двамата с Лайда да бъдем заедно?

— Както разбираш, всичко това е спряно за момента — Форстийд поглежда Лайда. — Сега не е моментът.

Лайда се изчервява от срам. Тя е неомъжена майка и е срам за семейството и училището си. Бързо си напомня, че се гордее с това коя е и с това колко силна е станала, но чувството за срам не се вслушва в логиката. Откъде идва то? Защо е толкова неконтролируемо и се появи така внезапно? Изглежда, че Форстийд знае точно какво да каже, за да го предизвика.

— Всичко е наред — казва Лайда, опитвайки се гласът ѝ да звучи уверено. — Не бързае. Първият приоритет сега е да спасим много животи.

Форстийд почти не ѝ обръща внимание:

— Нещата са сериозни, Партридж. Пърди и Хопс искаха от мен да те попитам дали няма да се согласиш малко да обърнеш посоката. Една обществена личност, която се придържа повече към онова, което е обещано на хората, ще ни е от голяма полза. Що се касае до романтичната страна...

Изглежда, Партридж знае точно какво предлага Форстийд.

— Не — прекъсва го той.

— Какво не? — пита Лайда. Тя има усещането, че той не я включва в разговора. — Той все още не те е попитал каквото и да било.

— Зная какво ще поиска и отговорът е не.

— Партридж — казва Лайда, — хората се самоубиват. Те умират. Децата намират родителите си в пълни с кръв вани. Ако можеш да направиш нещо, без да се отказваш от истината, трябва да го сториш. Длъжен си.

Тя хваща ръката му.

— Лайда — отвръща Партридж, — не знаеш ли какво ще предложи той?

— Не, не зная.

— На хората им е разказвана приказка — обяснява Форстийд. — Те искат да видят щастливия ѝ край. Искат нещо, което да изглежда така, сякаш нещата ще станат пак такива, каквито са били — дори и да не е така.

— Щастлива приказка ли? — пита Лайда. — Щастлив край?

— Пърди и Хопс ми казаха да те питам. Идеята не беше моя — оправдава се Форстийд, докато потропва с пръсти върху папката. — Но тя не е лоша, като се има предвид, че нямаме никакви други. Защо да не им осигурим една сватба? Онази, която им е била обещана.

Лайда поглежда към Партридж. Тя пуска ръката му. Сплита пръсти и свежда поглед към тях.

— Айралийн — тя иска да е сигурна, че е разбрала правилно.

— Айралийн — кимва Форстийд.

— Сватба. Партридж и Айралийн — казва тя почти шепнешком.

Притиска ръка към челото си. Кожата ѝ е студена и влажна.

— Можем да пуснем комюнике в рамките на един час — бързо заговаря Форстийд. — Смятаме, че ако не друго, то това поне ще ги разсее и ще преустанови нарастващата епидемия от смъртни случаи. Трябва да направим нещо — тогава той си поема дълбоко дъх и въздъхва. — Нима искаш собственото ти дете да бъде родено в един свят, в който има толкова несигурност, насилие и смърт?

На Лайда никак не ѝ харесва това, че Форстийд дори си позволява да спомене детето ѝ. Тя внезапно изпитва нужда да го защити.

— Тук не става дума за моето дете — казва тя.

— Е, тогава помисли за децата на другите — приканва я Форстийд. — Онези, които ще израснат без единия от родителите си — като теб самата, след като загуби баща си толкова малка.

Тя знае, че Форстийд се опитва да я манипулира и го мрази за това, но баща ѝ ѝ липсва и тя иска тези безсмислени смъртни случаи да спрат. Той ѝ се усмихва нелепо.

— Това е просто една приказка — казва Лайда. — Те искат своята приказка с щастлив край. Това може да е временен брак, докато нещата се стабилизират отново, нали?

— Точно така — потвърждава Форстийд.

Тогава защо усеща в себе си такава дълбока тъга?

— Не е нужно да правим това — казва ѝ Партридж. — Наистина не е нужно.

— Хората скачат от покривите. В спалните се разнасят изстрели — тя поглежда Партридж.

Няма какво друго да се направи. Той си поема дъх, но не казва нищо. Тя се обръща отново към Форстийд.

— Направи го — казва му тя. — Кажим им, каквото искат, и се погрижи това да свърши работа.

Настъпва тишина и тогава Лайда прошепва на Партридж:

— По ръцете ти няма да има повече кръв. Никога повече.

ПРЕША ОГЛЕДАЛО

Въздухът е застоял, двигателите — шумни. Въздушният кораб се бори с вятъра. Пътуването ще отнеме над петдесет часа. Тя на няколко пъти проверява металната кутия и докосва мускала и формулата. Слава богу, и двете са невредими. Това се превръща в някакъв нервен навик. По-голямата част от времето вече е минало, но оставащите часове се струват безкрайни на Преша. Още колко ли са останали? От една страна, единственото, което се вижда през страничния илюминатор, е блестящото море, от друга — въздушният кораб е опасен. Ел Капитан е новак в пилотирането и се ядоса, когато разбра, че се връщат обратно без оръжията му. Изглеждаше объркан и отчаян.

— Как, по дяволите, очакват от нас да отидем където и да било без оръжия?

Успокои се дотолкова, доколкото да излети, и сега от време на време изстрелва по някоя отразяваща лазерните лъчи проследяваща шамандура. Шумът е оглушителен, когато тя изхвърква от кораба и осветява страничните прозорци, разтърсвайки го. Могат да умрат тук — да паднат, да се разбият и след това да потънат без звук на океанското дъно. Това я плаши, но вече толкова дълго се страхува от смъртта, че тя вече не притежава такава сила над нея, както някога.

Вместо това, сърцето в гърдите ѝ се свива неумолимо и ужасно заради Брадуел. Той седи от другата страна на пътеката точно срещу нея и въпреки че спаси живота ѝ, все още не са разговаряли. Как може да се чувства човек, когато дели толкова малко пространство с някого, който го ненавижда? Това я кара да иска да е все по-малка, докато накрая изчезне напълно.

Тя се надява да настъпи момент, когато Брадуел ще смъкне поне малко защитата си, ще омекне и ще излезе от черупката си. Но дори когато спи, той изглежда гневен. Когато сънува, веждите му се смръщават — може би сънува кошмари. Непрекъснато помръдва с крак. Трудно му е просто да седи на седалката. Изглежда скован и тромав,

крилете му сякаш стърчат напред от раменете и го принуждават да се прегърбва.

Ел Капитан и Хелмут са в кокпита, Финън е до тях. Ел Капитан пее стари песни, в които обаче не се пее за любов. Тя предполага, че сега ще внимава повече. Всички те ще внимават повече.

Но сега нямат време да се държат предпазливо един с друг. Трябва да разговарят за това какъв ще бъде следващият им ход.

— Брадуел! — повиква го Преша.

Той не помръдва.

— Брадуел!

Отново нищо.

Тя разкопчава колана си, пресича пътеката и разтърсва рамото му.

— Брадуел, събуди се!

Той се стряска от съня си така, както го беше направил и в къщата от мъх, където се възстановяваше, след като едва не замръзнаха до смърт на земята в гората. Размахва ръце и крака във въздуха.

— Какво? Какво има?

— Трябва да поговорим.

Той се оглежда с широко отворени очи, след това поглежда навън през илюминатора — най-вероятно стреснат от това, че се е озовал на въздушен кораб, носещ се над океана.

— Не искам да говоря за нас — казва той. — Не мога.

— Не става дума за нас — казва тя, но ѝ се иска да можеха да говорят за това, какво означават един за друг. Дали някога щяха да го направят? — Имаме нужда от план. Трябва да говорим с Ел Капитан и Хелмут.

Той разтърква очи и кимва:

— Права си.

Брадуел следва Преша до кокпита. Ел Капитан пее и Хелмут сякаш тананика в съзвучие с него. Хубаво е. Финън, изглежда, е влязъл в спящ режим, сякаш песента го е приспала. Не ѝ се иска да ги прекъсва.

Вратата е отворена, но въпреки това тя почуква.

Ел Капитан спира наред песента.

— Мислех, че вие двамата сте заспали.

— Бях заспал — отвръща Брадуел.

Двамата с Преша влизат в кокпита. Той едва се събира вътре. Гръдният му кош, гърдите и раменете му са станали по-широки. Крилете му са обемисти и извити назад върху гърба му.

— Трябва да видим какво става с Хейстингс — казва Преша и се хваща за облегалката на празната седалка на втория пилот.

— Ще трябва да кацнем при „Лудия Джон“, след това да излетим и да се приземим отново — нервно отбелязва Ел Капитан.

— Не можем да го оставим там — възразява Брадуел.

— Не казвам да го изоставим. Просто има риск. Това е всичко. Ако катастрофираме при кацането като предишния път, няма да има кой да ни помогне. Ще трябва да се върнем у дома пеша през територия, в която едва оцеляхме първия път.

— Нямаме избор — казва Преша. — Той има нужда от нас, а и ние може да се нуждаем от него.

— За какво ще ни е нужен? — пита Ел Капитан.

— Отивам в Купола — въздъхва Преша. — Трябва да говоря с Партридж. Трябва да занеса лекарството на подходящите хора вътре.

Тя никога не се разделя с раницата си.

— Можеш само да предполагаш, че вътре има подходящи хора — натъртва Брадуел.

— Подходящи хора — с оптимизъм повтаря Хелмут.

— Не може всички да са лоши. И сега, когато Партридж е начело, съм сигурна, че той е...

— Аз в нищо не съм сигурен — прекъсва я Брадуел. — Кели знаеше, че Уилъкс е мъртъв и че сега Партридж е шефът. Защо тогава не беше чул в Купола да има нов ред?

— Може би Партридж не е разполагал с достатъчно време — гневно отвърща Преша. — Може би сега подготвя своя план... Или може би е започнал да прави истински промени, но точно в момента най-главният му приоритет не е да разказва това на Кели, който е от другата страна на океана. — Тя се обръща към Ел Капитан. — Ти вярваш на Партридж, нали?

— Аз винаги се съмнявам в хората — отвърща Ел Капитан. — Оцелял съм досега благодарение на това че не се доверявам на други човешки същества.

Преша го разбира. Тя самата е разочаровала Кап, като не го обича по начина, по който я обича той.

— Какъв е вашият план? Да сринете Купола и да предизвикате гражданска война? Да има още кръв и още смърт? — пита ги Преша.

— Ако искаш да застанеш на нейна страна, давай — казва Брадуел. — Вече не е тайна какви са чувствата ти към Преша. Правете каквото искате.

Преша е шокирана, че Брадуел казва това на глас. Тя поглежда Ел Капитан. Страните му са поруменели. Той се прокашля в юмука си и насочва погледа си навън през предното стъкло. В момента преминават през струпване на облаци.

— Просто след всички тези години искаш да докажеш, че си прав — казва Преша. — Предпочиташ справедливостта пред мира, дори и това да означава, че ще умрат хора.

— Не се опитвам да докажа, че съм прав. Аз съм прав. В това има разлика. Истината е важна — възразява Брадуел. — Историята е важна.

— Ел Капитан ще избере онова, което смята за правилно — справедливост или мир — казва Преша. — Доверявам му се той да реши.

— Мир — казва Хелмут и така дава своя глас.

Преша се радва, че Хелмут е на нейна страна.

— Добре — отвръща Преша. — Благодаря.

— Кап? — пита Брадуел.

— Не — отвръща Ел Капитан. — Няма да избирам между вас. Трябва да сме единни в това.

Брадуел се заглежда навън през стъклото и Преша може да види само профила му и двойния белег, който минава през едната му буза.

— Майка ми умря, сграбчила ризата на баща ми — казва той. — Очите ѝ бяха още отворени и тя го гледаше, докато умираше, сякаш го молеше да остане жива. Но те умряха чисти — отвътре — той удря гърдите си. — Те умряха такива, каквито бяха, борейки се истината да излезе наяве — той потрива кокалчетата на пръстите си едни в други. — А какво съм аз? — крилете на гърба му потрепват. — Аз съм приказката, която родителите разказват на децата си, за да ги уплашат и да ги накарат да живеят предпазливо. Аз не съм истински.

Преша никога преди не е мислила за мига, в който Брадуел е открил мъртвите си родители. Тя си го представя като малко момче, което тича из къщата и ги вика с нарастваща паника. Понякога забравя,

че той е бил малко момче, изпратено да живее при леля си и чичо си, което е тичало през ято птици, когато Детонациите са ударили. Момчето, което е открило обратния път до дома на родителите си, намерило е сандъка в тайната стая и се е грижило само за себе си в продължение на години. Тя обича това хлапе. Тя обича мъжа, в който то се е превърнало — сложна и упорита личност.

— Ти си истински. Ти си същият човек.

— Не — поклаща глава той. — Този Брадуел го няма вече.

— Какво означава това?

— Онова, което ми даваше сили да продължа през всички тези години, беше истината и справедливостта. Можех по всяко време да погледна към белия Купол с неговия проблясващ кръст и това ми беше достатъчно, за да оцелея. Те убиха родителите ми. Скриха се в своя съвършен малък мехур и унищожиха света. Аз съм несретник. Това ме прави чист. А сега? С тези химикали, с които съм напопан, какво съм аз сега?

— Ти все още си себе си — уверява го Преша.

Иска й се да каже повече. Иска й се да му каже, че е истински, че го обича. Но гърбът му е скован. Очите му са вперени в небето.

— Имаш всички основания да ме мразиш — признава тя.

— Не те мразя. Само ми се иска да можех.

— Вижте — намесва се Ел Капитан, — някой трябва да направи компромис.

В кокпита настъпва тишина.

— Ето какъв компромис предлагам — казва Брадуел. — Чистите ще излязат от всичко това като герои само през трупа ми.

Той поглежда всеки от двамата в очите и след това се обръща и излиза.

Преша остава загледана в предното стъкло, в което преди малко се виждаше отражението му. Сега то вече е черно, като от време на време в него се появяват облаци. Той беше свалил гарда. Беше говорил за това как бе открил мъртвите си родители. Иска й се да му беше казала нещо различно. Но какво?

Тя поглежда към отражението на Ел Капитан. Той улавя погледа й и се усмихва тъжно.

— Съжалявам — казва Ел Капитан. — За всичко. Трябваше да го накарам да...

— Недей — прекъсва го тя. — Всичко е наред.

Хелмут протяга ръка и бързо докосва косата ѝ, след което смутено извърща поглед.

Преша вижда собственото си отражение и се сеца за песничката, която пееха децата, докато играеха в полето: В огледалото погледни! Внимателно потърси! Виж се ти! Виж се ти! И последен не бъди!

Тя вдига главата на куклата. Коя ще бъде без нея? Повече ли ще е себе си, или по-малко? Не може да си представи как се чувства Брадуел — тялото му не е неговото. Мисли си за своята ДНК, за инструкциите как да бъде създадена само и единствено тя — нейната коса, кожа и кръв.

И тогава си спомня за четката за коса в стаята си, за това как всяка сутрин по нея нямаше останал дори и един косъм. Дали са вземали нейната ДНК? Дали някой ден там нямаше да има нейни копия? Мисълта за това я ужасява по начин, който не разбира. Виж се ти! Виж се ти! Тя всъщност дори не знае коя е. Нито Брадуел знае. Дали изобщо някой знае?

— Вече сме над сушата — казва Ел Капитан.

— Суша — повтаря Хелмут, сякаш нарежда на брат си да приземи въздушния кораб. — Сушата!

Преша сваля раницата и я притиска към гърдите си. Хвърля поглед към неравния хоризонт. От тук той изглежда спокоен и мирен. Но тя знае, че той е пълен със зверове и пясъчни създания. Самата земя е жива, омразно жива. Може би отмъстителността е част от всички тях.

ПАРТРИДЖ КЪСМЕТЛИИ

Чува гласа на майка си:

— Партридж! Приятелят ти е тук.

Той отваря очи.

Гласът на майка му? Не... Не може да бъде. Тя е мъртва. И въпреки това, тя го вика по този начин, както го викаше, когато приятелите му идваха у тях. Той си спомня дома от детството си — чаршафите на леглото му с малки камиончета върху тях, часовникът с форма на бейзболна бухалка, блокчетата от конструктор, които се въргаляха на пода.

И майка му се появяваше на прага — спомняше си косата ѝ, която се полюшваше, и усмивката ѝ.

Гласът не е на майка му, нито на Лайда. Това е неговата спалня в апартамента, където беше израснал, докато беше в Купола. Спи на долното легло. На горното легло някога спеше Седж: не му харесваше — Партридж плачеше през нощта. Седж му казваше да млъкне. Майка му беше изчезнала, мислеха я за мъртва. Трябваше да му позволят да плаче, когато иска.

Спалнята на баща му е празна. Той никога не влиза там.

Той го беше убил.

Тази мисъл го стряска и го разбужда напълно.

Вратата се отваря и на прага се появява Айралийн.

— Арвин Уйд е тук — казва тя. — Да ви направя ли нещо за пиене и закуски?

Тя върти годежния пръстен на пръста си.

— Колко е часът? — той сяда изправен.

— Ти спеше и спеше — отвръща тя. — Вече е утре.

След като той се прибра у дома, Айралийн му показа пръстена и го прегърна. Той ѝ каза, че не се чувства добре и че няма да е лошо да говори с Арвин Уйд, който сега беше неговият доктор. Всъщност той просто искаше да разпита отново Уйд за Гласингс и хората, които все

още бяха замразени, и също да му покаже листа с научните уравнения, който Партридж беше открил в оперативния център на баща си.

След като Айралийн му беше казала, че ще уреди среща с Уийд, той беше дошъл в тази спалня да полегне — след дните на безсъние потъна в сън, изпълнен с неспокойни кошмари. Беше свикнал да сънува как навсякъде намира мъртвото тяло на майка си — под скамейките на стадиона, в научната лаборатория на академията. Но в този сън денят му вървеше нормално, докато не попадна на купчина тела. Едно — две от тях още потрепваха, кървяха, но все още бяха живи. После се изправиха и тръгнаха към него, олюлявайки се. Говореха с гласа на мъжа, който се хвърли под влака — властите потвърдиха, че се казва Екингер Фрьонд. И тези умиращи хора го наричаха „лъжец“, но Партридж не разбираше дали го мразеха заради истината, която беше разказал за баща си, или заради тази нова лъжа — за сватбата с Айралийн.

— Ще дойдеш ли да поговориш с Арвин? — пита го Айралийн.
— Да отида ли да си побъбря с него, за да ти дам малко време?

Той разтърква очи и отново се изляга в леглото, сложил ръка върху сърцето си. Все още е напълно облечен. Чувства се зле.

— Не, всичко е наред. Сега ще дойда — тя понечва да излезе от стаята, но той я спира. — Почакай.

Тя се обръща към него и се усмихва:

— Харесва ми начинът, по който изглеждаш, когато се събуждаш.

— Айралийн, тук сме сами — казва той. — Обещахме си, че няма да...

Той я беше помолил да нямат романтични отношения помежду си, освен за пред хората, когато са на обществени места.

— Не може ли едно момиче поне да се поупражнява?

Той сяда изправен.

— Увеличили ли са се смъртните случаи, откакто излезе съобщението в медиите?

Тя си поема дълбоко дъх. Самоубийствата я плашат. Лицето ѝ става каменно.

— Бекли докладва, че през нощта не е имало нови случаи.

— Добре — ако ще се лишава от свободата си по този начин и за да има някаква достоверност, то поне това би трябвало да спаси нечий живот. — Кажи на Арвин, че ще дойда след малко.

— Разбира се — тя се усмихва и затваря вратата.

Партридж сменя дрехите си. Не би трябвало да се чувства нервен заради срещата с Арвин. Някога той беше просто един зубрач в академията, не чак толкова близък приятел, който от време на време позволяваше на Партридж да преписва бележките му. Но Арвин не е тук като приятел. Той му помогна да възстанови кутрето си и, изглежда, ръководеше екипа, който прочете паметта му, като направи и двете по заповед на баща му. Най-вероятно Арвин щеше да е избран да извърши и мозъчната трансплантация. Дали Арвин щеше да го направи?

Партридж никога няма да разбере. Вместо тази операция, Арвин извърши аутопсията на баща му и каза на ръководството, че смъртта му се дължи на ускорена клетъчна дегенерация, докато на хората беше съобщено, че той се е борил храбро с генетично заболяване.

Партридж поглежда надолу към кутрето си и сгъва ръка. Малкият му пръст се свива и изпъва едновременно с останалите пръсти. Като цяло работата му е забележителна. Докато е тук, Арвин вероятно ще иска също да провери нервните окончания и възстановяването на паметта на Партридж. Той взема листа с научна информация от мястото, където го е скрил, и го пъха в джоба си.

Партридж отива в банята, наплисква лицето си с вода и го подсушава с кърпа. Гледа известно време отражението си, без да е сигурен кого се очаква от него да бъде. Чувства се като измамник. Знае, че ще се остави да бъде част от тази лъжа. Ще го стори, защото Лайда му беше прошепнала да го направи: По ръцете ти няма да има повече кръв. Никога повече. Но той знае, че кръвопролитие то едва е започнало.

А Лайда? Бебето? Колко дълго още ще трябва да живеят този друг живот? След срещата в кабинета на Форстийд те поискаха да останат насаме за няколко минути. Държаха се един друг. Тя му каза:

— Партридж, това е начинът да постъпиш правилно — и след това бързо добави. — Страхувам се.

Той ѝ каза, че също се страхува. И сега усещането за топлото ѝ тяло, когато са сгъшени заедно под палтото му, докато пепелта се върти над тях като черен сняг, му липсва. Липсва му начинът, по който тя го гледа с винаги честни очи. Харесва му това, че Лайда изглежда едновременно крехка и силна. От една страна, в тялото ѝ протича

деликатната работа по създаването на човешко същество, но от друга — тя изглежда твърда по начин, който той не може да обясни.

Истината за баща му. Тази истина. Още колко лъжи ще трябва да предложи като жертвоприношение, за да успокои хората от Купола? Колко?

Излиза от банята, минава през коридора и влиза във всекидневната. Арвин гледа каталога на Айралийн с булчински рокли.

— Мисля, че тази е наистина красива — казва той, сочейки към отворената страница. — Не че има някакво значение.

— Защо да няма значение? — обидено пита Айралийн.

— Ти ще изглеждаш добре във всяка рокля — отвръща Арвин.

Точно такъв е Уийд. Може да е искал да каже, че всъщност изобщо не го е грижа, но успява да се измъкне с комплимент. Или пък наистина мисли онова, което казва... Вярно е, че Айралийн би изглеждала добре във всичко. Тя е съвършена. Затова е тук.

Внезапно проумява истината — той е точно там, където искат те. Играе живота, който баща му беше избрал за него. Айралийн с блестящата ѝ коса и ослепителна усмивка се подготвя за сватбата им. Партридж върви по предварително избрания път, воден от чувството за вина. Опита се да бъде водач, но всичко това му беше отнето.

И тогава в ума му се появяват подозрения. Дали броят на самоубийствата наистина е бил толкова драматично висок, колкото му казаха? Гневната тълпа, воят на сирените, мъжът, който скочи пред влака — всичко това изглеждале истинско. Всъщност изглеждале спонтанно — определено като най-малко планираното нещо, на което някога е бил свидетел в Купола. И въпреки това не може да вярва на Форстийд, който би видял в тази разруха възможност да накара Партридж да се подчинява, воден от чувството за вина. Форстийд няма кой знае каква съвест, но определено би я сметнал за слабост у другите — слабост, която би могъл да използва в своя полза. Колко реално е всичко това? Дали е конспирация, целяща да принуди Партридж да прави, каквото му казват? Дали Уийд участва в нея?

— Съжалявам, че ви прекъсвам — казва Партридж.

Арвин и Айралийн вдигат погледи. Арвин се протяга и стиска ръката на Партридж.

— Как се чувстваш?

— Бил съм и по-добре.

Айралийн си взема булчинските каталози и казва:

— Ще ви оставя да си поговорите двамата.

Партридж си представя през какво обучение е преминала Айралийн — уроци кога да бъде забележима и кога възпитано да изчезва.

— Да седнем ето там — Партридж повежда Арвин към диваните. Сядат един срещу друг.

— И така, как е кутрето? — пита Уийд. — Усецаш ли някаква топлина, вкочаненост, сърбеж?

— Не.

Уийд протяга ръка над масичката за кафе помежду им, опипва пръста на Партридж и го сгъва.

— Добре ли усещаш всичко това?

— Да. Макар че понякога все още имам чувството, че го няма. Тогава поглеждам надолу и с изненада го виждам.

— Хората, загубили крак, казват, че все още го усещат — нервните им окончания продължават да изпрацат сигнали на мозъка, че той съществува. Това се нарича „фантомен крайник“.

— Значи аз усещам фантома на фантома?

— Повторното отглеждане на крайници е съвсем нова наука. Може би това ще се превърне в често срещан ефект.

Партридж се чуди дали Арвин говори за Уилда — момичето, което беше отвлечено, отведено в Купола и пречистено. Тя вече няма белези, следи или срастване, нито дори пъп и може да казва само онова, което е програмирана да казва — заплахата от бащата на Партридж.

— Да не би да очаквате да отгледате повторно още много крайници, доктор Уийд?

— Аз съм един от добрите, Партридж — казва Арвин. — Знаеш това. — Той отмества поглед от Партридж и го плъзва по стаята.

— Така ли? — пита Партридж.

Арвин се засмива и се обляга назад на дивана.

— Какво е толкова смешно?

— Спомних си за оня път, когато ми каза, че живея в свой измислен свят. Каза ми: „Нямаш ли инстинкт, Уийд? Някога бил ли си воден единствено от шестото си чувство?“. Спомняш ли си това?

Партридж няма никакъв спомен за това.

— Сигурно е заради загубата на паметта — казва той.

— Не — поклаща глава Уийд, — не го помниш, защото го каза, без да се замисляш. Ръгна ме с пръст в корема и всички се засмяха.

— Съжалявам, Уийд. Сигурен съм, че не е значело нищо особено.

— Всичко, което ти казваше, значеше нещо. Ти беше синът на Уилъкс. Беше свободен да правиш, каквото си искаш.

— Така ли? — сопна се с отбранителен тон Партридж. — Защото си спомням как някои хора заплашваха, че ще ми скъсат задника от бой. И какво направи ти? Скочи ли да ми помогнеш? Не. Носът ти винаги беше заровен в учебниците. И знаеш ли какво? Бях прав. Ти наистина живееш в свой измислен свят.

— А ти — натъртва Уийд — трябва да опиташ да разчиташ по-малко на шестото си чувство и повече на разума си. Ако го правеше, нямаше да сме в тая каша.

Той обвинява него за самоубийствата и е прав. Не може да се отрече, че Партридж предизвика всичко това. Партридж вдига ръка. Уийд стигна твърде далеч. Той вече не може да позволи на хората да му говорят по този начин — дори и на стар приятел като него.

Уийд се прокашля и изпъва ризата си. Настъпва мълчание, преди Арвин да се върне към ролята си на доктор.

— Как е положението с паметта ти?

— Все още понякога е разпокъсана. Нали се сецаш — става дума за времето, което съм прекарал отвън — той си спомня по-голямата част от него: Преша, Брадуел, Ел Капитан, Хелмут и майките, сраснати с децата си.

Спомня си глухия звук, с който беше отрязан пръста му и как лежеше там, отделен от тялото му. Има и неща, които все още се появяват в съзнанието му в размазани цветове — най-вече майка му и Седж, лежащи и умиращи на земята в гората. Спомня си времето, което беше прекарал с Лайда върху празната месингова рамка на онова огромно легло, сгъшен под палтото си. Спомня си топлината на телата им.

— Нали знаеш как е. Човек иска да си спомни някои неща — казва той — и да забрави други.

— Обзалагам се, че е така — отвърща Арвин с лека самодоволна усмивка на лицето.

Дали Уийд знае, че той е убиец? Ако е така, то на Партридж почти му се иска той да го каже направо.

— Обзалагаш се?

Арвин се навежда напред, подпира лакти на коленете си и снишава глас:

— Кажи ми защо наистина съм тук.

— Първо, къде е Гласингс?

— Дюранд Гласингс? Нашият учител по история на света? Това се опитваше да разбереш по време на възпоменателната церемония. Още ли те интересува?

— Да.

— Откъде, по дяволите, да зная?

— Форстийд ми каза същото. Но все някой знае.

— Не и аз — Уийд го поглежда с каменно изражение.

Партридж не е сигурен дали казва истината.

— Искам да зная дали си започнал успешно да изваждаш хората от замразено състояние — продължава Партридж, — както ти казах да направиш.

— Виж, това не е лесно. Белз е много възрастен. Той беше много слаб, когато забавихме жизнените му функции и всъщност това стана след операция. И знаеше ли, че той има само един крак? Чуканът на другия му крак завършва с купчина жици. Не можем да го размразим просто така. Искам да кажа, ако го правиш заради сестра си, няма да е добре, ако той умре по време на процедурата.

— Откъде знаеш, че е свързан с Преша?

— Имам най-високото възможно ниво на достъп. Всъщност някои от нас са любопитни за това, какво наистина се случи в бункера на майка ти. Видя ли онези мускали, или може би някакви други неща?

— Мислех си, че искаш това само заради баща ми — като последен отчаян опит да го излекуваш. И тъй като не ги получи навреме, за да са му от полза...

— Мога да направя много с тях... Повярвай ми — Арвин се изправя и започва да крачи из стаята.

— Наистина ли? Сигурен ли си в това, Уийд?

— Господи, Партридж! Имам всичко, от което се нуждая, за да направя някого чист, но след това той се разпада.

— Виждал съм работата ти — с лек сарказъм отбелязва Партридж.

— Имаш предвид несретниците, които докарахме тук? — пита Уийд и отива до прозореца, който гледа надолу към улицата. — Те бяха просто експеримент.

— Не, те бяха хора.

Той бързо се обръща към Партридж и казва.

— И тяхната саможертва няма да е напразна, ако имам формулата и онази последна съставка. Ще мога да оправя всички несретници, без нито един от страничните ефекти, които убиха баща ти. Мислиш ли, че на момчетата от Специалните сили ще им се размине просто така? Те са наши приятели от академията, Партридж.

— Просто не знаех, че си такъв алтруист^[1] — Арвин Уийд, хуманистът^[2]. Нямах представа за това, когато надзиравах как ме измъчват.

— Заповедите са си заповеди. Някои биха казали, че съм по-предан от собствения син на Уилъкс. Каквото и да говориш за него, но баща ти беше гений. Дори не можеш да си представиш на какво беше способен мозъкът му. Трябва да покажеш известно уважение към него.

— Уийд, твоят разум и усетът ти не може да не ти подсказват, че баща ми беше масов убиец. Не може да не го знаеш.

Уийд кимва. Той леко почесва челото си.

— Мога да направя така, че да се случи нещо хубаво — казва Уийд със зловещо спокоен глас. — Мога да спася хора. Мога да направя добро там, където баща ти се провали.

— Мислиш, че някак можеш да продължиш от там, докъдето е стигнал баща ми? — поклаща глава Партридж.

Той се изправя, обръща гръб на Уийд и скръства ръце на гърдите си.

— Зная, че ти си този, който е разработил хапчето — тихо казва Партридж.

Той е неспособен да погледне Уийд в очите. С това изречение признава факта, че е използвал хапчето, за да убие баща си, както и реалната възможност Уийд да е съучастник в това убийство. Възможно е Партридж и Уийд да не са толкова различни, колкото изглеждат, тъй като в този исторически момент ги обединява убийството.

— Без теб — казва Партридж — нямаше да мога да го направя.

Той се обръща и хвърля поглед към Уийд, след което свежда очи към пода.

— Не съм сигурен, че зная за какво говориш — отвръща Уийд.

Партридж не може да търпи повече тези лъжи и отричания. Той отива до Уийд, блъска го и го хваща за раменете.

— По дяволите! Ако толкова си се възхищавал на моя старец, защо го направи?

Уийд поглежда гневно Партридж, изпълнен с омраза. Той освобождава рамото си от хватката му.

— Казах, че не зная за какво говориш — ледено отвръща той.

Тогавя Партридж разбира какъв е отговорът. Арвин вече му го беше казал: Мога да направя добро там, където баща ти се провали. Уийд искаше да поеме контрола.

Уийд отива до дивана и се отпуска тежко на него.

— Нищо не разбираш, Партридж. Това са същите стари глупости. Разхождаш се насам-натам като сина на Уилъкс и изобщо не си си прочел домашното.

Партридж отново сяда срещу Уийд. Притиска дланите си една към друга.

— Това не е съвсем вярно. Вече бях в тайната стая на баща ми в оперативния му център. Там научих много неща. Всъщност името ти се появява в един документ там.

— Разбира се, че ще се появи. Аз съм в центъра на нещата, Партридж, и то от дълго време. Дори когато и двамата бяхме в академията, вече ме бяха въвели във вътрешните кръгове.

— След като не зная нищо, Уийд, защо не ме просветлиш. Хайде, давай.

— Ами — започва Уийд — на първо място, сестра ти и приятелите ѝ откраднаха един от въздушните ни кораби. Разбира се, той има проследяващо устройство. Знаем пътя му. Знаем с кого най-вероятно са се свързали. Как са разбрали къде да открият тези други оцелели е загадка, но се оказва, че всъщност те добре са си прочели домашното.

Партридж не обръща внимание на намека.

— За какво говориш, по дяволите? Какъв път?

— През Атлантическия океан и вече се връщат обратно.

Партридж започва да се смее.

— През Атлантика? С въздушен кораб? Не е възможно.

— Ходили са до Нюгрейндж, едно от специалните тайни места на баща ти. Щом си бил в тайната му стая, значи знаеш, че е пощадил няколко свещени места и хората, които са имали късмета да се окажат там по онова време.

Нюгрейндж. Партридж се сеца за всичките лекции на Гласингс за древните погребални могили и манията на баща му по куполите още от детството.

— И Преша, Брадуел, Ел Капитан и Хелмут са изминали целия този път до там и обратно?

Арвин кимва.

— Форстийд трябваше да ми каже всичко това!

— Сигурен съм, че го има в докладите.

— Не чета онези доклади — казва Партридж по-скоро на себе си, отколкото на Уийд.

— Точно така. Току-що потвърди онова, което казах.

— Нюгрейндж — повтаря Партридж. — С въздушен кораб.

Светът сякаш става по-голям. Преша, Брадуел, Ел Капитан и Хелмут са пресекли океана.

— Господи — прошепва той. — Но те още не са се върнали обратно? Звучи ми опасно.

— Ами стигнали са до там и сега отново са във въздуха. Въпросът е защо. Какво са мислели, че ще открият там, и успели ли са?

— Форстийд заел ли се е с това, следи ли напредъка им?

— Форстийд не го е грижа особено за сестра ти и нейните приятели. Той има други интереси.

— Какви например?

— Можеш и сам да го попиташ — усмихва се Арвин.

— Арвин, чуй ме. Мисля, че заедно можем да съберем съвет — хора отвътре и от външността, които да седнат заедно и да поговорят. Можем да помогнем на всяка страна да разбере другата. Точно в това се провали баща ми. Тези хора се самоубиват, но ако познаваха някои от хората там, отвън, ако се бяха срещали с Преша...

— Това е хубаво, Партридж — прекъсва го Уийд. — Но няма да проработи.

— Защо не?

— Докато несретниците носят общата ни история върху кожата си, няма да има мир. Чувството за вина, Партридж. Не можеш да живееш с тази вина и да не искаш да обвиниш жертвите, за да оправдаеш себе си. Такава е човешката природа.

— Но...

Уийд поклаща глава и се усмихва:

— Ето един пример. Искаш да извадя тези хора от замразяване. Какво, по дяволите, ще правим с всички тях, а? Някои от тях са деформирани. Някои дори са несретници. Какво ще правиш? Ще им намериш работа? Ще ги изпратиш в бакалиите?

— Защо не?

— Прекарах последните няколко дни в зашиване на прерязани вени, виране в големи, зеещи рани от оръжейни изстрели и в промиване на стомасите на хората. Заради теб.

— Я почакай — възпротивява се Партридж. Това е вторият път, в който Уийд му приписва вината за смъртта на хора. Не е съвсем честно. — Баща ми не е трябвало да наблъсква умовете им с лъжи.

— Тогава защо аз разчиствам цялата тая бъркотия, докато ти си зает с това да търсиш рационално обяснение на случващото се? Така ли си прекарваш времето?

— Не, казах ти, че отидох в тайната стая на баща ми и разбрах, че той е знаел, че е направил грешка. Знаел е, че краят приближава.

— И там видях името ми, така ли? — Уийд приглажда косата си и разтрива слепоочието си. — Да, спомням си тоя доклад. Беше доста отрезвяващ. Значи в края на краищата не сме висщата раса. Представи си как е привлякъл вниманието на баща ти, когато го е видял — Уийд се засмива, но усмивката му бързо изчезва.

— Не зная какво изобщо го е накарало да мисли, че сме висши по някакъв начин. Никога няма да го разбере.

— Това ли искаш от мен? Психоанализа на баща ти?

— Не бих поискал това и от най-лошия ми враг — отвръща Партридж. — Но зная, че ако истината не се е харесала на баща ми, той е намерил начин да я промени — Партридж бръква в джоба си и изважда листа с научна информация, която взе от папките на баща си. Не иска да го покаже на Уийд, но няма на кого другиго. — Обясни ми това.

Уийд взема листа, хвърля един поглед и му го връща обратно:

— Това е рецепта.

— За правене на какво?

— Хора.

— Не разбирам. Хора?

— И как би го разбрал. Ти правиш човек по старомодния начин, нали? Като просто изучава някого.

— Знаеш името й. Тя не е просто някого. Просто ми обясни научната част. Става ли?

Уийд се усмихва доволен, че е успял да подразни Партридж, след което отново се обляга назад.

— Това беше неговата рецепта как да ги прави от нищото. Малко ДНК от чистите, малко от по-издръжливата порода на несретниците. Малко клониране, малко развъждане.

— Ти ли му даде тази рецепта?

— Това нещо е много усъвършенствано — засмива се Уийд. — Кой знае откъде го е взел... Но не е от нас. Не. Това е истинско изкуство.

— Значи се е готвел да започне да създава своя собствена свръхраса от нищото.

— Не се е готвел да започне. Това се прави в момента. Всъщност бях с теб, когато ти ги видя.

— Видял съм ги? Кого?

— Може би не сме ти били свалили една от превръзките. Освен това беше малко упоен. Вкарвахме те за пречистването.

— Искаш да кажеш, когато почти ме удавихте?

— Баща ти предпочиташе термина покръстване.

— Кого съм видял? И къде?

— Бебетата — цели редици от мънички бебета.

И тогава Партридж си го спомня ясно. Редицата от прозорци, наподобяваща на гигантско родилно отделение, но всички бебета бяха недоносени, миниатюрни, гърчещи се — някои плачеха, други бяха кротки и неподвижни. Той лежеше... Не, беше вързан с ремъци и се движеше... Бутаха го върху носилка на колела.

— Новият рай заслужаваше да има свои собствени Адам и Ева — обяснява Уийд. — Уилъкс се отказа и от хората в Купола — ние сме слаби и уязвими, с деликатни дробове и раздразнителни сърца. Към края си той започна да ни мрази, Партридж. И когато ти излезе навън и

оцеля, той се гордееше с теб. В теб дори нямаше нито едно от нещата, които бяха кодирани в брат ти. Просто беше там, отвън необработен, сам и оцеляваше. Трябваше да го чуеш как говори за теб.

Изглежда, споменът за това отвращава Уийд. На Партридж също му е трудно да повярва в това. Баща му беше толкова разочарован от него. Но после си спомня за оперативния център, всички онези снимки от детството му и всички онези писма с обяснения в любов. Може би баща му добре е криел своята любов и гордост.

Въпреки това, Партридж не е сигурен какво да мисли. Чувствата на баща му към него са толкова извратени и е невъзможно да ги проумее.

— Никога не ми е казал, че се гордее с мен. Нито веднъж.

С изключение на края: точно преди да умре — когато разбра, че Партридж го е отровил, той му каза, че е негов син, което накара Партридж да се почувства така, сякаш баща му за пръв път виждаше в сина си нещо, което е негово отражение. Сега, когато Партридж се сеца за това, има усещането, че сякаш баща му е искал да каже, че двамата си приличат и дори може би, че Партридж е обречен да стане като него. Според баща му това трябва да е звучало като огромен комплимент.

— Той обичаше само себе си.

— Е, новите Адам и Ева се превърнаха в неговите хора, неговата надежда. Те бяха бъдещето — Уийд се изправя. — Трябва сам да ги видиш.

— Ами малкият Джарв Холенбек? Изкара ли го от замразено състояние? При родителите си ли е?

Уийд кимва.

— Бяха ли семейство Холенбек щастливи, че си е отново у дома? — въпросът е глупав, но Партридж иска да чуе поне едно хубаво нещо, нещо позитивно от това, че е тук, дори и да е съвсем малко.

— Ами, госпожа Холенбек...

— Какво?

— Тя е в болницата.

— Да не е опитала...

— И почти успя.

Той си спомня последния път, когато я беше видял — беше в кухнята, с ръце, покрити с брашно, и в гласа ѝ имаше паника. Какви

сме късметлии, какви сме късметлии... — беше казала тя. И отчаяно искаше да повярва, че наистина е така. Госпожа Холенбек, която преподаваше История на домашния уют като форма на изкуство... Той си спомня как тя им пееше за някакъв снежен човек. Как ли беше опитала да го направи? Той не иска да си го представя. Тя е получила Джарв обратно. Защо би искала да се самоубие сега? Къде са отишли нейната издръжливост и желанието ѝ да живее?

— Преди да правим каквото и да било друго, първо искам да видя госпожа Холенбек — той разтвива ръцете си една в друга, като си мисли за чувството за вина и кръвта. — Искам да видя и родилните отделения. Не искам да слушам повече приказки от Форстийд за ескалация на ситуацията, не искам да чувам повече цифри. Искам да се срещна с хората.

— Сигурен ли си?

— Да.

— Добре — Уийд, изглежда, разбира желанието му.

— Мислиш ли, че сватбата изобщо ще помогне? Наистина ли те просто се нуждаят от някакво развлечение?

— Ти им отне всичко. Сватбата отново им дава някаква посока, по която да се ориентират. — Партридж кимва. Той се надяваше, че Уийд ще му даде причина да се откаже. — Така или иначе, кой не би искал да се ожени за Айралийн?

Партридж го поглежда. Той внезапно се чувства вцепенен.

— Ти знаеш на кого принадлежи сърцето ми.

Уийд се почесва по главата и свива рамене.

— Всеки си има вкус.

— Искам веднага да ме отведеш в родилните отделения — казва Партридж. — Искам със собствените си очи да видя как стоят нещата.

— А аз искам да говоря със сестра ти, Партридж — Уийд накланя глава настрани. — Ако не се разбият с този кораб, искам да зная онова, което знае тя.

— Мислиш ли, че ще се разбият?

— Кой знае дали изобщо имат истински пилот на борда... Шансовете не са големи, нали?

Но Партридж не е толкова сигурен. Той веднага се сеца за Ел Капитан и за това колко обичаше той колата си. Би се побъркал от радост, ако имаше въздушен кораб. Няма начин корабът да не е

управляван от него. Дали щеше да го бива в пилотирането? Партридж наистина не знае, но изпитва доверие към Ел Капитан, дори и само като знае каква силна воля притежава той.

— Не мога да ти кажа какво може или не може да знае сестра ми.

— Довери ми се — отвръща Арвин. — Тя знае нещо. Със сигурност знае.

[1] Алтруист — противоположно на егоист; такъв човек поставя интересите на другите хора над собствените; синоними — човеколюбец, филантроп. ↑

[2] Хуманист — човек, който проявява човечност, човеколюбие; стремящ се към постигане на пълен човешки потенциал с помощта на другите, към по-добър живот за всички хора и другите същества на планетата като част от единен организъм. ↑

ЕЛ КАПИТАН „ЛУДИЯТ ДЖОН-ДЖОН“

Ел Капитан седи в пилотското кресло, прегърбен напред заради Хелмут на гърба му. Финън е в креслото на втория пилот и прожектира ярки карти на заобикалящата ги територия. Той сканира хоризонта за увеселителния парк на „Лудия Джон-Джон“. На Ел Капитан му се иска да не му се налагаше да се връща — та нали почти бяха загинали там. В мислите си той все още вижда Хелмут над рамото си, забиващ ножа във всяко от очите на пясъчните създания, докато те мигат сред пръстта; тремавите тела на онези от тях, които се изхвърляха над земята; кракът на Хейстингс, захапан от челюстите на капана, и това, как го беше изтръгнал от там и половината му крак вече го нямаше. И колата му — той обичаше проклетата кола, която също беше закъсала там.

Дали Хейстингс беше оцелял след операцията на крака му? Много неща може да са се объркали: някой непохватен хирург да е срязал главната артерия, Хейстингс да е изгубил твърде много кръв или липсата на хигиена да е предизвикала инфекция.

Ами ако е мъртъв?

По дяволите!

Пейзажът е все така пращен и пуст. При миналото приземяване той катастрофира. Този път искаше да го направи както трябва. Но вече се беше разсеял. Мисли за онова, което Преша беше казала — че един ден може той и Хелмут да бъдат разделени един от друг. Мускалът притежава свойството да накара клетките да растат отново. Това може да бъде използвано върху Хелмут на мястото, където ребрата му се преплитат леко с ребрата на Ел Капитан и където краката му се съединяват с Ел Капитан. Той си представя процедурата, при която тялото на Хелмут расте малко по малко, докато след поредица от хирургически операции двамата бавно са отделяни един от друг. Дали това е възможно?

Хелмут от толкова дълго време е част от Ел Капитан. Как ли ще се чувства, ако отново е сам? Казва си, че ще се чувства дяволски добре. Иска му се да бъде такъв човек — който е сам за себе си. Но всеки път, когато си помисли за това, в гърдите му се появява болка — сякаш сърцето на Хелмут, което цяла вечност тупти точно зад неговото, усеща предателството и силно го притиска. Ако това е възможно, ще направи ли така, че Преша да гледа на него като на истинска личност — самостоятелен мъж, някого, в когото тя би могла да се влюби?

Тя и Брадуел се върнаха на местата си. На Ел Капитан му се иска да може да усети болезнената надежда, че те двамата никога няма да се съберат отново. Но той също така знае, че няма никакъв шанс с Преша — независимо дали Брадуел е наоколо, или не.

Преша получи онова, което искаше — мускала и формулата, а Ел Капитан има бактерията. Когато беше в стаята си, той бе поискал от един от надзирателите здрава залепваща лента и беше залепил плътно кутията, съдържаща бактерията, към гърба си — точно пред гърдите на Хелмут.

— Провери я, Хелмут — казва той.

И усеща как пръстите на Хелмут опипват кутията.

— Провери! — повтаря Хелмут.

Оръжията му ги няма, но сега е по-въоръжен от когато и да е през целия си живот.

Очертанията на „Лудия Джон-Джон“ започват да се оформят през пепелта. Когато позволява на камерите да поемат въздух, въздушният кораб се спуска по-ниско. Може да види удълженото рамо на едно от увеселителните влачета да стърчи в изпълнения с пепел въздух, както и наклонената въртележка, но въздухът е твърде непрозрачен, за да види огромната, напукана глава на самия Луд Джон-Джон и постоянно усмихнатото му, клоунско лице, топчест нос и плешива глава. Прахът е твърде гъст. Защо е така?

— Нещо не е наред! — изкрещява той на Преша и Брадуел.

— Нещо — прошепва Хелмут.

Финън издава поредица от нервни пиукания.

— Какво има? — пита го Преша.

Той минава над увеселителния парк и след това прави кръг, за да се върне над него. Паркът е заобиколен от висока ограда, но земята

около него се движи, когато пясъчните създания си пробиват път нагоре през нея и излизат от пръстта. Някои се движат с големи скокове към решетката, докато други забиват ноктите си в нея.

— Пясъчните създания излизат на повърхността.

Оцелелите защитават парка с въздушни пушки и стрели. Слабостта на пясъчните създания са очите им — мястото, където те са най-човешки. Когато ги уцелят в очите, те се деформират, падат и останалите пясъчни създания бързо ги разкъсват.

— Не успяват да ги избият достатъчно бързо. Пясъчните създания са твърде много. Стотици са.

Ел Капитан не вижда Хейстингс. Той започва да усеща разяждащо чувство в стомаха си. Преша го убеди, че се нуждаят от Хейстингс. Той е вътрешен човек в Купола — едно от техните създания, принадлежащо на елита на Специалните сили. Разбира се, подслушвателните устройства са махнати от него и по тази причина той е компрометиран, но би могъл да твърди, че всичко това е било сторено против волята му. Може да се довлече обратно до Купола като въоръжен пратеник. Освен това, е стар приятел на Партридж. Нали той ще приеме обратно Хейстингс?

— Виждам Фандра! — крещи Преша.

— И Хейстингс! — обажда се Брадуел.

Ел Капитан не се беше сетил да погледне към увеселителното влакче, но те са там — катерят се по релсите му като по стълба. Хейстингс е прегърбен и блед, но все така висок и мускулист. Носи някакъв вид протеза на крака, която е скрита под панталона, с изключение на металния клин, който сега представлява стъпалото му. В ръцете му има вградени оръжия. Той спира, блъскан от вятъра, захваща се за релсите и стреля по пясъчните създания. Мерникът му е точен и сваля няколко от тях. Телата им се завъртат и падат, но те са твърде много. Фандра се катери зад него. Косата ѝ блести като златно знаме. Тя я е вързала назад, но въпреки това няколко тънки кичура се веят около лицето ѝ.

— Не можеш да се приземиш — казва Брадуел, — не и там долу, сред всичките тези пясъчни създания. Така че те трябва да се качат да ни пресрещнат!

Той е прав. Хейстингс и Фандра се катерят към тях.

— Да не би да искат да качим всички? — крещи Ел Капитан.

— Вече са твърде много — вика в отговор Брадуел.

През пепелта и праха Ел Капитан вижда телата, които бягат през увеселителния парк. Брадуел е прав. Има повече оцелели, отколкото последния път, когато бяха тук. Финън е прострял краката си напред и се опитва да събере информация за оцелелите долу. Той посочва приблизителния им брой — седемдесет и двама, както и съотношението между броя на мъжете и жените и приблизителната им възраст.

— Не сега, Финън! — сопва му се Ел Капитан.

— Не сега! — крещи Хелмут.

Това означава, че още хора са рискували живота си, за да се измъкнат от града. Това е лош знак. Нещо се е случило в града. Какво ли е пък сега? Какво ли? — пита се той. Прилошава му и гърдите му се стягат от познатото остро чувство на страх.

— Нуждаем се от Хейстингс! — крещи Ел Капитан.

— Защо нападат? — пита Преша. — Музиката ги спираше. Къде е музиката?

— Не мога да я чуя от двигателя — отвръща Ел Капитан.

Музиката държеше пясъчните създания на разстояние. Това бяха просто пронизителните звуци на песента, която служеше за сигнал на увеселителния парк. „Тра-ла-ла, тра-та-та...“. Но оцелелите я използваха като възпиращо средство и я пускаха по старите високоговорители, преди да открият огън. Пясъчните създания бяха започнали да се страхуват от нея.

— Не можем да чуем музиката — казва Брадуел. — Това е всичко. Тук горе сме херметично затворени.

Ел Капитан докосва един бутон, уплътнението на един малък страничен прозорец се чупи и той се отваря на няколко инча^[1]. Чува движение — вероятно Преша и Брадуел са се втурнали към отворения прозорец.

В началото се чува само свистенето на въздуха. Но после чуват вик, а после — още един.

— Освен ако не мислиш, че това е музика... — казва тя.

— Без музиката... — в началото той крещи, а после прошепва онова, което и тримата знаят:

— ... те ще умрат.

Ел Капитан преминава над „Лудия Джон-Джон“, но този път толкова ниско, че може да види разкривените, степени муцуни на конете на въртележката. Сега може да различи и някои пясъчни създания, които блъскат тежките си тела в мрежата. Ударите се чуват сред стрелбата на въздушните пушки и от гърдите и раменете им се вдигат малки облачета прах. Дузина^[2] от тях се опират в оградата, която се огъва под тежестта им.

В този миг оградата поддава, изскубва се от коловете и се прегъва. Пясъчните създания пропълзяват през нея и навлизат в парка.

Оцелелите започват да крещят и се изсипват от единия край на парка в другия.

— Господи! — възкликва Ел Капитан.

— Господ! — вика Хелмут.

Той чува Преша да крещи:

— Какво правиш, по дяволите!

Брадуел се втурва през вратата на кокпита.

— Влязоха вътре — казва той.

— Зная — отвръща Ел Капитан.

— Господ! — повтаря Хелмут.

— Трябва да се приближим до увеселителното влакче — казва Брадуел. — И трябва да измислим начин, по който да издърпаме Хейстингс вътре.

— И Фандра — напомня му Ел Капитан.

Преша също влиза в кокпита.

— Тя няма да дойде с нас. Няма да остави останалите. Познавам я. Има някаква причина да се катери, но не е за да избяга.

Брадуел поглежда навън през предното стъкло.

— По-добре побързай.

— Ще се доближа колкото мога повече — обещава Ел Капитан.

— Доближа — повтаря Хелмут.

Ел Капитан вкарва още въздух в камерите. Въздушният кораб моментално се накланя на една страна. Преша и Брадуел се олюляват и след това се хващат за стените. Вятърът е силен и идва от запад. Корабът се накланя по посока на него.

— Ако спусна опорите за кацане, той може да се хване за тях.

Хейстингс стига до върха на увеселителното влакче, Фандра е до него. И двамата се държат здраво. Носещият пепел вятър свири около

тях.

— При този вятър просто ще е по-трудно да го вкараме вътре — промърморва Ел Капитан.

— Можеш да го направиш, Кап — уверява го Брадуел.

— Миналия път се разбих.

Господи! Наистина се разби. Можеха да загинат. Спомня си земята, която препускаше толкова близо под краката им. Той се готвеше да кацне и след това не си спомняше нищо.

— Брадуел е прав — намесва се Преша. — Можеш. Знаем, че е така.

— Знаем, че е така — като ехо отеква гласът на Хелмут.

Ел Капитан хваща по-здраво кормилото и се навежда напред. Отново прави кръг. Пясъчните създания бродят из парка. Няколко от тях са се привели над едно тяло. Дали е на някой оцелял, или на друго пясъчно създание? Съществата пируват.

Пред тях Хейстингс и Фандра чакат на върха на влакчето, дрехите им се веят на вятъра.

Изведнъж те се олюляват. Споглеждат се и после насочват вниманието си надолу.

— Какво не е наред? — пита Преша.

— Пясъчните създания — отвръща Брадуел.

Ел Капитан вижда, че те са се събрали при основата на влакчето. Блъскат се в нея с раменете си.

— Не можем да оставим Фандра — казва Преша. — Не можем да ги изоставим.

— Какъв друг избор имаме? — пита Ел Капитан.

— Твърде ужасно е да си представим по какъв начин ще умрат всички те. Твърде ужасно — очите на Преша се напълват със сълзи и тя закрива лицето си с едната ръка, а другата с куклата пъха под брадичката си.

Ел Капитан иска да я утеши, но не може. Дори и да можеше да сваля ръцете си от уредите за управление, той не би я докоснал пред Брадуел.

Но точно когато Ел Капитан започва да осъзнава ужаса на случващото се — всички тези пясъчни създания, които разкъсват оцелелите в разрушения от бомби увеселителен парк, във въздуха

отекват няколко плахи тона — Финън. Той възпроизвежда записа, който вероятно беше направил последния път, когато бяха тук.

Всички се обръщат и поглеждат към Финън, който усеща внезапното внимание към него и млъква.

— Финън! — крещи Преша. — Ти си го научил!

Финън гордо премигва със светлинките си.

— И може да го изсвири и по-силно, нали? — обръща се Ел Капитан към Брадуел.

— Да го изсвири по-силно — повтаря Хелмут.

— Да — потвърждава Брадуел, — но...

— Ще трябва и да го оставим — довършва Преша.

— Почакайте, трябва да има и друг начин — протестира Брадуел.

— Но Финън може да ги спаси! — възкликва Преша. Кой знае какво се е случило с тяхната система.

— Но ние не можем да им го оставим — настоява Брадуел. — В него има важна информация. Той е единствен по рода си.

— Трябва да го направим! Те ще умрат. Имат нужда от него.

И тогава светлините на Финън започват да пулсират отново и от него се разнася мелодията — игрива, бърза и нежна.

— Отидете до вратата на кабината — казва Ел Капитан. — Бъдете готови да издърпате Хейстингс вътре и да спуснете Финън долу. Ще намеря начин да задържа това нещо неподвижно.

— Продължавай да свириш, Финън — нарежда му Преша, след което го взема и го изнася от кокпита, — колкото можеш по-силно.

— Внимавай с него — предупреждава я Брадуел и излиза след нея. Финън се е превърнал в негов спътник и стар приятел.

Финън свири все по-силно и по-силно, докато тоновете не стават остри и пронизителни, въпреки ръмженето на двигателите. Ел Капитан пуска четирите дълги крака, върху които корабът стои на земята. Хейстингс все още е кодиран за сила, подвижност и бързина. Остава им да се надяват, че той е достатъчно силен, за да се задържи, въпреки че е загубил крайника си и много кръв. Опорите за приземяване се заключват на местата си със силно бръмчене.

Ел Капитан усеща как през кабината преминава порив на вятъра. Преша и Брадуел са отворили вратата на кабината. Ел Капитан позволява на камерите да поемат още въздух. Въздушният кораб

подскача и се люлее, след което се понася към Хейстингс, който се е захванал с крака за последното стъпало на влакчето и сега се люлее от ударите на обезумелите пясъчни създания в основата. Ел Капитан няма как да види дали е забавил достатъчно въздушния кораб, за да може Хейстингс да се хване за него. Това ще се случи под корпуса.

Последното, което вижда, е Фандра, която гледа към пясъчните създания отдолу, и Хейстингс, протегнал и двете си ръце към кораба.

[1] Инч — англо-американска мярка за дължина, равна на 25,4 mm; у нас тази единица е позната и с названието „цол“ (от немски ез.).

↑

[2] Дузина — 1) дванадесет бройки от нещо; 2) голям брой. ↑

ПАРТРИДЖ ВЪГЛЕН

Арвин Уийд води Партридж и Бекли през крилото на медицинския център. Той обяснява, че госпожа Холенбек споделя с други хора стая, която би трябвало да е единична.

— По онова време не можехме да сторим нищо повече. Разбира се, другите двама пациенти бяха преместени временно, за да ти осигурим уединение. Беше лудница — казва му Уийд. — По едно време бяхме наредили легла и в коридорите.

Това кара Партридж да усети стягане в гърдите. Той би искал да обвинява баща си за това. Но колко дълго може да продължава по този начин? Търсене на рационално обяснение — нали така го нарече Уийд и беше прав.

Има само няколко души от медицинския персонал, които разговарят над купчина диаграми. Всички врати, през които преминават, са заключени. Партридж се чувства виновен за това, че е смятал, че Форстийд преувеличава мащабите на епидемията от самоубийства. Може би просто си е търсел причина да не му вярва и да не приеме вината за случващото се.

— Госпожа Холенбек знае ли, че идвам? — пита Партридж.

— Поисках да я подготвят за посещението ти. Попитах много хора от персонала дали смятат, че тя е готова за това — обяснява Арвин. — Те смятат, че това всъщност може да е наистина полезно за нея. Както знаеш, тя те обичаше като свой син.

Партридж знае, че тя го беше приела в дома си и се държеше мило с него, но в някаква степен винаги беше имал усещането, че е в тежест.

— Тя беше добра с мен — отвърща той.

В този момент те стигат до вратата на госпожа Холенбек. Името ѝ е върху диаграмата, поставена в държач, закачен със скоби към затворената врата на стаята ѝ: ХОЛЕНБЕК, ХЕЛЕНИЯ. ЖЕНА. ВЪЗРАСТ: 35 ГОДИНИ.

Само тридесет и пет? Тя винаги е изглеждала много стара.

Уийд се колебае на няколко крачки от вратата. За Партридж е странно колко пораснал му се струва изведнъж Арвин — доктор, учен и гений. Уийд го мрази, и то от доста време насам — Партридж успя да разбере поне това от разгорещения им разговор. Въпреки това е впечатлен от Арвин — той вече изглежда като възрастен, докато Партридж има усещането за себе си, че само се преструва на такъв.

— Родителите ти трябва да се гордеят с теб — казва Партридж. Може би нарочно се бави, защото се страхува в какво състояние ще намери госпожа Холенбек. — Как са те?

Партридж може и да не е сигурен на коя страна е Арвин, но и двамата му родители бяха в списъка на майка му — Лебеда. Те бяха от добрите.

— Всъщност и двамата са настинали.

— Настинка ли? Надявам се, че не е нещо сериозно.

— Нищо сериозно — потвърждава Арвин и след това потупва Партридж по рамото. — Пожелавам ти успех там вътре.

— Ще стоя на пост от другата страна на вратата — уведомява го Бекли.

Партридж кимва, поема си дъх и почуква на вратата.

— Трябва просто да отвориш вратата — обяснява му Уийд. — Гласът ѝ не е достатъчно силен, за да ти каже да влезеш вътре. Аз ще съм в стаята на сестрите.

— Почакай — спира го Партридж. — Ще ми кажеш ли как се е опитала да го направи?

Уийд поклаща глава.

— Тя ще ти каже, ако иска — той се отдалечава по коридора.

Партридж слага ръка върху дръжката, бавно я завърта и влиза в стаята. Тя е бяла, чиста и ярко осветена. Той минава покрай две празни легла. Леглата на пациентите, които са били преместени заради посещението на Партридж, са снабдени с ремъци, които висят свободно върху страничните им перила. Това смразява кръвта му.

Той чува дрезгавия шепот на госпожа Холенбек:

— Ти ли си?

Партридж отива до завесата, заобикаляща леглото. Когато се протяга към нея, мисли за собствената си майка: връща се към неясния спомен за малката стая, в която той и Преша я откриха отново зад

покритата със стъкло капсула — спокойното ѝ лице и очите ѝ, които се отварят...

Той дърпа завесата и казва:

— Да. Аз съм.

Тя е слаба и бледа. Очите ѝ са хлътнали. Облечена е в болнична нощница, която ѝ е твърде голяма и толкова широка около врата, че тя я придържа с едната си ръка и изглежда така, сякаш се кълне във вярност. Но най-страшно изглежда устата ѝ. Тя е почерняла — устните ѝ са пепеляви и когато се усмихва, дори и зъбите ѝ са тъмни, сякаш е дъвкала парче въглен. Устата ѝ прилича на черен кладенец.

Тя протяга ръка.

Партридж бързо се доближава до нея и взема ръката ѝ в своята. Дланта ѝ е костелива и студена, сякаш държи ръката на дете през зимата.

— О, Партридж — казва тя.

Гласът ѝ е дрезгав.

Той не е сигурен дали го казва с нежност, или с нотка на упрек. Тя се държеше с него като добра майка: през последните няколко години беше тази, която оставяше подаръците му под коледната елха, която му осигуряваше топло легло и го хранеше от техните неделни порциони храна. Джулби и Джарв се държаха с него като с по-голям брат.

— Как се чувствате? — пита той.

— Добре съм — отвърща тя. — Жива съм, нали?

Лицето ѝ се стяга в болезнена усмивка.

— Когато се оправите, ще вечеряме заедно. Вашето семейство и ние двамата с Айралийн — казва той, опитвайки се да поправи нещата по някакъв начин. — Дължа Ви толкова много вечери.

— О, Партридж — поклаща глава тя.

— Вие сте ми като семейство — казва той.

Тя обръща глава към възглавницата.

— Какво знаем ние тук за семейството? — прошепва тя.

— Вие ме учехте за семейството — припомня ѝ той. — И Джарв си е у дома, нали? Не искате ли да се приберете у дома с Джулби и Джарв?

— Джарв — тя свива юмрук върху хартиената нощница, леко го извива и затваря очи. — Нима не знаеш защо той не е наред? Нима не

знаеш?

— Да — отвърща меко Партридж.

— То идва от мен — казва тя, отваря очи и се обръща отново към него. — Не съм наред отвътре. Болна съм. Ако ме разрежеш, Партридж, вътре няма да намериш нищо друго, освен гнилоч. Разбираш ли? Умирам, още откакто влязох в Купола. Гния отвътре.

— Това не е вярно. Вие сте толкова добра майка и учителка. Всички Ви обичат.

— Те не ме познават — поклаща глава тя.

— Аз Ви познавам — уверява я Партридж. — Познавам Ви и Ви обичам.

— Знаеш ли какво направих, за да се озова в това болнично легло?

Той не е сигурен, че иска да знае:

— Това е нещо лично. Не е нужно да ми казвате, ако не искате.

— Изпих всички хапчета. Онези за Джарв, онези за главоболието ми, тези за гърба на Илвандър и дори успокоителните за Джулби за случаите, когато изпадне в някой от припадъците си. Взех ги всичките. Искан да умра. Имах нужда от това да умра. Но те не ми позволиха. Промиха стомаха ми, дадох ми таблетки въглен и се опитаха да ме прочистят. Няма начин да ме прочистят... Наистина няма и никога няма да има.

— Госпожа Холенбек — започва Партридж, — недейте...

Тя протяга ръка и сграбчва ръкава на ризата му.

— Ти каза истината — казва тя. — Тя ме събуди.

Той не иска да се разплаче, но усеща как гърдите му се стягат от чувство за вина.

— Не мислех онова, което казах. Не и по начина, по който Вие сте го разбрали. Не го мислех, госпожа Холенбек. Ако знаех, че някой би сторил нещо такова, нямаше да...

— Знаеш ли кого оставих там, отвън — от другата страна на Купола? Баща ми беше приятел с човек, който имаше запазени места за себе си, жена си и двете си дъщери. Едната от тях обаче беше революционерка. Тя му каза, че отказва да отиде. Дочух нейният баща да разговаря с баща ми. Той каза: „Ако нещата внезапно се влошат, ще вземем едно от твоите момичета с нас. Тя ще заеме мястото на дъщеря ми. Искан ми се да можех да ти предложа нещо повече“. Аз имах две

сестри. Коя от нас щяха да изберат родителите ми? Аз имах предимство — бях единствената, която знаеше, че се конкурираме помежду си. Не исках да призная онова, което знаех, и вместо това с Илвандър, който вече имаше място, измислихме план. Казах на родителите си, че съм бременна. Знаех, че никога няма да разберат, че това е тактика, за да ме изберат. Толкова много се срамувах, но също така знаех, че ако съм бременна, с дете в корема си, родителите ми щяха да изберат да изпратят мен. Тогава нещата се случиха по-бързо, отколкото някой си мислеше, че ще се случат. Взеха ме вътре, а сестрите ми — не. Те останаха с родителите ми и най-вероятно са загинали. Ти го каза — всички ние сме съучастници. Аз също съм убийца, Партридж, като баща ти. Оставих ги да умрат. Трябваше да умра заедно с тях.

Историята шокира Партридж. Той едва успява да промърмори:

— Не говорете така. Самоубийството никога не е решение.

— Това не беше самоубийство. Просто съм длъжник на смъртта, която отдавна трябваше да ме е взела.

Той изпада в паника. Как би могъл да поправи това.

— Мислете за сватбата ми. Искам да бъдете там — на първия ред заедно с цялото Ви семейство.

— Ти каза истината.

— Ами ако съм лъгал?

— Не лъжеше.

— Ами ако Ви кажа... — За секунди дъхът му спира. Може ли да й каже истината? Може ли да приеме част от вината й, за да я запази? — И аз съм убиец.

— Ти беше твърде малък. Не разбираше какво се случва — не и по начина, по който ние го разбирахме. Не.

— Вие не разбирате — казва той. — Аз го убих. Аз съм убиец.

Госпожа Холенбек се вглежда в лицето му.

— Ти си го убил? — казва тя, но Партридж е сигурен, че госпожа Холенбек знае кого има предвид той.

— Трябваше да спра баща си — сега, след като изрече тези думи на глас, той иска да й каже всичко. — Нямах избор. Той планираше да...

Тя притиска пръстите на едната си ръка към устата му, а с другата закрива собствените си почернели устни. В очите й трептят

сълзи. Тя поклаца глава и остава ръцете си да се отпуснат тежко на леглото. Вторачва поглед в тавана.

— Прости ни — прошепва тя. — Прости на всички ни.

ПРЕША НОВ ДИМ

Преша се подава навън от въздушния кораб. Тя се готви да подаде Финън на Хейстингс, който след това трябва да го даде на Фандра. После трябва да издърпат Хейстингс вътре в кораба. Вятърът навира косата на Преша в устата ѝ, върху бузите ѝ и в очите ѝ. Тя държи здраво Финън и се навежда по-надолу към Хейстингс, доверявайки се на здравата хватка, с която Брадуел я държи за кръста. Докосването му ѝ е едновременно познато и чуждо. Крилете му шумолят, блъскани от поривите на вятъра.

— Всичко е наред — успокоява я Брадуел. — Държа те. Наистина.

Финън свири толкова оглушително музиката на увеселителния парк на „Лудия Джон-Джон“, че няколко пясъчни създания вече започват да отстъпват. Но въпреки това някои от съществата продължават да се блъскат в основата на разрушеното увеселително влакче. Хейстингс е вдигнал високо ръце, а Фандра стои приведена до него и трепва всеки път, когато пясъчните създания се удрят в основата.

— По-бавно! Кажи му да се движи по-бавно! — крещи Преша срещу вятъра към Брадуел.

След спора и цялата дистанцираност помежду им усещането да му крещи беше приятно.

— Той прави каквото може — отвърща Брадуел зад гърба ѝ.

Тя познава лицето му толкова добре — дългите белези, веждите и миглите му, че може да си представи физиономията, която той прави в момента: изкривил лице в гримаса, докато я удържа, сбърчил чело от усилието. Тя е толкова близо, че може да види гънките по кокалчетата на Хейстингс, докато ситният пясък се удря в едната страна на лицето му, а оръжията в ръцете му проблясват.

Внезапно вятърът повдига предната част на въздушния кораб. Изглежда така, сякаш Хейстингс пада под нея. Иска ѝ се да пусне

Финън на Фандра, като се надява, че тя ще го хване, но не смее да рискува.

— Пропуснахме! — крещи тя.

По-силното бръмчене на двигателите означава, че Ел Капитан знае за това и прави нов кръг, за да опита отново. Бяха толкова близо.

Брадуел я издърпва обратно в корпуса и двамата седат задъхани.

— Може би той ще може да се приближи отново срещу вятъра — казва Брадуел, без да я поглежда. — Миналия път почти успя.

— Бяхме наистина близо — съгласява се Преша.

И сега, докато се чува да казва тези думи на Брадуел, ѝ се иска да му ги каже и за тях двамата. Бяха толкова близки, бяха толкова влюбени... А сега всичко това — дългото мълчание, напрежението, разочарованието. Исква ѝ се да се върне вълнението, което изпитваше, когато той се приближеше до нея, вместо сегашния трепет на страхопочитание. Това, че седи до Брадуел, трябва да я кара да се чувства уверена и щастлива, дори когато ѝ предстои да увисне извън кораба на стотици стъпки от земята.

— Този път ще успеем — уверява я Брадуел.

Преша кимва. Но за тях двамата няма надежда, нали? Тя поглежда назад към увеселителния парк, наподобяващото на гигантска разрязана змия влакче и сивия хоризонт. Това беше домът на Фандра и Преша ще ѝ помогне да го спаси. На Преша ѝ липсва нейният дом — колкото мръсен и опустошен да е той. Тя вече почти се е прибрала у дома и това ѝ доставя странно успокоение.

Въздушният кораб се движи, приближавайки се към протегнатите ръце на Хейстингс.

Преша отново застава пред отвора и се навежда към Хейстингс, докато силните ръце на Брадуел са върху бедрата ѝ. Въздушният кораб за кратко се накланя нагоре и след това спира почти напълно, което позволява на Преша да пусне Финън на десетина сантиметра надолу в ръцете на Хейстингс.

— Той го хвана! — крещи тя.

Хейстингс бързо се обръща, а малката черна кутия продължава да свири натрапчивата мелодия. Той я подава на Фандра. Казва ѝ нещо и тя вдига поглед към него, докато вятърът праща в лицето ѝ пясък, прах, пепел и разрошената ѝ коса. Фандра се усмихва, а Хейстингс се обръща и скача върху един от краката на въздушния кораб. Той

балансира върху него в продължение на няколко мига, след което поглежда към Преша, готвейки се да се метне към нея.

— Когато преброя до три — казва той.

Тя кимва.

Брадуел я хваща по-здраво.

— Едно, две, три.

Хейстингс се залюлява от опората на кораба и се хваща за ръката на Преша. Тя започва да го дърпа с всички сили. Ръцете на Брадуел се огъват и той я придърпва към гърдите си. Земята отдолу се размазва. Вятърът изпълва дробовете ѝ, шумът на кораба е нетърпим и отеква в ушите ѝ. В погледа на Хейстингс се чете уверена решителност и тя усеща дълбоко в себе си собствената си сила, докато двамата с Брадуел дърпат Хейстингс към безопасността на въздушния кораб. Преша е като свързващо звено, което спасява Хейстингс от небето и после от земята. Брадуел дърпа и двамата им, докато не влизат изцяло вътре, след което пада назад върху огромните си криле и Преша се озовава върху него.

Хейстингс се претъркулва вътре и металната му протеза изтраква по пода.

— Хайде, Кап! Той е при нас — изкрещява Брадуел. — Тръгвай!

Хейстингс се изправя и бързо се връща при отворената врата на кабината. Той вдига ръка и след това я отпуска. Сяда на пода на кораба, обляга се на стената и сгъва здравия си крак.

Брадуел затваря вратата на кабината, заключва я и сяда на ръба на стола.

Преша бързо отива до страничния илюминатор. Пясъчните създания тромаво се отдалечават от музиката на Финън и влачат телата си обратно през съборената ограда. Тя вижда Фандра. Погледите им се срещат. Преша разтваря дланта си върху малкото, кръгло стъкло на прозореца. Фандра ѝ кимва и се усмихва. Устата ѝ оформя беззвучно „Благодаря ти!“. Преша иска да спре времето, да се довери на Фандра, да ѝ разкаже всичко, но въздушният кораб увеличава скоростта си и се накланя наляво.

— Всички добре ли сте? — крещи Ел Капитан.

— Добре? — вика Хелмут.

— Всички сме добре — с облекчение потвърждава Брадуел.

— Толкова се радвам, че успя — казва Преша, обръщайки се към Хейстингс.

Тя вижда част от протезата му. Преша се беше специализирала в правенето на протези, докато беше в щаба на ОСР и е наясно, че ставите не са много гъвкави, но протезата е изработена здраво. Долната част на крака е направена от две парчета метал, извити във формата на дъга. Тя си казва, че в един разрушен увеселителен парк човек може да избира измежду много части.

— Успях, да — отвърща Хейстингс, все още задъхан. — Но нещата не са наред. Не всички са добре.

Брадуел се навежда напред.

— Защо сега в увеселителния парк има повече оцелели? — пита той.

— Трябваше да напуснат града — обяснява Хейстингс. — Там вече не беше безопасно.

— Никога не е било безопасно — напомня му Преша.

— Сега е по-лошо. Има нови нападения.

— Какви нападения? — пита Брадуел.

— Нападения на Специалните сили, и то на войници, които не са наистина кодирани. Несретниците казват, че Куполът изпраща войници, които са още само момчета и са просто понапомпани малко. Срастванията с оръжията им са все още толкова груби, че кожата около тях се набръчкава — Хейстингс мъчително преглъща. — Тревожа се за онова, което става в Купола.

— Но сега Партридж е начело — протестира Преша. — Би трябвало нещата да са по-добри.

— Партридж е начело? — пита Хейстингс. — Да не би Уилъкс...?

— Мъртъв е — отвърща Брадуел. — Това не ми харесва. За какви нападения става дума?

— Кървави — отговаря Хейстингс. — Момчетата войници убиват онези в града — истинска кървава баня. Но майките са се намесили и сега ги ликвидират. Всички страни проливат кръв.

Преша има усещането, че някой я е ударил с юмрук в стомаха.

Партридж — мисли си тя, — как се е стигнало дотук?

— Какво друго? — пита Преша и сяда на мястото си. — Разкажи ни всичко.

— Зная само онова, което ви казах. Не съм го виждал с очите си.

Тя не иска да погледне Брадуел. Дали той ще обвини Партридж?

— Имаме средство, с което да съборим Купола, Хейстингс — казва Брадуел.

— Как? Това не е възможно — объркан е Хейстингс.

Брадуел му обяснява за бактерията, която беше им дал Барт Кели.

— Сега е наша.

Заплахата увисва във въздуха.

Преша се обляга назад и вперва поглед в извития таван. Двигателите са шумни и въздушният кораб подскача и се издига. Тя отново поглежда през илюминатора. Бързо минават над местността — скали, ръждясали корпуси на камиони, следи от пътища, овъглени отломки. Скоро стигат до окръг Вашингтон и се понасят над падналата кула, сградата на Капитолия със срутения ѝ купол и онова, което някога е било Белия дом, от който са останали покрити с мъх парчета светли камъни, мрамор и варовик. После съзират зебра, подскачаща сред високата трева, която по-късно е заменена от блата и гори. Въздушният кораб се издига над един хълм.

Сърцето ѝ започва да бие по-бързо. Тя си поема дълбоко въздух и го издишва — вече се приближават. И какво я очаква? Кръвопролитие.

Тя затваря очи. Може би Хейстингс е сгрешил. Може би е недоразумение, а не кръвопролитие. Вече са загубили достатъчно. Но след това чува Брадуел да казва:

— Погледнете това.

Тя не иска да отвори очи, но го прави. Пред нея се разкрива притъмнелият хоризонт, закрит от издигания се нов дим. Техният град гори.

ПАРТРИДЖ БУРЯ

Той излиза в коридора с неговите лъскави плочки и ярки флуоресцентни лампи. Минава бързо покрай Бекли.

— Добре ли си? — пита Бекли, след като го настига.

Той не спира, за да му отговори.

Прости ни. Прости на всички ни.

Уийд е тук. Той докосва Бекли по рамото и му казва:

— Остави ме минута насаме с него.

Уийд се приближава до него и казва:

— Какво не е наред?

Партридж разтърсва глава, опитвайки се да я прочисти.

— Добре съм.

— Не, не си.

Партридж отива до стената и поставя ръката си върху нея — тя е хладна на пипане.

— Мислех си, че ще мога да накарам всички останали да го проумеят, като им кажа истината. Мислех си, че това ме прави подобър, различен или нещо подобно — той вижда отново как очите на баща му се разширяват в мига, в който разбира, че Партридж го е отровил. — Аз съм един от нас. Не — казва той и усеща, че не му достига въздух. — Аз съм по-лош.

Арвин сграбчва ръката му.

— Млъкни! — дрезгаво прошепва той.

— Сега зная какъв съм — продължава Партридж. — Не бях проумял лъжите на баща си и онова, в което всички ние сме съучастници — чувството за вина.

Арвин се навежда близо до него и прошепва в ухото му:

— Млъкни, по дяволите! — лицето му е сковано от гняв. — Нима ѝ позволи да се докопа до теб? Господи!

Партридж се обръща към Уийд, объркан от внезапния му гняв.

— Просто сега осъзнавам, че аз съм...

— Искаш ли да се прибереш у дома? Това твърде много ли се оказа за деликатната ти натура?

— Разкарай се, Уийд!

Но всъщност Уийд го беше разобличил. Партридж не иска да види следващото поколение на баща си — редиците от клонинги. Не би могъл да го понесе.

— Ще ти повикам кола, за да можеш да си вървиш. Това ли искаш?

— Не.

— Трябва сам да поискаш да го научиш. Мога да те отведа само там, където поискаш да бъдеш отведен — прошепва му Уийд. — Разбираш ли какво ти казвам?

Партридж не е сигурен. Дали Уийд не изпълнява нечии други нареждания — нареждания, които само Партридж може да поиска да отмени?

— Добре — казва Партридж. — Да продължаваме. Отведи ме при бебетата.

Арвин повиква Бекли и — без да разговарят — те заедно тръгват по коридорите и след това към асансьор, водещ към друг етаж.

Влизат в коридор, в който са наредени пазачи — по един на всеки петдесет стъпки. Партридж си спомня миризмата — сладникав мирис на почистващи препарати.

— Защо са всички тези пазачи?

Бекли поглежда пазачите и остава близо до Партридж.

— Този етаж е запазен за специалните случаи — отвръща Уийд.

— В какъв смисъл „специални“?

— Хората, които заслужават втори шанс — отново гласът на Уийд звучи пресилено. Дали си мисли, че може да бъде записан? Тогава Уийд спира и се обръща към него:

— Искаш ли да се върнеш, Партридж? Това може да се уреди.

Партридж има усещането, че това е постановка. Той казва онова, което Уийд му прошепна да каже:

— Искам да видя бебетата.

Уийд кимва, без да показва какъвто и да е намек за чувства.

Започват да вървят и скоро завиват по коридор, от едната страна на който са наредени прозорци. Партридж отива до стъклото и вижда редици миниатюрни инкубатори. Бебетата са толкова малки, че могат

да се съберат върху мъжка длан. Някои спят, други ритат. Устите на някои от тях са отворени и те плачат, но прозорците най-вероятно са звукоизолирани, защото той не чува нищо. Вътре в бебешките инкубатори и над тях има екрани, на които се появяват човешки лица. Лицата гледат внимателно бебетата: те се усмихват и премигват, устните им също се движат, сякаш пеят.

Една сестра минава покрай единия ред, а после и покрай следващия.

Партридж докосва стъклото и то е топло.

— Какво ще стане с тях?

— Ще бъдат отгледани в идеално структурирана среда, където ще получат най-доброто образование, физически способности и обич.

— А родители, които да ги обичат?

Уийд не отговаря. Той хвърля поглед през рамо, сякаш с тях има още някой друг.

— Готов ли си да те изведат от тук?

Партридж си мисли за Лайда и тяхното бебе. Има чувството, че се намира на влак, който се отдалечава бързо от тях — годежът, сватбата... Как ще слезе от този влак?

И тогава в далечината по коридора отеква вик.

— Какво беше това? — пита Партридж.

— Какво беше кое? — отвръща Арвин, след което повтаря отново:

— Мога да наредя някой да те изведе от тук.

Партридж не му обръща внимание и бързо тръгва по посока на звука. Бекли го следва. Пазачите се сковават и слагат ръце върху оръжията си, но не ги изваждат.

Когато Партридж завива зад ъгъла, един пазач се протяга и го хваща за ръката. Неколцина други блокират коридора, застанали един до друг.

— Свали си ръката от него — казва Бекли на пазача.

— Сър? — обръща се един от пазачите към Уийд. — Трябва ли да го спрем?

— Неговите пълномощия са по-високи от нашите — отвръща Уийд. — Ако настоява да продължи, може да го направи.

Разнася се нов писък.

— По дяволите! — извиква Партридж. — Настоявам да продължа!

Пазачът отпуска хватката си. Останалите охранители се отдръпват, за да го пропуснат.

— Все още ли измъчвате хора? — обръща се Партридж към Уийд. — Това ли имаше предвид, когато каза, че давате втори шанс на някои хора?

— Протоколите, създадени от баща ти, са все още действащи. Не можем да спрем всичко. Нали не искаш сега, когато ти си шефът, нещата в Купола просто да спрат?

— Дявол да го вземе, Уийд! Няма да има повече мъчения!

— Враговете на баща ти могат да станат твои.

— Не ми пука. Край с това, спри го! Форстийд знае ли за него?

Уийд кимва.

— Той ръководи всекидневните операции, докато ти... — той спира, търсейки подходящата дума — се справиш със скръбта си. Да не говорим за предстоящата ти сватба — ти си зает.

— Аз не съм статуя, която да показват на сватби и възпоменателни церемонии, Уийд. Аз съм шефът, ясно ли е?! Аз ръководя всичко! Кажете на Форстийд, че искам среща.

Отпред се чува нов писък. Партридж се затичва по посока на него. Подминава големи, празни стаи с рафтове, пълни с тазери^[1] и малки, странни уреди, които са му непознати. В някои от стаите има камери, други са празни. В някои има метални подноси с наредени върху тях спринцовки и белезници, закачени към стената.

— Правиш още промени. Нима не знаеш как реагират тези хора на промените? — предупреждава го Уийд.

Партридж се обръща към него:

— Кой си ти, Арвин Уийд? Кой, по дяволите, си ти? Искаш всичко това да продължи ли? Защо? Просто от уважение ли?

Разнася се поредният писък — гърлен вик на мъж, който е недалеч. Партридж се затичва към една врата. Тя е заключена.

— Отвори тази врата! Веднага!

Уийд отива до един панел върху вратата. Въвежда код. Вратата се отваря и той вика:

— Влизаме!

Вътре има трима души, облечени с хирургическа екипировка, която е леко опръскана с кръв. Към стената е прикован един мъж. Партридж вижда, че по ръцете му има кървави ивици с прецизни разрези. На масата пред него има тазер, метален прът и хирургически инструменти.

— Отдръпнете се! — изкрещява Партридж.

Всички се отдръпват назад.

Сега Партридж вижда целия мъж. Тялото му е било отворено и след това зашито отново. Били са го толкова много, че цялата му кожа е насинена. Лицето му е толкова подуто, че е почти неразпознаваемо.

Сърцето на Партридж бие оглушително в ушите му. Той се приближава и казва:

— Господин...

Очите на мъжа се отварят. Да, това е той — Гласингс. Учителят му по история на света, мъжът, който му четеше лекции за красотата във варварството.

— Партридж — промълвя той с подутите си, разцепени устни.

— Учителю — казва Партридж, след което се обръща и нарежда:

— Свалете го долу! Веднага! Искам да бъде отведен в моя апартамент и никъде другаде. Искам да се грижат за него двадесет и четири часа на ден. Чухте ли ме?! Действайте!

— Той е твой враг — казва Уийд.

Партридж стиска юмрук, замахва и удря Уийд в челюстта толкова силно, че той се удря в стената и се свлича надолу по нея. Уийд го поглежда смаяно. Партридж също е изненадан. Той все забравя, че в себе си има някакво кодиране — за сила, бързина и подвижност. Не е чак като на Специалните сили, но по-добро от това на Уийд, който е получил мозъчни подобрения, но не и такива за тялото.

Партридж се обръща към останалите.

— Извикайте доктор — нарежда той. — Действайте! — след което се връща при Гласингс и го успокоява:

— Всичко ще бъде наред.

Но Гласингс е загубил съзнание. Лицето му е отпуснато.

Партридж не може да изтърпи да стои повече в тази стая. Той поглежда към всичките инструменти и равнодушните лица на останалите мъчители.

— Погрижи се да го направят, както трябва — казва той на Бекли. Партридж се отправя към вратата и подминава Уийд, който все още разтвива челюстта си.

— Къде отиваш? — пита Бекли.

— Просто остани — казва му Партридж. — Погрижи се да се отнасят към него с уважение. Погрижи се...

Но не успява дори да довърши изречението. Хвърля поглед на Уийд — сигурен е, че му се усмихва самодоволно. Исква му се да го удари отново.

Но вместо това се обръща и излиза. Гласингс. Обича го. Когато Партридж беше сигурен, че баща му не го е грижа за него, той чувстваше Гласингс като свой баща и онова, което бяха сторили с учителя му, беше нетърпимо за него.

Той чува гласа на Бекли: „Внимателно с него! Внимателно!“. След това се затичва по коридора. Кокалчетата го болят, но му достави удоволствие да удари Уийд. Не знае накъде отива, но продължава да тича, докато не стига до редицата от прозорци. Той притиска юмруците и челото си към стъклото и поглежда към всичките онези повити телца и малките им личица.

— Аз ще ставам баща — прошепва той.

Чувства се уплашен: от онова, което госпожа Холенбек беше сторила на себе си, и от онова, което бяха сторили на Гласингс, но най-вече в този момент е уплашен от деликатната кожа на пеленачетата, малките им пръстчета и очичките им, които се отварят едва-едва. Сваля юмруците си от стъклото и ги напъхва в джобовете си. Вече няма право да се страхува.

[1] Тазер — (от англ. ез.) електрошоково оръжие, способно да поразява целта на разстояние от 4,5 до 10 м, произвеждано в щата Аризона, САЩ. ↑

ПАРТРИДЖ ВЛЮБЕНА ПТИЧКА

Намират се в градините на академията, заобиколени от фалшиви храсти, фалшиви лехи с цветя и фалшиви птичи песни във фалшивите дървета. Зима е, но градината е поддържана така, че да изглежда все едно е пролет. Партридж мрази непочтеността. Той е все още разтърсен от онова, което видя в медицинския център. Блясъкът на тази градина — лъскавите, полирани пъпки на цветята и восъчния гланц на листата — само му напомня за грозотата, скрита под повърхността на нещата в Купола.

Партридж и Бекли чакат Айралийн и фотографите, които би трябвало да ги хванат случайно на тази среща, сякаш всичко не е предварително режисирано. Той е неспокоен. Тя закъснява. Партридж, така или иначе, не иска да е тук.

— Искам да видя, че за Гласингс се грижат добре. Да се уверя, че той разполага с всичко, от което се нуждае. И медицински сестри, които да идват на смени при него. Ясно ли е?!

Бекли кимва.

— И когато кажа, че сме приключили тук, значи наистина сме приключили.

Партридж се чувства виновен.

Макар че Лайда го накара да се съгласи на тази шарада^[1], той чувства това като предателство. Но не може да се откаже. Ами ако започне нова вълна на самоубийства? Тогава ще трябва да обвинява единствено себе си, а той не би могъл да понесе още чувство за вина. Всичко това го кара да усеща тежест в гърдите.

Тихо е, като се изключи чуруликането на птиците. Партридж поглежда към вдлъбнатата среда на един слънчоглед и се пита дали не е възможно това да е малък говорител. Вече не вярва на нищо.

— Не мога да повярвам как свали Арвин Уийд — казва Бекли и се усмихва широко.

Партридж разтрива кокалчетата си.

— Не мислех за това, просто го направих — той поглежда към широките рамене на Бекли. — Ти имаш някакво кодиране в теб, нали? Обзалагам се, че в медицинския център има калъп за мумия с името ти върху него.

— Всъщност ми дадоха само някои необработени неща. Нищо кой знае колко усъвършенствано. Нямаше калъпи.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами има начин да се направи както трябва кодиране с всичките му вградени защиты, за да е то възможно най-безопасно и специфично. Освен това, може то да е много по-евтино и по-бързо. Не мисля, че е било добре за здравето ми като цяло, но аз не съм момче от академията. Нали? В дългосрочна перспектива аз съм заменим.

Партридж си спомня Уилда, която беше просто деветгодишно момиче, превърнато в чисто вътре в Купола, и което започна бързо да се влошава, защото кодирането беше твърде мощно, а тя бе твърде млада. Какво ли щеше да се случи с Бекли след десет години, или след пет? Партридж се изправя и поглежда към общата спалня на момчетата.

— Не мисля, че си заменим, никак даже — той хвърля поглед на Бекли, който кимва рязко и извърща поглед.

В този момент Партридж чува нервния глас на Айралийн, който дава някакви нареждания. Обръща се и я вижда — облечена в патешкожълта рокля, която се носи ефирно около краката ѝ. Роклята е изрязана и прилича на вечерна. Партридж е облечен неподходящо. Тя е заобиколена от група млади жени със замръзнали усмивки. Майка ѝ, Мими, е с нея и изглежда неприветлива и ядосана. След тях се точат половин дузина фотографии, насочили камерите си към Партридж така, сякаш са оръжия.

— Здравей, Айралийн — поздравява я Партридж. — Готова ли си?

Иска му се да започват.

Устата ѝ оформя едно съвършено „О!“ на изненада. Тя се усмихва и после за негова изненада сваля патешкожълтите си високи обувки, хваща ги в ръце и се затичва право към него. Разтваря ръце и ако той не отвори своите, тя ще се удари в него. Така и не му остава друг избор, освен да ги отвори. В момента, в който го прави, тя подскача леко, така че той трябва да я хване и да я спусне на земята.

— Работиш толкова много, че не ни остава време да бъдем заедно! Никакво време — тя накланя глава на една страна и го гледа.

Камерите започват да щракат и да ги заливат с блясъка на светкавиците си.

— Не ги гледай — казва тя. — Не би трябвало да знаем, че те са тук.

Приятелките на Айралийн започват да гукат от възхищение, сякаш виждат някакви малки котенца. Той не е виждал никоя от тях и се чуди дали не им е възложена задачата да се правят на такива. На Партридж това никак не му харесва.

— Трябва ли да издават такива звуци?

— Сега сме съвсем сами. Най-сетне! Да отидем до дървената люлка близо до решетката за растения.

— Добре.

Хващат се за ръце и тръгват нататък.

— Как си? — пита тя. — Каж ми всичко, което съм пропуснала!

— Госпожа Холенбек се е опитала да се самоубие с хапчета. Имаше и едни недоносени бебета... Не мога да говоря за тях. Те измъчват хора. И Гласинг сред тях. Той изглеждаше почти мъртъв. Ударих Арвин Уийд.

— Спри! — внезапно извиква тя, поруменяла от гняв. — Просто спри!

— Ти ме попита.

Вече са при люлката. Тя отново слага обувките си с високи токчета, което е също толкова необяснимо, както и това, че ги беше свалила. Сяда на люлката и замръзва, вперила поглед в него с влюбена усмивка.

Той не може да отвърне на усмивката ѝ. Поглежда отново към спалните помещения. Крилото на първокурсниците е осветено цялото. Другите етажи обаче са тъмни и тихи. Дали трите по-горни курса не са отишли на някои от онези мрачни учебни излети до зоологическата градина? Внезапно всичко това започва да му липсва. Искра му се отново да е хлапе. Не иска да знае нищо. Толкова лошо ли е това?

— Залюлей ме! Залюлей ме! — подканва го Айралийн, звучейки по-скоро като малката Джулби Холенбек, отколкото като себе си.

— Да, да! Залюлей я!

Мими ги гледа с отвращение.

Той се чувства толкова дълбоко манипулиран, че за момент не може да помръдне. Отказва да прави онова, което те му казват.

Но вече е тук. Вече се е захванал с това. „По ръцете ти няма да има повече кръв“ — чува той да шепне Лайда. Напомня си, че не се е съгласил да участва в тази малка приказка заради тях. Прави го, за да спаси много животи.

Застава зад Айралийн, хваща въжетата над главата ѝ, дърпа люлката назад и я пуска. След още няколко бутания тя наистина се залюлява и сега той разбира защо е роклята. Тя е била подбрана специално, за да се дипли по съвършен начин около краката ѝ, докато се люлее на дървената люлка.

— Не си ли щастлив? — извиква му тя и с това най-вероятно иска да каже: Усмихни се! Поне опитай да се усмихнеш!

Той се насилва да се усмихне. Мъчително му е да го направи, още повече че и Бекли е тук. Младите жени започват безгрижно да пляскат с ръце.

— Кажи ми нещо! — подканя го Айралийн. — Нещо приятно.

Партридж не може да се сети за нищо приятно, освен за Лайда. Тя му липсва. Исква му се да беше тук с нея, но се насилва да започне някакъв безсмислен разговор. Ако каже правилните неща, може би това ще свърши по-бързо.

— Чудя се къде ли са завели момчетата от академията. Първокурсниците са тук, но само те.

— О, кой знае — отвръща Айралийн. — Сигурна съм, че излетът им е с образователна цел.

— Да — казва Партридж, но след това поглежда към Бекли, който се е обърнал настрани. Защо?

— Бекли, знаеш ли къде са по-големите момчета?

Бекли не отговаря.

— Бекли! Какво има?

— Птица! — изкрещява в този миг Айралийн. Дали не се опитва да отвлече вниманието му? — Истинска жива птица! — тя сочи нагоре към клоните на дървото.

Партридж хвърля поглед нагоре. Тя е права. Птицата е истинска. Понякога те се измъкват от птичарника. Дори се опитват да свият гнезда в дърветата, но умират бързо, тъй като нямат с какво да се хранят.

— Толкова е красива! Хвани ми я, Партридж! Хвани я!

— Хората ловят пеперуди, Айралийн. Те не хващат птици.

— Но ти можеш. Направи го за мен!

— Не, всъщност не мога да хвана птица — той се отдалечава от люлката и отива до Бекли. — Каж ми какво става с по-големите момчета от академията.

Бекли не иска да го погледне в очите:

— Не ми е позволено.

— Трябва ли да ти заповядам?

— Да, трябва — кимва Бекли.

— Тогава ми кажи, по дяволите! Това е заповед!

— Само подочух това-онова, така че не зная дали е истина, или не.

— Какво?

— Форстийд атакува. Взел е всички момчета от шестнадесет години нагоре и е започнал масово кодиране. Някои са вече отвън и са се присъединили към Специалните сили там. Други в момента се подготвят.

— Кого атакува той?

— Несретниците.

Партридж има усещането, че главата му ще експлодира. Той притиска ръка към слепоочието си.

— Защо? В името на Бога...

— Има откраднат въздушен кораб — свива рамене Бекли — и той е трябвало да неутрализира ситуацията, преди да се е появила сериозна заплаха...

Въздушният кораб, който Преша, Брадуел, Ел Капитан и Хелмут бяха откраднали. Но въпреки това едно такова нападение няма смисъл.

Те са прекосили Атлантическия океан. Уийд беше казал на Партридж, че Форстийд не се интересува от Преша и въздушния кораб.

— Той не може да атакува! Няма пълномощията за това!

— Той ръководи военните и тъй като ти беше твърде зает...

— Не съм зает. Проклет да е! Да не мислиш, че искам да присъствам на възпоменателни церемонии и фотосесии?

Той си мисли за Преша, Брадуел, Ел Капитан и Хелмут. Не трябва да се връщат посред нападение от Купола. Той се нуждае от тях

живи и непокътнати.

— Обади се по радиостанцията. Искам незабавна среща с Форстийд.

— Партридж! — вика го Айралийн. — Искам пак да ме залюлееш.

Люлката е неподвижна. Роклята ѝ, която вече не се развява, прилича на клюмнало цвете.

— Направиха достатъчно снимки. Трябва да тръгвам, Айралийн. Съжалявам — той бързо се отдалечава заедно с Бекли.

— Не, Партридж! — вика го Айралийн. — Птицата! Ела и ми хвани тази птичка! Тя е влюбена птичка.

Дали птицата е била поставена там? Дали някой наистина не очаква от него да я хване заради Айралийн и да ѝ я подари?

— Тя ще умре там — отвърща Партридж. — Трябва да бъде върната обратно в птичарника.

— О, не! — изплаква Айралийн.

Той хвърля поглед назад и вижда как птицата размахва криле и се издига във фалшивото небе.

[1] Шарада — салонна игра или загадка, чиято цел е познаване на дума или съчетание от думи: думата, намислена от някого, трябва да се обясни на останалите участници, като се използва пантомима. ↑

ЛАЙДА ВТОРА КОЖА

Лайда настройва кълбото така, че всекидневната да изглежда като част от къщата на някакво ранчо от предградията преди Детонациите. Никога не би споделила изпълнения с пепел свят с някого друго, освен с Партридж. Не го е виждала от скорошната им среща с Форстийд, когато тя му даде позволение да се ожени за Айралийн. Или пък самата тя го накара? Ако беше казала „не“, дали това в края на краищата щеше да има някакво значение за човек като Форстийд? Когато се връща назад към този момент, тя започва да мисли, че се е очаквало те да започнат да разглеждат стаята и тя да открие психологическата си оценка. Сега, когато мисли за това, той ѝ прилича на мълчалива заплаха за доживотна институционализация.

В момента за нея се грижи жена на име Чандри, която изсипва торба, пълна с кълба прежда и куки за плетене:

— И така, с какво искаш да започнем? Терлички? Бебешка шапчица? Одеаялце?

— Мога ли да попитам кой те изпрати? — пита Лайда, опитвайки се гласът ѝ да прозвучи мило.

— О, това е мой дълг! Аз отговарям да те подготвя за появата на малкото ти бебче — тя потупва Лайда по коляното. — Освен това плетенето е успокояващо. Като плетеш, неприятностите ти изчезват — чурулика тя. — Имам приятели, които бяха наистина разстроени от скорошните събития, но не и аз. Не и с плетенето.

Тя има предвид речта на Партридж за истината или самоубийствата, или и двете.

— Скорошните събития? — Лайда се прави, че не разбира.

— Нали се сещаш, точно ти най-добре трябва да знаеш... — казва Чандри.

Точно Лайда. Тя се чуди дали Чандри не я обвинява по някакъв начин. Чандри започва да плете, като подробно ѝ обяснява всяка стъпка от бързите си движения.

— Какво лошо има в това да си разстроен? — прекъсва я Лайда.
— Понякога човек трябва да се чувства точно по този начин.

Това обърква Чандри, но тя продължава да плете. Не иска да опровергае собствените си аргументи за успокояващата сила на плетенето.

— Не и за мен — отвърща тя и продължава да обяснява на Лайда как да държи иглите. Дава ѝ малка плетка за упражняване, която Чандри е започнала за нея у дома. Изглежда, тя е забравила, че Лайда е научила как да плете в академията. Но Лайда не казва нищо на Чандри. Тя се преструва на ужасна ученичка. Не че има против това да повива бебето си в ръчно изработени одеяла. Просто не иска да бъде успокоявана от каквото и да е.

— Освен това, подарявам ти „Книга на бебето“. Можеш да започнеш да записваш в нея радостите, свързани с твоето бебе, започвайки докато е в утробата.

— Радостите.

— Да, радостите! Сладки истории. Нали се сещаш... Може би си умираш за ягодов млечен шейк? Можеш да запишеш това в дневника. Това са нещата, които твоето дете ще иска да знае един ден за времето, когато е било ембрион.

Лайда копнее за усещането на пепел върху кожата си. Липсва ѝ ловът в гората призори. Копнее за непознатия тътен от появата на пясъчно създание и треперещата земя под краката ѝ. Не казва нищо. Дали някога ще може да разкаже на детето си тези неща, ако го отгледа в Купола?

Телевизионният екран е тъмен. Тя гледа твърде много новини, които трескаво раздухват вълнението около годежа на Партридж и Айралийн, докато съобщават, че всичко друго е наред. Не споменават за сбиванията по улиците и самоубийствата. Вместо това показват снимки на Партридж и Айралийн, които скитат из градините на академията, държат се за ръце и се усмихват.

Чандри улавя погледа ѝ към телевизора.

— О, скъпа — казва тя. — Не ти трябва да виждаш какво дават по тази стара говореща кутия. Знаеш това.

И тя се усмихва на Лайда с дълбоко пресилено съчувствие. На Лайда ѝ се иска да я зашлеви. Тя не иска съчувствието ѝ. Сгъва

малкото си плетиво, взема иглите и кълбото прежда и ги връща на Чандри.

— Не искам да правя това повече.

— Гади ли ти се? Да не би да искаш ягодов млечен шейк? — усмихва се тя.

— Отивам в спалнята си.

— Да! — възкликва Чандри. — Трябва малко да си починеш и да полегнеш.

Лайда взема кълбото, отива в спалнята си, затваря вратата и го настройва на сипещата се пепел. Ляга на леглото и се втренчва в тавана.

Не можеше да му каже да не се преструва на годежа. Глупавите фотосесии можеха наистина да спасят нечии животи. Но въпреки това, тя се чувства крехка, сякаш е направена от фино стъкло и може да се счупи. Спомня си, че се чувстваше по този начин, когато беше студентка в академията, но не и извън Купола — не и сред майките, докато ловуваше в гората. Дали цялата ѝ сила щеше да се подкопае? Дали не е обречена да бъде човекът, който беше някога в Купола? Дали Куполът не определя каква ще бъде в мига, в който стъпи в него?

Когато чува Чандри да говори с пазача и вратата на апартамента да се затваря отново, Лайда започва да обикаля стаята си, търсейки нещо. Какво? В началото искаше да се занимава с изкуство — не нещо така сладникаво като старата ѝ птица, направена от тел. Не. Исква да направи нещо здраво, което ще остане.

Като отваря килера, открива телени закачалки. Изважда ги и ги пуска на пода, който изглежда набразден и покрит със сажди.

Тя си спомня идиотските рогозки за седане, които плетяха от цветни ленти, когато беше заключена в медицинския център. Спомня си как плетеше отново и отново своята в изолатора. Сяда сред закачалките и ги развива, така че да ги разглоби. Изправя всяка от тях и след това започва да плете.

Какво плете? Не е сигурна. Просто плете и плете, докато металът не образува голям правоъгълник. Това не я успокоява, което е добре. Кара я да се чувства жизнена и ѝ дава усещането, че контролира нещата. Все още вижда Партридж в стаята на баща му със снимките на изгубеното му семейство, разхвърляни наоколо му. Тя все още го обича — независимо дали е убиец, или не. Но след като вижда

психологическата си оценка, желанието ѝ да се измъкне навън нараства. Иска да е там, навън, в света — както и да изглежда той, независимо колко див и необуздан е той. Дори ако всичко се оправи, Айралийн изчезне и Лайда може да заеме мястото ѝ — както беше обещал Партридж, тя не може да остане тук и да бъде неговата щастлива съпруга, която носи перли, плете терлички и пише в бебешкия дневник. В онази нощ, когато двамата с Партридж лежаха заедно под палтото му на леглото с месинговата рамка в къщата без покрив, където над главите им беше само сивото небе, той поиска тя да дойде с него. Тя отказа. Този път обаче тя ще го убеди той да дойде с нея. Този път ще останат заедно. Бебето ще ги сплоти, нали? Така правят бебетата. Създават семейства.

Баща му е видял края. Дали е видял как накрая ще има твърде малко възможности за осигуряване на прехраната? Хората ще трупат запаси, които ще пазят, а после ще започнат да крадат, да се бият и да убиват за онова, което е останало. Всички те са животни. Тя не иска да е животно в клетка.

Тя продължава да дърпа телта и да стяга плетката, докато накрая пръстите ѝ не стават твърде вдървени, за да продължава. Вдига онова, което е изработила — то прилича на плетен щит: красив, здрав, но също така гъвкав. Тя се изправя и отива до огледалото, което е потъмняло от отразената пепел. Може да види неясното си отражение. Притиска преплетения метал върху тялото си. Коремът ѝ ще се издуе, но металът поддава. Може да бъде оформен около корема ѝ, колкото и да е голям.

И тогава разбира какво е направила.

Броня.

Втора кожа от метал.

Ако някой попита, ще каже, че е произведение на изкуството. Но за нея то ще е също и нещо за защита и контрол. Това е тя — не някоя, която плете терлички, за да си успокоява нервите. Може да се чувства малко разстроена, но освен това е и силна. Не може да разчита само на Партридж. Трябва да може да се защитава. Това е нейната защита.

Тя скрива бронята в дъното на килера си зад пухкавите рокли за бременни.

ЕЛ КАПИТАН ПЛЯСКАЩИ КРИЛЕ

Не е само градът. Отвисоко, докато кръжат, той вижда, че всичко е било наскоро опожарено. В Мъртвите полета нямаше много неща за опожаряване, но Ел Капитан сваля кораба достатъчно ниско, за да види няколко почернели пясъчни създания, които се извиват над земята като мъртви риби, издигащи се на повърхността на езеро, за да поемат въздух. Останалите пясъчни създания са тихи, сякаш се страхуват да повдигнат главите си.

Той минава напърно през Разтопените земи, които са пусти и зловещо тихи. Пластмасовите катерушки вече са се превърнали в стопени петна, но някои от къщите, които са били частично възстановени, отново са били опустошени от пожарите. Черни брезенти под покривите плющят на вятъра. Щабът на ОСР и заобикалящата го гора, където двамата с Хелмут бяха ловували години наред, все още пушат, скрити зад огромни издигащи се сиви облаци.

Аванпостът^[1], който някога е бил училищен пансион, е в лошо положение — палатките на оцелелите са почернели и са паднали като овъглени стиснати юмруци. Камъните на сградите все още стоят, но пожарите са унищожили вътрешността им. Той се доближава достатъчно, за да види, че там все още има объркани хора, които търсят онези, които са загубили. Само неколцина от тях вдигат погледи, когато чуват бръмченето на двигателя, но не се опитват да се скрият. Само спират и вдигат лица към шума. Малката къща, където Преша беше помагала на Брадуел да възстанови силите си, е все още там, но покривът ѝ се е продънил и сега от дърветата около нея, чиито клони се спускаха до земята като допълнителни корени, са останали само овъглени стволоче.

На различни места дори и най-малките сгради са изгорели или все още пушат: колибите на овчарите и берачите, навесите, дървените покриви на ръчно изработените олтари, стълбовете около гробищата.

Димът се вие към небето, а вятърът го носи и върти над местността на големи сиви талази.

Скоро след като взеха Хейстингс, той беше дошъл в кокпита, за да каже на Ел Капитан да се подготви за опустошенията. Той му бе разказал историите на оцелелите, които бяха успели да стигнат до „Лудия Джон-Джон“.

— Едно от нещата, които добре познавам, Хейстингс, е опустошението — беше кимнал Ел Капитан в отговор. — Не се безпокой.

— Безпокой — беше казал Хелмут и се бе оказал прав.

Нищо не можеше да го подготви за това. Родината му и преди беше изгорена и овъглена, но се опитваше да се възстанови. А сега сякаш цялата жизненост, енергия и сила, необходими за възстановяването ѝ, бяха унищожени.

Той вижда полето на склона, където онези, които боготворяха Купола, някога бяха издигнали кладата си. Вече я нямаше. Цялата. Точно там ще кацне с въздушния кораб.

Слиза все по-ниско и ниско и накрая извиква на останалите:

— Пригответе се за кацане!

— Пригответе! Пригответе! — крещи Хелмут и се хваща за Ел Капитан толкова здраво, че на него му се налага да разтвори лактите си настрани, за да има достатъчно свобода да работи с приборите.

— Успокой се, Хелмут.

Въздушният кораб се понася, след това се поклаща и започва да се спуска. Земята се издига нагоре към Ел Капитан твърде бързо.

— Успокой! — крещи Хелмут. — Успокой!

Ел Капитан забавя леко, но звукът на двигателите е слаб. Не иска да загуби скорост. Затова оставя камерите да поемат още въздух — може би твърде много. Въздушният кораб се спуска. Едната опора за кацане се удря, започва да се влачи и задълбава в пръстта, вдигайки във въздуха черен стълб от пепел. Корабът се опира на другия си крак, който също започва да се плъзга, след което се накланя напред върху двата си предни крака, поколебава се за момент с нос, увиснал малко над земята, преди да възвърне равновесието си, поклащайки се солидно върху всичките си четири опори.

Ел Капитан със свистене изпуска дъха си. Въздишката на Хелмут отеква като ехо.

Ел Капитан чува вратата на кабината да се отваря. Остава останалите да скочат навън. Не бърза да види още от разрушението. Бавно изключва двигателите. Не знае кога ще лети отново. Потупва стената на кокпита.

— Ще ни липсва. Нали, Хелмут?

— Липсва — повтаря Хелмут, сякаш е готов да продължи.

Двамата тръгват след останалите и слизат на земята, която е скована от студа. Не разговарят помежду си. Какво, по дяволите, би могъл да каже който и да е от тях? Димът е толкова гъст, че той закрива уста с ръкава си. Пушекът, който се носи около тях, е толкова тъмен, колкото бяла беше мъглата в Ирландия. Очите му парят и се напълват със сълзи.

Преша прави кръг, опитвайки се да огледа разрушенията през вълните дим.

— Къде са Уилда и останалите? Как изобщо ще ги открием сега?

Брадуел разперва широките си криле и след това ги прибира около себе си — от тях се показва само лицето му и стърчащата му челюст. Ел Капитан има чувството, че краката му ще поддадат под тялото му и Хелмут върху гърба му изведнъж започва да му се струва толкова тежък, че той опира едното си коляно върху земята.

Хейстингс е застанал широко разкراчен и балансира тежестта си върху истинския си крак и протезата. Накрая той казва:

— Това лято си бях купил учебници за цялата учебна година.

В началото Ел Капитан не разбира защо той би казал нещо такова в този момент, но тогава Брадуел казва:

— Спомням си, когато давах онези уроци по История на сенките. Всичко ми беше ясно. Знаех какво правя и защо.

Тогава Ел Капитан разбира истината. Хейстингс и Брадуел се чудят какво, по дяволите, е станало с всичко, за което някога са знаели, че е истина.

— Правех навиващи се играчки. Понякога те пляска с криле, но никога не успявам да ги накарам да полетят — казва Преша.

— Имах един дневник — включва се Ел Капитан. — Изпробвах горските плодове върху новобранците, за да видя кои от тях са отровни. Имах си система. В дневника правех техни рисунки. Бях добър в това.

— Бях добър — казва Хелмут, сякаш за да обобщи нещата.

Някога, отдавна преди Детонациите, всички са били добри. Ел Капитан усеща внезапен прилив на гняв, какъвто никога преди това не е изпитвал. Той забива юмруците си в студената земя. Усеща как в него пулсира желание за мъст.

Брадуел е първият, който го изрича:

— Да ги сравним със земята.

— Бактерията е дар — казва Ел Капитан. — Получихме дар.

Той усеща придърпването от дебелия лента, която придържа на мястото ѝ кутията, съхраняваща бактерията.

— Дар — повтаря Хелмут.

— Не — възразява Преша. — Трябва да говорим с Партридж. Нещо се е объркало. Той не би сторил това. Зная го.

Този път има някой, който я подкрепя, без да се колебае.

— Партридж никога не би позволил това да се случи — казва Хейстингс. — Познавам го. Бяхме приятели. Доверете ми се.

— Били сте приятели — натъртва Ел Капитан. — Зная от личен опит какво представлява властта и какво може да стори с главата ти. Тя те изкривява.

— Изкривява — повтаря Хелмут.

Той знае за какво говори Ел Капитан. Беше усетил тежестта на постъпките му върху себе си.

— Трябва да се опитаме да влезем вътре. Да се придържаме към плана — казва Преша.

— Това никога не било моят план — възразява Брадуел.

— Да, но беше моят — настоява Преша.

Брадуел отива до нея.

— Усещаш ли миризмата във въздуха? Знаеш ли каква е тя?

Тя поглежда Ел Капитан и Хелмут, а след това и Хейстингс.

— На дим.

— Не — поклаща глава Брадуел. — Каква миризма се носи в този дим?

— Не го прави — казва му Ел Капитан.

— На коса и плът. Това гори, Преша. Колко пъти ще прощаваш? Колко пъти ще попаднеш в капана на това да мислиш, че можем да се разберем разумно с тях? Те са убийци. Партридж или е твърде слаб да ги спре, или е един от тях. И в двата случая...

— Ти също си син на баща си, Брадуел — казва му Преша, — и на майка си. Те не са се опитвали да убият Уилъкс. Вярвали са в истината. Тя е била тяхната религия, нали? Ти сам го каза. Вярвали са, че тя ще направи хората свободни. Ти не вярваш ли в това?

Брадуел затваря очи и оставя крилете си да уловят изпълнения с дим вятър и леко да се разтворят над гърба му.

— Не — отвръща той. — Вече не зная в какво да вярвам.

Преша пъхва главата на куклата под брадата си и закрива уста с другата.

— Не мога да отида сама — казва тя.

— Нека засега да останем заедно — предлага Ел Капитан. — Поне докато не разберем срещу какво сме изправени и не успеем да се ориентираме.

— Срещу какво сме изправени — боязливо повтаря Хелмут.

Преша не изглежда убедена.

Ел Капитан опитва друг подход.

— Има хора, които се нуждаят от нас тук, Преша. Нали искаш да им помогнеш? Искаш да намериш Уилда и останалите хлапета. Нали?

Тя поглежда лицето на куклата. Накланя я така, че очите ѝ да се затворят. Дали не се страхува, че те са мъртви? Дали не се страхува, че е твърде късно да занесе лекарството в Купола, да открие децата и да ги спаси?

— Не мога да те оставя да отидеш в Купола — казва Брадуел. — Не мога да те оставя.

Ел Капитан поглежда Преша. Вижда, че тя е изненадана. Тя поглежда към Брадуел, след това към Ел Капитан и Хейстингс и след това бързо извързва очи от всички тях. Дали току-що не ѝ направи някакво признание — може би в любов? На Ел Капитан му прилява.

— Преди да тръгнем — казва Преша, — се носеше слух, че Кап е издигнал медицински палатки в града. Когато предният пост е бил изгорен, това е било най-логичното място, на което да отведат децата.

Медицинските палатки ги няма. Това е истината, но Ел Капитан не я изрича. Може би Преша знае това или може би живее с надеждата, че не е така.

— Добре — казва той. — Да започнем от там.

Но Ел Капитан знае, че вероятно само печели малко време, преди тя да напусне всички тях, за да тръгне по своя път.

[1] Аванпост — (от фр. ез.) преден стражеви пост или стража, поставяни с цел да предупреждават за евентуални вражески нападения. ↑

ПРЕША ТЪРСЕНЕ

Преша вече е решила да се раздели с тях. Когато настъпи подходящият момент, ще се измъкне. Така ще е по-лесно. Няма да има спорове, нито караници. Трябва да открие Партридж. Трябва да разбере истината.

Когато Брадуел я попита дали знае на какво мирише вятърът, на нея ѝ се искаше да се завърти и да го зашлеви. Тя си спомня миризмата на горяща плът и коса от дните, когато ОСР беше на власт, както и от ранното си детство — от Детонациите. Беше заровила тези спомени толкова отдавна, но сега си спомня пожарите, които бяха по-лоши от тези, защото бяха подхранвани от радиацията или просто взривовете бяха направили всичко много по-лесно запалимо. Огнените бури изпепеляваха всичко и караха хората да се хвърлят във водата — хора, които вече са полумъртви. Дядо ѝ я притискаше към гърдите си и, останал с един крак, пълзеше през останките. Помогна ѝ да премине през река, задръстена от мъртъвци.

Преминаха през реката така, сякаш летяха. Беше покрита с бяла, ледена кора. Преша си спомня как за малко не се удави в нея: студеният мрак наоколо и онова чувство, че е спасена, че е повдигана от невидими ръце. Дали Брадуел е виждал реката през прозореца — мястото, където почти замръзнаха до смърт? Дали си спомня как се докосваха кожата им? Тя си го спомня. Никога няма да го забрави. Споменът за това още кара кожата ѝ да пламне.

А сега Брадуел ѝ казва, че не може да я остави да си тръгне. Има предвид единствено, че няма да ѝ позволи да си тръгне. Казва ѝ какво може и какво не може да прави. Погледна към нея веднъж и след това малко по-късно отново. Но тя се направи, че не го забелязва. Ако той не може да ѝ прости, то тя ще трябва да накара сърцето си да стане по-твърдо, нали? Трябва да стане по-корава. Междувременно ще подготвя своя план.

Разбира се, тя не може да се отърве от въпроса, който се блъска в главата ѝ: Дали Партридж наистина е направил това? Той отеква отново на всяка крачка. Тя трябва да вярва на Партридж. На какво друго ѝ остава да се надява? Преша вижда горичка от разкривени, овъглени дървета в далечината. Виждала ли ги е някога преди? Тя знае, че е така. Но сега от тях са останали само обгорени стволоче. Сега се чувства по-стара. Всяко от мъртвите дървета за нея е като отделен паметник на разрушението. Всяко е пострадало посвоему. Всяко е било принудено да се превърне в нещо, което никога не е имало намерение да бъде. Всяко сега е част от по-голямото разрушение.

Те вървят към града сред закърнелите дървета, като използват каквото е останало за прикритие. Дърветата приличат на кактуси — голи, изолирани. Наносите се издигат нагоре по стволовете им от страната, откъдето преобладава вятърът. Подобни на паяци, застанали вертикално, кореновите системи улавят каквото довлече вятърът — предимно боклуци и плесен, които се носят през пустеещите земи в търсене на почивка — място, където да спрат и всичко да свърши. Тя гледа внимателно през ниските клони, оглеждайки се за някакво движение, фигура или проблясък на цветове.

— Хейстингс — обръща се към него тя на всеки няколко минути, — забеляза ли нещо?

Неговите сетива са били кодирани, но носещият се във въздуха пушек ограничава полезрението му и усещането му за мирис.

— Трябва да продължаваме да се движим — казва той.

— Следват ли ни? — пита тя.

— Те са слаби — отвърща той — и не са много. Просто трябва да продължаваме да се движим.

Няколкократно чуват стъпки и шумоленето на храсти. Дали са Специалните сили? Следят ли ги? Ако са войници, то те не откриват огън.

И тогава, когато отново излизат на открито, Преша вижда ивиците кръв върху пръстта. Това е сцена на битка — кървави следи от влачените тела. Но чии тела са били влачени — на майките и техните деца или на онези от Специалните сили? Подминават една купчина останки, натрупани край една дига. Може би тук е имало магистрала или водоем. Но дигата е уловила всичко, което не е прелетяло над нея. Тя оглежда купчината: пикап с липсващи фарове, количка за

пазаруване, натрошени бетонни плочи, железни прътове, пръст, pepел и неща, които са така потрошени, че са неразпознаваеми. Някой е направил този пикап. Някой го е карал. Някой е бутал количката и някой друг е отлял бетона. А там има покрита с кал, спукана топка. Тя сякаш чува детето, което я е ритало. Това я смазва.

След известно време те попадат на друга кървава баня — този път телата на оцелелите не са били отнесени. Земята е осеяна с мъртвци, крайниците им са извити, а по телата им зяят рани от изстрелите, покрити със засъхнала кръв.

Продължават нататък.

Когато стигат до града, Преша забелязва далечния кръст върху върха на Купола. Някъде из тези алеи и затрупани с отломки улици тя ще се отдели от останалите. Но ѝ е трудно да съсредоточи вниманието си върху Купола. Ел Капитан беше прав — тя вече започва да се отчайва, че не могат да открият Уилда и децата. Не може да си тръгне, преди да е разбрала, че те са в безопасност. Когато приближават мястото, където някога се издигаха медицинските палатки, започват да викат Уилда, докато вървят.

В началото завалелият дъжд им се струва като чудо, защото разчиства дима, охлажда останките и угасява всичко, което все още пуши, но той не спира. Става все по-зле. Дъждът се излива върху им, докато търсят Уилда и децата и не спират да крещят из празните улици. Дрехите и ботушите им са съвсем мокри. Косата на Преша залепва върху лицето ѝ. Брадуел се справя по-добре — крилете му са покрити с капчици вода.

Кладата за изгаряне на мъртвите е угаснала и дори и да спре да вали, ще мине дълго време, преди да успеят да съберат достатъчно сухи дърва, за да я запалят отново.

Откриват група оцелели, които копаят масов гроб. Телата са натрупани наблизко. Поне сега земята вече не е замръзнала и леко поддава.

По-навътре в града започват да чуват виковете на новите сирачета и на родителите, които викат децата си. Старите белези са покрити от пресни изгаряния и мехури — слой от нова болка се добавя към старата. Преша внимава повече от всякога за онова, което носи в раницата си. Мускалът и формулата могат отново да ги направят цели, нали?

— Уилда! — не спира да крещи Преша и гласът ѝ се присъединява към хора от гласове, които викат изгубените. — Уилда!

Хейстингс се движи плътно до тях, за да е ясно, че не е заплахата, а може би дори затворник. Преша пита оцелелите дали са виждали децата.

— Може да сте ги видели целите да треперят. Възможно е други хора да са ги носели на гръб.

Оцелелите само я поглеждат с празни очи и свиват рамене.

Но тогава Преша вижда един мъж, когото познава от аванпоста. В ръцете му има пръски метал, а в челюстта му е заседнало зъбно колело.

— Извинете ме — казва тя.

Той вдига поглед.

— Търсим децата, за които се грижеха в главната сграда на аванпоста. Те бяха болни. Трепереха и вероятно са били заедно с медицинските си сестри. Вие бяхте в аванпоста. Знаете за кого говоря.

— Няма ги — отвърща мъжът и зъбното колело в челюстта му потраква.

— Какво искате да кажете с това „няма ги“? — Преша пристъпва по-близо. — Мъртви ли са? — тя внезапно се изпълва със страх.

— Носеха децата на гърбовете си и продължиха. Кой знае къде са... Няма къде да отидат. Те бяха навсякъде. Искаха да убият всички ни. Пребих един до смърт с камък — мъжът поглежда надолу към покритите си с метал ръце. Пръстите му са извити, сякаш все още държи камъка. Очите му са широко отворени. — Той беше хлапе. Просто хлапе. Мъртво момче. Проклето, мъртво момче — той вдига поглед към Преша. — Като моя син. Такова беше това нещо. Приличаше на моя син, ако той беше роден, както трябва, и бе оживял.

Партридж ли е сторил това? — мисли си тя.

— Съжалявам — казва Преша. — Толкова съжалявам.

Мъжът я поглежда с ясни очи, сякаш току-що се е събудил.

— Мислеха да ги отведат в града — онези треперещи деца върху гърбовете им, онези бледи, треперещи деца. В града, за да им помогнат. Но видях, че от града също се носи дим. Така че кой знае къде са отишли... Кой знае...

Той се отдалечава с тътреща се походка.

Хейстингс е добър със своя усъвършенстван слух в откриването на хората, които стенеха под развалините на падналите навеси и в търсенето на онези, които бяха затрупани вътре. Те спираха и копаеха. Откриваха тела — някои живи, някои мъртви от погълнатия дим. Ел Капитан работи с оцелелите, грижи се за раните, прави шини. Докато Преша копае, вади камъните и парчетата и продължава да вика Уилда. Виковете ѝ са се превърнали в нещо като песен или молитва. Гласът ѝ е дрезгав и уморен.

Уилда. Тя крещи името ѝ толкова много пъти, че то вече не звучи като име, а просто като две свързани заедно срички, които отекват отново и отново.

Продължават и подминават хора, които едва кретат. Тя вижда едно групи^[1] да седи върху развалините — три жени, които тя познава бегло. Едната е толкова зле обгорена, че няма да оцелее. Какво ще стане с останалите, с които тя е срасната? Няма да оцелеят след смъртта ѝ. Едната поднася мокър парцал към устните на жертвата. Третата извързва поглед встрани.

Преша, Брадуел, Ел Капитан и Хейстингс помагат за пренасянето на мъртвите до масовия гроб. Те вървят наведени срещу студения вятър, запотени от усилието, с ръце, които започват да се вкочаняват. Понякога някой от тях се отдалечава за малко, колкото да си почине. Дишат тежко. Понякога плачат. Но след това се връщат, готови да продължат.

Онези, които боготворят Купола, са съсипани. Не че вече не вярват в Купола, но са изпълнени с мъка. Изглеждат безучастни.

Един мъж с уродлив крак и лице, покрито с кафяви лунички, им казва, че сред мъртвите има и хора от Специалните сили.

— Телата им са ей там. Свалихме оръжията от сухожилията им. Успяхме дори да накараме някои от тях да проработят. Но оставихме телата покрити. Гледката не ни понася.

Виждат три купчини, увити в един тъмен чаршаф, изцапан със засъхнала кръв. Преша разбира защо не биха искали мъртвите очи на враговете им да ги гледат втренчено.

— Сега вече изпращат младежи — продължава мъжът, — сякаш са им свършили онези, които са достатъчно възрастни, за да бъдат войници, и изпращат по-малките им братя.

Преша си представя ръцете им, отрупани с оръжия, които са твърде големи за все още слабото им телосложение.

— Внимавайте — предупреждава ги мъжът. — Там, отвън има още от тях. Не са много, но имат добро зрение.

Преша продължава да вика Уилда, докато вървят сред сергиите на Черния пазар, които са така изгорели, че от тях не е останало нищо сред брезентите, каруците и навесите. Всички стоки са така обгорели, че са неразпознаваеми, струпани на купчини. Оцелелите ровят из тях.

Преша чува скимтене. Отива до купчина камъни, която някога е била къща, направена от нечии ръце, и започва да копае.

— Тук има някой жив — изкрещява тя и останалите идват. Те не стъпват върху купчината останки — тежестта им е твърде голяма. Но вземат камъните от нея, след като тя ги повдигне.

— Чувам глас — извиква тя.

Лицата на Ел Капитан и Хелмут са омазани с пепел. Лицето на Брадуел е почервенияло от студа. Досега Хейстингс не е плакал — може би е програмиран така, но изглежда объркан и покрусен.

Тя започва да копае по-близо до стоновите. Дали когато махне последния камък, няма да види Уилда? Тя бръква под един камък и го разклаща, преди да го измъкне.

Отдолу се появява лицето на жена — бледо, с посинели устни. Тя широко отваря уста и след това очите ѝ се изцъклят. Мъртва е, но отнякъде се чува скимтене. Възможно ли е тази жена да е била една от медицинските сестри на децата?

— Уилда! Уилда! — вика Преша, макар да знае, че това не може да е Уилда. Или може?

— Преша! — вика я Ел Капитан.

Гласът му звучи предупредително. Може би знае, че сърцето ѝ е изцяло погълнато от това да намери момичето.

Тя е извадила достатъчно камъни, за да види малко сиво кученце. То гледа нагоре към нея с широко отворени очи и трепери. Жената е пазела кученцето и го е притиснала плътно към тялото си. Преша бърка вътре и подхваща животинчето под костеливите му ребра. Повдига го, почесва го по ушите и веднага щом слиза от останките, кученцето се измъква от ръцете ѝ и се стрелва нанякъде.

Ръцете ѝ са празни. Сърцето в гърдите ѝ се свива. Тя сяда долу върху пръстта.

Брадуел идва при нея.

— Сега вече готова ли си?

— Какво?

— Не видя ли достатъчно?

Гади ѝ се и се чувства замаяна.

— Ако вляза вътре, намеря Партридж и се опитам да разбера какво става там, и стигна до лабораториите, и ги накарам да започнат да работят върху лекарството, докато всички вие продължавате да търсите... Просто продължавайте... да търсите Уилда и... — въздухът не ѝ стига, сякаш гърлото ѝ е започнало да се стяга.

Тя слага ръка върху гърдите си.

Брадуел хваща главата си с две ръце.

— Преша, след всичко, което видяхме, след всички тези мъртви тела и разрушение, ти искаш да влезеш вътре и да се опиташ да разбереш какво става?! Мисля, че ние знаем какво става там. Партридж трябва да бъде спрял. Той е по-лош от баща си — независимо дали е твърде слаб да спре това, или той самият го е наредил.

— Трябва да се опитаме да говорим с него — поклаща глава тя. — Трябва да се опитаме да помогнем на децата.

— По дяволите, Преша! — избухва Брадуел. — Уилда и останалите деца са мъртви.

Въздухът около нея сякаш се разтрошава на хиляди парченца. Тя премигва, изпитвайки усещането, че през главата ѝ е преминал токов удар.

— Уилда е мъртва — прошепва Брадуел.

— Не знаеш дали това е така — протестира Преша, но гласът ѝ е тих. Тя поглежда към Ел Капитан. — Кап, кажи му.

Ел Капитан свежда поглед към земята и тя разбира, че и той мисли, че те са мъртви.

Преша се изправя и сграбчва Ел Капитан за ръкавите на палтото му.

— Откога... Откога го криеш от мен? Кап, кажи ми. Откога?

— Никога не съм мислил, че шансовете са много големи — отвръща той. — Но мъртвите ставаха все повече и повече...

— Млъкни! — тихо му казва тя.

— Преша — започва Ел Капитан, — трябва да послушаме Брадуел. Той е...

— Млъкни! — казва му Хелмут.

Уилда и децата не може да са мъртви. Те са се изгубили — това е всичко. Преша започва да плаче и се отдалечава от тях към една преобърнатата пазарна сергия. Уилда умее да оцелява също като нея. Ако тя е мъртва, то някаква част от Преша също ще умре с нея.

— Не — казва тя, обръщайки се отново към групата. — Не знаете дали са мъртви. Не можете просто да се откажете от тях.

Брадуел поклаща глава.

— Нека просто продължим — казва тя.

И те го правят, но отново единственото, за което трябва да се погрижат, са още мъртъвци. Брадуел, Ел Капитан и Хейстингс изваждат от останките едно мъртво групи — двама широкоплещести мъже. Всички те са погълнати от работата — дори и Хелмут.

Преша знае, че единственият начин, по който наистина може да помогне на хората си, е да занесе мускала и формулата в Купола. Тя им хвърля един последен поглед — към Ел Капитан със залепналия за гърба му Хелмут, към лъскавите, черни криле на Брадуел и Хейстингс, който носи голямата част от теглото на групите. След това се обръща към една уличка и бързо се отдалечава. Не тича. Това би приличало твърде много на бягство. Завива по една улица, а после по друга.

Гласовете на мъжете и жените, които викат децата си, отекват по улиците и се припокриват едни с други. Тези на децата също. Изгубени деца. Виковете им не си приличат. Гласовете сякаш стават все по-силни, по-настоятелни. „Уилда, Уилда, Уилда!“ — тя не може да отвори уста и да извика името ѝ. Това ще я накара да се пречупи. Вместо това името на момичето отеква в главата ѝ.

Тя вижда едно момче, което изглежда около дванадесетгодишно. Трудно е да се каже със сигурност. Растежът на оцелелите често спира. То също върви бързо, макар че единият му крак се е сраснал на възел, сякаш коленната му става е наполовина от метал, който е ръждясал и блокирал. Едната страна на лицето му изглежда с пресни следи от изгаряне. То не вдига поглед. Когато се разминават, тя му казва:

— Извинявай, би ли ми направил една услуга?

— В света нищо не е безплатно — отвръща то. — Какво ще ми предложиш в замяна?

Тя притежава ценни неща — мускала, формулата, но те не значат нищо за него. Започва да тършува в джобовете си. Изважда една консервна кутия с месо.

— Имам нужда от куриер.

Момчето поглежда алчно консервата.

— Какво е съобщението? И за кого?

[1] Групи — значение извън контекста: (англ. „groupie“, произлязло от „group“, имайки предвид „музикална група“) в по-общ смисъл означава особен вид жени почитателки, проявяващи по-голям интерес към взаимоотношения с рок-звезди или други музикални изпълнители, отколкото към тяхната музика. ↑

ПАРТРИДЖ ХАПЧЕ

Партридж се втурва по коридора на жилищната си сграда, пришпорван от адреналина. Иска му се да удари Форстийд по същия начин, по който го направи с Арвин Уийд, но от това не би имало голяма полза. С Форстийд трябва да се държи рационално — твърдо, непреклонно и спокойно.

И по дяволите, кой изобщо е Арвин Уийд? Уийд му помогна да осъществи убийството и въпреки това, продължава да изпълнява желанията на един мъртъв човек. Но тогава Партридж си спомня времето, прекарано в тайната стая на баща му. Дали и той просто не изпълнява желанията на мъртвия си баща?

Бекли подтичва, за да върви едновременно с него. Не разговарят помежду си. Партридж изкрещява надолу по коридора към пазача, който стои пред вратата:

— Форстийд тук ли е?

— Още не — отвърща пазачът и му отваря вратата.

Партридж и Бекли влизат във всекидневната, където един доктор дава инструкции на някаква медицинска сестра.

— Гласингс тук ли е? — пита Партридж.

— Здравей, Партридж — поздравява го докторът.

— Къде е той? — пита Партридж, подминава ги и тръгва по коридора към спалните.

Чува как Бекли нарежда на доктора да остане на разположение.

Партридж не е сигурен защо, но очаква да са сложили Гласингс в неговото легло. След това чува остра кашлица, идваща от старата спалня на баща му, чиято врата е държана винаги затворена, откакто беше пристигнал тук след смъртта му.

Той отива до вратата, слага ръка върху дръжката, но не я завърта. Застива на мястото си, разтревожен за момент дали баща му не е от другата страна. Все още му се струва, че Уилъкс е жив и няма да се

изненада, ако го намери да седи в леглото си и да чете доклади с възглавници, подпъхнати под гърба му.

— Спри — казва си Партридж на глас. — Той е мъртъв. Той е вече мъртъв.

Завърта дръжката и отваря вратата. Стаята е осветена само от една лампа на нощната масичка. Гласингс трепва, сякаш очаква някакви непознати, които ще го измъчват.

— Само аз съм — казва Партридж.

Лицето на Гласингс е смазано, ръцете му са покрити със синини. Сега и двата му крака са в гипс, подпрени върху възглавници, които да ги държат по-високо от сърцето му. Стаята мирише на мехлеми и тампони със спирт. Дишането му е плитко и изострено. Той накланя главата си, за да може да вижда изпод подпухналите си клепачи.

Партридж се приближава до леглото и сяда на ръба. Странно е да вижда изпочупеното и пребито тяло на Гласингс в леглото на баща си, а главата му, облежната върху неговите възглавници.

— Ще останеш тук с мен, докато се възстановиш напълно.

Гласингс отваря уста и прошепва:

— Няма да се възстановя.

— Разбира се, че ще се възстановиш.

Но Гласингс не изглежда просто пребит. Той изглежда дребен и болен. Партридж вече се безпокои дали учителят му не е прав.

— Не сме били тайна — казва Гласингс. — Той е знаел през цялото време кои сме.

— Баща ми е знаел за Сигнус? За теб?

Гласингс поклаща глава. Той отново се закашля, присвивайки се от болката в ребрата.

— Не бързай — успокоява го Партридж. — Можем да говорим по-късно. Трябва да се почувстваш по-добре.

— Не — възразява Гласингс с разкривено от болка лице. — Сега. Трябва да разбереш това сега.

Гласът му е дрезгав и едва доловим.

— Добре — съгласява се Партридж. — Кой знаеше?

Гласингс си поема дъх с хриптене:

— Форстийд.

— Форстийд е знаел за Лебеда?

— Той ни е оставил да действаме. Защи́тавал ни е, без да знаем за това.

Партридж се се́ща за хапчето в джоба си, точно преди да убие баща си, спомня си как го докосваше с върховете на пръстите си.

— Хапчето.

— Мислехме, че сме го откраднали ние.

— Но открадването му е било по-лесно, отколкото сте очаквали — казва Партридж, — защото Форстийд е искал да го откраднете, искал е да ми го дадете. Искал е да убия баща си — Партридж се изправя и поглежда към спалнята на баща си. Трудно му е да диша и му се гади. — Форстийд е искал да убия баща си. Искал е баща ми да умре и аз свърших това вместо него — той чува гласа на Бекли във всекидневната, а след това и гласа на Форстийд. През гърдите на Партридж преминава гореща вълна. — Опитвал се е да застане начело. И тогава, в последния момент, баща ми прехвърли властта на мен.

— Иска да ликвидира и теб — казва Гласингс, протяга се и сграбчва ръката на Партридж, вкопчвайки се здраво в нея, преди да се отпусне.

— Откъде знаеш?

— Той самият ми го каза. Не мислеше, че ще се измъкна жив. Той мисли — продължава Гласингс, опитвайки се да укроти дъха си, — че ще му е по-лесно да премахне теб, отколкото баща ти.

Гласингс е прав. Уилъкс беше човек с власт, до който не се стигаше лесно. От своя страна, Партридж се чувства напълно уязвим. Той стиска юмруци и после разтрива слепоочията си. Господи! Какво, по дяволите, щеше да прави?

— Провалих те — признава Гласингс.

— Не, не си — Гласингс дълго време играеше ролята на баща на Партридж. Той си го спомня с папийонка, когато придружаваше момчетата по време на танците и когато се срещнаха под сцената на аудиторията на академията. Партридж никога не беше имал бащата, когото беше искал.

— Какво щеше да направиш, ако беше на моето място? — пита го Партридж. — Кажи ми.

— Съветите ми не ги бива — поклаща глава Гласингс.

— Просто ми кажи нещо — каквото и да е.

— Не му позволявай да разбере, че ти знаеш. Атакувай го, когато най-малко очаква. Прави се на глупак.

Партридж кимва:

— Като се има предвид какви оценки получавах по История на света, това не би трябвало да е много трудно.

Гласингс се опитва да се усмихне, но подутото му лице не му позволява да го стори.

— Почини си — Партридж се оправя към вратата.

— Можеш да се справиш с това — казва Гласингс.

Партридж опира за момент челото си върху края на отворената врата, опитвайки се да успокои нервите си. Той чува ниския и шумен смях на Форстийд. Дали докторът не е казал нещо смешно? Или Форстийд се смее на собствените си шеги? Гласингс вярва в Партридж. Той трябва да не забравя това и да не позволява тази мисъл да го напусне. Не му остава друго.

Партридж се готви да излезе през вратата, но първо се сеца за още един въпрос.

— Хапчето е било създадено така, че да се задейства в определен момент и да бъде непроследимо — казва Партридж. — Някой открадна ли го за вас?

— Да — отвръща Гласингс. — Някой, който е на наша страна.

— Кой?

— Арвин Уийд.

— Не, грешиш.

Гласингс затваря очи и поклаща глава.

Дали Уийд е помогнал, защото е наистина на страната на Сигнус, или е бил къртица, работеща за Форстийд? В края на краищата някой е снабдявал Форстийд с информация и това, че Уийд е откраднал хапчето за тях, изглежда твърде удобно. Във всеки случай беше ударил Уийд в лицето. Партридж си спомня глупавата, самодоволна усмивка, която беше видял на лицето на Арвин при излизането си от стаята. Дали Уийд го е отвел при Гласингс, за да го спаси, като същевременно се е опитвал да създаде впечатлението, че е верен на Форстийд?

— Уийд? — пита Партридж. — Сигурен ли си?

— Уийд — потвърждава Гласингс.

ПРЕША ПРЕЛЕТНИ ПТИЦИ

Димът е станал по-разреден, но — както винаги — въздухът е пълен със сажди. Тя чува остро бръмчене и пукот близо до ботушите си. Специалните сили? Дали са снайперисти?

Започва да тича и прикляква зад един варел с гориво.

От близката уличка отеква стон.

Тя се премества от другия край на варела и вижда една фигура, която накуцва в уличката, опирайки се с ръка върху каменната стена. Фигурата надава нов стон. Преша притиска гръб към варела и си спомня, че с такъв варел беше започнало всичко. Беше видяла как един непознат е нападнат от групи и беше отвлякла вниманието им, като бе хвърлила обувката си по един варел. Този непознат се беше оказал нейният полубрат, Партридж, и това не бе просто съвпадение. Двамата бяха подмамени един към друг и използвани. Тя не съжаляваше за тази среща въпреки всичко, през което бяха преминали, въпреки онова, което бяха загубили. Сега, когато гледа назад, всичко това ѝ се струва неизбежно.

Когато фигурата се доближава до края на тъмната уличка, тя спира. Дали не се страхува от светлината? Движи се като несретник — походката ѝ е неравна заради тежестта на нещо чуждо, сраснато с тялото ѝ — нещо, което понякога може да е и друго тяло. Дали е някой оцелял?

Тя поглежда зад гърба си и претърсва развалините около една паднала сграда за следи от Специалните сили, които най-вероятно са стреляли по нея.

Може би снайперистът беше чул стонове и сега лежи в очакване да се появи групи или звяр. Кой ли ще я нападне — фигурата в уличката или Специалните сили, скрити някъде там? Или може би и двете?

Каквото и да има в уличката, то повдига глава, сякаш уловило миризмата ѝ. Рязко се завърта към нея и се навежда напред към

светлината. Тя се скрива отново зад варела. Иска ѝ се ножът ѝ да беше у нея.

Тогава чува странен шум — тъжно и скръбно цвъртене. Тя отново поглежда предпазливо и цялата фигура се появява на светлината. Изобщо не е звяр, групи или пък оцелял.

Това е войник, но той не е чист, не. Дребен е и млад и ѝ напомня за разговора с мъжа, който каза, че тези войници са като по-малки братя на онези, които са идвали преди. Той не е добре охранен и подвижен. Мускулатурата му е напомпана, но мускулите са огромни и корави — изглеждат почти калцирали — и го правят вдървен. А най-странното е, че войникът има изгаряния по лицето си. Тя си спомня, че веднъж, неотдавна, тя беше видяла снежен човек в града — той беше разкривен и покрит с боклуците от улицата. Приличаше на несретник. Този войник е от Специалните сили, но също така е и несретник. Как е възможно това? Освен това, защо биха направили войник някого, който не е чист? Защо да правят войник, обременен с деформациите на врага?

Той издава звуци, които са тихи и почти мелодични. Вдига ръце във въздуха и тя очаква да види металните оръжия, сраснати с ръцете му.

Но сега вижда, че едната му ръка е окървавен чукан. Оръжието в другата му ръка го няма — изтръгнато е от нея. Дали някой е свалил оръжията му, докато е бил още жив? Той чурулика към нея: Помогни ми. Помогни ми. Протяга напред остатъка от ръката си и тръгва, олюлявайки се към нея. Тя сграбчва раницата си. Трябва да запази преди всичко нея.

Но точно преди войникът да падне, отнякъде се разнася невидим изстрел. Уцелва го право в гърдите и той се строполява тежко на земята на сантиметри от нея. Войникът лежи там, от тялото му се лее кръв и се смесва с тъмните дъждовни локви. Тялото му потрепва два пъти.

Тя се приближава до него, все още прикривайки се. Поглежда в очите му. Иска да му даде успокоение.

— Няма да боли още дълго.

С последно, огромно усилие той се вкопчва в плътта на горната част на ръката ѝ, ощипвайки кожата ѝ. Издава странния цвъртящ звук

още няколко пъти, след това хватката му се отпуска. Ръката му пада надолу. Мъртъв е.

Тя знае, че най-вероятно оцелелите са свалили оръжията му и че по някакъв начин той се е освободил от тях и е избягал, но те са го проследили и току-що го бяха застреляли — вероятно с неговата собствена пушка. Ще се приближат веднага, щом се уверят, че е мъртъв.

Затова тя се затичва по уличката към една неравна купчина тухли и се скрива отново.

Както очаква, мигове по-късно над него се появяват оцелелите — те вземат някакви подобни на ножове оръжия, скрити в ботушите му, и нещо остро като бръснач от раменете му. Работят бързо и тихо. Вече са експерти в това.

Тя разтрива мястото, където той беше оципал ръката ѝ, и вижда, че якето ѝ е леко срязано, има и малко кръв.

Отново вдига поглед. Оцелелите са изчезнали, оставяйки трупа след себе си.

Преша не може да се сдържи да не погледне какво е останало от него. Тялото е отпуснато на едната си страна. Тя може да види обсипаното с метал лице на момчето. Горната част на ръката му е покрита с малко козина, сякаш е бил наполовина звяр, а гърбицата върху рамото му изобщо не е гърбица. Било е някакъв вид животно, живеещо под кожата му. Защо под кожата?

Това не е чист. Това е несретник. Но не като който и да е от несретниците, които някога е виждала. Той е бил подобрен и въпреки подобренията, сякаш той е бил създаден да бъде несретник. Защо някой би направил това? Защо? Преша си спомня ужасните същества в Ирландия — биещото сърце в мъглата, оголените в нощта зъби, съшитата кожа и слепите, блуждаещи очи. Колко ли такива войници са вече мъртви? И колко ли са все още там, отвън?

Тя се изправя и започва да тича. Дъждът започва да я шиба. Тя се прегърбва и продължава да тича. Напряга ръцете и краката си, които тежко трополят по земята. Дъхът ѝ започва да изгаря дробовете ѝ.

Опитва се да открие най-късия път към Купола. Скоро започва да разпознава улиците около себе си, въздуха и миризмата.

Това са улиците, по които тичаше като малко момиче. Накрая тя се озовава пред разрушените останки на някогашната бръснарница.

Някога дядо ѝ разказваше за прелетните птици. За това, че знаят къде е домът им и че винаги се връщат там. Ето тя е тук.

У дома.

ЛАЙДА ДЕТСКА СТАЯ

Няма много неща, за които един кибрит би могъл да бъде използван в Купола. На огъня, независимо дали е малък, или голям, не се гледа с добро око. Лайда си спомня много разговори между майка ѝ и нейните приятелки по този въпрос. На всички тях им липсваха свещите с мирис на тиква през есента.

— Как иначе ще знаем, че есента е дошла? — беше казала веднъж майка ѝ.

На мъжете пък им липсваха техните скари. Фойерверките за Четвърти юли бяха заменени от електрическо светлинно шоу.

Но Лайда има нужда от кибрит. Затова казва на един от пазачите, че иска да направи специална вечеря за Партридж.

— Искам да има свещи и всичко останало, за да бъде романтично! Можеш ли да ми намериш свещи и кибрит? И го запази в тайна — искам да го изненадам.

Пазачът тайно ѝ донася исканото, увито в кафява, опаковъчна хартия.

Тя му смига.

Свещите не ѝ трябват. Скрива кибрита в джоба си, а тях занася в банята. Взема също и една метална купа, както и една от книгите, които Чандри ѝ беше донесла — Как да украсим идеалната детска стая. В детската стая вече има кошче и матрак, люлеещ се стол, масичка за смяна на пелените и малък скрин. Но от нея се очаква да избере цветовете и мотива — морски звезди, слонове, балони. Би трябвало книгата да ѝ помогне за това.

Тя затваря вратата.

Саждите тук, в симулирания свят, не са истински. Лайда не може да ги почувства. Тя има нужда да ги усети.

Лайда затваря капака на тоалетната, стъпва върху него, изключва детектора за дим — който е просто малък възел от жици — и включва вентилатора. Сяда върху плочките на пода и започва да къса

страниците на книгата. Изважда кибрита от джоба си и изгаря страниците една след друга в купата.

Пламъците ѝ напомнят за майките. Те често готвеха на открит огън. Събираха се около огнищата на малки групи с деца, сраснати с бедрата и раменете им, и клатеха глави.

Собствената ѝ майка. Тя си представя лицето ѝ — строго и затворено. Майка ѝ я обичаше — тя е сигурна в това. Но тази обич е била скрита и заровена дълбоко — обич, от която човек се срамува, защото... Защото тя го прави уязвим. Прави го слаб. Защо майка ѝ не беше дошла да я посети? Дали тогава не се е срамувала твърде много от дъщеря си?

Майките с тяхната свирепа обич липсват на Лайда.

Липсват ѝ студа, вятъра и огъня.

Докосва част от пепелта и я разтрива между пръстите си, докато те не стават черни.

Знае какво ѝ липсва най-много от всичко. Копието ѝ — тежестта му в ръката ѝ, докато тича през гората.

Иска копие.

Това е невъзможно. Къде би могла да открие нещо, което да може да превърне в копие? Не и тук. Има нужда от дълга и права пръчка.

Я почакай.

Тя става, отива в банята, затваря вратата след себе си и влиза в детската стая.

Детското кошче — с всичките му подобни на вретено пръчки.

Цял ред копия — ако успее да ги разхлаби и да ги издялка. Как ли би могла да ги свали?

Има нужда от чук.

Отива във всекидневната, започва да я обикаля и вижда лампа с мраморна основа. Взема я и я претегля на ръка — достатъчно е тежка.

Тази нощ ще вземе своята Книга на бебето от нощната масичка и ще напише в нея: Копнея. Копнея. Копнея.

ПАРТРИДЖ УДОБНОТО КРЕСЛО

Партридж плъзга ръка по стената на коридора, докато върви към всекидневната. Той чува в главата си дрезгавия глас на Гласингс: Не му позволявай да разбере, че ти знаеш. Атакувай го, когато най-малко очаква. Прави се на глупак.

Партридж никога не е бил умник. Седж печелеше всички награди в училището — и спортни, и академични. Партридж беше слабият по-малък брат със средни оценки. Частта за коментари на картата му за доклади беше пълна с евфемизми^[1] за разочароващите му постижения. Ако се беше старал малко повече... Как някой би могъл да каже на Уилъкс, че неговият син е неспособен?

От друга страна, Арвин Уийд беше дете гений. Дали желаше смъртта на баща му? Дали е на тяхна страна? Партридж не е сигурен, че може да се довери на Арвин Уийд. Вече не е сигурен на кого изобщо може да се довери.

Той влиза във всекидневната. Бекли стои до входната врата. Докторът си е тръгнал, но сестрата седи на масата в трапезарията и подрежда в папка всички медицински документи на Гласингс. Бекли казва нещо на сестрата и тя отвърща:

— Сега ще ида да проверя как е — след което изчезва.

Партридж открива Форстийд да седи в любимото кресло на Уилъкс — онова, в което никога не беше позволявано да сядат никой друг. Вероятно го беше преместил от ъгъла на стаята по-близо до масичката за кафе.

— Това беше любимият стол на баща ми — отбелязва Партридж.
— Удобен е, нали?

Форстийд понечва да се изправи.

— Не, не — спира го Партридж. — Не ставай.

Форстийд потрива кожата на облегалките за ръцете.

— Баща ти имаше добър вкус.

Партридж сядна на по-малко царствения стол на няколко крачки разстояние.

— Как вървят нещата? — пита той.

— Ти поиска да се срещнем. Мислех, че има неща, които искаш да обсъдим.

— Чух, че има нападения над оцелелите.

— Имахме основание да предполагаме, че несретниците трябва да бъдат усмирени.

— Искам това да спре.

— Какво? — пита Форстийд, сякаш не е чул добре.

— Искам усмиряването да спре — бавно повтаря Партридж.

Форстийд се размърдва в стола и кръстосва крака.

— Аз съм този, който ръководи отбраната.

— А аз ръководя теб.

— Или поне така изглежда — усмихва се Форстийд.

— Какво би трябвало да означава това?

Форстийд вади от джоба си малък джобен компютър. Той обръща екрана към Партридж. На екрана се вижда лицето на Партридж. Той е в медицинския център, до леглото на госпожа Холенбек. Партридж знае какво ще последва. Форстийд натиска бутона и Партридж вижда кратък запис на своето признание:

— Ами ако Ви кажа... — ето я паузата, моментът, в който Партридж можеше да избере да замълчи, но вместо това казва:

— И аз съм убиец.

— Ти беше твърде малък. Не разбираше какво се случва — не и по начина, по който ние го разбирахме. Не — отвръща госпожа Холенбек.

— Вие не разбирате — казва той. — Аз го убих. Аз съм убиец.

Госпожа Холенбек също е в кадър — изпитото ѝ лице, черната ѝ от въглена уста:

— Ти си го убил?

И тогава той изрича думите, които са неговото проклятие:

— Трябваше да спра баща си. Нямах избор. Той планираше да...

— Спри го! — изкрещява Партридж. Той не иска да чуе следващите думи на госпожа Холенбек, но Форстийд е твърде бавен и тя все пак ги казва: Прости ни. Прости на всички ни.

— Това се нарича „отцеубийство“ — отбелязва Форстийд — и хората ще се заинтересуват от него. Мислиш ли, че Куполът иска да бъде управляван от един убиец?

На Партридж започва да му се гади от гняв и срам.

— Ти обаче знаеше. Ти улесни това да се случи, нали?

— Как можех да предвидя, че наистина ще го направиш? Да убиеш баща си е нещо, което предполага една дълбоко покварена душа. Не знаех, че твоята душа е такава.

— Може би си ме подценил.

— Не. Ти ме подцени, Партридж. Ако покажа това на хората, те ще поискат екзекуцията ти.

— Това ли е твоят план?

Форстийд поклаща глава и се засмива.

— Ако има нещо, което съм научил от работата с баща ти, то това са предимствата да бъдеш кукловод, а не кукла.

Партридж разтрива кокалчетата си. Много му се иска да удари Форстийд, да изтръгне джобния компютър и да унищожи клипа. Но той знае, че има множество други копия. Форстийд не е идиот. В момента Партридж е безсилен.

— Така че нека се престорим, че тази среща е минала добре. Ще спра укротяването на несретниците — все едно следвам заповедите ти. Дори ще спра и програмата за мъчения, която ти прекъсна. А ти ще продължиш приготовленията за сватбата си. Ще се съсредоточиш в това да се занимаваш с блендери и опитване на торти. Надявам се, че осъзнаваш всичко, което ти казвам, Партридж. Защото, ако не правиш каквото ти кажа...

— Какво? — Партридж усеща как кръвта нахлува в лицето му.

— Нали знаеш за колекцията от врагове на баща ти, всички заключени в замръзналите си камери? Неговите „малки реликви“?

Партридж извърща глава. Той не може да гледа мургавото лице на Форстийд и блестящите му зъби.

— Знаеш ли защо баща ти държеше най-големите си врагове живи?

Партридж поклаща глава. Той не иска да знае.

— От време на време ги изваждаше от там, за да ги измъчва, за да си спомни добрите стари времена. Понякога просто му идваше настроението за това. Аз вярвам, че хората трябва да бъдат наказвани

за престъпленията им. И ако престъплението е наистина ужасяващо, смятам, че и наказанието трябва да бъде болезнено — Форстийд се навежда напред. — Кой знае? Може би един ден и аз ще имам своя собствена колекция от „малки реликви“.

— Нямам търпение това да се случи.

Форстийд потрива отново кожата на облегалките на креслото и се изправя.

— Е, беше ми приятно. Трябва пак да го направим в скоро време.

— Да — отвръща Партридж. — Наистина скоро.

[1] Евфемизъм — дума или фраза, чрез която говорещият или пишещият възнамерява да избегне дума или фраза, която за слушателя или читателя звучи обидно, раздразнително или обезпокоително. ↑

ЕЛ КАПИТАН МОМЧЕ

В началото Ел Капитан мисли, че хлапето ги следва, защото е изгубено и объркано и няма къде другаде да отиде. Той не обръща внимание на тромавата, накуцваща с единия крак фигура с наполовина изгорено лице. Търсят сирачетата, макар той да знае, че те най-вероятно са мъртви. Въпреки това, не се нуждаят от още изгубени души, които да се прилепват към тях.

Обаче сърцето не му дава да каже на хлапето да се разкара — все още не.

Но тогава Брадуел казва:

— Къде е Преша? Не съм я виждал от известно време.

Ел Капитан и Хелмут се оглеждат наоколо. Все още вали силно и вятърът носи дъжда по улиците. Хейстингс замръзва и започва да души въздуха.

— Хейстингс — обръща се към него Брадуел, внезапно загрижен, — къде ли е отишла?

Хейстингс се покатерва върху някакви останки, за да може да вижда по-добре.

— Хейстингс! — нетърпеливо повтаря Брадуел.

Тогава момчето се приближава. То подръпва ръкава на Ел Капитан.

— Не сега — казва Ел Капитан.

Момчето се отдръпва уплашено, но след това казва:

— Нося съобщение от нея.

— От кого? — пита Брадуел и се приближава до момчето, което се страхува от едрото му тяло и големите криле. То отстъпва няколко крачки и се налага Ел Капитан да се намеси. Той прикляква на едно коляно и заговаря с тих глас:

— Кажи ни — подканва го той.

— Кажи ни — повтаря Хелмут с напевен глас.

— От онази, която търсите. Преша Белз.

Изрича цялото ѝ име, което тук означава много. Хейстингс слиза от развалините и всички се приближават малко повече един към друг.

— Какво е съобщението? — пита Ел Капитан.

— Трябвало е да си тръгне. Трябвало е да замине.

— Къде? — изкрещява Ел Капитан.

— Знаем къде! — крещи в отговор Брадуел.

— Къде? Къде? — повтаря отново с напевния си тон Хелмут на момчето.

— Не каза. Каза ми, че вие ще знаете.

— Знаем — отвърща Хейстингс.

— Тя каза, че ще ви изпрати съобщение, щом стигне там — продължава момчето. — Каза, че ще намери брат си и той ще ѝ помогне да го изпрати.

— Какво съобщение?

— Тя каза, че ще ви каже дали да го разрушавате, или не. Каза, че ще разберете какво има предвид и че ще нарисува рисунка в съобщението.

— Рисунка на какво? — пита Ел Капитан.

— Не ми каза, но каза, че по рисунката ще разберете, че съобщението е от нея.

— Видя ли какво направи? — крещи Ел Капитан на Брадуел, докато той прокара ръце през мократа си коса и се отдръпва от хлапето.

— Видя ли какво направи? — каза Хелмут, насочвайки обвинителния си тон към Ел Капитан.

— Поне веднъж послушай брат си — казва Брадуел и изтърсва дъжда от крилете си.

— Ти ѝ каза, че не може да отиде там. Държеше се с нея така, сякаш е твоя собственост — изкрещява Ел Капитан и се изправя отново. — Тя си тръгна така, за да не ѝ се налага да се кара с теб.

Момчето отскача назад, прикляква зад някакви камъни, изпълнало единия си крак настрани, и започва да ги наблюдава.

— Ти беше готов да ѝ позволиш да тръгне — отвърща Брадуел. — Би ѝ позволил да прави каквото пожелае, защото искаш тя да е влюбена в теб.

— Искаш тя да е влюбена в теб — студено казва Хелмут на Брадуел.

— Какво каза, Хелмут? — пита Брадуел.

— Хелмут иска да каже, че ти искаш тя да продължава да те обича, за да можеш да я накажеш. Аз поне ѝ казах какво чувствам — отвръща Ел Капитан. — Ако не беше толкова уплашен, може би и ти щеше да го направиш.

Брадуел се хвърля към него и го удря с рамо в гърдите. Двата се удрят в една тухлена стена и блъскат Хелмут в нея. Ел Капитан усеща как брат му си изкарва въздуха и ребрата му се стягат конвулсивно.

Хейстингс се втурва да ги разтърве, но Ел Капитан се претъркулва встрани от него, стиснал Брадуел за гърлото. Брадуел се отскубва и стяга в ключ главата на Ел Капитан. Хелмут удря Брадуел по тила, докато Ел Капитан забива лакътя си в корема му. Брадуел отпуска хватката си и пада на едно коляно.

— Никога не блъскай Хелмут! — казва Ел Капитан и се протяга да подпре отзад главата на брат си. — Чу ли ме? Ще го защитавам с всяка капка кръв в тялото си. Ясно ли е? — той се обръща към лицето на брат си и прошепва:

— Добре ли си?

Дишането на Хелмут е неравно.

— Добре — промърморва той.

Брадуел и Ел Капитан също са останали без дъх.

— Помисли ли изобщо за бактерията? — крещи Ел Капитан. — Идиот такъв! — след това извиква на Хелмут:

— Провери я!

Той усеща как пъргавите пръсти на Хелмут опипват гърба му.

— Провери — немощно отвръща Хелмут.

— Съжалявам — казва Брадуел и обхваща главата си с двете ръце. — Не мислех.

— Тя е незащитена — отбелязва Хейстингс.

— Не би се съгласила да я другояче — отвръща Ел Капитан.

— Казала е, че ще ни изпрати съобщение — напомня им Хейстингс. — Да ѝ оставим достатъчно време да оцени положението.

Брадуел хвърля остър поглед на Ел Капитан.

Очите на Ел Капитан блуждаят из развалините около тях и далечната купчина тела.

— Тя може да умре, още преди да е стигнала до там.

Брадуел си поема дълбоко дъх.

— Защо не ни позволи поне да я придружим до там?

— Ако умре, ще е начинът, по който тя самата е решила — отвръща Ел Капитан. — Нали това искаше? Да имаш правото да умреш, както ти самият решиш.

Брадуел разтърква очите си. Може би плаче? Ел Капитан не е сигурен.

— Има още нещо — казва момчето.

Ел Капитан беше забравил за момчето, което сега излиза иззад камъните. Този път то се опитва да говори възможно най-бързо:

— Тя каза да не се отказвате да търсите децата. Уилда и останалите. Не се отказвайте! Продължавайте да ги търсите!

И преди да имат възможност да му зададат каквито и да е въпроси или да се сбият отново, момчето се обръща и побягва.

Известно време всички мълчат.

В този момент Хейстингс се изправя в целия си ръст.

— Тя може да се ядоса, но аз трябва поне да се опитам да я намеря и да я защитя. Все още имам някакво кодиране за лоялност и сега то е фиксирано върху нея. Имам си извинение.

Това е всичко, което казва. Той тръсва глава, сякаш за да махне косата от очите си, и се отдалечава в дъжда, като стъпва първо върху протезата, движейки се с бързо накуцване.

— И аз имам нужда да отида някъде. Някъде, където да мога да помисля трезво — казва Брадуел. Той поглежда почти умолително Ел Капитан и след това свежда очи към земята. — Ще дойдеш ли с мен?

— Зависи. Къде?

— Не съм казал, че искам да отида на някакво конкретно място. Казах, че имам нужда да отида там. Просто кажи „да“. Ще останем заедно.

— Заедно — повтаря Хелмут.

— Добре — съгласява се Ел Капитан. — Ще останем заедно.

ПРЕША ДОМ

Преша пристъпва през онова, което някога е било вратата. Под ботушите ѝ хрущят счупени парчета стъкло. Покрива го няма. На негово място над главата ѝ зее дупка. По пода проблясват тъмни локви дъждовна вода. Там са старият шарен знак на бръснарницата, който лежи на едната си страна, редицата счупени огледала, единственият оцелял бръснарски стол е заврян в дъното, опрян в здравата стена, тезгяхът и гребените, сложени изправени в стар, стъклен контейнер от крем за бръснене „Барбасол“. Огънят е стигнал дотук. Стените са още по-почернели, останалите парчета от огледалата са станали мътносиви, сякаш вече са изключени и не работят. Преша си напомня, че не толкова отдавна е била тук. Но това не ѝ помага. Всичко е различно.

Наблизо може да има снайперисти, но нея не я е грижа. Убийте ме — мисли си тя. Уилда и децата са мъртви. Ако се беше върнала по-бързо, ако не ги беше оставила толкова незащитени... Вината е нейна.

Тя вижда, че фалшивият панел — нейният спасителен люк, сложен от дядо ѝ покрай задната стена, е поставен обратно на мястото си. Той води до задната стая на бръснарницата — нейния дом от детските години. Отива до панела и го отваря.

Ето го шкафа, където някога спеше. Тя поглажда с ръка дървото и усеща фината структура на ясена. Тук беше нарисувала разкривеното усмихнато личице. Беше обещала на дядо си, че ще се върне и ето сега, накрая, наистина го беше направила. Макар че той е мъртъв, тя трябва да изпълни това обещание — пред себе си, ако не пред някого другиго.

Вратата на шкафа е леко откrehната и тя вижда стария склад — краката на масата, стола на дядо ѝ. Тя пропълзява в шкафа и плъзва панела обратно на мястото му. Когато се озовава в тясното пространство вътре, тя залоства вратата на шкафа отвътре. Тъмно е и тя отново се чувства малка. Подпъхва главата на куклата под брадата си. Опитва се да си спомни усещането, когато се беше озовала тук за пръв път — теснотията, дребните пращинки и частици пепел, които се

въртяха във въздуха, и това как някаква част от нея се надяваше, че тя ще може да оцелее само защото е добра, тиха и малка. Тя си спомня дядо си да седи на своето обичайно място до вратата: чуканът на крака му е осеян с възлестите вени от жици, в скута му лежи тухлата, а вентилаторът в гърлото му се върти в едната посока и после — в другата — при всяко негово неравно вдишване и издишване.

Той ѝ липсва. Липсва ѝ усещането за това, каква беше тя самата някога в този шкаф. Беше негова внучка. Той е мъртъв и се оказа, че тя дори не е била негова внучка. Била е просто едно изгубено малко момиченце, заобиколено от мъртви хора на летището. Той я беше спасил.

Тя иска да бъде спасена отново.

Спомня си обувките, подарени от дядо ѝ за шестнадесетия ѝ рожден ден — онзи чифт дървено сабо. Тогава той сякаш знаеше, че тя скоро ще го напусне, и искаше тя да има поне здрави обувки, с които да може да оцелее в света. И какъв се оказа този свят?

Далеч не това, което някога си беше представяла.

Колкото и ужасен, кървав и изпълнен със страдание да беше той, тя обичаше този свят. Любов. Кой изобщо би предположил, че още ще съществува — след всичко, което се беше случило. Но ето че е така.

Тя леко докосва с пръсти вратата на шкафа, която се отваря със скърцане. Масата е леко обгорена, но все още е там. Старият дървен палет на дядо ѝ се е запалил. Сега е малък и почернял — останали са предимно сажди. Но тухлата е там — лежи до задната врата.

Тя вижда, че някой друг е живял тук, след като бяха отвели дядо ѝ. На куката върху стената висеше торба. От нея не е останало почти нищо, но дръжката все още е закачена на куката. Масата е покрита с части, сякаш някой се е опитвал да поправи нещо електронно — радио, компютър или обикновен тостер. Невъзможно е да каже какво точно.

Това вече не е нейният дом. Дядо ѝ го няма. Сякаш никога не е съществувал.

Тя затваря вратата и се провира обратно навън в бръснарницата през фалшивия панел, след което изтупва дрехите си. Беше си загубила времето тук. Чувства се виновна за това, но също изпитва и гняв. Дали, ако можеше, Брадуел би се върнал обратно във времето, когато е имал родители, които да се грижат за него? Дали Ел Капитан би отвел

Хелмут отново на мястото в гората, където бяха живели с майка си, преди тя да им бъде отнета?

Затова ли тя иска да отнесе мускала и формулата в лабораториите на Купола? Защото мисли, че ако достатъчно хора могат да станат отново такива, каквито са били преди, те няма да се чувстват просто излекувани, а ще могат да изтрият ужаса и да се върнат към времето, когато... Какво? Когато се е чувствала в безопасност? Чувствала ли се изобщо някога наистина в безопасност? Под „безопасност“ тя може би просто има предвид да не е сама на света.

Ами ако Брадуел и Ел Капитан са прави? Може би светът не се нуждае от повече намеса от страна на науката и медицината. Може би просто трябва да изравнят резултата и да унищожат Купола.

Обаче първо трябва да се срещне с Партридж. Не може да бъде част от това, освен ако не знае какво се е случило. Тя все още има вяра в него. Трябва да има. Ако загуби вярата си в него, вярата ѝ във всеки друг ще изчезне. А Преша не може да си позволи да губи повече вяра — тя е твърде ценна.

Отива до избитата врата и излиза обратно на улицата. Отново започва да тича, задъхана и с наведена глава. Сега вече пътят ѝ е познат. Тича, докато не вижда ярката точка на Купола в далечината. Кръстът му блести на фона на тъмното кадифе на облаците.

ЕЛ КАПИТАН СВЕТИЦА

Брадуел спира на върха на някакви останки. Той повдига парче от чугунена врата.

— От тук — той тръгва пръв надолу по поредица от малки каменни стъпала.

Ел Капитан познава тази част на града или поне си мисли така. Той минаваше оттук, когато караше камиона и събираше новобранци, които нямаха никакво желание да стават такива, но никога преди не беше виждал тази дупка.

— Къде ни води? — Ел Капитан пита Хелмут.

— Ни води? — прошепва Хелмут, сякаш би предпочел да не идва с тях.

Ел Капитан следва Брадуел надолу по стълбите и издърпва вратата отново на мястото ѝ над главата му.

Стаята е малка, но не просто защото се е срутила. Не, тя е била построена малка.

— Това близо ли е до мястото, където някога беше старата църква? — пита Ел Капитан, опитвайки се да се ориентира.

— Ние сме вътре в нея.

— В църквата ли?

— Това е крипта^[1].

Брадуел изглежда твърде едър за това място. Масивните му криле опират в стените. Той се прегърбва надолу и държи главата си наведена. Дали защото е твърде висок, или просто се държи почтително? Отива до една от стените и коленичи. Допира дланите си една към друга и шепне в тях. Защо? Ел Капитан никога не е разбирал религията.

— Не знаех, че ходиш на църква — казва Ел Капитан по-скоро на себе си, отколкото на Брадуел.

В началото му се струва, че Брадуел се моли на една плексигласова^[2] стена, която е малко напукана, но все още стои.

Тогава той вижда, че плексигласът покрива една ниша в стената и през напуканата пластмаса се вижда момиче. Лицето ѝ е леко повдигнато, ръцете ѝ почиват в скута ѝ. Тя седи там, облечена в дълга старомодна рокля, дългата ѝ коса е прибрана зад лицето ѝ. Има красиво лице — обикновено и въпреки това някак изпълнено с дълбока тъга. Тя е търпелива. Чака някого или нещо. Може би чака Брадуел. Може би чака Бог.

— Коя е тя? — пита Ел Капитан, но знае, че Брадуел няма да му отговори.

Той се моли. Очите му са стиснати, дланите — допрени една до друга. Онези, които боготворяха Купола, също коленичиха и се молеха по този начин. Той ги беше виждал преди, подредени в Мъртвите полета и до един обърнати към Купола.

— Коя? — повтаря Хелмут. — Коя?

Една редица свещи върху издатината се е стопила и я е покрила с восък. Това са дарения. Много хора са били тук. Ел Капитан забелязва една табелка, която е цялата очукана. Той се приближава повече до нея. Половината думи ги няма. Статуята е на светица, чието име е започвало с „Уи“. Той знае, че тя е била светица, покровителка на нещо. Вижда думата „игуменка“, но не знае какво означава тя. Споменават се малки деца, чудеса и думата туберкулоза, която му е добре позната — болест на белите дробове. Вероятно от това е умряла светицата. От болест на белите дробове. Майка му беше умряла млада от болест. Тя беше като светица — поне за него.

Ел Капитан отива до задната стена и сядва, облягайки се на Хелмут. На свой ред Хелмут отпуска глава върху рамото на Ел Капитан.

Ел Капитан се пита колко ли ще се бави Брадуел. Той изглежда огорчен. Шепотът му звучи настоятелно, макар Ел Капитан да не може да различи думите. Дали се моли на светицата да бди над Преша? Дали моли да му бъде простено? Това е нещо, което винаги върви заедно с религията, нали?

Ел Капитан опира лакти върху коленете си и сключва ръце. Остава да седи така известно време, преди да осъзнае, че отстрани

изглежда почти като някого, който се моли. Затваря очи и се пита дали на едно такова място не би могъл да получи някакво озарение.

Прошепва:

— Света Уи.

Опитва се да си представи коя е била тя. Помагала ли е на децата? Какви са били нейните чудеса? Мисли за лицето ѝ. Не е нужно да я гледа. Лицето ѝ е запечатано в съзнанието му — начинът, по който гледа втрещено. Тя чака търпеливо. Дали чака Ел Капитан? Дали не чака той да каже онова, което има нужда да каже?

Кажи го! — чува той шепота в главата си. — Кажи го!

Той вижда лицето на някого, когото е убил. И след това още едно лице. Спомня си как обикаляше с онзи камион и вземаше деца, за които знаеше, че никога няма да бъдат войници — бяха твърде болни, твърде слаби, твърде сраснати или деформирани. Кажи го! Вижда осакатена ръка. Гноящ крак. Вижда клетката, където държеше онези, които никога нямаше да оцелеят. Спомня си миризмата на смърт в тази клетка. Кажи го!

Веднъж беше отвел Преша, която тогава беше неопитен новобранец, в гората, за да играят играта — лов на някой хилав новобранец. Ингършип беше издал заповедта Преша да участва в играта. Но дали Ингършип изобщо щеше да разбере, ако Ел Капитан не беше изпълнил заповедта му? Не. Той можеше да излъже. И тогава момчето, което пълзеше в хрусталака, се беше хванало в един от капаните на Ел Капитан. Металните спици се бяха забили в ребрата му и бяха пробили гърдите му. То ги молеше да го застрелят. Преша не можа да го стори, но Ел Капитан можеше и го направи. Беше лесно.

Защо сега отново може да види лицето на момчето, което го моли да натисне спусъка? Защо болката от случилото се продължава да го преследва?

Той си поема дъх. Чувства се зле. Кажи го! Поема мъчителна глътка въздух.

Знае, че трябва да поиска прошка. Мисълта за това е тук, в главата му.

Кажи го! Кажи го!

Отваря уста, но вместо да каже, че съжалява, промълвява:

— Трябва да вървим.

Брадуел вдига глава и го поглежда втрещено.

— Дай ми още една минута.

— Добре, но това е всичко... Само една минута — Ел Капитан се изправя на крака, но не чувства добре главата си. Той се накланя към статуята на светицата — чувства се замаян. Притиска ръце към напукания плексиглас. След това навежда глава и опира и нея в пластмасата.

— Добре ли си? — пита Брадуел.

Ел Капитан се изправя и разтрива лицето си.

— Добре съм — отвърща той. — Добре сме. Нали, Хелмут?

— Добре? — казва Хелмут.

Ел Капитан се обръща и се затичва нагоре по каменните стълби, премества настрани парчето чугунена врата и излиза на прашния въздух. Диша дълбоко. Оглежда улиците от горе до долу. Спомня си как е тичал по тези улици по време на мъртвешките гуляи. Навежда се и се изплюва на земята.

— Добре? — пита отново Хелмут.

— Не е добре — отвърща Ел Капитан. — Изобщо не е добре.

Той си представя как Преша върви към Купола. Тя е тази, която все още таи надежда, която все още вярва на Партридж. Той е доволен, че тя се е освободила от тях.

— Тя е там, навън, и се опитва да поправи нещо. А ние с теб, Хелмут, какво трябва да направим? За какво ние двамата сме тук, на тази земя? Каж ми това.

— Каж ми — повтаря Хелмут.

Брадуел се изкачва нагоре по стълбите, закрива отново отвора и казва:

— Тръгвам след нея.

Ел Капитан усеща бодване на ревност. Искане му се да се нахвърли върху Брадуел и да смаже главата му с камък. Така би постъпил в подобна ситуация, преди да срещне Преша.

— Остави я.

— Не. Трябва да я намеря. Не за да я защита. Трябва да ѝ кажа нещо.

Ел Капитан знае, че той я обича и че е разбрал, че това може да е последният му шанс да ѝ каже истината. Събарянето на Купола най-вероятно ще доведе до нещо като война. Господи, колко добре би се почувствал, ако можеше да натика лицето на Брадуел в пръстта, но Ел

Капитан не може да го стори. Той трябва да отстъпи. Няма право да се меси в любовта.

— Ще трябва да отидеш сам — казва той.

— Зная какъв е краят, Кап.

— Какъв край?

— Моят собствен.

— Какъв е той?

— Можеше да е и по-добър, но така или иначе, ще трябва да извървя този път.

— Предполагам, че това, което всички ние можем да сторим, е да извървим пътя докрай.

— Докрай — като ехо отеква Хелмут.

— Ще се срещнем ли отново? — пита Ел Капитан.

— Можем да се срещнем при стария трезор. Там би трябвало да е безопасно и сухо.

— В банката ли?

— В онова, което е останало от нея. — Брадуел понечва да тръгне, но след това се обръща:

— Какво се случи с теб там, вътре?

— Вътре? — повтаря Хелмут, протяга се и потупва Ел Капитан по гърдите.

Ел Капитан не знае, затова не отговаря.

— Обещай ми, че наистина ще й кажеш — гърдите му горят. — Ще й кажеш цялата истина. Каквато и да е тя. Тя заслужава поне това.

[1] Крипта — (от гр. ез. „тайно място“, „тайник“) подземие в християнски храм, разположено под олтарната му част и служещо като място за погребване на светци. ↑

[2] Плексиглас — синтетичен термопластичен прозрачен полимер, използван като алтернатива на стъклото. ↑

ПАРТРИДЖ ОБЕЩАНИЕ

Непрекъснато трябва да се занимава с плановете за сватбата. Айралийн настоява той да участва.

— Трябва да влагаш чувство в това — прошепва тя — или те ще разберат. Ще знаят. И всичко това може да се стовари на главата ти.

Тя държи парчета плат за роклите на шаферките, покривките за масите и салфетките. Кара го да избира моделите на сребърните прибори, чиниите, свещниците и сосиерите за сватбата им. Един сладкар донася мостри на торти. Готвач донася менюта, от които да изберат храната и вината. Още и още мостри. Той опитва, отпива и посочва:

— Това.

— Наистина ли? — пита Айралийн.

— Добре, добре. Това.

— Искам да ти харесва.

— Какво искаш да кажа? Кой е правилният избор?

Айралийн избухва в сълзи, когато е недоволна.

— Това би трябвало да е щастлив ден.

— Не — отвръща той. — Сватбата е събитие, което да разсее хората, да повдигне морала и да спре самоубийствата. Това не е щастлив ден, дори не е и сватба. Има разлика.

Тя въздъхва, сякаш осъзнала, че той е извадил тежката артилерия твърде скоро, след което се навежда към него и прошепва:

— Избери съомгата.

И той избира съомгата. За да направи някаква отстъпка, добавя:

— Харесвам много холандския сос — след което поглежда Айралийн, сякаш ѝ казва: Виждаш ли? Полагам усилия.

— Трябва само малко да се съсредоточиш — отвръща тя.

Партридж не може да се съсредоточи. Форстийд беше казал нещо, което не излиза от ума му — за „малките реликви“ на баща му, неговата колекция от най-големите му врагове. Спомня си камерата,

която се отличаваше от всички останали — онази, която Айралийн му беше показала веднъж, когато вървяха по онези дълги коридори. На нея нямаше маркировка и беше сериозно охранявана. Партридж не знае как да се вмъкне вътре. Но ако малките реликви на баща му наистина са най-големите му врагове — онези, които той е държал под ръка, за да може да ги извади и измъчва, когато му дойдеше настроението за това, то кой се намираше в тази камера? Възможно ли беше най-големият враг на баща му да е най-големият съюзник на Партридж?

Иска му се някак да стигне до тази камера и да се опита да я отвори. Не спира да се чуди дали е възможно някой от Седемте да е държан вътре. Най-големият враг на баща му беше неговият личен враг — Хибеки Иманака, мъжът, в когото майката му се беше влюбила и с когото беше имала връзка. Бащата на Преша.

Освен това, дядото на Преша все още се намира в една от онези камери за хибернация. Дали Уийд е на страната на Партридж, или не? Дали изобщо е опитал да извади Одуолд от хибернация? Дали сега, след като го беше ударил, Уийд ще бъде по-отстъпчив, или ще откаже да му помага?

Как Партридж ще слезе там, долу? Той трябва да се занимава с безкрайното планиране на сватбата, да мери смокинги и обувки, да избира аранжировката на цветята, да обсъжда настаняването на гостите според най-строгата социална йерархия, която не разбира и за която не го е грижа.

Партридж чувства главата си замаяна. Напоследък не яде много заради разяждащото чувство, което усеща в стомаха си през цялото време. Започна да взема някои хапчета против лошо храносмилане, които бяха горчиви и с вкус на тебешир, но те не помагат. Чувства се като някоя от големите котки в зоологическата градина — възглавничките на лапите им са изранени от движението по твърдия цимент. Сякаш и той е затворен в клетка.

И тогава, докато са само двамата и го пита за панделките по украсата в средата на масите, тя хваща ръката му и я стиска:

— Коя ти харесва най-много?

Ръката ѝ е толкова студена, че това го стряска и той си спомня, че Айралийн е прекарала по-голямата част от живота си в хибернация. Тя му беше казала, че за нея онези коридори с камери са като дома от

детството ѝ. Айралийн е неговият специалист по хибернация. Тя беше тази, която му показва камерите.

Той слага ръката си върху нейната. Тя, изненадана, вдига поглед.

— Айралийн — прошепва той, — искам да направя нещо за мен.

— Какво? — очите ѝ са големи и блестящи.

Понякога го плаши това, колко много иска да му достави удоволствие.

— Искан отново да отида до камерите.

Тя поклаща глава.

— Приключих с тази част от живота си — казва тя и на устните ѝ трепва усмивка.

— Нуждая се от помощта ти. Иначе нямаше да те моля за това.

— Не ме карай да се връщам там — тя прехапва долната си устна.

— Имам нужда от водач. Трябва да ми обясниш всичко това. Искан да ме заведеш до тежко охраняваната немаркирана камера.

Той не може просто да обяви какви са плановете му. Сега, когато Форстийд беше демонстрирал властта, с която разполага над него, вече няма свободата да действа както реши. Искан това посещение да остане в тайна и не знае на кого да се довери. Може да се довери на Айралийн. Освен това, може да бъде манипулирана и познава сградата.

Тя поклаща глава и затваря очи.

— Нуждая се от теб. Може да ти върна услугата по някакъв начин. Обещавам.

Тя скръства ръце на гърдите си и вторачва хладния си поглед в него:

— Без всякакви условия. Ще ми дължиш една услуга по всяко време в бъдеще.

Той е малко уплашен — не е сигурен в какво се е забъркал.

— Да. Искан да кажа, не искам да ми се налага...

— Без условия.

— Добре — отвръща той. — Можеш ли да ни вкараш там, без да ни открият?

Тя се замисля.

— С помощта на Бекли — да.

— Искам да видя дали Одуолд Белз също е бил изваден от хибернация.

— „Да вземе въздух“ — казва тя. — Така го наричаме.

Да вземе въздух. Партридж също иска да си вземе въздух.

Лайда му липсва през цялото време. През нощта, когато няма толкова много от онези противни неща, които го разсейват, е още по-лошо. Форстийд беше изпратил да му кажат, че не може да се вижда с Лайда, докато не е минала сватбата и общественият интерес не е утихнал. Щяло да бъде твърде опасно, ако слуховете за това стигнали до обществеността.

По-късно Партридж си постила да легне на дивана. Сега, когато Айралийн спи в старата спалня на Партридж, а Гласингс е в спалнята на баща му, Партридж започна да спи във всекидневната. Трудно му е да заспи. Пише писма на Лайда и ги дава на Бекли, сякаш Партридж е просто някое училищно хлапе, което праща бележки по време на час. В началото писмата му бяха кратки: Обичам те. Липсваш ми... Не й казва, че е във властта на Форстийд. Знае, че трябва да го направи, но не може. Твърде много се срамува от това. Въпреки това, писането наистина му помага да прочисти мислите си. Затова се опитва да започне да създава някакво бъдеще. Днес й пише:

Не съм се отказал от идеята за съвет. Начело на него трябва да е Преша. Брадуел трябва да отговаря за написването на новата история, на истината така, че да направим тази информация достижима до всички. Освен това, нуждаем се от някого като Ел Капитан, който да поеме военните. Те ще са ни все още нужни, за да продължим да опазваме мира...

Скоро ще мога да се измъкна. Обещавам... Когато отново сме заедно, всичко ще бъде наред.

Той знае, че Лайда се страхува за бъдещето. Нормално е да е така. Всичко е толкова несигурно. Той си мисли за хората навън, които опитаха да се самоубият, за нападението над несретниците, за бебетата, подредени в инкубаторите в очакване на Новия рай на баща му, за замразените хора и за всички оцелели навън, разпръснати по цялото земно кълбо.

Всичко това толкова му тежи, че започва да се чувства невероятно нищожен.

Днес, както обикновено, предава крадешком на Бекли най-новото писмо — той охранява входната врата. Партридж се пита дали Лайда му е написала нещо в отговор.

Отговорът е същият, както винаги.

— Още не — поклаща глава Бекли, след което пъха писмото в джоба на гърдите си.

— А как е тя? — пита Партридж.

— През повечето време тя стои в детската стая. Украсява я, за да те изненада. Не пуска никого вътре.

Партридж си я представя как боядисва стените и украсява кошчето, за да има с какво да се занимава. Това може да изглежда като нещо приятно, но той познава Лайда достатъчно добре, за да знае, че тя също се чувства като затворена в клетка.

Появява се още един пазач и Партридж се връща на дивана. Вкопчва ръцете си една в друга толкова силно, че те започват да треперят. Не е това, каквото искаше. Това не е неговият живот. Власт — той има цялата власт, с която би могъл да разполага, и въпреки това е безсилен.

Той си спомня, че веднъж беше попитал баща си дали Бог е истински. Баща му беше отвърнал, че в крайна сметка всъщност няма значение дали Бог е истински, или не.

— Религията ни държи заедно. Църквата е важна. Тя ни дава ред и структура. Тя е най-доброто място за узаконяване на една политика от най-високо място. Тя научава масите за разликата между доброто и злото.

Има толкова много правила: в кого трябва и в кого не трябва да се влюбваш, как и кога да се жениш, какво можеш и не можеш да обсъждаш или поставяш под въпрос дори в дома си, как да възпитаваш децата си, така че никога да не нарушават никакви правила... Имаше и цели книги, посветени на това как да бъдеш добра съпруга и майка.

Партридж си казва, че това не е вярно. Правилата са направени от хората. Бог е важен. Хората знаят в сърцата си разликата между доброто и злото, стига да я потърсят там. Религиите изкривяват доброто и злото. Разликите, измислени от тях, трябва да бъдат проповядвани, защото не са естествени. Защо иначе хората биха мислили, че баща му е бил добър човек и ще скърбят за смъртта му, освен ако някой не е наблъскал в главите им представата за неговата

доброта? Религията беше един от многото инструменти на баща му. Той го използваше добре.

— Господи — прошепва Партридж.

Това е всичко, което има. Просто една дума.

ПРЕША ШУМОВЕ

До падането на нощта тя успява да стигне до гората, заобикаляща голата местност около Купола, която някога беше дом на овчари и берачи на горски плодове, пумпалки^[1] и грудки. Някога там имаше и фермери, но те едва ли можеха да бъдат считани за такива, защото там растяха малко неща и те никога не ставаха точно онова, което се очакваше от тях. Някои ги наричаха „нескопосници“. Всички те бяха пометени от огъня. Преша докосва ствола на едно обгорено дърво — кората му се бели като овъглен слой кожа. Върху покритата с пепел земя между дърветата на гората се сипе лек дъждец.

Сега тук е тихо и на нея ѝ се иска да беше още светло. Трябва да намери място, където да спи, преди да се отпрати на сутринта към Купола. Тя знае колко трудно е било за Партридж да се измъкне. Дали ще е толкова трудно и за нея да влезе? Възнамерява да отиде до вратата на товарния док, откъдето бяха изкарали Лайда. Спомня си картата, която бяха направили Партридж и Лайда. Знае къде да търси очертанията на вратата.

През ума ѝ минава мисълта, че изобщо няма да стигне до вратата. Има голяма вероятност да я разкъса някое пясъчно създание или звяр, който се надява на свежа плячка, или да я застрелят, докато се приближава. Странно колко е свикнала вече с мисълта, че това може да се случи.

Дали има някой, който отваря вратата? Тя планира да им каже, че е природената сестра на Партридж, но няма представа каква ще бъде реакцията им. Сега, след смъртта на Уилъкс, нещата в Купола може да са опасни. Някои хора може би се съпротивляват срещу това, че Партридж е поел властта. Сигурно има такива. Той е просто синът на Уилъкс. Защо това би му осигурило автоматично властта?

Въздухът мирише на дим от изгорели борове и метал. Накрая Преша стига до една част от гората, която — за нейна изненада — сякаш е избегнала пожара. Повечето клони са оголени заради зимата.

Тя се заглежда по-внимателно в един недорасъл бор с неговите разкривени, остри клони и подути корени, които стърчат от земята като нечии заровени колене. Игличките му са лепкави на пипане. Тя взема един лист от земята — той е покрит с прахообразна ръжда, сякаш дървото съдържа желязо. Непрекъснато се появяват нови хибридни видове. Дали това, че земята и нейните създания се опитват да се приспособят, може да се смята за нещо хубаво?

Преща спира и отново проверява мускала и формулата. Отваря раницата си, после и металната кутия и ги докосва. В добро състояние са и това ѝ дава малко кураж. Те ѝ напомнят за нейната мисия тук.

Навлиза по-навътре между дърветата, надявайки се да открие някой храсталак, в който да се скрие, и скала или паднал дънер, които да спират вятъра.

Но тогава се чува шумолене.

Птици или гризачи? Може би лисица? Тя си спомня съшитите ръце на слепите същества, които Кели беше пуснал на свобода, блуждаещите им очи, начина, по който докосваха косата ѝ. Потреперва. Не са те. Тя знае това, но не може да се отърве от спомена за докосването им. Какво щяха да направят, ако не се беше измъкнала? Притиска ръце към гърдите си и се вторачва в мрака, надявайки се, че там ще се появи нещо малко и безобидно.

Моля те, бъди някое зайче — мисли си тя. — Малко зайче. Наистина ще се радвам, ако е зайче. За последен път беше видяла зайче преди години: вместо козина то имаше дебела, тъмна и сбръчкана кожа, покрита с белези; ребрата му стърчаха над разкривените му хълбоци. Но все още беше зайче с дълги уши и остри предни зъби и избяга, уплашено от нея. Избягай! Моля те, избягай! — моли се тя на зайчето, което най-вероятно изобщо не е зайче. В студеното нощно небе се движат облаци, натежали от дим. Тя иска да се скрие от вятъра и да поспи. Това е всичко. Уморена е до мозъка на костите. Умората сякаш я смазва.

Още шумолене. Тя прикляква. Усеща притока на адреналин, но това не е достатъчно. Няма силите да се бори. Не иска да бъде изядена, разкъсана до смърт тук — не и сега. Сваля раницата и я притиска към гърдите си. Поглежда надолу към главата на куклата и изцъклените ѝ очи, проблясващи на слабата светлина, сякаш я умоляват за защита. Тя

се беше провалила с Уилда и останалите. Главата на куклата сякаш знае това и донякъде е загубила вярата си в нея.

Разнася се ново шумолене и стъпки. Тя стиска главата на куклата и раницата и замръзва неподвижно.

Тогава чува името си. Грубият глас на Брадуел. Вижда го между две тънки дървета. Той разперва крилете си, покрити с тъмни ивици дъждовни капки.

— Преша — вика я той.

Тя бавно се изправя. Той я преследва. Гневна е, че той няма достатъчно вяра в нея, но освен това изпитва облекчение, че го вижда. Сърцето ѝ започва да бие ускорено.

— Погледни ме — казва той.

И тя го прави: месестите му рамене, дългите му остри ключици, двойката белези върху бузата му, очите му, устните — всичко е покрито с влага от дъжда. Но крилете... Те са това, което той иска тя да види. Някои от перата им блестят, други са опърпани, но всички са дебели и здрави.

— Виждам те — отвръща тя.

— Виж ме целия.

— Виждам те целия.

Той е като някакъв сън. Гледа я така, сякаш я вижда за пръв път от толкова дълго време насам.

— Трябваше да те намеря.

Как я беше проследил?

— Аз трябваше да си тръгна.

— Зная, но аз не успях да ти кажа онова, което исках.

— И какво е то?

Той прокарва ръце през мократа си коса.

— Мислиш ли, че не си представям, че съм с теб вътре в Купола в онези класни стаи на академията или в танцувалните зали? Представям си го. Но не по начина, по който го правиш ти. Ти виждаш себе си като част от всичко това.

— Не, не е така.

— Мислиш, че това е възможно. Можеш да си представиш какво би означавало да си върнеш ръката и белезите ти да изчезнат. А аз? Аз не притежавам такова въображение. Мога да видя себе си само такъв, какъвто съм. И всеки път, когато си представя себе си там, виждам как

те ще гледат на мен. За тях аз не съм наред. Аз съм болен. Аз съм извращение на човешко същество.

— За мен ти не си нито едно от тези неща.

Той потрива кокалчетата на ръцете си едни в други. Тя знае, че това е трудно за него, дори мъчително.

— Ние сме родени, за да умрем, Преша. Ние сме тези, за които никой не е очаквал, че наистина ще оцелеят. Така че моят живот е грешка. Той е просто нещо, което съм получил по някаква случайност. Той не е мой, а взет назаем.

Той се приближава до Преша и прошепва:

— Понякога ми се иска да можех да се върна. Да умра окървавен заедно с братята си. Но после разбирам, че бих предпочел да стигна по-далеч от това. Ако можех, бих умрял заедно с теб на замръзналата земя в онази гора. Бяхме голи, мокри и ни беше студено. Така сме се появили на този свят — той опира челото си в нейното и затваря очи. — Зная защо направи онова нещо. Но сега то е в кръвта ми и аз вече не съм този, който бях. Не можеш да ме обичаш.

— Но те обичам.

— Недей — казва той.

— Опитвам се — отвърща тя.

Тя протяга ръка над рамото му и я плъзва по едното от меките му мокри криле. На пипане е като коприна. Той докосва изгарянето с форма на полумесец, извито около едното ѝ око, и след това обхваща главата на куклата с дланите си.

— Не мога да ти позволя да си отидеш — казва той.

Тя се навежда близо до него — дъждовните капки върху клепките ѝ са като мъниста. Поставя едната си ръка върху сърцето му и усеща туптенето му.

— Трябва да го направя.

— Зная.

— Колко време ще ми дадеш, преди да използваш бактерията?

— Не много. Там вътре може да ти се случи всичко. Кап беше прав и за това.

— Ще ми е нужен поне ден, за да стигна дотам. Така че колко време ще ми дадеш?

— Не зная.

— Ако стигна до Партридж, мога да ти изпратя съобщение.

— В рамките на три дни?

— Мога да опитам — тя иска да целуне мокрите му устни.

Той ѝ липсва толкова много, че усеща болка в гърдите си. Кажете ми, че ме обичаш! Кажете ми, че ме обичаш, както го правеше преди! — иска ѝ се да му каже. И тогава той се навежда към нея и я целува по устата, докато дъждът продължава да се сипе върху тях. Когато се отдръпва, тя е останала без дъх.

— Три дни — казва той. — Разбрахме ли се?

— Добре — отвръща тя и отстъпва крачка назад, макар да усеща краката си вдървени.

— Хейстингс също тръгна след теб — казва той. — Изненадан съм, че още не те е открил. Той иска само да ти помогне.

Тя кимва.

— Преша — продължава той, — ами ако не се видим никога повече? Ако това е последният път?

Той е уплашен. Тя не е сигурна, че някога го е виждала да изглежда така.

— Ще се справя — успокоява го тя.

— Зная, че е така — отвръща той. — Просто...

— Какво?

— Ако има рай...

— Не говори така — спира го Преша.

— Ако има рай, искам двамата заедно да сме там — очите му търсят нейните, след което той добавя:

— Никога не съм виждал сватба.

Дали не я моли да се омъжи за него?

— Чувала съм, че са ги правели в църквите или под бели тенти — прошепва тя.

— Ами ако гората е нашата църква?

— Да не ми предлагаш да се омъжа за теб? Тук и сега?

— Обичам те от самото начало — от първия миг, в който те видях. Да, защо да не се оженим тук и сега?

Той повдига ръката ѝ и я поставя върху сърцето ѝ. След това плъзва своята длан между нейната ръка и гърдите ѝ и я слага върху собственото си сърце. Навежда се и опира бузата си към нейната. След това казва:

— Ще бъдеш ли моя съпруга завинаги — тук и сега и отвъд всичко това?

Тя затваря очи. Усеща ръката си, преплетена с неговата, и бузата му до своята — и двете са мокри от дъжда и студени.

— Ще бъда — кимва тя. — А ти ще бъдеш ли мой съпруг завинаги?

— Ще бъда — отвърща той, навежда глава и я целува по шията, бузата и устните.

— Това не е краят — казва Преша. — Ние едва започваме, Брадуел.

Той я повдига от земята и я целува отново — тя усеща устните му, езика, зъбите. И в този момент тя се чувства толкова жива, че почти не може да диша. Чувства се щастлива. Такова е щастието — не е необходимо то да е свързано с точно определен момент. Щастието може да бъде обещание.

Когато той я пуска обратно долу, тя се чувства натежала.

Тогава той се обръща и тръгва обратно през гората. Носещият дъжд вятър се е засилил и поривите леко повдигат крилете му. Тя ще продължи по пътя си. Но сега знае какво иска — да се върне обратно при Брадуел и да намери своето начало.

Сега крачи бързо и решително. Трябва да открие безопасно място. Върви от известно време, когато във въздуха се разнася бръмчащ звук — свистене, което завършва с глух звук точно над главата ѝ. Тя поглежда нагоре към дървото зад себе си и вижда дебело, заострено от всички страни острие, забито дълбоко в кората му.

Тук има майки. Вероятно затова тази част от гората не е изгоряла. Тя е била сериозно охранявана.

Преша остава приведена, но извиква:

— Аз съм просто едно момиче. Приятелка съм на Лайда. Името ми е Преша и съм се срещала с Нашата добра майка. Сама съм. С мен няма мъртъвци.

Но тя не е просто едно малко момиче — вече е съпруга. Не е сама, дори и да изглежда така. Има Брадуел завинаги.

Гората е тиха. Преша застава зад едно дърво. Друго острие изсвистява във въздуха и приковава палтото ѝ към дървото зад нея. Тя е в капан. Исква да скъса палтото си, за да се освободи и да побегне, но

с майките шега не бива. Ако ги предизвикаш, те може да си отмъстят жестоко.

Тя вдига ръката си и главата на куклата във въздуха.

— Какво искате? — вика тя към гората. — Предавам се! Разбрахте ли?

Тя се надява, че Брадуел отдавна си е тръгнал и не може да чуе дори и ехото на гласа ѝ.

— Предавам се — извиква тя отново и докато изрича тези две думи, те ѝ се струват като най-вярното нещо, което е казвала от толкова дълго време насам.

Предавам се. Уморена съм. Водете ме вътре.

Накрая се разнася остър и ясен женски глас:

— Хванете я — нарежда жената. — Сега тя е наша.

[1] Пумпалка — много добра ядлива гъба с приятен вкус. ↑

ЛАЙДА ПРЕВРЪЩАНЕ

Лайда е скрита в своя друг свят. Кълбото, което тя държи настроено на външния свят, сега стои само в детската стая. Там е и пепелта от изгорените детски книжки и поредицата цилиндрични летви, които тя подостря като копия. Държи вратата заключена. Когато някой попита защо, тя отвръща:

— Това е изненада. За Партридж.

Партридж е наредил още пазачи да пазят вратата ѝ. Сега тук е събрана цяла малка армия. Защо ли? Дали той не се страхува, че някой ще я нападне? Или пък иска да се увери, че тя никога няма да си тръгне?

Работи усилено в тази малка стая и сега лежи в леглото — чиста и ухаеща приятно, косата ѝ е още влажна от душа на обяд. Пише на Партридж поредното писмо. Тя е написала вече толкова много, че не знае колко са. Дава ги на Бекли всеки път, когато го види — неговата смяна е на всеки няколко дни, но той никога не ѝ носи отговор.

— Какво ти казва той, когато му ги даваш? — пита го тя.

— Усмивва се и ги пъхва в джоба си — предполагам, за да ги прочете по-късно.

— Не разбирам защо не ми пише в отговор.

— Зает е. Нали знаеш... с това планиране.

Планирането на сватбата. Да, тя знае.

Партридж,
Кога ще се върнеш? Превръщам се...

В какво се превръща? Не знае. Струва ѝ се най-честно да му каже, че просто се превръща в нещо. Превръщането вероятно е по-важно от самия резултат.

Тя мисли да му напише, че създава гнездо — това е термин, който е научила в девическата академия — в часовете по грижи за бебето, и който Чандри често използва, когато идва за уроците по плетене. Лайда харесва този термин, защото тя обичаше да минава през птичарника и да наблюдава как птиците укрепват гнездата си, когато беше в девическата академия. Нейните инстинкти за създаване на гнездо може да не са онова, което очаква Партридж, но тя има чувството, че създава място за себе си и това дете — място, което да е само тяхно. В детската стая се чувства в безопасност. Но докато лежи тук — в собствената си стая, върху изпраните чаршафи, след като е сресала гладко косата си, — тя се чувства уязвима.

Тя усеща, че нещо ще се случи. Нещата са нестабилни. Причината не е просто в това, че Уилъкс е мъртъв. Сякаш във въздуха витае усещането за нещо неспокойно и взривоопасно. И докато Партридж е някъде отвън, зает с планирането на сватбата си, той дори не забелязва това. Никой сякаш не го забелязва. Пазачите стоят сковано пред вратата ѝ. Чандри идва и си отива. Понякога Лайда поглежда през прозореца навън и вижда хората на улицата да вървят забързано с пакети в ръце, да разхождат миниатюрни кучета или да бутат детски колички.

Всичко е отново почти нормално — сякаш истината никога не е била изричана.

Понякога — пише тя на Партридж — имам чувството, че в мен гори огън. Не зная в какво се превръщам, но мисля, че това е свързано с подготовката ми за някакво бъдеще, което не мога да си представя, но което идва, независимо от това.

Кога ще те видя отново? Ще те видя ли изобщо?

С любов:

Лайда

ПРЕША МАЙКИТЕ

Майките се появяват от гората една по една. Един храст се превръща в тяло. От тънките клони на едно дърво скача жена. Тъмно е и е трудно телата им, оживели с неспокойните движения на техните деца, да бъдат различени. Една от майките казва:

— Отведете я в лагера. Охранявайте я внимателно. Ще изпратим вест на Нашата добра майка за появяването ѝ.

Преша не е сигурна каква може да е реакцията на Нашата добра майка на това, че тя е станала тяхна пленничка.

Две майки се приближават до нея — едната носи вълнена шапка, а косата на другата е бяла.

Преша се надява те да не конфискуват раницата ѝ. Това е от най-голямо значение.

Онази с бялата коса издърпва острието от дървото, оставяйки нова цепнатина в палтото на Преша, и напъхва стрелата обратно в малката торба, прикачена с ремък върху рамото ѝ.

— Оттук — посочва ѝ тя. — Сложи си ръцете на главата.

Преша върви между двете майки. Сега може да види децата им — едното е върху рамото на майка си, а другото — свито върху гърдите на своята.

— Вие сте запазили тази гора неопожарена — прошепва Преша.

Те кимват и я повеждат покрай един малък, скрит навес. Преша зърва вътре странни съоръжения — катапулти на колела може би — и кошници, които са пълни с неща, които приличат на ръчни гранати.

— Направих няколко от тези от паяците работи, изпратени от Купола.

— И ние продължихме твоята работа — казва белокосата жена. — Ние сме първата отбранителна линия. Премахваме новите войници на Специалните сили, когато те излязат за пръв път и се спуснат тук, все още дезориентирани. — Майката спира до един голям варел, пълен

с наскоро полирани оръжия. — Изваждаме от тях оръжията им и ги почистваме. Запасите ни се увеличават.

Преша си спомня момчето от Специалните сили — то не беше чист, а несретник:

— Някои от тях не са ли млади?

— Те изпращат момчетата си да умрат. Ние изпълняваме желанието им — жената с бялата коса поглежда Преша с присвити очи. — Защо си тук?

Преша не иска да им каже. Майките са непостоянни — спокойни, а после смъртоносни и способни на почти всичко.

— Търсех някого — отвърща тя.

— Кого? — пита белокосата майка, а Преша се чуди дали жената с вълнената шапка изобщо може да говори. Дали не е няма?

— Децата, които бяха пречистени в Купола, и по-специално едно от тях, наречено Уилда.

Майката с вълнената шапка издава цъкащ звук с езика си, сякаш Преша е казала нещо грешно и тя иска да я укори.

— Спри да търсиш. Това е загуба на време — казва белокосата майка.

— Защото са мъртви, или защото са скрити някъде?

— По-добре е някои въпроси да останат без отговор — отвърща майката. — Освен това, лъжеш.

— Не лъжа.

— Не казваш цялата истина, което е лъжа.

Майката с вълнената шапка отново цъква с език.

Тази с бялата коса се протяга и откъсва едно от малкото останали листа на клона над главата ѝ.

— Това е сезонът на смъртта — казва тя. — Не сме сигурни, че ще има друга пролет.

— Какво искаш да кажеш? — пита Преша. — Земята е изтърпяла толкова много. Разбира се, че ще има пролет — тя си спомня за Брадуел, който каза: Ако не се видим никога повече...

— След като отведоха Лайда, ние решихме, че никога няма да отстъпим. Някои казват, че просто искаме да умрем. Ние не искаме смърт. Ние сме вече мъртви.

— Отвели са Лайда? Тя щеше да ходи в Купола заедно с Партридж. Не е била отведена. Тя отиде по собствено...

— Беше отведена! — отсича белокосата майка.

— Мммхмм — гърлено мърка майката с вълнената шапка.

Преша не е сигурна в какво да вярва. Понякога майките разказват истории, в които самите те искат да вярват. Преша не може да ги обвинява. Но точно сега ѝ се искаше да може да ги разбере.

— Какво се случи? Кажете ми.

Майката с вълнената шапка поклаща глава и поглежда ядосано другата майка.

— Не може да ти се вярва — казва майката с бялата коса.

— Но аз трябва да зная. Лайда е моя приятелка. Тя ми е като сестра. Разбирате ли?

Майките бяха изградили живота си около идеята за сестринството. Двете майки се споглеждат.

— Не — отсича майката с бялата коса. — Няма да ти кажем нищо.

Те вярват през гората, все по-навътре и по-навътре, докато не става почти напълно тъмно. Стигат до малък лагер от навеси. Майките отвеждат Преша до една от миниатюрните палатки.

— Сега можеш да свалиш ръцете си — казва белокосата майка.

Преша разтрива ръцете си, които са изтръпнали от липсата на кръвообращение. Майката с вълнената шапка вижда главата на куклата, протяга ръце и я обхваща в бледите си груби длани.

Майката с бялата коса кимва и казва:

— Сякаш е една от нас.

Другата майка отново издава мъркащ звук.

— Една от вас? Защо казвате това? — пита Преша.

Тя изобщо не е като майките. Тя не е жена, която е била изоставена, и никога няма да бъде. Тя има Брадуел — тук, сега и отвъд. Майките я плашат. Винаги са я плашили. Скрытата им сила е изпълнена с нещо порочно. Така са останали живи.

— Това е просто кукла.

— Тя е част от теб, нали? — пита белокосата майка. — Тя те определя изцяло и от друга страна, изобщо не те определя — като майчинството. Ти ще бъдеш една от нас. Това е въпрос на време.

Преша притиска главата на куклата към гърдите си и поклаща глава, но не знае какво да каже. Не иска да бъде част от това племе от

жени. Иска да приключи с това и да изгради своя живот с Брадуел. Ако не се видим никога повече... — дори мисълта за това я плаши.

— Ние ще останем на пост — казва майката с бялата коса. — Не се опитвай да си тръгнеш или следващия път, когато стреляме, ще се целим в сърцето ти.

ПАРТРИДЖ ЯГОДИ

Само няколко дни по-късно Партридж и Айралийн са на пикник, заобиколени от ниска ограда. Оградени. Откъде се беше появила оградата? Дали са я издигнали през нощта? Тя е от онзи вид, който са използвали хората преди, за да ограждат предните си дворове вътре в по-големите оградени общности — огради, ограждащи оградите. Сега оградата е поставена, за да не се приближават зрителите твърде много. Макар и необявен, този пикник вече има увеличаваща се публика.

— Дръж се естествено — казва една от жените от антуража на Айралийн.

— Да се държа естествено? — повтаря Партридж. — Това не е ли оксиморон^[1]? Щом трябва да се държа по определен начин, значи не е естествено.

Жената изсумтява и се отдалечава.

Тези жени бяха първите, които се бяха събрали край оградата, но сега има вече над сто човека.

— Кой би предположил, че някой би искал да си губи времето, като наблюдава как ям триъгълни сандвичи и си пийвам лимонада? — Партридж само побутваше храната си в картонената чиния.

— Не теб — поправя го Айралийн. — Нас.

— Нас — повтаря той. — Съжалявам.

Мисли си за Лайда — това е онова нас, от което той трябва да е част.

— Сега зная как се чувстват рибките в аквариума — казва Партридж.

— Недей да дрънчиш с чашата! — смъмря го Айралийн.

Той поглежда към луксозните жилищни сгради с апартаменти, които заобикалят парка. В една от тях беше настанен в началото, когато го върнаха в Купола. На един от долните етажи имаше хора в хибернация, всеки един от тях сложен в тъмна капсула, покрита с лед.

— Знаеш, че не сме далеч от тях — казва той.

— Зная — отвърща тя толкова бързо и равнодушно, че той не е сигурен дали наистина разбира за какво ѝ говори.

Тя повдига една ягода.

— Изглежда истинска, нали?

— Не е ли истинска?

— Мисля, че може да се яде.

— Това е различно от истинска — отбелязва той.

Тя отхапва и тълпата от хора, които оцеляват, хранейки се предимно със сойтекс^[2] и хранителни добавки, сякаш се навежда като един човек. Айралийн се усмихва и казва:

— Ммммм — след това вдига ягодата и я поднася към устните на Партридж. — Изяж я.

Той иска да я попита дали все още е готова да изпълнява ролята на гид сред капсулите.

Партридж отваря уста. Тя отдръпва ягодата. Когато той започва да протестира, я пъха в устата му и той захапва хладната ѝ сладост. Сред тълпата се чува доволен шепот.

— Знаеш ли, че ако точно сега те перна по носа, те ще избухнат в протести — казва тя. — Притежаваме голяма власт.

— Никога през живота си не съм притежавал по-малко власт от сега.

Партридж поглежда към тълпата. Той улавя погледа на младата жена, която преди малко му беше казала да се държи естествено. Тя му размахва предупредително пръст — не би трябвало той да обръща внимание на тълпата, защото това ще накара хората да се почувстват неудобно. И наистина те се размърдват с неудобство и извърщат погледи.

Той отново се обръща към Айралийн.

— Наистина притежаваме много власт, Партридж — тя го перва по носа и тълпата започва да протестира недоволно, може би подстрекавана от антуража, но все пак реакцията е значителна. Начинът, по който хората откликват незабавно, го кара да се чувства неспокоен.

Той ляга по гръб, все едно е на истински пикник, кръстосал ръце под главата си, и се заглежда в небето — така му е по-лесно да се преструва, че заобикалящата ги публика не е там.

Айралийн също се изляга по гръб. Тя слага глава върху гърдите му и се сгушва под брадата му.

— Твоите приятелки ме мразят — прошепва той. — Не би ли трябвало аз да съм доброто момче?

— Те си мислят, че си разглезен, повърхностен и жесток — прошепва тя в отговор.

— Гледай ти. Аз ли съм разглезен и повърхностен? Бих могъл да кажа същото за тях.

— Мислят, че си получил всичко наготово.

— Не за пръв път чувам това оплакване.

Децата в академията винаги смятаха, че синът на Уилъкс получава по-добро отношение от тях самите. Уийд го беше обвинил точно в същото нещо, макар и с по-малко думи. Освен това, когато избяга от Купола и беше отвън, Преша, Брадуел и всички останали, които срещаше, го смятаха за страшно разглезен.

— И жесток — прошепва тя. — Ти не реагира на тази дума.

— Аз съм жесток. За това са прави.

Айралийн вдига глава и се втрещва в него.

— Не си жесток. Те не те познават така, както те познавам аз.

— Провалям всеки, когото познавам, всеки, който е важен за мен.

— Дори мен?

— Да, и теб. Грижа ме е за теб, Айралийн. Знаеш това.

— Не съм забравила обещанието си — казва тя. — Услуга за услуга.

— Имаш ли план?

Сега той разбира защо е избрала това място. Тя много добре знае колко близо са до сградата с капсулите.

— Донесох радио. Ще трябва да танцуваш с мен, за да може планът ми да проработи.

— Това част от плана ли е? Да танцувам пред всички тези хора?

Тя кимва.

— Трябва да танцуваме, ти да ме вдигнеш и да ме завъртиш. Бекли ще ни помогне. Имам и човек вътре — експерт, който ни очаква.

По дяволите!

— Да танцуваме?! Не може ли да направим това по някакъв друг начин?

— Не — поклаща глава тя и се усмихва. — Това е част от плана.

Тя сяда изправена, бърка в огромната платнена торба и изважда малко радио. Хората в тълпата започват да шепнат неспокойно помежду си, сякаш точно това са очаквали. Тя включва радиото и започва да върти копчето. Разнася се ясният звук на песен. Той наподобява звънливата, успокояваща музика на стария увеселителен парк, в който той ходеше като дете. Как се наричаше? При „Лудия Джон-Джон“. Той си спомня въртележката, влакчето и ефирния захарен памук на клечка.

След това прозвучават барабани. Поканата за танца трябва да бъде негова. Той се изправя и протяга ръка. Тя я поема и той ѝ помага да се изправи на крака. Двамата пристъпват на тревата. Той повдига едната си ръка и поставя другата на талията ѝ. Песента е едновременно щастлива и тъжна. Певецът иска да е по-възрастен и да живее с приятелката си, иска да може да ѝ каже лека нощ и след това да спи с нея. Последният път, в който Партридж бе танцувал, беше с Лайда. Те бяха в кафетерията на академията, която беше преобразена за танците с изрязани звезди, залепени на тавана. Той си спомня начина, по който тя ухаеше на мед, и усещането от докосването на коприната на роклята ѝ и на ребрата ѝ под нея. Това беше първият път, когато се бяха целунали.

Но сега тук е Айралийн. Нямахте ли да е хубаво, нямахте ли да е хубаво, нямахте ли да е хубаво... — певецът пее все същата фраза. Той иска двамата да живеят в свят, от който да са част. Това не е така — мисли си Партридж, докато тълпата се върти около него. — Това изобщо не е така.

Ръката на Айралийн пасва идеално в неговата. Тя се протяга и докосва косата му отзад, на мястото, където тя достига яката на ризата му.

— Сега ме повдигни и ме завърти — прошепва тя в ухото му. — Повдигни ме.

Той я повдига, докато певецът пее, че макар това да прави нещата по-лоши, той въпреки това иска да говори за него. И докато завърта Айралийн, Партридж си мисли за Лайда, което прави нещата по-лоши, но той не може да се сдържи. Усеща този копнеж. Затваря очи. Айралийн е лека. Той я завърта отново и отново. Вдига поглед към нея. Тя се очертава на фона на фалшивата слънчева светлина. Усмивка се, но очите ѝ са мокри от сълзи. Нямахте ли да е хубаво... Нямахте ли

да е хубаво това да е истина... Нямаше ли да е хубаво, ако той наистина я обичаше... Нямаше ли да е хубаво, ако те можеха да се оженият и да останат заедно завинаги... — за миг той чува тази песен по начина, по който вероятно я чува Айралийн. Затова ли беше избрала тази песен? Това ли означаваше тя за нея? Певецът искаше да се ожени и двамата с приятелката му да могат да бъдат щастливи. В този момент, докато продължаваше да я върти отново и отново, му се приплака.

Хората от тълпата вече пляскат, защото знаят, че песента свършва.

Ако нещата бяха различни — ако вече не беше влюбен в Лайда, може би той и Айралийн можеха да бъдат заедно. Може би можеха дори да са щастливи. Може би той щеше да я обича по начина, по който тя иска. Той дори си пожелава — макар и само за миг — нещата да бяха такива, каквито си ги представя Айралийн. Тогава щеше да е толкова по-просто. В следващия миг изпитва чувство на вина за това, че си го е помислил. Не, той обича Лайда и ще бъде бащата на нейното дете.

Певецът пожелава на любимата си лека нощ, казва ѝ да се наспи добре и я нарича „скъпа“.

Когато Партридж оставя Айралийн на земята, тълпата сякаш продължава да се върти около тях. И докато той продължава да я държи за кръста, тя слага ръка на челото си и промълвя:

— Партридж! Толкова съм... замаяна.

И когато коленете ѝ подават под тежестта ѝ, той я прихваща по-близо — толкова близо, че вижда как потрепват клепачите ѝ.

Тълпата ахва и Бекли се появява бързо.

— Повдигнете я — казва той на Партридж.

Партридж я повдига за кръста.

— Хора, отдръпнете се! — нарежда Бекли. — Да я заведем на някое хладно място — след което изкрещява на пазачите. — Останете тук! Контролирайте тълпата! Преместваме я вътре. Уверете се, че никой не ни следва!

Бекли повежда Партридж далеч от тълпата, надолу по наклонената морава, към сградата, в която Айралийн беше обещала да го вмъкне. Мястото, което ѝ беше познато от целия ѝ живот и където никога не беше искала да се върне.

Очите ѝ трепнаха и се отвориха.

— Видя ли, Партридж? Удържах на думата си. И ти също ще го направиш, когато настъпи времето да ми върнеш услугата, нали?

— Разбира се, Айралийн — колебливо отвръща той. — Разбира се.

[1] Оксиморон — (от старогр. ез.) вид стилистично средство (троп), съдържащо съчетание на привидно несъчетаеми, противоположни понятия, което създава контрастна изразителност на тяхната образност. ↑

[2] Сойтекс — соево брашно, произведено от обезмаслени соеви зърна. ↑

ПАРТРИДЖ РИСКОВЕ

Някой е бил тук преди тях. Фалшивата всекидневна премигва над циментовите стени на мазето на жилищната сграда. Айралийн го държи за ръка, Бекли е до нея. Това е домът, който тя познава. Партридж вижда, че сега той я плаши. Партридж разпознава пухкавия червен килим, малкото, дишащо, тежко куче, масивните дивани, креслата, модерното изкуство, окачено по стените, и лъскавата кухня, където изображението на Мими правеше някога кифлички отново и отново и казваше на Айралийн — която седеше на пианото в другия край на стаята — да започне песента отначало.

Но този повтарящ се цикъл не е онзи, който Партридж е виждал преди. Изображението на Айралийн влиза в стаята, облечено в нощница и пантофи, и след това отива в кухнята, където си налива чаша мляко и взема чиния с бисквити.

— Мразя тази сцена — казва истинската Айралийн и стиска ръката на Партридж по-здраво. — Баща ти я е направил за майка ми. Подарък за Деня на майката.

Майка ѝ влиза от изображението на врата, която Партридж не си спомня да съществува наистина. Тя също носи плътно прилепнал пеньоар.

— Искаш ли да си поговорим по момичешки, докато си хапваш бисквити с мляко? — предлага Мими.

— Добре — весело отвръща фалшивата Айралийн.

Партридж продължава да върви.

— Коридорът е в този ъгъл, нали? Онзи, който води до капсулите?

Ръката на Айралийн се изплъзва от неговата. Тя се приближава към своето изображение и това на майка си:

— Понякога си мисля, че той наистина е искал да сме щастливи — казва тя.

Партридж хвърля поглед на Бекли.

— Не разполагаме с много време тук — отвръща той. — Ако останем твърде дълго, хората ще си помислят, че наистина си болна и ще започнат да се паникьосват.

Айралийн пристъпва вътре в собственото си изображение. Тя знае своята роля и репликите си. Вдига ръка в съвършен синхрон с изображението и започва да върти кичур коса на пръста си. Двете с изображението ѝ казват едновременно:

— Има едно момче в училището. Мисля, че той е наистина специален.

— О, наистина ли? — възкликва Мими. — А той мисли ли, че и ти си специална?

Изображението свенливо свежда глава. Но истинската Айралийн се протяга и докосва лицето на майка си. Разбира се, то не е там. Ръката ѝ се плъзва във въздуха.

— Има мои изображения, когато съм била още по-малка. На тях майка ми ме учи да шия, четете ми книги с приказки на дивана.

Партридж е смразен от мисълта човек да наблюдава живота си, вместо да го живее.

— Баща ми гледал ли ги е?

— Той не можеше просто да ни изважда от хибернация всеки път, когато му липсвахме. От време на време трябваше да има тези малки мигове с нас. С майка ми също ги гледахме, разбира се. Те бяха приказни версии на нашия живот. Обичахме да гледаме себе си в тях. Всеки път, когато той ни носеше някоя нова сцена, ние ѝ се наслаждавахме заедно.

Това се е случвало по времето, когато баща му не обръщаше внимание на него и Седж, когато ги прати в академията, когато след привидната смърт на Седж Уилъкс дори не беше позволил на Партридж да се прибере у дома за празниците. Странното е, че това го кара да ревнува, но също го и отвращава. Не това е начинът да обичаш семейството си.

Айралийн се засмива на изображението на майка си, която казва колко прекрасна е дъщеря ѝ и как всяко момче би било щастливо да спечели сърцето ѝ.

— В истинския живот майка ми никога не би казала това. Тя никога не е казвала: Трябва да го накараш да се влюби в теб! Трябва да бъдеш съвършена, Айралийн! Ако той е мъж, който си заслужава,

трябва да го подмамиш да те обича. — Айралийн се обръща към Партридж и Бекли, докато нейното изображение и това на майка ѝ продължават да говорят. — Аз не съм от онези момичета, в които момчетата се влюбват с лекота.

Партридж не е сигурен какво да каже. Тя е достатъчно привлекателна такава, каквата е, но той не може да я обича.

Бекли заговаря пръв:

— Знаеш ли колко мъже са влюбени в теб? Снимката ти е закачена на всеки екран.

— Тогава значи те обичат снимката ми — категорично отвърща тя.

— Не — поклаща глава Партридж, — не го вярвам. Само човек да те погледне наистина и...

— И какво? — толкова нетърпеливо казва Айралийн, че го прекъсва.

— Ще види какво се крие зад снимката ти — отвърща Партридж. — Ще види истинската теб.

Тя се връща при Партридж, хваща ръката му и го придърпва поблизо до себе си. Той се чувства виновен всеки път, когато е мил с нея. Само ѝ дава фалшиви надежди и предава Лайда. Но какво трябва да направи? Вместо това да се държи жестоко ли?

— Да тръгваме — подканя го тя. — Оттук.

Тя повежда двамата с Бекли по един коридор. Върху вратите от двете страни има табелки — номера на образци, последвани от имена. От другата страна на всяка врата се разнася електрическо жужене. Айралийн спира, когато стига до вратата, където някога се е намирало нейното име. Името на майка ѝ все още стои под вече празната ѝ табела — Мими Уилъкс.

— Майка ти все още ли идва тук?

— Тя не може да си позволи да остарява. Особено сега, когато отново е сама — сухо отвърща Айралийн. — Но присъстваше на всичките възпоменателни церемонии и на срещата ни — тя слага ръка върху вратата. — Аз обаче няма да се върна. Накарах я да обещае, че сега мога да съм свободна — тя накланя глава на една страна. — Е, доколкото мога да бъда свободна.

Тримата продължават по коридора.

— С кого ще се срещнем тук? — пита Бекли.

Партридж беше забравил за това. Това място е призрачно тъмно, студено и неприветливо. Зад всяка жужаща врата има тела. Тела, застинали във времето. Колко ли дълго още ще стоят там? По дяволите! Уийд беше прав: ако той ги освободи — да вземат малко въздух, какво ще прави с всички тях?

— Доктор Пийкинс! — вика Айралийн надолу по коридора.

Чува се звукът на тътрещи се стъпки. Пийкинс се появява иззад един ъгъл и застава срещу тях, сложил ръце върху широките си хълбоци. Той е нисък човек с патешка походка от поколението на бащата на Партридж.

— Айралийн — поздравява я докторът.

— Здравей — топло отвърща тя.

Двамата се прегръщат.

— Лицето на доктор Пийкинс беше първото, което виждах всеки път, когато излизах да си взема малко въздух — обяснява Айралийн.

— Аз трябваше и да те приспивам — което беше неприятно — понякога, когато беше малка и преди да започнеш да разбираш напълно.

Неприятно — това беше евфемизмът, който хората в Купола използваша за нещо ужасно и неприемливо. Партридж може само да предполага какво ли е било да бъде приспана Айралийн като дете.

— Ти ми разказваше приказки, спомняш ли си? — пита го Айралийн и накланя глава на една страна. — За бебето в кошницата, намерено в гората, което пораснало и станало силно и красиво.

Очите на Пийкинс овлажняват. Дали той е играл ролята на баща за Айралийн?

— Разбира се, че си спомням — след това Пийкинс се обръща към Партридж. — А това трябва да е въпросният младеж. — Пийкинс протяга ръка и Партридж я стиска. — Никога не сме имали възможността да се срещнем, но аз, разбира се, зная кой сте — от добро възпитание той стиска и ръката на Бекли, което се харесва на Партридж. Много от хората не обръщат внимание на Бекли.

— Партридж се нуждае от помощта ти — казва Айралийн на Пийкинс.

Очите на Пийкинс се стрелкат към двата края на коридора. Той пристъпва крачка напред и снижава глас. Изглежда, е наясно, че може

да се окаже опасно да помага на Партридж. Дали Форстейд е казал на Пийкинс, че той контролира нещата?

— Има ли нещо общо това с Уийд?

— Той идвал ли е тук?

— Изпрати съобщение. Бебето на Холенбек — тихо казва Пийкинс. — А сега и Белз.

— Да — потвърждава Партридж. — Одуолд Белз. Можете ли да помогнете?

— Не би трябвало аз да... — Пийкинс разтрива веждите си.

— Важно е — прекъсва го Партридж.

— Но има някои конфликти, нали разбирате — той почесва брадата си. — Неща, които са извън моя контрол. Не мога да направя много.

— Моля те. Можеш ли да опиташ? — Айралийн го докосва по рамото.

Лицето му омеква.

— Оттук.

Те тръгват след Пийкинс по един коридор и след това по друг.

— Белз е възрастен мъж и несретник и е държан долу от дълго време. Дълбоките замразявания са много по-сложни от кратките, както Айралийн знае. Подобно е на работата с анестезията^[1].

— Можете ли да го събудите внимателно? — пита Партридж.

— Винаги съм внимателен — отвърща Пийкинс и спира пред врата с надпис Одуолд Белз, — но има рискове.

— Другата алтернатива е никога да не бъде изваден „да подиша чист въздух“. Дори и да не опитваме да го правим, така ли? — пита Партридж. — Каква е разликата между постоянното замразяване и смъртта?

Айралийн кимва.

— Всеки път, когато отивах долу, се чудех дали няма да бъда забравена.

— Никога не бих те забравил — уверява я Пийкинс. — Знаеш това.

Пийкинс отваря вратата. Айралийн и Партридж го следват в малката стая. Бекли остава в коридора да пази.

Вътре има капсула, дълга шест стъпки, сива и покрита с лед, със замъглено стъкло. Партридж усеща студ, който го пронизва от мозъка

на костите до повърхността на кожата му. Пийкинс забърсва стъклото и разкрива замръзналото лице на възрастен мъж. Изражението му е сковано, сякаш изпитва болка. Има дълъг, тъмнорозов белег, преминаващ през шията му, пресечен от друг на една трета от дължината му, подобно на кръст. Дядото на Преша.

— Къде е кракът му? — пита Айралийн.

— Така го докараха — обяснява Пийкинс. — Всъщност това е нещо като срастване. Нещо от Детонациите. В чукана му има купчина жици. Кой знае от какво са точно...

Партридж си спомня, че беше с природената си сестра, когато майка им умря... Пръскащата във въздуха кръв... И двамата бяха загубили толкова много. Въпреки това, този човек тук се беше грижил за нея през целия ѝ живот. Той беше единственият баща, когото Преша беше имала някога и когото тя смята за мъртъв, а Партридж може да ѝ го върне. Това е най-големият подарък, за който може да се сети. Да ѝ върне любовта.

— Искам да се погрижите за него много внимателно — казва Партридж.

— Разбира се — отвръща Пийкинс. — Мога само да се опитам. Не мога да обещаю нищо.

— Не казвайте на Форстейд или Уийд, или на когото и да е друг от управляващите. — Въпреки че Гласингс беше гарантирал за Уийд, Партридж не е сигурен в него. — Моля ви директно и лично. Разбрахте ли?

— Да, да — кима Пийкинс.

— Има още нещо, което той е дошъл да види тук — казва Айралийн.

— Мисля, че зная какво Ви е довело — отбелязва Пийкинс.

— И какво е то? — пита Партридж.

— Вие не сте първият човек, който слиза долу, за да пита за него. Нещо, което е пазено така добре, трябва да е било невероятно ценно за баща Ви, нали?

Значи той знае, че Партридж иска да бъде допуснат в камерата. Кой е идвал преди него? Вероятно Форстейд. Може би Уийд. Дали членовете на Сигнус са опитвали да получат достъп?

— Знаете ли какво има там? — без заобикалки пита Партридж.

— Онова, което е в стаята, не е предназначено за Вас.

Партридж не е сигурен какво трябва да означава това. Че е било предназначено за баща му ли? Или за някого другиго?

— Не очаквам да намеря там наследството си, Пийкинс.

Този коментар стряска Пийкинс. Главата му леко трепва и той извърща поглед.

— Знаете ли какво има в стаята? Или трябва да кажа кой е в стаята?

Пийкинс не отговаря.

— Трябва да ми кажете.

— Не — възразява Пийкинс. — Не трябва.

— Сега аз ръководя нещата. Не сте ли чул за това? — това е лъжа, но Пийкинс може да не знае истината.

Докторът го поглежда и премигва.

— Доктор Пийкинс, мисля, че знаете как да изпълнявате заповеди — казва Бекли, който стои до вратата с пистолет в ръката.

— Аз изпълнявам заповеди.

— Чии?

Той поглежда към Партридж:

— На Вашия баща.

Баща му е жив?! Дали Пийкинс не му казва това?

— Господи, Пийкинс — възкликва Партридж, опитвайки се да се засмее, — той е мъртъв.

Пийкинс не помръдва и не казва нито дума. Той изглежда застинал като някое от замразените тела. На Партридж му прилява. Защо Пийкинс би следвал заповедите на баща му?

— Освен ако не е мъртъв... Той ли е човекът вътре в камерата, Пийкинс? Баща ми? Да не би по някакъв начин да е бил съживен? — Партридж опира рамо в стената, за да запази равновесие. — Да не би онази урна, която уж е пълна с неговия прах и която е показвана на всяка проклета възпоменателна церемония, да е просто една измама?

Ушите на Партридж започват да звънтят.

Аз го убих — напомня си той. — Убих го. Искан да умре и той е мъртъв.

Пийкинс продължава да не отговаря. Партридж иска да го удари в лицето. Може би Уийд е прав — малките актове на насилие са необходими от време на време.

— Кажи ми истината, Пийкинс, веднага! Кажи ми каквото знаеш!

— Или какво?

Партридж се отдръпва. Мъчения.

— Или ще вкарам и теб вътре.

— Къде? — пита Пийкинс. — Чух, че си сложил край на всичко това.

Партридж стяга челюстта си. Той поглежда към Айралийн и Бекли за помощ. Но какво могат да му кажат те? Онова, което Пийкинс твърди, е очевидно.

— Отведи ни до камерата с висока степен на сигурност, Пийкинс. Можеш ли да направиш поне това?

Пийкинс ги повежда през коридорите и накрая един от тях свършва пред голяма метална врата. Тя е заключена и залостена, с осветена в синьо алармена система, монтирана на стената, и клавиатура от едната ѝ страна. Партридж поставя ръката си върху синия екран, надявайки се, че той работи като някоя от системите с пръстови отпечатащи в оперативния център на баща му и вътрешната стая, но — както беше предсказал Пийкинс — не се случва нищо. Той се навежда надолу, търсейки дали няма сканиране на ретината, но в очите му не проблясва нищо.

Гледа втренчено клавиатурата. Това ли е единственото нещо, което го отделя от замразеното тяло на уж мъртвия му баща? Или това е Хидеки? Кой ли е?

Той започва да въвежда всички ключови думи, които свързва с баща си:

Лебед. Никакъв отговор.

Сигнус. Никакъв отговор.

Феникс, Операция Феникс. Нищо.

— Близко ли съм, Пийкинс? Така ли се прави?

Пийкинс мълчи. Партридж го мрази заради това.

— По дяволите! — промърморва той.

Той е толкова обезсърчен, че започва да изпуска букви. Като продължава да набира грешно, той натиска ИЗТРИВАНЕ, ИЗТРИВАНЕ, ИЗТРИВАНЕ и започва да набира отново. Седем, Седемте. Започва да пише всяко от имената на Седемте — това на майка му, на баща му, на Хидеки Иманака и Бъртранд Кели...

Тогава Бекли получава съобщение от микрофона в ухото си.

— Останалите охранители казват, че тълпата започва да се тревожи. Искат някой да извика линейка. Един от хората е казал, че е доктор и пита дали не може да помогне. Трябва да тръгваме.

— Още не — отсича Партридж.

— Трябва да тръгваме! — настоява Айралийн и започва да го дърпа за ръката, обърквайки го отново.

— Айралийн! Пусни ме!

Той започва отначало. Рай. Новият рай... Нищо не върши работа. Пийкинс се приближава до него и прошепва:

— В действителност ти не би трябвало да си тук. Зная истината.

Каква истина — че Форстийд притежава цялата реална власт? Че Форстийд го изнудва? Или Пийкинс иска да каже, че знае, че Партридж е убил баща си?

— Истината е, че баща ми е мъртъв. Не можеш да изпълняваш неговите заповеди — изкрещява Партридж на Пийкинс. — Зная, че е мъртъв.

Колкото повече повтаря, че баща му е мъртъв, толкова по-малко вярно му се струва това. Думите сякаш са лишени от смисъл и са просто някакви звуци.

— Ти просто се опитваш да влезеш в главата ми, нали? За кого работиш всъщност? За Форстийд? Или за Уийд?

Пийкинс вдига брадичка и не казва и дума.

— Ще вляза в тази камера, Пийкинс. С твоята помощ или без нея. Можеш да си на правилната страна, когато моментът настъпи.

— Аз мога да различа правилната от погрешната страна — много бавно казва Пийкинс. — А ти?

Партридж се навежда и доближава лицето си на милиметри от това на Пийкинс.

— Не ме предизвиквай! Чуваш ли ме? Не ме предизвиквай!

За пръв път Пийкинс изглежда леко уплашен. Той бавно кимва.

Така ли се чувстват побойниците? — пита се Партридж. Ако е така, то значи усещането е приятно.

— Да тръгваме — подканя го Бекли.

— Трябва да вървим — присъединява се и Айралийн. — Последвайте ме.

И тогава те се затичват през коридорите, подминавайки табела след табела — толкова много тела, замразени, заседнали във времето, но все още живи.

[1] Анестезия — (от гр. ез.) безчувственост към допир, натиск, температура, болка; днес — съвкупност от действия за обезболяване в медицинската практика. ↑

ЕЛ КАПИТАН ЗАБОГАТЯВАНЕ

Ел Капитан беше изгубил представа за времето. Здравчаваше се, но колко ли дни бяха минали? Къде ли е Брадуел? Разрушеният, димящ град започва да се размива. Сенките настъпват като приливни вълни. Разтопените земи са тихи. Дали всички пясъчни създания са били изгорени живи? Улиците са утихнали. Той подминава купчина трупове, покрита с брезент, но вижда подаваща се изпод него сгъната изгорена ръка и вкочанен крак, в който са заседнали парчета метал.

Брадуел беше отишъл да каже на Преша, че я обича. Дали вече я беше открил? Дали някога ще се появи на мястото на срещата? Ел Капитан знае, че тя обича Брадуел и че никога няма да го обикне.

— Така е по-добре — прошепва той.

Свикнал беше да разсъждава по този начин още отпреди, когато убиваше несретници, използвайки ги като живи мишени, или когато броеше труповете след мъртвешките гуляи. По-добре да е мъртъв, отколкото да живее такъв живот, който е просто нещо като продължителна смърт.

Хелмут е мълчалив. Вероятно си спомня мрачните настроения на Ел Капитан. Той стои свит върху гърба на брат си и не помръдва, нито пък си тананика.

Ел Капитан се отправя към трезора на старата банка. Има доста голяма вероятност там долу вече да са се скрили някои оцелели. Ще им каже да се разкарат от там. Иска да бъде сам. Иска да бъде съвсем сам. Но никога няма да е така.

Той вдига яката около врата си и се приближава до една стена, която някога е била цяла сграда. Може би точно в този момент Преша и Брадуел се влюбват отново един в друг. Той си спомня как ги беше открил в каменния подлез да се целуват. Внезапно изпитва желание да блъсне Хелмут в стената, да намери някоя тояга и да го пребие с нея. Всички онези стари навици и начини да се утеши все още го привличат — властта, от която някога беше част и която беше част от него.

Той спира да върви, стиска юмруците си и вторачва поглед в небето, в което се носи дим.

Някога побоя над брат му го караше да се чувства малко по-жив. Не знае защо и как. Може би защото това беше най-близкото нещо до самонараняването.

— Нямаме нищо — прошепва Ел Капитан. — Нищо.

Той сграбчва предната част на палтото си, разтваря го и започва да крещи. Не си спомня кога за последен път е крещял така.

Върху гърба му Хелмут се свива на възел.

— Махни се от мен! — крещи Ел Капитан и започва да удря с лакти ребрата на брат си.

Той протяга ръце към раменете си, сграбчва ръцете на Хелмут и го дърпва толкова силно напред, че сам пада на колене.

— Махни се от мен! — крещи той и забива нокти в Хелмут.

— Махни се от мен! — крещи в отговор Хелмут и се дърпа назад, колкото може, гърчейки се върху влажната земя. — Махни се от мен! Махни се! Мен! Мен! Мен!

— Не, от мен! — вика Ел Капитан.

Той размахва лудешки ръце към брат си, който се извива и дърпа назад.

— Мен!

Не го е грижа за бактерията. Нищо няма значение. Усеща как залепващата лента се откъсва от кожата му.

Тогава Хелмут удря силно с юмрук брат си в челюстта. Ел Капитан е зашеметен. Той замръзва на четири крака. Хелмут вдига юмрук и го удря отново. Ел Капитан се претъркулва и блъсва брат си в земята. Хелмут започва да души Ел Капитан и продължава да го удря в главата.

— Нищо нямам! — крещи Ел Капитан на брат си. — Нищо нямам!

Хелмут продължава да го удря.

И тогава Ел Капитан спира да се бие. Той покрива главата си с ръце и оставя Хелмут да продължава да го блъска с юмруци. Хелмут се задъхва. Кокалчетата му са остри и ударите срещу брат му са силни и чести.

— Нищо нямам! — повтаря Ел Капитан отново и отново.

И тогава Хелмут казва:

— Мен, мен, мен.

Но продължава да блъска брат си, продължава да го блъска, докато силите го напускат. Накрая се отказва и се отпуска на земята, стиснал Ел Капитан за раменете. Остават да лежат така в мократа кал и да шепнат нищо и мен и после пак нищо, докато Ел Капитан вече не е сигурен кой от двамата произнася думите: Нищо. Мен. Нищо.

ПАРТРИДЖ ДА ЗНАЕШ

Настъпи денят на сватбата му. Форстийд го беше отложил, без да каже на Партридж и Айралийн защо. А може би не е имало друга причина, освен тази да покаже властта си. Но мисълта, че това е сватбеният ден, неговият сватбен ден, е все още стряскаща за Партридж като силен токов удар. Тя го стряска и сега, докато седи пред високото огледало, докарано в апартамента му от шивача, който беше ушил смокинга му. Партридж е облечен в черни панталони и чорапи и закопчава ризата си, докато шивачът — дребен и тих мъж — сваля ципа на плика, в който са сакото на смокинга, пояса и папийонката. А Партридж просто го зяпа. Всичко това е погрешно. Всичко ужасно се беше объркало — стъпка по стъпка.

— Сватба. Моята сватба — прошепва той.

— Сър? — пита го шивачът.

— Нищо — отвърща Партридж.

Няма как да стигне до Лайда. Писмата му нямат отговор. Не може да се върне и до строго охраняваната камера. Няма как да разбере дали Пийкинс е извадил Белз от хибернацията, или не. Не може да се върне и в оперативния център на баща си, без да предизвика подозрение, а част от него иска никога повече да не вижда тази стая. Само от мисълта за нея стомахът му се преобръща — онези снимки от миналото, онези обяснения в любов от баща му, който не знаеше какво е любов. Няма как да разбере и какво се случва извън Купола.

Къде ли са Преша, Брадуел, Ел Капитан и Желмут? Уийд беше изпратил съобщение, че въздушният кораб се е приземил безопасно, но като се изключи това, Партридж не знае нищо повече и не разполага с никакви средства за комуникация.

Състоянието на Гласингс се влошава. Той беше казал, че няма да се възстанови и може би наистина е така. Партридж беше стоял буден до късно на стол до леглото му. Той очакваше момента, когато Гласингс ще се събуди и ще бъде достатъчно в съзнание, за да говори с

него, но това не се беше случило. Откакто беше посетил строго охраняваната камера, Партридж беше зает с писането на непрекъснато увеличаващ се списък от възможни пароли за отключването ѝ.

Дали не е лудост да съсредоточава надеждите си върху идеята, че един от най-големите врагове на баща му е не само жив, но и способен да му помогне? Той не е сигурен кога и дали изобщо ще има друга възможност да отключи камерата. След посещението на Партридж в камерите за хибернация охраната там беше засилена. Явно Форстийд беше дочул нещо. Засега Партридж трябва да поддържа илюзията, че притежава властта, за да може тихомълком да отстрани Форстийд. Как? Не е сигурен.

Засега се чувства сам и изолиран.

Затворен в клетка.

Докато шивачът се суетеше около него, влезе Бекли.

— Виждам, че си се нагласил.

— Като гледам, май ще се женя — отвръща той на Бекли полунашега, полувъпросително.

— Айралийн знае ли? — подхваща шегата Бекли.

Но шегата му звучи неуместно. В края на краищата Партридж се жени за неправилното момиче.

Партридж се отдръпва от шивача и пита Бекли:

— Нещо ново?

Той знае, че Бекли е наясно, че го пита за Лайда. Това е винаги първото, за което го пита.

— Не — отвръща Бекли. — Трябва да ѝ дадеш малко време, нали? Едва ли ѝ е лесно.

— Тя беше тази, която настояваше — казва Партридж с приглушен глас.

Не беше получавал новини от нея от толкова дълго, че не може да си помисли друго, освен че тя го наказва или пък има някакви съмнения.

След това внезапно го осенява една мисъл.

— Нали не мислиш, че тя ме е накарала да направя това, за да се отърве от мен? Искам да кажа, може би дори го прави подсъзнателно?

— Не зная как работи моето собствено подсъзнание, още по-малко пък нейното.

Шивачът се прокашля учтиво, за да привлече вниманието на Партридж. Той държи сакото върху дървената закачалка. Партридж вдига ръка и му прави знак да почака.

— Значи мислиш, че това е възможно? Тя не се върна с мен в Купола. А аз исках да го направи. Умолявах я. Но после тя ми каза, че се е предала, за да влезе отново вътре, така че си казах... Казах си, че си е променила мнението. Но сега може би тя го е променила отново.

— Вие двамата ще имате дете. Това е връзка, която остава завинаги.

— Това ни прави родители, Бекли. Не означава, че сме влюбени.

Собствените му родители бяха спрели да се обичат. Предполага, че това се случва с повечето двойки. Родителите му бяха останали женени, въпреки че баща му е знаел, че жена му е била влюбена в Иманака и носи детето му. Партридж пристъпва към шивача, сваля сакото от закачалката и го облича.

— Любовта не трае дълго. Не е вечна — чувства се зле, леко подръпва сакото, за да не го чувства толкова стегнато. — А днес е проклетият ми сватбен ден.

— Трябва да опиташ да му се наслаждаваш.

Партридж поглежда отражението си. Той е фалшив самозванец.

— Как да му се наслаждавам? Ако Лайда все още ме обича, от това ще я заболи. Ако не ме обича, то какво по-лошо от това? — вече не го е грижа, че шивачът го чува.

— Наистина ли мислиш така? — пита Бекли.

Шивачът вдига яката на ризата му и започва да връзва папийонката.

— Разбира се, че го мисля — кимва Партридж.

— Ами ако си оставил Лайда да те уговори да се ожениш за Айралийн, защото всъщност го искаш? Нали се сецаш — подсъзнателно, както самият ти го каза.

— Не ми говори за моето подсъзнание! — внезапно се разгневява Партридж.

Сега, когато се чувства като в клетка, гневът му пламва бързо.

— Съжалявам — свива рамене Бекли. — Не исках да използвам собствената ти логика срещу теб.

Партридж се вглежда в Бекли за момент. В него има нещо, което го отличава от другите хора в Купола. Има моменти, в които Бекли

просто трябва да каже истината — сякаш не може да се сдържи да не го направи.

— Какво? — пита го Бекли.

Шивачът стяга пояса около кръста на Партридж.

— Отказах да си взема кум — казва Партридж. Всъщност Пърди и Хопс му бяха дали папка с подходящи кумове и той трябваше да избере от тях. Той беше затворил папката и им беше казал да се разкарат. — Но може би не съм бил прав.

— Нали не мислиш...

— Никой не го е грижа за мен така, както теб, Бекли. А приятелите правят точно това.

Той си спомня за Хейстингс по времето, когато бяха съквартиранти. Те винаги се заяждаха един с друг. А после се появи и Брадуел, който винаги поставяше Партридж на мястото му, и Ел Капитан, който не беше най-милият човек на света, но винаги казваше каквото мисли.

— Ще го направиш ли?

— Мисля, че се очаква да избереш някого от твоята... социална класа.

— Точно това му е хубавото. Ако избира теб, това ще вбеси някои хора от тази класа.

— Не зная...

— Виж, така или иначе, трябва да стоиш до мен като моя охрана. Можеш да свършиш и нещо полезно, докато го правиш. Мисля, че просто трябва да ми подадеш пръстена. Нали можеш да се справиш с това?

— Мисля, че има и тост. Трябва да се изправя и да кажа нещо.

— Просто кажи: Вдигнете чаши за очарователната двойка! Наздраве! Това е достатъчно.

— Защо не някой друг?

— Кой например? Уийд ли? Мислиш ли, че е излекувал челюстта си? Дали отново вече може да дъвче твърда храна?

— Предполагам, че той не би бил най-добрият избор.

— Ти ще бъдеш, Бекли. Затова дай да те облечем подходящо. Какво ще кажеш? Ако някой пита, ще кажеш, че просто изпълняваш заповеди — той протяга ръка и Бекли я стиска. Партридж пуска ръката му и добавя:

— Това също ще е добро за хората, нали? Просто ми се иска да чуя някой да го каже.

— Заради хората е — потвърждава Бекли. — Те се нуждаят от това.

— Зная — внезапно той започва да се чувства нервен.

Заради сватбата е, заради всички тези преструвки. Трябва да го направи както трябва. Баща му не е тук — той го беше убил. Беше убил баща си. Но сега му е нужен някой, който да му даде съвет. Не е ли това, от което се нуждае един млад мъж в деня на сватбата си? Той обува обувките си.

— Трябва да видя Гласингс.

— Но, сър! — шивачът още не е свършил.

— Достатъчно добре е — казва Партридж.

Той тръгва по коридора и бавно отваря вратата на Гласингс. Стаята е добре осветена. Зад гърба на Гласингс са подпъхнати възглавници, но сега, след като отците са намалели, той изглежда блед и изпит.

Партридж знае, че Гласингс вероятно няма да се събуди, а и дори да го направи, няма да е в достатъчно ясно съзнание, за да му даде някакъв съвет. Но въпреки това той придърпва стола по-близо до леглото и сядна на него.

— Ще се женя — прошепва той. — Какво мислиш за това?

Клепачите на Гласингс потрепват.

Партридж слага ръка върху ръката на Гласингс, която е студена и суха.

— Каж ми какво да направя — пита той. — Уплашен съм — уж трябваше Сигнус да му помагат — Гласингс му беше обещал това. — Сигнус са шайка страхливци, нали? Къде са те сега? Седят си в апартаментите и зяпат улицата.

Партридж се обляга назад на стола. Разтрива новото си кутре.

Гласингс започва да кашля, гърдите му се надигат и отпускат, сякаш болката в счупените му ребра го е събудила. Очите му са влажни цепнатини.

— Тук съм — казва Партридж. — Тук до теб съм.

Гласингс поглежда Партридж в очите. Кимва му, сякаш иска той да се приближи. Партридж се навежда напред.

— Какво трябва да направя? — пита той.

— Поредното нещо, което е правилно — прошепва Гласингс, — и след това следващото. Ако всяка твоя стъпка е правилна, ще вървиш напред.

— Ще се женя за Айралийн. Имам усещането, че тази стъпка е погрешна.

Той е отчаян. Има нужда Гласингс да му каже какво да прави. Има чувството, че неконтролируемо се спуска към някаква пропаст и Гласингс може да му каже как да спре.

Гласингс се вглежда в Партридж. За миг настъпва тишина.

— Не я ли обичаш?

— Би трябвало да се оженя за Лайда.

Гласингс присвива очи.

— Отговори на въпроса ми!

Може би Гласингс му казва, че трябва да обича Айралийн. Дали това би направило нещата по-добри, по-безопасни и по-ясни? Беше толкова сигурен в себе си, когато каза истината в онзи микрофон, а сега е изпълнен със съмнения. Преди всичко вече не се доверява на собствената си преценка. Партридж иска да му каже, че не обича Айралийн, но си спомня за това, как фалшивото слънце блестеше върху косата ѝ, докато я беше вдигнал на ръце и я въртеше.

— Няма значение кого обичам. Моят живот не ми принадлежи.

— Отново не отговори на въпроса ми — настоява Гласингс.

— Ами ако не зная?

— Има неща, които човек просто трябва да знае.

ПРЕША КУХА ТРЪСТИКА

Преди още Преша да е успяла дори да отвори очи, тя мисли за целувката на Брадуел. Така е всяка сутрин, откакто го беше видяла. Устните ѝ помнят усещането за неговите влажни устни и кожата му. Тя си спомня усещането за твърдите му мускули върху гърдите си, когато я беше повдигнал от земята, както и копринената мекота на крилете му. Искра ѝ се да остане в този блян, но чува леко покашляне и когато отваря очи, се стряска от вперените в нея детски очи. Тя се вкопчва в раницата си, с която спи. Лежи върху палета, който майките ѝ бяха дали. Той е сложен върху студената земя в една малка палатка. Светлината е слаба. Рано сутринта е. Една ръка разрошва косата на детето. Майките ѝ бяха казали, че ще ѝ помогнат, но не ѝ бяха казали как или кога. В този момент тя вдига поглед и вижда, че една жена я гледа. Върху едната ѝ буза има прогорени на обратно думи, но Преша все пак може да ги прочете: „КУЧЕТАТА ЛАЕХА ОГЛУШИТЕЛНО. БЕШЕ ПОЧТИ ТЪМНО“.

— Майко Хестра? — тя я познава от последния път, когато се беше срещала с Партридж и Лайда във вагона на метрото под земята.

Майка Хестра кимва.

— Тук съм, за да те отведа.

— Къде? — за момент мисли, че майка Хестра ще я отведе в Купола, но в това няма смисъл.

— При Нашата добра майка — отвръща майка Хестра. — Веднага. Няма време за губене.

Няколко минути по-късно Преша отново е с раницата на гърба и следва майка Хестра през гората. Майката накуцва заради детето, което тежи от едната ѝ страна, но е удивително подвижна. Преша яде малка палачинка, изпечена на лагерния огън. Въздухът е все още задимен. Дъждът е спрял. Преша знае, че трябва да се опита да убеди майка Хестра да я пусне. Но как? Тя започва с тема, която вълнува и двете.

— Лайда отвлечена ли е? Една от майките ми каза, че е била отведена в Купола.

— Не си ли чувала новини от нея? — пита майка Хестра.

— Как бих могла да получа новини от нея?

— Тя е вътре с Партридж. Той е твой брат и има своите начини, нали?

— Дори не зная дали тя е отишла по собствено желание, или е била отведена. Последното, което чух, е това, че отива в Купола с Партридж.

Пресякоха малък поток, като скачаха от камък на камък.

— Тя има свой собствен живот. Сама взема решения. Тя искаше да остане.

— И те я отведоха ли? Против волята ѝ?!

Майка Хестра спира. Тя отчупва една куха тръстика и свирва през нея, издавайки нисък, тъжен звук, след което я подава на сина си, който радостно започва да си играе с нея.

— Беше по време на битка. Нападнахме Купола. Не си ли чула за това? — пита майка Хестра, докато двете отново тръгват между дърветата.

Затова ли Куполът беше отвърнал на удара?

— Значи Куполът си отмъщава? Затова ли са тези пожари и убийства?

Майка Хестра използва дърветата, за да се отблъсква от тях и Преша започва да прави същото, следвайки бързия ѝ ритъм.

— Имаше затишие и след това започнаха техните атаки. Можем само да гадаем за причината.

— Но Уилъкс е мъртъв. Начело е Партридж. Как може това да се случва?

Майка Хестра спира и се обръща:

— Уилъкс е мъртъв?

Преша не трябваше да казва това. Усеца остро свиване в корема, сякаш някой е забил кинжал във вътрешностите ѝ. Това е лошо. Много лошо. Но вече няма връщане назад. Лицето на майка Хестра застива и тя втрещва поглед в Преша, която кимва.

— И Партридж е този, който изпраща тези мъртъвци да ни избиват? Партридж?

— Не мисля, че е той. Не е възможно!

— Но той е начело — възразява майка Хестра. — Ти самата го каза.

— Не казвай на Нашата добра майка — умолява я Преша.

— Как бих могла да скрия това от нея? Как да го скрия от посестримите си?

Нашата добра майка ще се разяри. Никой не може да каже какво ще направи тя. Тя презира всички мъртъвци, но, изглежда, изпитва особена неприязън към Партридж.

— Просто се нуждая от време. Моля те, ако ти...

— Замълчи! — настръхва майка Хестра. — Последвай ме — нарежда ѝ тя и ускорява крачка.

— Моля те, не ме отвеждай при Нашата добра майка — настоява Преша. — Моля те. Това е важно, майко Хестра. Въпросът е на живот и смърт.

Майка Хестра спира и прикляква. Тя прави знак на Преша да направи същото. Преша сяда и опира гръб в едно дърво. Тя вдига поглед към небето, което — както винаги — е сиво, пресечено от тъмни линии като напукано стъкло. Преша е пленничка. Тя се провали.

— Моля те, майко Хестра — опитва тя отново.

Майка Хестра вдига ръце към устата си и издава странен птичи звук — дълго, нежно гукане.

Преша има чувството, че ще се разплаче. Тя се замисля дали да не побегне, но знае, че майките са добре обучени. Няма да успее да стигне далеч.

И тогава в отговор се чува друго гукане. То отеква в гората. Преша се вкопчва в палтото на майка Хестра.

— Моля те — повтаря тя отново.

— Млъкни! — сопва се майка Хестра. — Зная защо си дошла в тези гори. Не търсиш мъртвите деца, нали? Искаш да влезеш вътре. В Купола. Ще те вкарам там.

— Но Нашата добра майка...

— Няма да ѝ се подчиня. Ще заплатя цената. Когато чух, че ти си тук, поисках доброволно аз да съм пазачът, който ще те доведе. Като сестра на Партридж ти си единствената, която може да влезе вътре и да се надява на някаква защита, макар че това може да те направи и мишена. Трябва да си ти.

— Как разбра, че искам да вляза вътре?

— Правиш го заради Лайда — отвърща майка Хестра. — Тя не може да роди бебето си вътре в Купола. Няма да е безопасно. Няма да е правилно. Тя ни принадлежи.

— Бебето си? — промълвява Преша.

Тя е смаяна. Сигурно има някаква грешка.

— Бебето на Лайда — повтаря Хестра, смутена от това, че Преша не знае. — Партридж е бащата.

— Какво?

— Тя е бременна. Ще има дете. Не след дълго.

Партридж и Лайда ще имат бебе?

— Не знаех.

Дали Лайда е уплашена? Дали е самотна? Преша иска да я види и да каже... Какво? Че всичко ще бъде наред ли? Така ли ще бъде наистина? Тя не може да я лъже. Гласовете, които викаха изгубените си деца из целия град... Лайда и Партридж ще имат собствено дете, за което да се страхуват, да се борят и да викат...

— Как може да не знаеш? — пита майка Хестра. — Нали затова искаш да влезеш вътре — за да я спасиш?

— Влизам вътре, защото имам онова, което е нужно, за да бъдем излекувани. Ако мога да го занеса на учените в Купола, можем да премахнем срастванията без странични ефекти. Можем да направим оцелелите да са отново такива, каквито са били. Всички нас — тя поглежда към детето върху крака на майка Хестра.

То наблюдава и слуша Преша, стиснало тръстиката, а очите му са пълни със сълзи.

Страните на майка Хестра поруменяват. Тя стиска челюсти.

— За това няма лекарство. Никакво!

— Напротив, има!

— Мислех, че си дошла в тези гори, защото се подготвяш да спасиш една от сестрите ни — сестра, която носи дете. Знаеш ли колко време мина, откакто някоя от нас е държала в ръцете си свое собствено бебе? Знаеш ли? Това дете е нашето ново начало.

— Готвеше се да ме вкараш вътре. Направи го! Сега, когато зная, ще направя всичко, което мога, за да измъкна Лайда. Обещавам.

Гукането се разнася отново — този път по-близо. Майка Хестра поглежда към посоката, от която беше дошло то.

— Ако Нашата добра майка разбере, че Уилъкс е мъртъв, тя ще усети слабост. А ако разбере, че Партридж е начело, ще има още по-голямо желание да го убие.

— Ако тя нападне — прошепва Преша, — това само ще донесе още смърт, а Лайда е там вътре. Ако ми дадеш време, аз мога да вляза и да се опитам да я измъкна, преди да нападнете.

Тя не се осмелява да каже на майка Хестра за бактерията, която може да разруши Купола. Преша се нуждае от това майка Хестра да е спокойна и съсредоточена.

Майката сграбчва ръката на Преша.

— Обещай ми, че ще я измъкнеш.

— Обещавам да опитам.

Майка Хестра притиска юмруци към челото си и стиска очи.

— Дванадесет майки умряха на онзи пост, където спяхте вие — само в този пост. Седем от тях имаха деца — те също са мъртви. Масовият гроб е пълен. Започнаха да копаят друг. Бащата на Партридж не беше ли достатъчно жесток с нас?

— Не знаем дали Партридж е направил това. Не го знаем.

— Убий го! — казва майка Хестра. — Влез вътре и го убий.

— Не той е организиран това нападение — поклаща глава Преша. — Не би го направил. Той ни познава. Грижа го е за нас.

— Той ги ръководи. И това се случи. Такива са фактите.

— Трябва да имам вяра в него.

— Смъртта унищожавя вярата. Те не заслужават нашето доверие.

Гукането се разнася отново по-силно и по-настойчиво.

— Не мога да убия брат си. Няма да го сторя. Но ще се опитам да измъкна Лайда навън — тя си спомня последния път, когато беше зърнала Лайда, докато се готвеха да ги екзекутират в Мъртвите полета. Това ли е мястото, на което принадлежи тя? В пустошта? Ако иска да излезе, Преша ще ѝ помогне по всякакъв възможен начин. — Имай вяра в мен.

Синът на майка Хестра обгръща с ръце кръста на майка си и здраво се притиска в нея. Тя го целува по главата.

— Ще си платим — отвърща тя. — Когато Нашата добра майка разбере всичко, ще си платим.

Преша усеща как вътре в нея се надига вълна на гняв.

— Това не е честно — тя поглежда детето. — Не мога да искам от теб да направиш това.

Гукането отеква отново.

— Ще оцелеем. Така сме устроени — майка Хестра хваща Преша за ръката и пръстите им се преплитат. — Когато видиш Лайда, кажи ѝ, че се тревожим за нея. Чувствах я като свое дете. Наистина свое.

Синът ѝ вдига поглед към нея и тя леко повдига брадичката му, сякаш за да му каже: Не се тревожи. Теб обичам най-много. И тогава майка Хестра отново повдига ръце към устата си и гукането ѝ се понася в утринния въздух, отеквайки в гората.

ЛАЙДА БЛЕСТЯЩА

Тя е облечена като гостенка на сватбено тържество. Роклята ѝ е от кралскосиня тафта, подгъната до средата на прасците ѝ. Носи високи токчета, които са боядисани така, че да отговарят на роклята ѝ и синята ѝ дамска чанта, в която има само едно нещо — Фридъл, увит в кърпа за ръце. Искаше да има със себе си едно късче от външния свят. Фридъл е утеха. Тя знае, че ще се нуждае от утеха.

Сяда сковано на дивана до Чандри Кулп, жената, която трябва да я научи да плете. Тя беше уредила всичко това и сега е със съпруга си Аксел Кулп и дъщеря им Виена, сякаш са стари семейни приятели, събрали се заедно за някакво важно обществено съобщение.

Виена не харесва соса: „Твърде пикантен е“. Не харесва морковите: „Не приличат на истински отвътре“. Не ѝ харесва как майка ѝ е направила косата си: „Твърде пухкава е“.

Лайда очаква подходящия момент, когато да каже, че се чувства твърде прималяла, че ѝ се гади и учтиво да се оттегли в спалнята си. Честно казано, тя наистина е уморена. Напоследък не спи много. Всеки път, когато задреме, се събужда минути по-късно, опитвайки се мъчително да си поеме въздух, сякаш във въздуха няма достатъчно кислород, сякаш се задушават. От какво ли?

Защо мислят, че тя иска да гледа как Партридж се жени за Айралийн? Дали това не е някакъв тест? Дали не очакват от нея да докаже, че връзката ѝ с Партридж е приключила, че всичко ще стане така, както те очакват? Роклята и сосът я тормозят, макар че господин Кулп обикаля наоколо и повтаря:

— Хубаво място си имате тук. Не е ли приятно, Чандри?

По телевизията показват хората, които пристигат, двойки с различни титли влизат в църквата, облечени в дълги рокли и смокинги. Тук-там в храма има охранители. Но иначе всичко е красиво — навсякъде има цветя, панделки и червени килими. Лайда слага дамската си чанта с Фридъл в нея в скута си.

Тя се чувства зле. Да, разбира се, че иска тя да е тази, за която ще се ожени Партридж. Но не по този начин. Не с цялата тази помпозност и великолепиe, без да се интересува как хората отвън се мъчат да оцелеят. От тази мисъл стомахът ѝ се преобръща.

— Мисля, че ще трябва да отида да полегна за малко — казва тя.

— Какво? — възкликва Чандри. — Не, не. Тя още не е дошла.

— Да не очакваме още някого?

— Трябваше да е изненада — казва Виена и вдига очи към тавана.

Лайда започва да става неспокойна.

— Кого чакаме?

— Нека да проверя докъде е стигнала — Чандри се втурва към външната врата, за да говори с пазачите.

Господин Кулп повдига един празен свещник.

— Това ми харесва — казва той. — Доста е хубаво.

Лайда отива при Виена.

— Каж ми кой ще дойде.

— Не мога.

— Моля те.

— Не знаеш ли как се прави изненада? — възмущава се Виена.

— Не харесвам изненадите — прошепва Лайда.

— Тя идва — обажда се Чандри. — Ще дойде всеки момент.

Вратата е широко отворена и пазачите стоят от двете ѝ страни. Чандри отстъпва и прави драматичен жест с ръка, когато майката на Лайда се появява на прага.

— Госпожа Мерц! — обявява Чандри, едновременно с гордост и облекчение.

Майката на Лайда изглежда дребна и дезориентирана. Тя просто стои там и премигва. В началото оглежда стаята, неспособна да погледне Лайда. Така се държеше и в рехабилитационния център. Всъщност това беше последното място, където беше видяла майка си. Тя се държеше толкова студено с Лайда, криейки се зад официалната си роля на клиничен лекар. Но сега не е в тази си роля. Тя също е облечена в рокля — една от роклите, с които от години ходеше на църква.

— Мамо? — промълвя Лайда.

Майка ѝ пристъпва напред. Тя вдига очи и най-сетне среща погледа на Лайда, стиска устни и си поема дъх, сякаш се подготвя за нещо. Какво ли очаква? Какво ли са ѝ казали? Знае ли, че дъщеря ѝ е бременна?

Лайда не знае дали трябва да прегърне майка си, или не. Майка ѝ също изглежда несигурна в това.

— Лайда, скъпа — нежно казва тя.

И Лайда изпитва внезапен прилив на обич, която сякаш я изпълва. Майка ѝ ѝ е липсвала по-дълбоко, отколкото искаше да признае. Тя внимателно оставя дамската си чанта на края на масата, така че Фридъл да е в безопасност, и бързо се втурва към майка си, обгръщайки с ръце врата ѝ. Майка ѝ се сковава, но после я потупва по гърба.

— Не мислех, че ще дойдеш да ме видиш. Не бях сигурна дали изобщо знаеш, че съм тук.

— Зная всичко — казва майка ѝ.

Но Лайда не е сигурна коя версия на „всичко“ са ѝ казали.

Тя стиска ръцете на майка си.

— Да отидем да поговорим. Само двете — предлага Лайда и след това се обръща към Чандри, господин Кулп и Виена. — Имате ли нещо против двете да останем насаме?

— Не, не! — възразява майка ѝ. — Всичко е наред. Няма нужда да разваляме събирането — тя бързо отива до телевизора. — Ще бъде чудесно всички заедно да наблюдаваме това очарователно събитие — тя поглежда към Лайда. — И да го приемем.

Лайда има усещането, че са ѝ зашлевили шамар. Ушите ѝ звънтят. Детската стая. Тя иска да се оттегли в детската стая и да усети тежестта на копието и пепелта върху кожата си. Тези неща са истински. Отмъщението на майка ѝ е винаги нематериално. Тя дори не може да каже какво е. Дори не може да я обвини в нещо конкретно. Но сега Лайда знае защо тя е тук — за да каже на дъщеря си, че връзката ѝ с Партридж е приключила. Сватбата не е фалшива. Тя ще остане в сила. Няма начин да промени нещата, а само да ги приеме. Майка ѝ е тук, за да ѝ помогне да приеме този край.

На Лайда ѝ се иска това да е сън. Иска ѝ се да се събуди и да си поеме въздух. Но това не е сън.

Тя не може да говори. Протяга ръка и се хваща за облегалката на стола.

— Добре ли си? — пита Виена. — Не изглеждаш добре.

— Започва се — вика Чандри и се обръща към телевизора. Вади кърпичка от чантата си и я притиска към бузата си. — Ето я! О, боже мой!

— Не изглежда ли мила? — обажда се господин Кулп.

Цялото малобройно семейство Кулп се сгущва заедно пред светещия екран, а майката на Лайда застава пред господин Кулп. От телевизора гърми оркестрова музика. Лайда си представя Айралийн в дългата ѝ бяла рокля и гостите, които се изправят.

Всички зяпат екрана, с изключение на майка ѝ, която се обръща към нея и я поглежда втренчено.

— Ела да гледаш — подканя я тя.

Лайда поклаща глава.

— Лайда, не бъди инат — казва майка ѝ без гняв, а с нотка примирение в гласа. — Трябва да го направиш.

— Не, благодаря — отвърща Лайда.

Майка ѝ се приближава до нея.

— Лайда — меко казва тя, — всичко ще бъде наред с теб и бебето. Всичко. Сега аз ще бъда до теб. Това е моята нова роля.

— Плащат ли ти? Колко ти предложиха? — остро я пита Лайда.

— Какво? Лайда, знаеш, че искам да съм тук. Къде другаде бих искала да бъда, освен до теб? — тя понечва да хване ръката на Лайда, но дъщеря ѝ се отдръпва от нея.

— Имам си майки — казва Лайда. — Имам толкова много майки там, навън, че не се нуждая от теб. Чуваш ли ме? Изобщо не си ми нужна.

Лайда се обръща, грабва дамската си чанта, в която е Фридъл, и се отдалечава по коридора.

— Лайда! Не го прави! — крещи майка ѝ и се затичва след нея.

Лайда отваря вратата на детската стая, но преди да успее да я затвори, майка ѝ запречва входа с тялото си. Тя вижда изпотрошеното детско кошче, купчината копия, дървените стърготини, ножа, изпокъсаните детски книжки и купата с пепел, заобиколени от въртящата се пепел, прожектирана от малкото кълбо в центъра на стаята.

— Господи, Лайда!

— Махай се! Това е мое. Само мое.

Госпожа Мерц поглежда Лайда в очите.

— В какво си се превърнала? — майка ѝ започва да отстъпва заднешком, препъва се и се опира на стената, дишайки тежко.

Лайда затваря вратата и я заключва. Тя се плъзва надолу, опряла гръб във вратата, и сяда на пода. В какво съм се превърнала? Тя отваря чантата си и изважда навитата на гнездо кърпа, в която спи Фридъл.

— Фридъл — прошепва тя. — Как попаднахме тук?

Очите на Фридъл премигват и се отварят. Той протяга крехките си криле. Исква ѝ се да изрови бронята измежду роклите за бременни. Исква ѝ се да се чувства обвита от нея и защитена.

— Как да се върнем отново отвън? — прошепва тя.

И тогава внезапно усеща как гърдите ѝ се изпълват с ярост. Намира шева отстрани на роклята си, хваща плата с юмруци и откъсва полите чак до кръста. Хваща още от плата и продължава да го къса, докато той не се превръща в парцали.

— Моите майки — прошепва тя. — Липсват ми моите майки.

ПРЕША ВРАТИ

Майка Хестра изпраща Преша до периферията на гората. Там има няколко майки, които работят бързо. Те дърпат един катапулт и кошници, пълни с гранати от паяците работи.

— Те ще ти осигурят прикритие — казва ѝ майка Хестра. — Това е най-доброто, което можем да направим.

— Предупреди ли я? Специалните сили отвън сега са различни — казва една от майките на майка Хестра.

— Зная — успокоява я Преша. — Виждала съм ги.

— Онези ли, които са като пясъчни създания? — пита майка Хестра.

Преша поклаща глава.

— Какво? Като пясъчни създания ли? Как така?

— Няма време за обяснения. Ще видиш — казва една от майките и зарежда граната в катапулта.

Другите майки бързо я заобикалят. Те обясняват какво ще се случи.

— Ще ги нападнем оттук.

— Ти ще вървиш по края на гората в тази посока.

— А ние ще им отвлечем вниманието.

— Добре — съгласява се Преша.

Майка Хестра ѝ подава нож.

— Не мисля, че ще ти е от голяма полза, но поне да имаш нещо.

Преша ѝ благодари и го пъха между панталона и колана си.

Майка Хестра се отдръпва, помахва ѝ с ръка и след това се обръща и си тръгва.

— Почакай — вика след нея Преша.

Но майка Хестра се затичва бързо към гората и след няколко крачки тя и синът ѝ се изгубват сред дърветата и храстите. Вече я няма. Преша искаше още малко време — още едно сбогуване, но осъзнава, че нищо не би могло да направи нещата по-лесни. Тя

присвива очи към Купола и след това започва да крачи към края на гората. Просто трябва да успее да стигне до Купола, без да я застрелят. След това се надява, че ще има възможност да каже коя е, за връзката си с Партридж и ще бъде вкарана вътре. Може би като затворничка? Целта ѝ е да я пленят жива.

Чува нещо в гората — хрущенето на листа. Дали майките я следват? Може би не са ѝ се доверили? Могат да решат по всяко време да оттеглят предложението си и да я нападнат. Тя започва да върви по-бързо. Може да е някой звяр или да са Специалните сили. Може да е всеки и всичко. Не трябва да тича, защото трябва да пести силите си, но тогава вижда нещо — форма, която се стрелва между далечните дървета. Тя започва да тича точно по края на линията на дърветата. Не може да се разкрие — не и преди майките да са дали първия си изстрел.

През клоните на минаващите покрай нея дървета тя зърва движеща се сива форма, а после и закривен рог. Накрая вижда поляна и един овен, който стои неподвижно и я гледа с кръвясали очи. Вълната на овена е сива и над главата му стърчи дълъг извит и усукан рог. Изгубил е стадото си — може би е единственият останал жив. Той започва да блее към нея с толкова тъжен и отчаян глас — като момчето войник с отсечения чука на ръката, който беше застрелян в града. Овенът рие мократа земя, сякаш иска нещо. Едното му задно копито е изкривено и почти безполезно. Мършав е и ребрата му стърчат. Гладен е.

Тя тръгва към него. Зъбите му стърчат навън — челюстта му е изкривена. Той отново издава блеещ звук и показва синкавия си език. Тя протяга ръка. Овенът се приближава, за да я подуши. Преша протяга ръка и докосва кичура под брадата му.

— Всичко е наред — прошепва тя.

Той заравя муцуна в пръстите ѝ. Красив, самотен и гладуващ. Тя не може да му помогне. Не успя да спаси и Уилда. Не е сигурна, че може да спаси и самата себе си.

В този момент се разнася експлозия. Овенът вдига глава и побягва, подскачайки, навътре в гората.

Време е. Майките бяха започнали преградната си стрелба. Преша тръгва към края на гората и застава зад едно дърво. Вижда дима, праха

и пепелта, вдигнати от първата граната. Замъгленият въздух ще ѝ помогне, осигурявайки ѝ прикритие.

Тя поглежда към склона, издигащ се пред нея и самия Купол на върха му.

Тогава хълмът започва да се движи. Появяват се тела, покрити от прах и пепел. Откъде дойдоха? Колко дълго са били там? Те са слаби момчета, които се движат тежко към експлозията и след това някои от тях също толкова бързо, колкото се бяха появили, изчезват отново, превръщайки се в едно цяло със земята — напълно маскирани. Майките изстрелват нова граната. Тя се удря в мократа земя и няколко секунди по-късно експлодира. Момчетата започват да стрелят към гората, но Преша дори не ги вижда. От време на време земята сякаш помръдва и след това — нищо.

Тя започва да тича. Майките вече са изхабили две гранати. Тя оглежда земята и побягва с всички сили. Сеца се за овена. Овенът, който беше загубил стадото си.

Макар да падат далеч вдясно от нея, гранатите са оглушителни. Те вдигат облаци от дим и прах. Една от тях се взривява и тя е сигурна, че не е уцелила нищо, но тогава от земята се вдигат пръски от кръв и плът. Дядо ѝ веднъж беше разказвал за пехотните мини. Сега ѝ се струва, че сякаш самите момчета са като живи пехотни мини — непрекъснато движещи се, невидими пехотни мини.

Тя продължава да тича, колкото може по-бързо, надявайки се, че ако стигне до Купола, ще има достатъчно останал дъх в дробовете си, за да обясни коя е: Аз съм сестрата на Партридж Уилъкс. Кажете му, че Преша е тук.

Но тогава земята под краката ѝ изчезва и тя пада в един плитък кладенец.

Пръстта около нея се вдлъбва, поддава и се рони, докато тя се опитва да се изправи.

Лакът.

Ръка.

В ръката има имплантирано оръжие, насочено към нея.

Лице, което наскоро е било прободено и покрито със стъкло. Стъклото е толкова ново, че около всяко парче са кристализирали нови корички. Лицето е на момче. То има крив нос и тъмночервени устни и когато се усмихва, тя вижда нещо още по-ужасно. Защо се усмихва?

Момчето още носи скоби, макар и покрити с пръст. Аз съм сестрата на Партридж Уилъкс. Кажете му, че Преша е тук — тя си мисли за тези думи, но осъзнава, че не ги произнася на глас. Поривите на вятъра се усиливат. Въздухът е гъст. Лицето на момчето, усмивката му се появява сред носещия се на талази дим.

— Хванах една. Хванах една — тихо прошепва то. — Хванах една.

Сякаш толкова се гордее със себе си, че иска да се наслади на този момент. Ако я убие, всичко ще свърши твърде бързо. Той хвърля поглед наоколо и казва по-силно:

— Хванах една!

Търси свидетел. Какъв е смисълът да я убие, ако никой не види това?

Тя се закашля и накрая успява да изломоти:

— Аз съм сестрата на Партридж Уилъкс.

Лицето на момчето се изкривява. То не разбира.

— Не ме убивай. Вкарай ме вътре. Отведи ме при Партридж. Аз съм неговата сестра.

Той поклаща глава.

— Няма сестра — отвърща момчето. — Няма дъщеря.

И разбира се, той е прав. Никой в Купола не знае, че съпругата на Уилъкс има извънбрачно дете, още по-малко пък момиче на име Преша.

— Аз съм природената му сестра — опитва отново тя. — Моля те. Вкарай ме вътре като пленничка.

— Ние не вземаме пленници — казва той. — Не вземаме пленници.

Той пъха дулото на оръжието под брадичката ѝ.

— Това е грешка — предупреждава го тя и преглъща мъчително. — Не го прави.

За момент той се поколебава и се вторачва в лицето ѝ. Но после погледът му се премества върху главата на куклата и той разбира, че тя е несретник като всички останали. А не е ли и той самият донякъде несретник? Момчето се усмихва отново. Ще му достави удоволствие да я убие. Тя стиска очи и зачаква изстрела.

Но тогава момчето изчезва — тялото му е тръшнато на земята от някого, много по-едър и широкоплещест от него.

Първото, което тя вижда, е металната протеза и след това пред погледа ѝ се появява лицето на Хейстингс.

Беше тръгнал след нея. Тя не искаше той да го прави. Но, по дяволите, сега се радва, че го е направил.

Той отново блъска войника в земята с протезата си — този път толкова силно, че тя е сигурна, че кракът му ще се счупи. Но това не става. Той сграбчва ръката ѝ и казва:

— Позволи ми да те вкарам вътре.

— Нали те знаят, че си преминал на другата страна? Ще бъдеш считан за предател.

— Ще те вкарам вътре — отвърща той, сграбчва ръката ѝ и повдига Преша към гърдите си.

Притиска я толкова силно, че тя едва успява да диша. Той започва да тича на зигзаг, но бързо. Земята продължава да избухва. Въздухът е изпълнен с пръст и смърт.

Накрая тя вижда белотата на Купола пред тях. Как успява да остане толкова бял сред всичките тези тъмни сажди? Тя казва на Хейстингс да спре.

— Пусни ме долу. Останалата част от пътя ще вървя сама.

Той не я слуша.

Тя измъква ръката си с куклата и го удря с всички сили. Той дори не трепва. Опитва още няколко пъти. Нищо.

Накрая открива плътта на бицепса му и под нея по-нежната кожа от вътрешната част на ръката и го ухапва с всички сили. Усеца вкуса на кръв.

Той се извива и я пуска.

— Благодаря ти — задъхано му казва тя.

Той разтрива вътрешната страна на бицепса си. Ръката му се изцапва с кръв.

Тя се обръща към Купола.

— Върви направо — казва той — и ще стигнеш до първата поредица от врати.

Тя кимва и го поглежда.

— Кажи на Ел Капитан и Хелмут, кажи на Брадуел... — след името на Брадуел в гърлото ѝ засяда буца.

— Какво?

— Кажи им, че съм стигнала дотук.

Преша се обръща и започва да тича. Вятърът свисти над земята. Понякога се вдигат вихрушки от пръст, които се издигат, след това се разпадат и изчезват.

Тя вижда вратата право пред себе си, точно както ѝ беше казал Хейстингс. Забързва се, но тогава кракът ѝ се закача в нещо на земята и тя пада. Обръща се, за да види в какво се е спънала. Сплъстена коса — от земята се надига глава. Една ръка се протяга и я сграбчва за глезена. Тя я изритва с тока на ботуша, докато опипва за ножа си. Замахва напред и забива ножа в китката. Пръстите се отпускат. Преша издърпва коляното си към гърдите. Главата се изправя и се появява лице, две блестящи очи и един ред зъби.

Тя се изправя на крака и се затичва към вратата, докато войникът освобождава окървавената си китка. Тя вдига юмруци и започва да удря по вратата. Искра да влезе вътре.

— Помощ! — крещи тя. — Помогнете ми! Пуснете ме вътре!

Кокалчетата започват да я болят, но тя продължава да блъска с остри и бързи удари.

Войникът се изправя на крака и тръгва тежко към нея. Останала без дъх, тя се опитва да се притисне колкото може по-плътено към вратата.

Тогава тя чува щракащ звук — пукане, сякаш някакво уплътнение е било отворено. Вратата поддава. Преша се завърта. Въздухът вътре е хладен и чист.

Появява се пазач в униформа.

— Аз съм природената сестра на Партридж Уилъкс — надвиква тя шума на вятъра.

— Знаем коя си — отвърща мъжки глас.

Той я сграбчва за китката и я издърпва срещу вятъра.

Тя зърва за последен път войника, който накуцва с окървавена ръка.

Пазачът затваря вратата. Той е въоръжен и държи едната си ръка върху дръжката на оръжието си, което не е извадено, но е в готовност.

Тя се озовава в тиха камера с неподвижен въздух, затворена между две врати — една към външността и друга, водеща към Купола.

За пръв път в живота си Преша се намира във вътрешността му.

ПАРТРИДЖ РОЛЯ

Партридж е в една от подготвителните стаи на онова, което наричат „катедралната зала“. Това е мястото за сватбата и мигове покъсно тя ще бъде бързо трансформирана в банкетна зала. Използваха я за всяко важно събитие в Купола, за което Партридж можеше да си спомни, независимо дали става дума за политика, религия или забавление. Тук той беше слушал речите на баща си, а също и тези на Форстийд. Виждал е тук да изпълняват пиесата по случай Рождество Христово, както и изпълнители, облечени в странни костюми, да си отварят устата на думите на поп песни от разрешения списък. Тълпата крещеше, сякаш те бяха истински, а не просто преструващи се на някого другиго.

Партридж си напомня, че той самият играе роля. Но тогава Бекли го пита:

— Какво става, готов ли си?

И на Партридж му прилява. Той се поглежда в огледалото в цял ръст — онова, в което баща му се беше оглеждал много пъти. Той си спомня баща си точно преди да умре — как се беше вкопчил с една ръка в ризата на Партридж и му беше казал, че той е неговият син: Ти си мой. Убийството беше онова нещо, което накрая ги беше свързало. Партридж се поглежда как стои там в смокинга си и си казва, че е убиец, който се готви да стане баща, а сега и съпруг.

— Някой изобщо бил ли е готов за нещо такова? — пита той Бекли.

— Да — отвръща Бекли, който също е облечен в смокинг, с пистолет, пъхнат отзад в панталона му. — Всъщност някои са принудени да го направят.

— Звучиш като човек, който е бил влюбен — Партридж осъзнава, че не знае почти нищо за Бекли.

— Бях влюбен веднъж — признава той.

— В кого?

— Всъщност вече няма значение — отвърща Бекли и Партридж е убеден, че жената, за която говори, е мъртва.

— На колко години си?

— Двадесет и седем.

Ето го и отговора — Бекли е достатъчно възрастен, за да се е влюбил преди Детонациите.

— Мислиш ли, че някой ден отново ще се влюбиш?

Бекли оправя папийонката на Партридж.

— Със сигурност се надявам това да не се случи.

На вратата се чува леко почукване.

— Време е — казва Бекли. — Моментът настъпи.

Той отваря вратата, която води до сцената, олтара или подиума на победителите — в зависимост от това, как го вижда човек. Партридж може да чуе как всички гласове отвън говорят едновременно.

Той дръпва Бекли назад.

— Кажи ми, че трябва да го направя.

— Не мога да направя това.

— Но ти би ли го направил, Бекли?

— Аз не съм ти.

— Но ако беше...

— Дори не мога да си представя какво е да съм на твое място, Партридж.

Партридж се чуди дали Бекли го мрази. Дали му завивда за всичко, което е получил наготово, или има нещо друго? Партридж го бива да усеща тези неща, но му е трудно да разгадае Бекли.

— Все пак до някаква степен ме разбираш, Бекли.

— Мислиш ли, че това е наистина възможно? Не си ли разбрал досега кои са недостатъците на твоето положение?

— Кои са те? Че никога няма да мога да очаквам някой да ме разбере само заради това кой е бил баща ми и какъв съм се родил ли?

Той си мисли за Брадуел и Ел Капитан. Дали изобщо те някога са били негови приятели? Вероятно не. В някаква степен те също го мразеха.

— Искаш хората да те харесват само заради това кой си ти самият ли? Мислех, че вече си надраснал това.

За Партридж това е неочакван удар. Той харесва Бекли, защото е честен, но тази честност е нож с две остриета.

Бекли отваря широко вратата и я задържа така.

Партридж няма избор. Той пристъпва през нея и в голямата зала се чува шъткане. То стига чак до задните редици и внезапно настъпва тишина. Партридж заема мястото си в средата на олтара и след това се обръща към публиката.

Господи! — казва си Партридж. Всички са тук. Той вижда няколко редици момчета от академията, съседите му от Бетън Уест — Пърди и Хопс със семействата им, Форстийд, Мими, носеща голяма шапка с бижута и загледана в олтара, и дори Арвин Уийд, който му кимва. Може би му е простил за удара. Може би е длъжен да го стори.

Той оглежда морето от очи, вперени в него. Хората го зяпат, усмихват се и вече притискат хартиени кърпички към влажните си бузи. Отново го обичат. Той хвърля поглед към Бекли, който стои на няколко крачки разстояние, скован и стиснал челюсти. Исква Бекли да признае, че в този изблик на чувства има още нещо, което не е свързано просто с това кой е бил баща му. В него има нещо лично. Как иначе би могъл да обясни тези лица, сълзи и погледи?

Той продължава да претърсва с поглед тълпата, осъзнавайки, че търси Лайда. Дали тя е някъде там? Дали наистина би дошла на това събитие? Тя го беше одобрила. Всъщност тя го беше подтикнала да се съгласи. Но дали изобщо биха я допуснали тук? Ако Лайда не е тук, дали си е у дома? Камерите са насочени към него. От ярките светлини над главата му се излъчва топлина. Той поглежда към една от камерите. Исква да й каже нещо. Какво? Исква да й каже, че това не е истинско. Аз съм артист, който играе ролята на самия себе си — иска му се да й каже това, но не може. Затова намига и леко махва с ръка. Дали тя ще разбере, че това е било предназначено за нея?

Тълпата забелязва махването му и от устните на хората се отронва колективна въздишка.

Бекли се протяга напред и потупва Партридж по гърба. Дали се извинява, или го утешава? Партридж не е сигурен.

И тогава, без предупреждение, тихата фонова музика, която той наистина дори не е забелязал, заглъхва и в продължение на няколко секунди настъпва пълна тишина.

След това от тавана триумфално отеква органична музика. Всички в публиката стават едновременно и се обръщат.

В началото Партридж забелязва само светкавиците на камерите, които проблясват като обезумели. После пред погледа му се появява Айралийн, която изплува от светлините им в края на дългия бял килим, водещ към олтара, към него. Лицето ѝ е скрито под бял воал. За миг той си помисля, че под този воал може да е Лайда.

Но по самоуверената походка, вдигнатата брадичка и премерените крачки той може да каже, че жената е Айралийн. Това беше моментът, за който я бяха подготвяли.

Докато тя се изкачва нагоре към олтара, а придружаващите я се грижат за шлейфа на роклята ѝ, Партридж успява да види лицето ѝ зад белия воал. Тя е красива. В това никога не беше имало никакво съмнение, но днес тя изглежда дори по-красива, ако това изобщо е възможно.

Свещеникът започва да говори и това изненадва Партридж. Мъжът вероятно се беше качил на сцената, докато Айралийн вървеше по пътеката.

Партридж знае, че няма да запомни онова, което казва пасторът. Светлините внезапно започват да му се струват потискащо горещи. Той размърдва раменете си напред-назад, сякаш се надява да разтегне малко плата на сакото си. Папийонката и поясът му са прекалено стегнати. Защо шивачът е трябвало да ги стяга толкова?

Партридж хвърля поглед на Айралийн, но тя гледа пастора — мъж на средна възраст със сивеещ мустак и крива захапка.

Как, по дяволите, се озовах тук? — чуди се Партридж. Сега може да усети мириса на всичките цветя. Той е натрапчив. Хвърля поглед на Бекли. Нима той не забелязва колко е горещо и колко силно миришат цветята?

Бекли го поглежда загрижено.

— Подвий си коленете леко — прошепва той. — Изглеждаш така, сякаш ще припаднеш.

— Добре съм — прошепва в отговор Партридж, но следва съвета на Бекли, защото наистина се чувства замаян.

Господи, не припадай пред всички тези хора — казва си той. — Не припадай!

И тогава настъпва времето да разменят обетите си.

За щастие, пасторът подава на Партридж онова, което той трябва да каже — традиционния обет. Същият, който вероятно са казали един на друг и родителите му, преди да се разделят.

Аз играя роля — напомня си той, — играя ролята на самия себе си.

— Да притежавам и пазя — повтаря той след пастора, съсредоточавайки се върху всяка дума, за да не ги обърка и смеси, преди да стигне края. — Докато смъртта ни раздели.

Смъртта ни раздели. Смъртта ни раздели... — думите отекват в главата му.

Айралийн също изрича своя обет. Устните ѝ са червени, а зъбите съвършени и бели. Тя поглежда Партридж.

— В бедност и богатство, в болест и здраве...

И Партридж осъзнава, че Айралийн е тази, която го беше довела тук. Без нея той е изгубен. Без нея баща му щеше да го убие. Той чува думите на Бекли в главата си: Искаш хората да те харесват само заради това кой си ти самият ли? Мислех, че вече си надраснал това.

Бекли не разбира това, че човек никога не надрасва желанието си да бъде харесван такъв, какъвто наистина е, особено когато е израснал в центъра на вниманието или поне близо до него. Това е всичко, което Партридж някога е искал. Айралийн нямаше да е тук, ако не беше той, но тя го обича. В този момент няма нещо, в което той да е по-сигурен от това. Гласингс го попита дали я обича и той не може да му отговори. Заради него бяха загинали хора — невинни хора, които можеха да помогнат да бъдат направени истински промени за добро. Вече ги няма. Ами ако между него и Айралийн се породил любов и тази любов ги спаси? Не се ли случва точно това?

В този момент пасторът му казва, че може да целуне булката. Когато повдига воала и вижда чистото ѝ, красиво лице и начина, по който тя го гледа, сърцето му сякаш полита. Отново се разнася музика, той я целува, а тя отвръща на целувката му. Тогава Партридж докосва бузата ѝ за миг и странното е, че в този миг всичко сякаш спира — хората, шумът, светлините, музиката. И той казва:

— Благодаря ти.

— За какво? — пита тя.

— Затова че направи така, че да съм тук — отвръща той. — Къде щях да съм без теб?

Това е истината. Лайда не искаше да го последва в Купола, но Айралийн беше до него във всяка негова стъпка. Тя е мила и заслужава да бъде обичана. Дали, в крайна сметка, това не е следващата му правилна постъпка? Дали Гласингс нямаше предвид точно това?

Очите на Айралийн се изпълват със сълзи и тя сграбчва ръката му:

— Не трябва ли сега да помахаме на хората?

— Да им помахаме — съгласява се той.

И двамата заедно се обръщат и започват да махат с ръце. Тълпата се изправя на крака, крещи и ги аплодира толкова оглушително, че Партридж усеща вибрацията върху гърдния си кош. В този момент той разбира, че вече не играе роля. Това е истинско. Безспорно истинско.

ПРЕЩА СЛАБА

— Идваш навреме — казва пазачът, — но трябва да побързаме.

Отварят се поредица от врати. Пазачът я прекарва през всяка от тях и вратите се затварят с плъзгане зад гърба им. Тя стиска здраво ремъците на раницата си — вътре са мускалът и формулата. Вече е толкова близо. Всичко е лъскаво и полирано, въздухът мирише на някакъв странен химикал, смесен с нещо парливо и сладникаво.

— Откъде знаехте, че идвам?

— Видяхме те през очите на един мъртъв войник. Той ти постави проследяващо устройство.

Тя протяга ръка и напипва мястото, където беше усетила странното ощипване и беше забелязала драскотината. Наистина ли войникът ѝ е поставил проследяващо устройство?

— Наблюдавахме приближаването ти и предавахме грешна информация за местонахождението ти на Форстийд.

— Форстийд?

— Той ръководи военните операции.

— Значи не Партридж е наредил нападенията, а Форстийд?

Той кимва.

Преща е залята от облекчение. Тя е била права. Партридж никога не би направил това.

— Тук се нуждаем от теб — заявява пазачът. — Искаме да говориш с Партридж.

— Какво искате да му кажа?

— Кажу ми, че трябва да направи това по трудния начин.

— Да направи кое?

— Да започне отначало.

— А той го прави по лесния начин, така ли?

— Няма лесен начин. Ще има кръв. Той трябва да остави кръвопролитията да се случат.

Мъжът я отвежда в една малка стая, пълна с дюзи, сякаш смятат да я пръскат до смърт.

— Има приготвени дрехи за теб. Преоблечи се бързо.

— Почакай. Кой сте вие?

— Ние сме Сигнус. Можем да те отведем при брат ти — той затваря вратата.

Сигнус? Като съзвездието ли? Лебедът. Всичко това е свързано с майка ѝ. Макар и само за миг, изпитва силното усещане, че майка ѝ е с нея.

Освен това е вече вътре. Това е той — Куполът. Тя е зашеметена. Докосва белите плочки, оставяйки следа от пепел.

Поглежда дюзите, очаквайки от тях да бликне вода или отровен газ.

Не се случва нищо.

Взема дрехите от лавицата — униформа на пазач, включително и кобур. Спомня си първия път, когато облече униформа на ОСР: колко ѝ харесваше пуха на топлатата, уставна куртка, въпреки че се мразеше за това. Сега изпитва същите угризения. Не би трябвало да е толкова развълнувана, че е тук вътре. Брадуел щеше да е гневен. Ел Капитан щеше да фрасне пазача по главата, независимо дали той е тук да помага, или не — копелето се беше намърдало тук вътре. Това е краят. Но тя таи надежда. Ще я отведат при брат ѝ, който е невинен.

Преша иска да види мъжката и девическата академия със спортните полета, жилищните сгради със спретнати стаи и легла на два етажа, поляните, храната, фалшивото слънце и светлина и това, че не съществува студ, страдание и пълен мрак. Но вече я бяха предупредили. Ще има кръвопролития.

В ъгъла има малък леген с малък калъп сапун и кърпа. Искат от нея да се измие. Тя бързо се облича и нервно препасва кобура около кръста си. Няма да може да носи раницата. Ще бие твърде много на очи. Тя я отваря, бърка вътре и изважда кутията. Разкопчава закопчалката и проверява дали мускалът е непокътнат, дали формулата е на мястото си. Затваря кутията, пъхва я под ризата и тясната куртка, след което я намества над единия си хълбок. Дрехите са достатъчно тесни, за да я държат на място. Отива до легена, изтъква лицето и врата си, след което дълго гледа главата на куклата. В радостта си, че е вътре в Купола и е стигнала чак дотук, тя беше забравила за нея — за

оцапаната с пепел кожа на главата на куклата, малките ѝ присвити устни и мигащите ѝ очи. Тя измива лицето ѝ, изтрива пластмасовите ѝ клепащи и след това главата на мястото, където кокалчетата на Преша се срастват с нея под повърхността. Избърсва я с кърпата и сега главата изглежда светла и чиста, с розови бузки. Дали може да бъде махната? Дали тук биха могли да я излекуват? Тя излиза от стаята и оставя след себе си празната раница.

Пазачът ѝ подава пистолет като неговия. Тя го пъхва в кобура и повдига главата на куклата.

— Ами това? — пита тя.

Но той вече се е подготвил. Изважда едно руло бинт и извърща поглед от главата на куклата.

— Ето.

Тя повдига ръката си и мъжът започва да увива бинта около главата на куклата, която очевидно го притеснява. Той я покрива толкова плътно, че за момент Преша си представя, че куклата не може да диша. Знае, че това е смешно. Той защипва превръзката, за да не може да мърда.

— Ако някой попита, кажи им, че си имала злополука.

Тя кимва, но ѝ става зле. Това не беше злополука и то е основната причина тя да е тук. Беше ѝ причинено нарочно. Всичките загубени хора, убийства и цялата тази смърт — всичко това беше направено нарочно. Брадуел би казал: Виж колко бързо са прикрили истината.

Пазачът я оглежда внимателно и след това докосва лицето си отстрани, на същото място, където се намира нейното изгаряне във формата на полумесец.

— Покрий това — казва ѝ той. — Дръпни си малко косата напред — след това ѝ подава една шапка. — И дръж това върху главата си.

Това е предателство. Всичко това. Призлява ѝ от него.

Той я повежда по коридора. Тя чува далечен грохот и си спомня за пясъчните създания, които заобикаляха „Лудия Джон-Джон“. Тя усеща същите вибрации през подметките на ботушите си. Уплашена е и не знае какво да очаква.

Но скоро те стигат до един тунел и до тях спира влак. Той е лъскава, красива машина — толкова блестяща, че тя може да види собственото си отражение в нея. Сега Преша е пазач.

Вратите се отварят. Те влизат вътре. Вагонът е празен.

— Днес всички са пред телевизорите си — обяснява пазачът.

— Защо е така?

Той я поглежда и след това извърща очи.

— Заради сватбата. Партридж се жени.

— Той се жени?

— Аха.

Тя си спомня за Лайда и бебето. Дали Партридж и Лайда се женят, защото това е задължително в Купола, когато някой забременее? Искане й се да попита, но не знае дали тази бременност е обществено достояние. Мисли си за своята сватба в гората. Истинска, но нереална. Лична и тайна. Това е единственият начин, по който нещо такова може да съществува в нейния покрит от пепел, пуст роден свят. Но любовта вътре в Купола трябва да е различна. Тук влюбването може да е събитие, което обявяваш, без да се страхуваш, че онзи, когото обичаш, може да умре от ужасна смърт, че да обичаш означава да приемеш предстоящата му и неизбежна загуба.

Тя се чувства малко замаяна. Хваща се за лъскавата ръкохватка на вагона, която е толкова чиста, че скърца, когато ръката ѝ се плъзва по нея.

„Това е сватбеният ден на моя брат“ — казва си тя и въпреки всичко, се чувства щастлива, може би дори обнадеждена.

Но в същото време вагонът на влака ѝ напомня за онзи затрупан вагон, до който майките бяха прокопали тунел, за изкривения му под и избитите прозорци. Тук се носи мирисът на парфюм, останал от шампоаните, одеколоните и лаковете за коса на чистите — благоуханието, което тя си спомня от детството си в бръснарницата с малките ѝ шишенца тонизиращи препарати и гелове. Преди всичко, тук липсва вонята на гнило, смърт, дим и изгоряло. Това я кара да се чувства замаяна и въпреки това ѝ се иска да заплаче.

Тя се изправя и казва:

— На сватбената церемония ли ме водиш?

Пазачът поглежда часовника си.

— На приема. Мястото ще бъде пълно с охранители. Сигурността ще е засилена. Там ще изглеждаш на място.

— Сигурен ли си? — тя повдига бинтования си юмрук.

— Нали се спомняш, че говорихме, че си се наранила? Просто така казвай.

— Злополука — напомня му тя. — Ти ми каза да казвам, че е било злополука.

— Все същото е.

— Само защото нито едното от двете не е истина.

— Какво? — поглежда я пазачът.

— Не беше злополука. И не съм просто наранена.

— Да не навлизаме в това.

— Това?

— Разбираш какво имам предвид.

Тя усеща как в гърдите ѝ пламва гняв.

— Детонациите ни обезобразиха — казва тя. — Осакатиха ни и получихме сраствания. Промениха ни на най-първично ниво. Дори бебетата, родени след Детонациите, са с мутации. За това ли не искаш да говориш?

— Аз съм един от добрите — отбранително казва пазачът.

— Това помага ли ти да спиш през нощта?

— През нощта не спя — той се навежда към прозореца и лицето му се отразява в тъмното стъкло. Влакът забавя ход. — Пристигнахме — той я поглежда. — Готова ли си?

Тя няма представа какво предстои да се случи, още по-малко дали е готова за него.

— Не съм свикнала да имам някакъв избор — отвръща Преша.

Вратите се отварят.

— Оттук нататък ще вървим рамо до рамо. Разбра ли ме?

— Разбрах — потвърждава тя. — Как се казваш?

— Вендлер Прескот — отвръща той. — Приятелите ме наричат Вен.

Това е човекът, който е на нейна страна. Вен. Рамо до рамо.

— Да тръгваме.

Преша минава с Вен през още няколко празни коридора. Двамата кимат, когато срещнат някой случаен пазач. Тя чува далечна музика и гръмки гласове. Стигат до една двойна врата. Вен спира и хвърля поглед към Преша. Тя кимва.

Той отваря вратите и те се озовават в огромна, красива стая, изпълнена с маси, застлани с дълги покривки, мъже и жени, облечени

във вечерни рокли и смокинги. Наоколо бързо сноват сервитьори с малки торти върху подноси. Някои от жените сякаш носят натруфени перуки с много къдрици най-отгоре. Косата на мъжете е лъскава и пригладена назад.

Кожата на всички е съвършена.

Децата се пъхат под масите и вземат чиниите с торти, които възрастните са зарязали. Подът е покрит с копринени цветни венчелистчета.

Никой не подвива крака под неравната тежест на друг човек, който е част от него. В телата им няма сраснати животни, стъкло, метал или пластмаса. Няма ампутации, дълбоки яркочервени белези и възлести следи от изгаряния.

Няма дебел слой сажди.

Всичко е чисто и лъскаво.

И музиката е прекрасна. Тя никога не е чувала подобна музика — толкова величествена, оглушителна и красива. Тя вдига поглед към високия, въздушен таван. Под сводовете му има хванати в капан балони.

Това наистина е сватба, а не двама души, които си шепнат в гората. Независимо от това колко се обичат те двамата с Брадуел, това тук изглежда истинско по начин, по който тяхната сватба никога няма да бъде.

Вен сграбчва ръката ѝ и Преша си спомня, че би трябвало да е незабележима, а не да зяпа с отворена уста всичко наоколо.

Те вървят покрай една от стените, далеч от тълпата.

Двойките на дансинга се държат за ръце, полюляват се и се въртят. Най-удивителното е това, че всичко изглежда по-добре, отколкото някога си го е представяла. А тя си мислеше, че си е изградила твърде високи очаквания, които действителността никога не би могла да покрие.

Подминават една торта на няколко етажа, поддържани от колони, подобно на катедрала. Кристалът на полилеите над главите им блещука. Тя си спомня трапезарията на фермерската къща и как след пожара полилеят, който се беше разбил върху масата, приличаше на паднала кралица. Къде е доказателството, че тези хора са били управлявани от толкова ужасен човек като Уилъкс? Искане ѝ се Брадуел да види това. Сватба! Те все още съществуват. Чистите могат толкова

дълбоко да вярват в любовта, че да си позволят да я празнуват открито. Възможно ли е тя и Брадуел някога да се отърват дотолкова от измъчеността си, че да празнуват любовта? Разбира се, сватбите в Купола вероятно са чести, но на Преша това ѝ изглежда като храбър акт на надежда.

Защо изобщо Лайда би искала да остане с майките? Това тук е раят. Преша се чувства опиянена от музиката, сладостния чист въздух и децата, които пицят щастливо.

Брадуел, виждаш ли? — казва си тя. — Не всички от тях са лоши. Тук има красота. Има невинност и радост.

Тя се чувства доволна, че се е оказала права.

И тогава вижда Партридж. Поздравява го група мъже на неговата възраст. Те вдигнат чаши за тост в негова чест. Дали това е шампанско? Преша поема дъх, за да го извика, но спира навреме. Тя е охранител, а не негова сестра.

Един от приятелите му почуква с вилица върху чашата си. Присъединяват се и други. Вен спира и изчаква. Навсякъде наоколо им се чува звъntenето на чаши. Партридж сякаш търси някого. Може би Лайда? Къде е тя?

— Какво става? — Преша пита Вен.

— Трябва да се целунат. Такава е традицията.

Традиция да се целунат? Преша мисли за традициите, с които тя е израснала. Спомня си за мъртвешките гуляи.

Сред тълпата от жени се появява дълга бяла, бухнала, дантелена рокля — тя е на етажи като подобната на катедрала торта. Преша е изненадана, че Лайда би избрала толкова натруфена и огромна рокля, но след това вижда лицето на булката.

Тя не е Лайда.

Това е жена, която Преша не е виждала никога преди.

Звъntenето става все по-силно и пронизително.

Сигурно има някаква грешка.

Но тогава Партридж хваща жената за ръка, придърпва я към себе си и я целува. Целувката е кратка, въпреки това е целувка. Хората спират да чукат чашите си и внезапно избухват в аплодисменти. Преша сякаш спира да диша.

Партридж и тази жена, тази непозната, махат на останалите, след което започват усмихнати да си шепнат един на друг.

Преша дръпва Вен за куртката.

— Какво се случи? Коя е тя?

— Айралийн — отвръща Вен. — Уилъкс я е избрал за сина си.

— Но... Лайда... и...

Вен поклаща глава и тя разбира, че не само бременността на Лайда е пазена в тайна, но и самата тя.

— Искам да говоря с Партридж. Искам да говоря с него веднага!
— Преша е бясна.

Какво, по дяволите, прави той? Лайда е бременна. Това е неговото дете и той — въпреки това — прави онова, което баща му е казал да прави?!

— Опитвам се да те приближа до него. Тогава може би вие двамата ще можете да си намерите някое тихо място...

— Не искам да търся тихо място — казва Преша и тръгва към тълпата.

Чува Вен да ѝ казва да изчака, но продължава да върви. Заобикаля масите, минава напярко през дансинга и се отправя директно към Партридж.

Булката е дръпната настрана от някакви други гости. Партридж говори с един по-възрастен мъж със слабо мургаво лице. Как човек може да хване тен на място, където няма слънце?

Преша спира пред тях.

На Партридж са му необходими няколко секунди, за да я забележи, но когато я вижда, лицето му светва.

— Преша! — казва той, сякаш това е радостна изненада.

И по някаква причина именно тази негова радост я вбесява най-много. Той подава напитката си на един мъж наблизо, навежда се напред с отворени ръце, готов да я прегърне, и преди дори да успее да се замисли, тя вдига ръка, за да му зашлеви шамар, но някой хваща ръката ѝ.

Мургавият мъж я държи здраво и я придърпва към себе си.

— Кой, по дяволите, си ти? — виква му Преша. — Пусни ме!

— Аз съм Форстийд. Радвам се да се запознаем, Преша.

— Откъде знаеш коя съм?

— Не е много трудно човек да разпознае толкова известна несретница като теб. Да не мислиш, че тези бинтове могат да ме заблудят?

— По-полека, Форстийд — предупреждава го Партридж, мъжът охлабва хватката си и я пуска. — Как стигна дотук? Да отидем някъде да поговорим.

— Никъде няма да ходя.

Страните му са станали тъмночервени, сякаш тя наистина го беше зашлевила. Той потрива ръце.

— Трябва да поговорим.

Тогава тя забелязва, че всичките му пръсти са си на мястото. Протяга ръце и хваща неговите, чудейки се за момент дали не си спомня погрешно кое кутре му беше отрязала Нашата добра майка. Но и двете му ръце са с всичките си пръсти. И двете му кутрета са идеално оформени.

— Как? Защо? — тя едва успява да говори.

Той отдръпва ръцете си и оглежда огромната зала. В този момент тя вижда, че той започва да разбира как изглежда всичко това от нейна гледна точка.

— Мога да обясня — започва той. — Правя само онова, което трябва. Просто... Просто не...

— Гади ми се от теб — гласът ѝ е толкова задавен от гняв, че се чува като шепот.

— Трябва да я заключим — настоява Форстийд. — За бога, тя е заразена! Как, по дяволите, е влязла тук? — Форстийд оглежда препълнената банкетна зала.

— Те продължават да ни избиват там, отвън. А теб дори не те е грижа! Погледни се!

Сякаш усетила напрежението, булката бързо се приближава.

— Какво става?

— Всичко е наред, Айралийн — успокоява я Партридж. — Просто ни дай една минута. — Той се обръща към Преша. — Трябваше да се ожения за Айралийн. Нямах представа какво се случва тук.

Айралийн поглежда Партридж, наранена от неговия коментар.

— Искам да зная коя е тази? — настоява тя.

— Аз съм Преша. Къде е Лайда?

— Лайда не можа да дойде — отвърща Айралийн. — Защо изобщо би искала да дойде?

— Майната ти! — сопва се Преша на Айралийн, чието лице веднага се сковава. — На теб също, Партридж. Ти си по-лош от баща си. Знаеш ли това? Той поне имаше истинска амбиция.

— Остави ме да я изведа навън — прошепва Форстийд.

Един млад мъж на възрастта на Партридж си пробива път през струпалата се тълпа.

— Това ли е Преша? — пита той.

— Не сега, Арвин — казва му Партридж.

— Искам да говоря с теб — казва Арвин на Преша. — Мога да помогна...

— Просто всички изчакайте... — вдига ръце Партридж.

— Искам да видя Лайда — казва Преша. — Къде е тя?

Партридж се обръща и извиква:

— Бекли!

Появява се един мъж в смокинг. Той е висок и широкоплещест, с късо подстригана коса.

— Отведи Преша в апартамента на Лайда — той поглежда Преша. — Вярвам на Бекли. В добри ръце си.

— Добри ръце ли? Кой, по дяволите, си ти, Партридж?

— Аз съм си все същият. Довери ми се.

Преша поклаща глава.

— Ще те намеря при Лайда. Тогава ще говорим. Мога да ти обясня, Преша. Мога.

Айралийн обвива ръката си около неговата.

— Бекли трябва да вдигне тоста — напомня му тя.

Бекли повдига вежди.

— Просто тръгвай — казва му Партридж.

Бекли се готви да тръгне с Преша, но Айралийн го спира:

— Чакайте! Бекли трябваше да произнесе тоста.

Преша прави още няколко крачки, но после внезапно се обръща. Тя не може да се сдържи. Бясна е.

— Застъпих се за теб — казва Преша с треперещ глас. — Но те през цялото време са били прави. Ти си слаб.

— Не казвай това — сега Партридж се втурва към нея и казва с тих глас:

— Дядо ти, Преша. Открих го, ще го върна обратно.

— За какво говориш?

Тълпата го притиска. Айралийн го държи за ръката.

— Недей да правиш сцени.

— Не, не. Ние в никакъв случай не бихме искали да правим сцени, нали? — казва Преша.

— Мога да обясня — повтаря той, но тя вижда, че не е сигурен.

Всъщност очите му са широко отворени и тя е сигурна, че той е ужасен.

ЕЛ КАПИТАН ИМЕ

Зад търговския център Ел Капитан вижда редица съборени колони, които лежат пред голяма купчина развалини.

Той стига до развалините и започва да се катери по тях. При всяка стъпка усеща натъртванията от ударите на Хелмут. Брат му му беше наритал задника. И какво от това? Беше си заслужил боя. Освен това не е лошо да се чувства малко поочукан — това отговаря на вътрешното му усещане, че е пребит, изтощен и свършен.

— Провери я — апатично казва той на Хелмут.

Хелмут прокарва ръце по лентата и квадратната кутия.

— Провери? — казва Хелмут по-скоро въпросително, отколкото като отговор.

Ел Капитан знае, че лентата се е разхлабила от потта и сбиванията, но бактерията е горе-долу на мястото си.

— Това е достатъчно. Повече или по-малко.

Вижда дупка на върха на развалините.

— Излизай! — изкрещява той. — Излизай, който и да си!

Иска му се да имаше пушка, която да размаха във въздуха. Би било добре да можеше да създаде у онзи, който се крие долу, впечатление, че пръстът му е на спусъка и няма да се поколебае да го натисне. Оръжията са важни за него и ако трябва да бъде честен, би искал да можеше да си ги върне. Не е сигурен как се чувства. Сякаш е загубил себе си — цялото си усещане за посока и цел. В момента е просто тук — заедно с Хелмут.

Брат му не може да го остави насаме. Той го мрази и се нуждае от него, мрази и себе си затова че се нуждае от него.

Той извиква отново, но отговор все така няма. Отстъпва назад и решава да почака малко.

Точно когато решава, че там няма никой, се чува звук от боричкане и една мъжка глава се появява от дупката наблизо.

— Ел Капитан? — казва мъжът, премигвайки на слабата светлина.

Той забелязва Хелмут над рамото на Ел Капитан. Двамата изглеждат доста поочукани, но и мъжът не изглежда по-добре, освен това е пребледнял. Изглежда, се страхува от Ел Капитан. Страхът му вдъхва сили на Ел Капитан, на когото понякога му липсва времето, когато се страхуваха от него.

— Кой си ти?

— Името ми е Горс — отвръща мъжът.

— Това име ми е познато — казва Ел Капитан. — Братът на Фандра?

Мъжът се поколебава, после кимва и поглежда зад Ел Капитан и от двете му страни. Срастванията на Горс вероятно са някъде под палтото му, което се издува над едното му рамо. Кожата на ръцете му е лъскава, сякаш е бъркал в огън, за да извади нещо от него.

— Чух, че си в града с Брадуел — очевидно Горс би се чувствал в по-голяма безопасност, ако и Брадуел беше тук.

— Трябва да се срещнем тук. Той избра това място. Мислеше, че тук ще е по-добре и по-безопасно. Колко човека има там долу?

— Само двама сме — повдига вежди Горс.

— Имаш ли нещо против, ако почакаме Брадуел заедно с вас?

Горс не е сигурен. Той поглежда надолу и след това отново към Ел Капитан.

— Имам добри новини за теб, Горс — казва Ел Капитан.

— Така ли? Какви?

— Фандра.

— Какво за нея? — той поглежда Ел Капитан с подозрително присвити очи.

— Тя е жива. Някак е успяла да оцелее навън и оцелелите от „Лудия Джон-Джон“ са я взели със себе си. Добре е.

— Не ме лъжеш, нали?

— Сам я видях — отвръща Ел Капитан. — Има дълга, руса коса. Спаси ни задниците там.

— Спаси ни задниците — повтаря Хелмут.

— Не е нужно да приемаш думите ни на доверие — казва Ел Капитан. — Както вече казах, Брадуел идва насам. Можеш да го попиташ сам.

Горс хвърля поглед към Ел Капитан и Хелмут и след това нещо зад тях привлича вниманието му.

— Няма да се наложи да чакате — казва той.

Ел Капитан се обръща. Брадуел се изкачва по развалините. Той вижда Горс и извиква:

— Хей, Горс! Чу ли новината?

Ел Капитан поглежда отново към Горс:

— Видя ли? Казах ти, че той ще го потвърди.

Горс сигурно иска да го чуе с ушите си. Той се прави, че не е разбрал:

— Новината ли? Каква новина?

— Сестра ти. Видяхме я при увеселителния парк. Тя е добре, Горс.

В крайна сметка е оцеляла.

Горс замръзва на място. В очите му проблясват сълзи. Той се прокашля, извинява се и изчезва надолу в дупката.

— Е? — обръща се Ел Капитан към Брадуел.

— Открих я. Казах ѝ, каквото имах да ѝ казвам. Оставих я да продължи.

Ел Капитан не е сигурен какво означава това. Казал ли ѝ е, че я обича? Какво ѝ е казал? Решава, че не иска да знае. Защо да се измъчва с подробностите?

— Какво, по дяволите, е станало с вас двамата? Не изглеждате никак добре — казва Брадуел.

— Паднахме.

— Къде? По някакви стълби ли? — пита Брадуел.

— Аха — отвръща Ел Капитан, — нещо такова.

— Нещо такова — повтаря Хелмут.

Горс се появява отново. Очите му са зачервени. Плакал е. Той грубо разтрива лицето си:

— Жива ли е Фандра? Сигурни ли сте?

— Сигурни сме — потвърждава Брадуел.

Горс надава радостен вик:

— Е, тогава значи трябва да празнуваме! Тук долу имаме някои първокласни неща отпреди експлозиите.

— Да — съгласява се Ел Капитан.

Кога беше последният път, когато беше пил нещо? С удоволствие би се напил. Би се напил здраво.

— Не зная — колебае се Брадуел.

— Недей — намесва се Хелмут.

Не му харесва, когато Ел Капитан пие.

— Какво не знаеш? — казва Ел Капитан към Брадуел. — Сега не можем да направим нищо. Нито за нас самите, нито за Преша. Не можем да направим нищо, преди да чуем новини от нея. Можем и да попразнуваме, докато все още има какво да се празнува — Ел Капитан се обръща към Горс и добавя:

— Нека ти отговоря простичко. По дяволите, да!

— По дяволите — нервно казва Хелмут. — Да.

* * *

— За здравето на майките — крещи Ел Капитан и вдига бутилката, — които ме плашат до смърт!

Той вече беше вдигнал наздравици за пясъчните създания, зверовете, мъртвите, живите, глиганите, съществата от мъглата... Ел Капитан отпива голяма глътка. Тя изгаря гърлото му и затопля гърдите му. Двамата с Хелмут седят на пода на банковия трезор заедно с Брадуел, Горс и още един мъж, който беше припаднал и лежеше свит в ъгъла. Дебелата две стъпки кръгла врата на трезора стои постоянно отворена, притисната от изкривения таван. Металните стени са осеяни с малки правоъгълни чекмеджета. Всички те са разбити и изпразнени. Повечето от самите чекмеджета ги няма. Тук вътре е уютно. Мястото създава усещане за сигурност и безопасност. Мирише на метал. На Ел Капитан му харесва.

Когато подава бутилката на Брадуел, Хелмут се протяга и се опитва да я вземе.

— Ти си получаваш своя дял — напомня Ел Капитан. — Алкохолът е вътре в кръвта ни.

Той започва да се смее гръмогласно. Знае, че Хелмут не иска да пие. Той иска да вземе бутилката от Ел Капитан. Не обича, когато Ел Капитан се напива, а той вече със сигурност е пиян. Усещането е приятно. Ел Капитан беше забравил колко му липсва алкохолът:

начинът, по който той смекчава и размазва света и приглушава звуците. Старият Ингършип от време на време му даваше пиячка. Ел Капитан се радва, че човекът е мъртъв, но алкохолът му липсва.

— Своя дял, своя дял, своя дял — мърмори Хелмут, отпуснал ръце и поклаща главата си над рамото.

Той се кара на Ел Капитан за това, че пие твърде много.

— Млъкни, Хелмут! — извиква му Ел Капитан. — Ние тук празнуваме. Нали, Брадуел? Кажу ми. Нали е така?

— Така е — отвърща Брадуел и подава бутилката на Горс.

— Така е — крещи Горс и отпива.

Ел Капитан внимателно следи бутилката, опитвайки се да прецени дали последната глътка ще остане за него, или не.

Би желал Преша да е тук, макар да не иска да споменава името ѝ — не и пред Брадуел. Не иска да знае какво се е случило между тях, когато Брадуел побягна след нея в дъжда. Сега на Ел Капитан му харесва да мисли за нея — с тази приятна напитка в ръка. Цялата болка е притъпена. Може да си представи бъдещето с нея — те двамата или дори тримата, ако се брой и Хелмут. И то е хубаво.

И тогава сякаш нещо превключва в главата му и Ел Капитан си спомня за мъртвото момче, хванато в капана. Защо сега? Той разтвива челото си.

— Недей. Недей... — промърморва той, но в мислите му проблясват спомените за още лица на мъртъвци.

Лицата им се сливат. Какво се беше случило с него в онази крипта? Там беше започнало. Защо сега се чувства толкова зле заради всичко това? Господи! Малко оставаше да помоли Бог или онази статуя в криптата за прошка. Какво щеше да се случи с него, ако го беше направил? Щеше да му се наложи да признае, че онова, което беше вършил, е било грешно. Не е било грешно. Нали е жив? И Хелмут върху гърба му също е жив.

— Защо се страхуваш от тях? — Брадуел пита Ел Капитан.

— От Бог и онази светица ли? — отвърща Ел Капитан.

— Какво? Не — казва Брадуел. — От майките. Ти каза, че те те плашат до смърт.

— Ти не се ли страхуваш от тях?

— Не съм казал това. Просто се чудех защо ти се страхуваш от тях.

Ел Капитан се обляга на средата на кръглата врата.

— Те изглеждат добри и мили и освен това са... майки. Някога са организирали готварски състезания и са разговаряли за това, какви завеси да изберат, а сега са готови да те убият, още щом те видят.

— Точно ти ли го казваш — изсумтява Горс.

— Да, но аз никога не съм се гордял с това, че се грижа за бъдещото поколение, като подбирам най-доброто частно училище за тях или като ги возя в най-добрия миниван.

— Някога всички бяхме невинни — отбелязва Брадуел. — Технически погледнато и ти някога си бил хлапе. Нали, Ел Капитан? Искам да кажа, по дяволите, не си ли имал различно име от Ел Капитан, или това е рожденото ти име?

— Не си го спомням — отвръща Ел Капитан. Уолдън. Името му беше Уолдън.

— Не си го спомняш? — усъмнява се Горс. — Собственото си име?

— Хелмут! — казва Брадуел. — Как беше името на брат ти, преди да стане Ел Капитан?

— Той не знае — сопва се Ел Капитан. — Не му се подигравай!

Ел Капитан усеща как брат му клати глава зад гърба му.

— Не му се подигравай — повтаря Хелмут.

— Не се подигравам, Хелмут. Просто казвам, че може да си спомняш името на Ел Капитан от детството ви заедно. Искам да кажа, то е някъде там, дълбоко вътре във вас. Майка ви е викала да се приберете вкъщи, когато сте били малки, нали? Викала е „Хелмут!“ и след това е казвала още едно име. Кое беше то?

Хелмут започва да се клати повече. Дали започва да си спомня? Дали някакъв лъч светлина не осветява тъмния ъгъл на паметта му?

— Не го занимавай с тези глупости. Той не си го спомня, нито пък аз. Старото ми име е мъртво. Аз съм Ел Капитан.

— Ами фамилията ти? — пита Горс.

— Крол — тихо отвръща Ел Капитан. — Баща ми беше сержант Уорет Б. Крол. Крол.

Брадуел застава по-близо до Ел Капитан. Той се протяга и хваща с две ръце бузите на Хелмут.

— Когато майка ви е била ядосана, може би ви е викала с целите ви имена. Майките правят така. Как наричаше Ел Капитан, когато му

беше ядосана?

— Остави го на мира! — изкрещява Ел Капитан и се дръпва назад, така че главата на брат му да се изплъзне от ръцете на Брадуел.

Ел Капитан се изправя. Върху гърба му Хелмут му се струва невероятно тежък и Ел Капитан се олюлява и се блъска в стената от празни депозитни кутии. Главата му се удря с остър звук в метала. Той се оставя да се свлече отново на пода. Докосва главата си — няма кръв.

— Какво става, по дяволите, Кап? — пита го Брадуел. — Ние просто се занасяхме.

— Не трябваше да позволяваш на Преша да влезе вътре сама. Ако тя умре, ти ще си виновен. Знаеш това.

Хелмут го изправя.

— Ти ще си виновен — крещи той на брат си.

— Какво? — изкрещява Брадуел. — Ти я пусна да отиде точно колкото и аз.

— Успокойте се — намесва се Горс, вдигнал ръце във въздуха.

Ел Капитан едва вижда Брадуел и Горс. Те са като неясни, премигващи образи в очите му. Той поглежда към мъжа в ъгъла и внезапно се изпълва с безпричинна омраза към него.

— Изобщо не трябваше да й позволяваш да отиде...

— Кап — започва Брадуел, — знаеш, че нямах избор. Знаеш това...

Ел Капитан затваря очи и земята под него започва да се върти и да му изглежда несигурна.

— Ако тя умре — казва той, — твоите ръце ще бъдат опръскани с кръвта й.

— За кой, по дяволите, се мислиш? — изкрещява Брадуел и огромните му криле започват да шумолят, вероятно разперени зад гърба му.

Ел Капитан продължава да държи очите си затворени. Дори не се подготвя за удара, който очаква. Всъщност се надява, че Брадуел ще се нахвърли върху него.

— Трябва да се разкъсаме един друг! — крещи той. — Да се убием един друг. Да приключим най-после с това!

— Сигурен ли си в това? — пита го Брадуел.

Но тогава Ел Капитан чува звук от боричкане, последвано от гласа на Горс:

— Остави го да поспи.

Гласът на Брадуел е дрезгав:

— Не се страхувам, че тя ще умре. Твърде силна е за това. Знаеш ли за какво не си помислил още, Кап? Не се тревожиш, че може да ѝ хареса, че тя ще избере Купола пред всеки един от двамата ни.

Думите на Брадуел бавно достигат до съзнанието му и Ел Капитан осъзнава, че той е прав. Брадуел винаги е можел да види възможностите преди Ел Капитан. Ами ако Куполът ѝ хареса? Ако тя изчезне, без да е мъртва, но все едно е мъртва за него? Той не знае какво да каже — изобщо нищо не му идва наум. Има усещането, че ще се разплаче. По дяволите! От очите му се стичат сълзи.

Тогава усеща нечия ръка върху главата си. Тя нежно и внимателно маха косата от челото му. Ръката гали главата му, сякаш е малко дете, изпотено от игрите в гората. Един глас казва:

— Уолди. Уолди. Уолди. Уолди.

Така му казваше майка му, когато беше малък. Уолди. Галено за Уолдън.

— Уолди. Уолди.

Хелмут го помни. Хелмут го гали по главата по начина, по който го правеше майка им някога, когато бяха невинни, някога, когато Ел Капитан беше Уолди.

— Не можах да я спася — казва той на Хелмут и говори не само за майка им, но и за Преша.

Хелмут обвива ръце около Ел Капитан и го притиска силно. Ел Капитан си поема дъх и после го изпуска. Хелмут продължава да го прегръща. Ел Капитан затваря очи с ръце. Той плаче.

— Съжалявам — прошепва той. — Прости ми! Прости ми!

Той съжалява не само за смъртта на майка си, но и за всички тях.

— Прости ми!

Момчето в капана. Мъртвешките гуляи. Лагерите с деца на студа. Той убиваше хора. Той причиняваше смърт и страдание... Съжалява за всичките мъртви, за цялата болка. За всичко.

— Прости ми!

Това не можа да каже в криптата.

Но тук и сега, с Хелмут и Ел Капитан, моли за прошка света Уи или Бог, или каквато там сила съществува отвъд тях.

— Прости ми — продължава да повтаря Ел Капитан.

Той иска да каже: Махнете това от мен! Махнете го!
И тогава го усеща: нещо се отваря в гърдите му и излиза навън.
След това изчезва.

ПАРТРИДЖ КОНФЕТИ

— Танцувай с мен — опитва се надвика музиката Айралийн. —
Хайде!

Партридж се чувства замаян. Преша щеше да му удари шамар. Очите му шарят из тълпата, по банкетните маси, блестящите облекла, лъскавите коси, лъщящите сребърни прибори и позлатените сводове на тавана. Това ли беше първото нещо, което Преша беше видяла от Купола? И в средата му беше той, пиеше шампанско в ръчно ушит смокинг до своята булка, до съпругата си.

— Не мога — тихо отвръща той.

И точно тогава някой някъде пуска розови конфети. Някаква невидима машина ги издухва и те започват да хвърчат навсякъде около тях. Това го връща към началото на всичко: как тича през огромната система за филтриране на въздуха и огромните перки на вентилаторите, как разрязва розовите филтри и нишките им се въртят навсякъде около него. Напомня му за начина, по който пепелта се носи във въздуха там, отвън, и за Лайда, и за това как му беше споменала, че е заключена с кълбото за сняг.

Айралийн го дърпа за самото.

— Не позволявай на Преша да съсипе всичко! Тя ще ме опознае и ще ме хареса. И ти не ме харесваше в началото — казва тя.

Айралийн започва да го дърпа към дансинга. Той я спира и я поглежда в очите. Спомня си как изглеждаше тя, когато я срещна за пръв път. Беше скована и непохватна, почти чужда. И тя му беше чужда. Беше живяла в хибернация толкова дълго.

— Всичко обърках.

Тя обвива ръце около него и го притиска силно.

— Не, не си. Ти направи онова, което е правилно. Видях, че го правиш. Зная, че това е истината. Ще ѝ обясниш всичко. Тя ще разбере.

— Не мисля, че тя някога ще разбере.

— Зная какво правиш, господин Партридж Уилъкс.

— Какво?

— Притежаваш най-големия дар на света, който да ѝ подариш, и когато го направиш, тя ще ти прости всичко — Айралийн му се усмихва. — Нали?

Дядо ѝ е при Партридж. Жив. Вентилаторът в гърлото му е бил изваден и той е бил защит и замразен. Може би дори баща ѝ е при него, макар че Партридж няма достъп до тази камера, поне все още няма. Засега може да ѝ върне дядо ѝ. Може да опита. Но има усещането, че сякаш се дави. Беше се провалил. Преша го знае. Вероятно тя дори не знае най-лошата част.

— Накрая ще погледнеш назад и всичко ще придобие смисъл.

Дали някога ще види този смисъл? Дали някой някога ще погледне на тази поредица от събития и ще разбере, че той толкова силно е искал да направи онова, което е правилно, докато всичко около него се е рушало?

— Какво друго мога да сторя?

— Можеш да танцуваш с госпожа Партридж Уилъкс.

Все още замаян, той оставя Айралийн да го отведе на дансинга. Конфетите изпълват въздуха и се сипят върху пода като розов сняг.

ПРЕША САМОУБИЙЦИ

— Обикновено аз съм този, който е облечен като охранител — казва Бекли. — Имаш ли против да махна папийонката?

— Защо мислиш, че ме е грижа? — пита Преша.

Тя е бясна. Сякаш върху гърдите ѝ едновременно се стоварват два юмрука. Брадуел беше прав — за чистите и Партридж. Тя се срамува, че беше изпаднала в такава радост и че си беше позволила да се надява на сватба, макар и само за миг. Брадуел ѝ липсва повече от всякога. Той казва онова, което мисли, дори и когато знае, че то няма да ѝ хареса. Той е сбъркан — всички човешки същества са такива, но поне е истински. Ел Капитан и Хелмут също. Тя се чуди дали изобщо трябваше да идва тук. Но усеща режещия допир на металната кутия върху хълбока си. Трябва да опита да спаси хора. Трябва да опита, дори и ако Партридж е изгубена кауза.

Двамата вървят по празната улица. По магазините са налепени снимки на Партридж и Айралийн в различни пози. Тя спира до една от тях, на която Партридж люлее Айралийн на дървена люлка.

— Погледни го само.

Бекли пххва папийонката в джоба си и спира.

— Бях там — казва той. — Той не искаше да позира за снимките.

— Може би не е искал да позира, но е факт, че го е направил. Позволил е някой да направи тази снимка — тя поглежда Бекли в лицето.

Той е съвсем малко по-възрастен от нея, но изглежда доста корав.

— Как е човек да живее на това място? — пита тя.

— Откъде да зная? Мина толкова време, откакто нямам с какво друго да го сравня.

— Не си ли спомняш преди? Не ти вярвам.

— Може би това е първият ти урок. Не трябва да вярваш на никого тук — той отново започва да върви.

Тя бързо тръгва след него.

— Винаги ли е толкова ужасно красиво?

— Обикновено не е толкова ярко осветено, но да.

— Партридж каза, че ще върне дядо ми. Дядо ми е мъртъв, Бекли. Партридж да не се мисли за Господ?

Бекли свива рамене.

Беше жестоко от негова страна да каже това — да обещае на Преша дядо ѝ. Партридж знае какво би означавало за нея дядо ѝ да се върне. Той беше единственият истински родител, когото някога беше познавала. Не беше истинският ѝ дядо, но това само правеше по-забележително онова, което беше направил. Бе спасил живота ѝ.

— Кажи ми ти на чия страна си? — пита тя.

— Няма страни.

— Това да не е вторият ти урок?

— Предполагам, че би могъл да е.

— Мисля, че има правилна страна — казва Преша. — И ти или си на нея, или не си.

Той хвърля поглед към Преша, след това вдига очи нагоре към празното пространство, изпълнено със запарен въздух.

— Как е там, отвън, сега?

Как би могла да опише света извън Купола? Това е невъзможно.

— Не зная — отвърща Преша. — Истински.

Бекли се заглежда в едно петно върху тротоара, което е по-бяло от останалата част.

— Какво е това? — пита Преша.

Той спира, поглежда сградата и посочва към един от прозорците, който е закрит с дебел найлон.

— Някой е скочил.

— Скочил?

Той кимва.

— Искаш да кажеш, че някой е скочил от онзи прозорец?

— Аха.

— И тротоарът е бял, защото...

— ... Са почистили кръвта и са го избелили — Бекли пхва ръце в джобовете си и продължава да върви.

Преша оглежда тротоарите от единия до другия край на тясната улица. Вижда още едно бяло петно. После още едно. Всички те изглеждат пресни.

— Защо има хора, които скачат, Бекли? — пита тя.

— Колкото е красиво, толкова е и ужасно, нали? И понякога тук също е истинско.

Той се отправя към входната врата на една от жилищните сгради и натиска звънеца. Вратата се отваря. Те влизат във фойе с плюшени мебели и дълго огледало в златна рамка. В натруфени вази са поставени разцъфнали орхидеи. Не е възможно да са истински. Бекли кимва на мъжа, който седи зад бюрото и гледа миниатюрен телевизор. Преша не е виждала телевизор от времето преди. Картината не е много ясна, но е цветна и в този момент тя разпознава какво се вижда на нея. Мъжът гледа сватбения прием на Партридж и Айралийн.

— Днес е големият ден — казва мъжът и потупва корема си. — Мислех, че ще си там?

— Още един ден, още един долар — отвърща Бекли.

Мъжът поглежда Преша, но не задава никакви въпроси.

Бекли я повежда към асансьора. Вратите се отварят с плъзгане. Преша се страхува да влезе в тази кутия, но не иска да го покаже. Тя застава зад Бекли, който натиска един светец кръгъл бутон и обляга гръб на стената. Асансьорът се разтърсва и тръгва нагоре. Стомахът на Преша се обръща.

Точно когато асансьорът спира, Бекли протяга ръка и задържа бутона.

— Лайда е тук вътре и не се чувства толкова добре — казва той.

Преша пристъпва напред.

— Какво искаш да кажеш?

— Ще се справиш ли вътре?

— Днес денят ми не е от най-лесните по очевидни причини — поклаща глава Преша.

Бекли закрива с ръка устата си и се прокашля. После, докато продължава да държи юмука, притиснат към устата си, казва:

— Щом като роди детето, те пак ще я вкарат вътре.

— Вътре?

Бекли пуска бутона и вратите се отварят. Той оглежда коридора в двете посоки.

— Съжалявам — извинява се той. — Такъв е протоколът — след това прошепва много тихо, така че тя едва успява да различи думите:

— Тя ще бъде върната в рехабилитационния център за луди.
Никога няма да се измъкне оттам.

— Но бебето...

— С бебето всичко ще бъде наред — прошепва той. — То е
Уилъкс.

ПРЕША МАЙКА И ДЪЩЕРЯ

Апартаментът е чист и просторен — бели мебели, бели чаршафи, бели стени с поставени в рамки репродукции на цветя във вази, които са почти същите като цветята, сложени върху масите тук-там. Върху двата дивана седят две жени, един мъж и едно момиче. Всички те са се разположили около светещия телевизионен екран, настроен, разбира се, да предава приема. Няма измъкване от този прием.

Лайда не е между тях. На Преша ѝ прилява от цялото празно съвършенство наоколо. Някой ще изпрати Лайда обратно в рехабилитационния център, след като ѝ отнемат бебето. Дали тази тайна е известна на хората?

Тя си мислеше, че знае какво представлява адът. Мислеше, че го познава добре — като звяра, сграбчил я на полето от развалини, мъртвешките гуляи на ОСР, пясъчните създания около „Лудия Джон-Джон“, съществата в мъглите на Ирландия, болестите, задръстените дробове или бавната смърт.

Но не. Това е ад, който никога преди това не си е представяла — възпитан и покварен ад.

— Къде е Лайда? — пита ги Преша.

Те поглеждат Преша и погледът на всеки от тях се плъзва по бинтования ѝ юмрук с главата на куклата. Тя не може да понася начина, по който я зяпат. Разкъсва бинта. Трябваше да го направи още на приема — да им покаже истината за това, коя е. Тя хвърля превръзката на пода. Отново се чувства свободна — сякаш главата на куклата сега може да диша.

Една от жените сграбчва момичето и го притиска към гърдите си.
— Коя е тази, Бекли? — пита другата жена.

Тя се изправя и роклята се накъдря, сякаш жената се движи под водата.

Бекли пристъпва напред.

— Това е природената сестра на Партридж — отвърща той.

Преша сваля шапката и я хвърля на масата, така че те да могат да видят изгарянията около едното ѝ око.

— Къде е Лайда?

— Отведи я в кухнята, за Бога! — казва мъжът на жената, притискаща момичето.

— Не! — извиква момичето. — Искам да видя това!

Но майката на момичето отвръща:

— Млъкни, Виена! Тръгвай! Веднага!

Мъжът дръпва рязко момичето за китката и го издърпва в кухнята, а жената тръгва след тях.

Жената с ефирната рокля обаче продължаваше да стои.

— Не искам дъщеря ми да говори с тази несретница! — казва тя на Бекли, без да обръща внимание на Преша. — Чуваш ли ме? Ситуацията и без това е достатъчно деликатна.

— Ти ли си майката на Лайда?

Жената дори не поглежда към Преша. Тя просто кимва отривисто.

— Няма да търпя това! — изсъсква тя на Бекли. — Няма да търпя това! Кажи ѝ, че трябва да си тръгне!

Бекли свива рамене. Всъщност изглежда, че ситуацията сякаш го забавлява.

— Можете да ѝ кажете и сама. Аз съм охранител, а не вестоносец.

— Моля? Не можеш да ми говориш с този тон! — сопва се майката на Лайда. — Почакай само да докладвам за това. Само почакай!

Бекли се усмихва самодоволно. Той не се страхува от майката на Лайда. Може би жените в Купола не представляват кой знае каква заплаха, както е чувал, че е било и във времето преди, по времето на женствения феминизъм.

Майката на Лайда изглежда така, сякаш ще се разплаче, сякаш е напълно наясно, че не притежава никаква реална власт.

— Искам най-доброто за дъщеря си — казва тя. — За моята единствена дъщеря.

— Така ли? — пита Бекли.

Майката на Лайда се обръща и полата ѝ се завърта около нея. Тя грабва дамската си чанта и казва:

— Не мога да работя при тези условия. Аз съм професионалист.
„Тя е тук по работа ли? Да не е професионална майка?“ — Преша не разбира.

Майката на Лайда отива до вратата.

— Искам тази детска стая да бъде разчистена. Искам всичко да бъде изнесено и подменено. До последното нещо. Чуваш ли ме? — гласът ѝ е хладен и резервиран.

Бекли не отговаря. Той отключва вратата и я задържа широко отворена. Когато преминава през нея, тя поглежда назад към Преша. Вече не изглежда разгневена. Сякаш това чувство внезапно беше изчезнало и на негово място на повърхността беше изплувал страхът.

Това се харесва на Преша. Тя се сеца за Ел Капитан — страхът е сила. Не е чудно, че през всичките тези години той толкова го беше харесвал. Страхът го беше защитавал и пазил.

Бекли затваря вратата след майката на Лайда и се обръща към Преша.

— Ще изкарам семейство Кулп от тук — казва той. — Върви по този коридор. Лайда вероятно е в детската стая. Вратата отдясно. Вероятно ще е заключена.

— Благодаря, Бекли — отвърща тя.

— За какво? — пита той.

— Ти си знаеш.

Беше се застъпил за нея.

Той кимва и се отправя към кухнята.

Докато Преша върви по коридора, тя надушва нещо познато — дим.

ЛАЙДА ДОКАЗАТЕЛСТВО

Не.

Партридж ще дойде за нея. Ще започнат нов живот. Той я обича. Тя си спомня как вървеше с Партридж към вагона на метрото, докато прашният вятър блъскаше пелерината ѝ. Той бързо я беше целунал, преди майка Хестра да е успяла да ги хване. След това те лежаха един до друг в къщата на надзирателя и Партридж беше този, който бе поискал тя да дойде с него. Начинът, по който я гледаше и по който я докосваше, начинът, по който двамата се чувстваха, когато бяха близо един до друг... Това беше любов, нали? Може ли любовта просто да изчезне?

Тя беше онази, която каза на Партридж да се ожени за Айралийн, за да накара хората да спрат да се самоубиват. Правилно ли беше постъпила, или това беше постановка? Дали Партридж не беше искал позволение да я предаде?

Тя оглежда детската стая: разглобеното детско кошче; малкият матрак, подпрян на стената до купчината изпокъсани детски книжки; купата с пепел, където беше горела страница след страница; копията, които беше издялкала от ребрата на креватчето; стърготините, с които беше осеян подът; чантите с прежда и игли за плетене, донесени от Чандри.

Тя поглежда надолу към разкъсаната си рокля, стегната около талията ѝ, където коремът ѝ ще продължава да расте... Това е стаята на луд човек и тя е лудият човек в нея. Толкова ли дълго беше страдала от безсъние, че не можеше да види ясно нещата такива, каквито наистина са?

Тя събира парчетата от роклята си. Ще хвърли тази рокля и никой няма да види какво е сторила с нея.

— Мога да се променя отново — прошепва тя. — Мога отново да бъда старата аз — тя взема торбата с нещата за плетене. — Мога да го направя. — Отива до купчината от разкъсани детски книжки. Иска да

ги скрие, но без да иска ритва купата с пепел, която се разпилява по пода. Коленичи и се опитва да събере пепелта обратно в купата, но оставя черни ивици от сажди по пода. Сякаш колкото повече ги трие, петната стават все по-тъмни.

На вратата се почуква.

Не, не.

— Кой е?

Майка й е. Знае го. Майка й се връща, за да й каже колко се срамува, колко лоша е Лайда и какво ужасно дете е отгледала. Ще каже на Партридж всичко за побърканата й детска стая.

— Лайда.

Не е майка й. Гласът й звучи познато, но тя не може да се сети чий е.

Лайда се изправя и тихо отива до вратата. Докосва дървото с върховете на пръстите си леко, сякаш е воден паяк върху повърхността на някакво езеро. Спомня си, че ги е виждала като дете — как подскочат и се плъзгат по водата, леки като въздуха.

— Кой е?

— Аз съм. Преша.

Не, не може да бъде. Това е номер. Тя разтърсва глава.

— Не ти вярвам.

— Лайда, аз съм. Трябва да поговорим.

От колко време не беше спала през нощта? Може би безсънието я правеше параноична или може би трябваше да бъде такава.

— Не ти вярвам — тя поглежда ъглите на стаята, където беше покрила камерите. — Просто ме оставете на мира! Само кажете на Партридж...

Но тя не може да довърши изречението. Какво би искала някой да каже на Партридж от нейно име?

— Мога да докажа, че съм аз — казва гласът. — Попитай ме нещо, което само аз мога да зная.

Лайда се сеца за фермата, когато всички бяха заедно.

— Фермата — казва тя. — Разкажи ми за нея.

— Всички бяхме там. Илиа също. Тя уби съпруга си.

Илиа. Лайда си я спомня във ваната — как лъщящите й юмруци се тресяха във въздуха.

— Тя е мъртва — казва Лайда.

Може би хората в Купола вече знаят това. Нуждае се от нещо специфично.

— Тапетът — казва Лайда. — Кажете ми нещо за тапета в операционната.

— Лодки — отвръща Преша. — Тапетът беше покрит с малки лодчици, защото стаята невинна е била операционна. Някога е била детска стая.

Лайда оглежда собствената си детска стая. Затова ли беше задавала този въпрос? Тапетът беше доказателство, че Илиа някога е мислела, че ще има бебе и после по някакви причини това не беше станало.

Това е нещото, от което Лайда най-много се страхува сега. Ако Партридж наистина се ожени за някоя друга, какво ще стане с Лайда и бебето? Тя внезапно започва да се чувства изтощена. Обляга се на стената, опира бузата си върху хладната ѝ повърхност и притиска длани към нея. Поглежда дръжката на вратата. Дали от другата ѝ страна е Преша, или това е лъжа? Може ли да се довери на всяко нещо, казано от когото и да е в Купола?

Поглежда отпечатъка от пепел, оставен от ръката ѝ. Хваща ключа на вратата, завърта го и съвсем леко я открява.

Не смее да погледне. Толкова много иска да види лицето на Преша, че започва да плаче.

— Лайда.

Тя вдига поглед.

Преша. Как е възможно?

Преша пристъпва вътре в детската стая, затваря вратата, заключва я отново и двете се прегръщат.

Притискат се здраво една към друга.

ПРЕША СИГНУС

Лайда трепери дълбоко отвътре. Едва се държи на краката си. Преша я придържа.

— Трябва да те изкараме навън. Ще те затворят и ще ти вземат бебето, щом се роди.

Лайда кимва. Дали вече знае, че това е истина? Дори и да не го е знаела, то не я изненадва.

— Искам да се върна при майките. Това място... То не може да бъде спасено.

— Чуй ме! Разполагаме със средствата да съборим Купола.

— Наистина ли ще го направите? Можете ли?

— Ако Партридж се обърне срещу нас, може да ни се наложи да го направим — отвръща Преша. — Брадуел и Ел Капитан са отвън и чакат да им изпратят съобщение.

— Очакват съобщение, за да разрушат Купола? Как ще им го изпратиш?

— Не зная. Мислех, че ще получа помощ, щом като дойда тук.

— Сигнус — казва Лайда. — Те са тук. Те са последователите на майка ти. Мисля, че те могат да ни помогнат.

— Някой от Сигнус ме посрещна още щом като влязох в Купола.

— Можем да се опитаме да ги накараме да ни помогнат. Зная, че можем — казва Лайда. — Какво ще се казва в съобщението?

— Ами още не съм готова да го изпратя. Лекарството е у мен — отвръща Преша. — Трябва да го занеса на някого, който знае какво да прави с него. Все още можем да спасим хора — оцелелите. Можем да ги направим отново цели. Не можем да разрушим Купола, преди да съм се опитала да дам това на някого, на когото можем да се доверим.

— Да, но какво съобщение ще изпратиш? Какво ще се казва в него? — пита Лайда.

— Ще е съобщение, което може да идва само от мен.

— Кодирано съобщение?

Преша кимва.

— Ще кажа на Брадуел, че не сме оцелели по случайност. Това е началото, не краят. Ще му кажа да направи онова, което трябва да направи. Той ще разбере, че съобщението е от мен и че е време да го събори. Може би ще е някаква рисунка — тя си спомня за съзвездието Сигнус, последователите на майка ѝ, която по някакъв начин продължава да е с нея. — Може би лебед.

— Мисля, че мога да открия някого, който може да ми помогне да го изпратим — казва Лайда.

— Не съм сигурна, че ще дойде правилният момент, в който да го направя. Просто Партридж сякаш го няма. Просто го няма...

— Наистина го няма — съгласява се Лайда. — Наистина.

— Партридж ми каза, че дядо ми е при него и че той ще го върне от мъртвите. Възможно ли е това, Лайда? Възможно ли е? — Преша се страхува, че Лайда ще потвърди, че е възможно, но също така се страхува, че тя може и да го отрече.

— Това ли чакаш всъщност, за да им кажеш да разрушат Купола? Дядо ти? — Лайда си поема дъх на пресекулки.

— Възможно ли е той да е още жив? Моля те, кажи ми.

— Тук могат да правят неща, които изглеждат добри, но всъщност са ужасни, Преша. Разбираш ли ме? Ужасни — тя започва да плаче, този път по-силно и гърдният ѝ кош се свива конвулсивно. — Изпрати съобщението! Изпрати го!

Преша я прегръща и нежно я залюлява.

— Още не. Дай ми време.

— Тогава ми направи една малка услуга — прошепва Лайда с треперещ глас.

— Каква е тя?

— Кажи на пазача, че кълбото е счупено.

— Кълбото?

— Кълбото кара картините в стаите да се въртят. Не мога да го обясня. Просто ми обещавай.

— Лайда, точно в момента трябва да се съсредоточим върху...

— Просто му кажи! — изкрещява Лайда.

— Добре — колкото се може по-меко се съгласява Преша. — Ще му кажа. Всичко е наред. Всичко ще бъде наред.

— Толкова съм уморена — прошепва Лайда. — Не мога да спя.

— Аз съм тук — успокоява я Преша. — Сега ще можеш да спиш.
Аз съм тук.

ПАРТРИДЖ МЕСИНГОВИ ЛЕГЛА

Партридж повдига Айралийн и я пренася през прага в таванския апартамент. Това е меден месец. Луксът не би трябвало да го изненадва, но въпреки това той е изненадан. Апартаментът е разкошен — дори и след всички други луксозни неща през този ден. Той оставя Айралийн върху високите й токчета и двамата заедно минават през всекидневната с кожени мебели, покрай един малък роял и вана върху крачетата в баня, която е голяма колкото спалня.

Партридж не спира да мисли за Преша. Откакто я беше видял, не може да се сдържи да не вижда всяко нещо по два различни начина: по този, по който той самият го вижда, и така, както би го видяла тя в цялата му арогантност и разточителност. Този разкош изглежда жесток, когато те и двамата знаят какво има извън Купола. Той се задушаваше от чувството за вина.

Айралийн беше изпила твърде много шампанско, той също — защото искаше да удави това чувство за вина. Но сега му се иска да не го беше правил. Искане му се да можеше да разсъждава трезво. Трябва да стигне до Преша и Лайда, веднага щом е възможно. Но как?

Айралийн изтичва пред него и отваря вратата към спалнята.

— Трябва да видиш това! — вика го тя. — Леглото е голямо като плувен басейн.

Тя изчезва в стаята.

Той тръгва по коридора, но не влиза в стаята. Това не е истински меден месец.

Тя подава глава от вратата на спалнята и поглежда към края на коридора, където е той.

— Да се гмурнем в него! — тя си сваля обувките.

— Айралийн — казва той, — знаеш, че всичко това е фалшиво.

— Какво? — вика тя. — Не те чувам.

Той отива до вратата на спалнята и се обляга на рамката. Айралийн се е качила върху покритото с балдахин легло, чиято бяла

завивка е покрита с цветове от рози. Тя се завърта и пада назад с широко разтворени ръце. Цветовете около нея подскачат.

— Не мога да те чуя... Не мога да те чуя... — пее тя.

Партридж отива до леглото и се хваща за една от стойките му като някой, който се опитва да запази равновесие на лодка.

Наистина леглото с балдахин е огромно — с лъскава, месингова рамка. Прилича на строшеното легло на третия етаж на къщата на надзирателя, където двамата с Лайда правеха любов и той й беше казал, че я обича.

Легло от месинг.

— Не мога да спя тук, Айралийн.

Тя вдига глава.

— Какво?

— Знаеш, че не мога. И знаеш защо.

— Мислех, че наистина го мислиш — онова, което каза днес. Онова, което ми обеща. Почувствах го.

— Мисля, че наистина го мислех.

— Наистина ли?

— Не зная.

— Знаеш ли в какво съм добра, Партридж? Знаеш ли кое е най-усъвършенстваното ми качество?

Тя се повдига на лакът. Изглежда красива така, върху леглото, заобиколена от розовите цветове.

— Нямам представа.

— Търпението.

Тя е права. Беше израснала в очакване и в хибернация. Тя иска да каже, че ще продължава да го чака наистина да се влюби в нея и само в нея.

— Ще отида да поговоря по телефона с Уийд — казва Партридж.

— Искам той да помогне на Пийкинс за бащата на Преша. Искам да се опита да ми помогне да проникна в заключената, необозначена камера там долу. Трябва да...

— Прави, каквото трябва да правиш, но помни — все още си ми длъжник.

— Зная — отвърща той, но в гласа на Айралийн се промъква нотка, която звучи обезпокояващо.

— Партридж — прошепва тя.

Той спира.

— Ти може и да не си мислел онова, което каза днес, но аз го мислех — казва Айралийн. — Просто искам да знаеш, че понякога не е така. Понякога трябва да казвам онова, което хората очакват да кажа или каквото е нужно, за да оцелея. Днес обаче наистина мислех всяка дума, която казах.

Партридж кимва. Той внимателно затваря вратата и остава неподвижен за момент. Защо Лайда нито веднъж не беше отговорила на писмата му? Какви ли са чувствата ѝ към него в момента? Наистина ли иска да знае отговора на този въпрос?

А Айралийн — тя наистина мислеше всяка дума, която беше изрекла. Всяка една. Дали и за него се отнасяше същото?

Той тръгва по коридора към всекидневната на апартамента. Току-що се е оженил, но по някаква причина се чувства ужасно самотен. Може би защото е наистина сам. Майка му, баща му, брат му — всички тях ги няма.

Точно сега най-много му липсва Седж. Седж щеше да е неговият кум. Може би щеше да му даде някакъв съвет. Партридж дори няма някаква вещ, останала за спомен от брат му.

После си спомня учебното посещение в Архива за лични загуби, на което Гласингс ги беше отвел по време на часовете си по История на света. Всички момчета от академията вървяха по пътеките между кутиите, подредени по азбучен ред, във всяка от които се съдържаша личните вещи на някого, който беше умрял.

Той беше отворил кутията на майка си, където беше открил някои важни следи за съществуването ѝ — следи, които нарочно бяха оставени за него. Но той така и не беше отворил кутията на брат си. Нямахше куража да го направи. Сега му се иска да беше видял какво има вътре.

Тогавата осъзнава, че не му е нужно позволение, за да отиде в Архива за лични загуби. Той е шефът.

Иска да отиде там. Веднага. Брат му му липсва и той иска да види какво има в онази кутия.

Осъзнава, че може би се е побъркал. Освен това, е пиан, но кой го е грижа?

Той отива до вратата на апартамента и я отваря. Там има охранител, който застава мирно. Не е Бекли. Той все още е с Преша и

може би Лайда. Партридж изобщо не познава добре този пазач — Албертсън.

— Сър? — обръща се към него Албертсън.

— Трябва да ме придружиш до някъде.

— Не мога да го направя, сър. Ще трябва да получа разрешение.

Ще трябва да се обадя по телефона.

— На Форстийд ли?

Албертсън извърща поглед.

— Днес е сватбата ми, Албертсън. Какво ще кажеш, ако не се обаждаш никъде — вместо сватбен подарък? Става ли?

— Не зная — отвръща Албертсън. — Просто не съм сигурен.

— Хайде, Албертсън. Знаеш, че така е редно. Просто една малка разходка — само ние двамата.

— Сега ли, сър?

— Да.

— Къде?

— Искам да посетя брат си.

ЕЛ КАПИТАН ПО ДЯВОЛИТЕ, ДА!

Ел Капитан усеща силен натиск върху гърдите си. Той е на земята в банковото хранилище и вижда размазано депозитните кутии на сейфовете по стените. Тъмно е, с изключение на няколкото премигващи фенери. Хелмут диша тежко на гърба му.

— Какво става? — пита Ел Капитан.

Главата му пулсира от болка. Въздухът е изпълнен с миризмата на биодизел.

Една ръка хваща единия от юмруците му, а после и другия. Когато усеща, че ги връзват зад гърба му, започва да се дърпа и извива.

— Какво става, по дяволите?

Но някой го притиска към пода.

Един мъжки глас казва:

— Готови сме да ги издърпаме горе, Фрост.

Мъжът, притиснал гърба му, Фрост, промърморва:

— Добре.

Къде е бактерията? Хелмут се е притиснал в него и той не може да почувства острият ръбове на кутията.

— Провери я! — изсумтява той към Хелмут.

Хелмут не отговаря.

— Провери! — изкрещява отново Ел Капитан. — Провери!

Пак никакъв отговор. Тогава Ел Капитан разбира, че кутията я няма. Той се провали. Загуби единственото нещо, което можеше да разруши Купола. Това е краят.

— Брадуел? — крещи Ел Капитан. — Тук ли си?

Повдига брадата си, одирайки я върху пода, и завърта глава. За Бога, не иска Брадуел да разбере, че кутията я няма.

Брадуел седи на пода с вече запушена уста и ръце, вързани зад гърба му. Двама мъже стоят до него от двете му страни. Брадуел вероятно се е съпротивлявал доста упорито. Има дълбока рана на главата, по слепоочието му, към челюстта и врата му се стича кръв,

която цапа яката му в ръждивочервено. Той разтърсва глава и посочва с очи стената от кутии зад гърба му. Ел Капитан не успява да разбере жеста му.

Той забелязва бидона с гориво близо до дебелия две стъпки кръгла врата на банковия трезор. Какво, по дяволите, смятат да правят с това тук долу? Не може да е нещо хубаво.

Лицето на Горс внезапно се появява пред очите на Ел Капитан, когато мъжът кляка на едно коляно и се навежда. Той държи стара пушка на ОСР:

— Мислеше, че ще ти простя и забравя за онези неща, които направи с ОСР, а? Мислеше, че всички ние ще приемем лъскавата ти нова версия, която раздава храна и топли палта и всичко останало просто ще бъде забравено.

— Защо сте вързали Брадуел? Той е на ваша страна.

— Така ли? Изглежда, че той е излязъл от правия път, след като е станал приятел с теб.

Ел Капитан хвърля поглед към Брадуел. Той се чувства зле, че младият мъж е вързан заради него. Брадуел свива тежките си криле, сякаш му прощава.

— Но аз наистина се промених — настоява Ел Капитан.

— Плати ли си за онова, което си сторил? — пита Горс. — Плати ли?

Не се налага Ел Капитан да мисли дълго. Отговорът е „не“. Не си беше платил. Беше причинил много смърт и все още е жив.

— Какво ще правите с мен?

— С мен? — прошепва Хелмут.

— Справедливостта ще възтържествува — отвръща Горс и след това вдига поглед към Фрост, който притиска със сила Ел Капитан и Хелмут към пода. — Хайде, запуши устите и на двамата.

— Горс, почакай! — изкрещява Ел Капитан. — Мислех, че сме приятели.

— Сега знаеш, че не е така.

— Ние намерихме сестра ти.

Горс се изправя и насочва пушката към главата на Ел Капитан.

— Никога повече недей да говориш за сестра ми. Може би тя е мъртва. Може би е жива. Но истината е, че през всичките тези години аз мислех, че е мъртва заради теб. Колко души остави да умрат в

мъртвешките гуляи? Колко измръзнаха до смърт в клетките ти? Колко преследваше и използваше за мишени? Броил ли си ги, а?

Ел Капитан отново се опитва да се справи с възетата. Ако не ги разхлаби, е мъртъв. Той и Хелмут. Горс изритва в ребрата Ел Капитан и той се превива на две. Ел Капитан лежи на земята и с хриптене опитва да си поеме въздух, свивайки се от болка, когато Фрост напъхва парцал в устата му и така затруднява дишането му още повече.

„Справедливост“ — мисли си Ел Капитан. Точно така.

— Ритни ме отново — изръмжава той през парцала. — Направи го!

Това е, което заслужава. Но чува как виковете на протест, издавани от Хелмут, внезапно заглъхват. Ел Капитан няма да позволи Хелмут да плати цената. Ще се бори за него и за самия себе си. Такава е природата му. Ще се бори докрай.

— Да им завързвам ли очите? — пита Фрост.

— Не — отвръща Горс. — Искам да види това.

Фрост изправя Ел Капитан на крака. Двамата мъже вдигат и Брадуел на крака. Разкривените им лица и металът, стърчащ от ръцете им, създават впечатлението, че са били на едно и също място по време на Детонациите и са имали късмет, че не са се сраснали заедно. Те се връщат през нащърбената врата на трезора до порутените останки на фойето на банката и после нагоре през дупката, прокопана в развалините. Това не е лесна работа с ръце, вързани зад гърба, и под тежестта на брат му.

Над земята вятърът е студен и остър. Ел Капитан беше пил прекалено много и сега му се гади. Главата го боли ужасно и той се чувства леко замаян. Почти се радва, че Фрост толкова здраво го държи за горната част на ръката, иначе можеше и да падне.

Те са заобиколени от около десетина души, включително и няколко групита. Той се опитва да разгледа лицата, за да види дали между тях има някакви приятели.

Тогава чува глас, който добре помни:

— Поздрави, Ел Капитан!

Вижда жената, която боготвореше Купола и която беше намерила Уилда на полето, когато я бяха върнали пречистена от Купола. Той си спомня подутия, преплетен белег, който пресичаше едната половина от лицето ѝ. Маргит. Тя го мрази.

Маргит се приближава и издърпва до брадичката парцала от устата му.

— Какво казваш?

— По дяволите! — казва Ел Капитан, разтърсвайки главата си.

— Не си ли доволен да видиш някого като мен?

— Последния път, когато те видях, един паяк се беше вкопчил в теб. Значи не си гръмнала?

— Бях пощадена. От Бог.

— Предполагаш, че да бъдеш пощадена по този начин, е подарък от Купола.

— И те не са доволни от нас, Ел Капитан. Никак не са доволни.

— Но те искаха техният син да бъде върнат и така и стана. Какво ли биха могли да искат пък сега?

— Сигурно искат още едно жертвоприношение — отвърща тя.

Ел Капитан бавно кимва.

— Предполагам, че няма да се пожертваш ти самата?

— Аз ли? Не. Искам да съм тук, когато бъдем призовани да се присъединим към тях в рая на Купола. А не да се превърна в пепел, носена от вятъра.

— Разбирам — сега Ел Капитан разбира за какво ще бъде използван биодизелът. Изгарянето до смърт не беше предпочитаният от него начин да напусне този свят. — Но те моля да проявиш известно милосърдие.

— За какво става дума?

— Да пощадиш брат ми — отвърща Ел Капитан. — Той е ангел. Той е добър. Пощади бедния ми брат — не може да се сдържи в гласа му да не прозвучи иронична нотка.

— И как ще пощадим него, без да пощадим теб, противни човече?

— Предполагам, че ще трябва да сте по-меки с мен — повдига вежди Ел Капитан. — Не може да позволите още една добра душа да умре, нали?

Маргит замахва със стиснатия си юмрук и удря Ел Капитан в главата. Това му напомня за баба му, която го удряше по главата, когато ѝ се пречкаше в краката.

— Може би това ще е най-добрата част. Да знаеш, че твоите грехове са станали причина за смъртта на брат ти — Маргит се обръща

и казва на Горс:

— Първо ги пребийте добре и след това запалете брат му върху гърба му, за да може Ел Капитан да чува виковете му.

Идеята се харесва на Горс.

— По дяволите, да! — възкликва той, имитирайки подигравателно Ел Капитан от предишната нощ. — По дяволите, да!

И преди Ел Капитан да е успял да каже каквото и да било друго, Маргит напъхва парцала обратно в устата му.

ПАРТРИДЖ ОГНЕСТРЕЛНА РАНА

Половин час по-късно Партридж стои до Албертсън на входа на Архива за лични загуби. Двамата почукват и започват да чакат. Посред нощ е. Дали има някой дежурен?

Бледото лице на една жена се появява в малкото правоъгълно прозорче до вратата. Тя се стряска, когато вижда Партридж. Той ѝ махва с ръка. Тя замръзва за момент и след това вдига нагоре връзка ключове. После изчезва. Ключалките изщракват и се отключват.

Тя отваря широко вратата.

— Мога ли да Ви помогна?

Жената е дребна, с късо подстригана, остра коса.

— Надявах се да ме пуснете за няколко минути. Искам да потърся някого — отвръща Партридж.

Тя хвърля поглед зад гърба си и след това казва:

— Работното време приключи. Обикновено не приемаме посетители, но във Вашия случай... — смутено не довърша тя. — Влизайте.

— Благодаря.

— Нали знаете, че баща Ви още няма кутия.

— Не съм тук заради баща си.

— Ще Ви оставя насаме — казва Албертсън.

Той поглежда чиновничката, която бързо кимва.

— Вероятно знаете пътя — тя заключва вратата.

— Зная го.

— Добре тогава. Ще проверя как се оправяте след няколко минути.

Партридж тръгва по пътеката. Чувства се странно спокоен. Последния път, когато беше тук, постъпи като крадец. Открадна съдържанието на кутията на майка си. Баща му е знаел, че ще го направи. Бяха го изиграли.

Този път е по-наясно с баща си. Всъщност точно в този момент той се чувства по-близо до него, отколкото на която и да е от възпоменателните церемонии. Дали пък баща му му е станал по-близък? Приближава ли се до него?

Открива в края на стаята правилната пътека по азбучен ред и тръгва по нея. Токовете му тракат по плочките на пода — бързи, остри почуквания, сякаш някой стои пред входната врата на студената чакалня и чака да го пуснат вътре. За миг изпитва страх, че няма да има достатъчно самообладание, за да отвори кутията на брат си — точно както и последния път. Но това усещане бързо изчезва. Ще отвори кутията, но никога няма да разбере дали това, което е вътре в нея, е онова, което брат му наистина е оставил след себе си, или е нещо, което баща му е оставил, за да го намери Партридж. Тази мисъл го кара да забави крачка. Не иска да научава още подробности за баща си. Иска му се да извика на стареца да го остави на мира.

Преглежда възможно най-бързо имената отпред на кутиите. Под имената са изброени причините за смъртта. Търси Уилъкс — Седж.

Уотсън Уилъкс. Минава покрай „Т“, после „У“ и след това спира. Уийд.

Марта Уийд. Викторо Уийд. Имената на родителите на Арвин. Те бяха в списъка на майка му. Партридж беше попитал Арвин за родителите му. Той беше отвърнал, че са добре — малко настинали, но иначе добре. Мъртви ли са?

В причина за смъртта им просто пише: „ЗАРАЗЯВАНЕ“.

И тогава се появяват още две имена: Бърта Уийд, за чиято смърт е посочен „ИНФАРКТ“, и Алесандра Уийд, под чието име има само една дума: „ПЕЛЕНАЧЕ“.

Партридж си спомня деня на учебното си посещение в часа на Гласингс по История на света. Арвин беше този, който попита дали могат да отворят кутиите. Беше открил своя леля — може би леля Бърта. Родителите му не бяха мъртви. Дали майка му беше забременяла отново?

Партридж изпитва странното желание да отвори кутиите на родителите на Арвин. Тук няма никой. Той е сам.

Не. Тези кутии са свещени.

Прави още няколко крачки и открива кутията с име „СЕДЖ УОТСЪН УИЛЪКС“ и до нея — „АРИБЕЛ КОРДИНГ УИЛЪКС“.

Докосва с върховете на пръстите си името на майка си. В мислите му отново се появява моментът на смъртта на брат му и майка му — двамата заедно: целувката, експлозията и фините пръски кръв около тях.

— Не — поклаща глава той. — Жива, искам да я видя жива.

Затваря очи и си я представя на плажа, нагазила до глезен в пяната на океанските вълни, които се разбиват в брега. Вятърът роши косата ѝ. Тя гледа към хоризонта.

— Погледни ме — прошепва той.

Тя завърта глава и той може да види лицето ѝ. Тя отмята коса назад и го поглежда с любов. Истинска любов. Гърлото му болезнено се свива.

Той отваря очи. Причината за смъртта на брат му е все същата като последния път, когато Партридж беше тук — лъжата, в която той беше свикнал да вярва: ОГНЕСТРЕЛНА РАНА ПРИ СОБСТВЕНОРЪЧНО ПРОИЗВЕДЕН ИЗСТРЕЛ. Той мрази баща си затова че беше убил брат му два пъти: веднъж с лъжа и втория път — като беше натиснал копчето.

Последния път, когато беше тук, той не можеше да понесе да види живота на брат си, сведен до съдържанието на една кутия. Но сега ще вземе, каквото може.

Издърпва малката кутия от процепа, затаява дъх и я отваря.

Тя е празна.

Пъха ръката си вътре и я притиска към дъното на кутията — по начина, по който Седж някога го беше учил да се гмурка към дъното в дълбокия край на басейна. Притиска дланта си плътно към метала. Споменът е бърз и болезнен. Седж го беше научил да плува.

Бутва кутията обратно на мястото ѝ и след това бързо дръпва дръжката на металната кутия на майка си.

В нея няма нищо, разбира се. Съвсем нищо. Очакваше ли нещо? Още ли иска нещо от майка си?

Да, иска. Тя му липсва болезнено и остро.

— Този път няма много неща за крадене, нали?

Той се обръща и вижда чиновничката. Тя придърпва плътно вълнената жилетка към гърдите си и скръства ръце. Вероятно Партридж има виновен вид. Той не знае какво да каже.

— Бях дежурна последния път, когато беше тук. Всъщност — казва тя и се накланя към него и косата ѝ пада напред, обрамчвайки лицето ѝ — аз бях тази, която наблюдаваше камерите, когато взе нещата на майка си.

— Предполагам, че си докладвала на баща ми?

— О, командната йерархия е дълга и сложна. Не знаех защо трябва да откраднеш тези неща. Просто знаех, че е добре, ако го направиш, и че след това трябва да те пуснем.

— Беше доста добра постановка — признава Партридж. — Не мога да не му го призная това на моя старец.

Чиновничката кимва.

— Опитва да го направи и със Седж. Планът беше почти същият. Няколко години преди ти да се появиш тук...

— Какво искаш да кажеш с това, че е опитвал да направи същото със Седж?

— О, Седж беше изпратен тук на посещение от училището, но не с онзи твой учител. Беше с някого другиго. И той отиде при кутията на майка си. Вътре в нея имаше разни неща — дреболии като онези, които и ти намери. Но той не ги открадна. Не можа. Огледа се наоколо, а ние го наблюдавахме с камерите — аз и другият чиновник. Трябваше да докладваме, но не и да го спрем. Не, не. Знаехме, че той иска да открадне вещите ѝ. Погрижихме се да остане достатъчно дълго сам. Но в него имаше нещо, което не му позволи да ги вземе — при спомена за това чиновничката се усмихва. — Не го биваше за крадец колкото теб.

Значи баща му е изпитвал Седж. Но дали отказът му да открадне вещите е означавал, че той е преминал или че се е провалил?

— Седж обаче остана дълго време — продължава жената. — Той прочете малката картичка за рождения ден — онази, която беше за него. Разбира се, с неговото име отгоре. Погледна верижката с медальон на нея и още нещо.

— Музикална кутия? — предположи Партридж.

— Да. Наистина беше музикална кутия. И ако ме питаш, той разбра нещо, докато държеше тези неща. Почувства нещо дълбоко. Беше разтърсен от онова, което намери. Разбра нещо, което не беше знаел преди.

— Може би е разбрал, че майка ни може в крайна сметка да не е мъртва.

— Това ли е било?

— Преди две години ли се случи това? — пита Партридж.

— Горедолу толкова. След това той отиде в Специалните сили. Чух, че е бил първият доброволец, напуснал Купола. Искал е да отиде там, отвън — чиновничката прокарва ръка през няколко от дръжките. Всяка от тях потраква с метален звук. — Може би е отишъл да я търси. Не по начина, по който го направи ти, а по свой собствен начин.

Беше позволил на Специалните сили да използват тялото му. Беше се превърнал в машина за водене на битки, в почти неспособно да говори животно. Някак бе успял да запази някаква част от себе си и накрая нито веднъж не посегна на Партридж, а се сражаваше на негова страна.

Партридж закрива очите си с ръка и свежда глава. Започва да плаче. Представя си Седж в миговете, след като е разбрал какво има в кутията от личния архив на майка му... Дали баща му е оставил и на него следа, че майка му все още може да е жива някъде там, отвън, извън Купола? Дали е бил готов да преобърне земята, за да я намери — така, както беше направил Партридж?

— Той ми липсва — промълвя Партридж.

— Да не мислиш, че човек съществува само в тялото си? Не, не — казва чиновничката. — Нито пък животът му може да се побере в една малка, метална кутия. Той е тук — казва жената и размахва ръка във въздуха, сякаш той внезапно се е заредил с електричество, след което добавя:

— Всички те са около нас. Навсякъде.

ЛАЙДА КОЛЕЛА

Лайда няма много време. Преша, все още облечена като охранител, спи в другия край на леглото ѝ, но може да се събуди всеки момент.

Лайда внимателно отваря нощното си шкафче и изважда своя „Дневник на бебето“. Вижда собствените си драсканици: Копнея. Копнея. Копнея. Думите изпълват страница след страница. Това е всичко, което тя е написала вътре.

Полетата са празни. Тя обръща дневника настрани и написва отстрани на полето точните думи на онова, което Преша ѝ беше казала, че би написала на Брадуел — кодираното съобщение: Нашият живот не е случайност. Това е началото, не краят... И тя нарисова груба рисунка на лебед, плуващ върху водата. Предишната нощ може би е звучала като побъркана, но въпреки това мислеше ясно — за следващата стъпка и как да я направи. Сърцето ѝ беше жестоко разбито, но в нея няма жестокост. Сега изпитва остра и неумолима болка. Въпреки това знае какво трябва да се случи. Преша може и да не е сигурна, че е време Куполът да бъде унищожен, но Лайда е.

Тя откъсва края на листа, върху който току-що е писала. Предишната нощ беше пунала Фридъл и сега започва да го вика, като тихо цъка с език. Чува тракането му и бръмченето на неговите криле и малко след това той каца върху отворената ѝ длан.

— Някога майката на Преша те е пунала да намериш дъщеря ѝ — прошепва Лайда. — И ти си го направил. Сега се надявам Сигнус да те изнесат извън Купола. Ти ще трябва да откриеш Брадуел и да му предадеш това съобщение.

Тя повдига едно от крилата на Фридъл — през тънкия корпус на лекото му тяло тя може да види вътрешните му механизми. Лайда навива дългия и тънък лист хартия и го поставя в тялото на цикадата, но оставя малка част от него да стърчи навън така, че хората отвън да могат да го забележат.

Цикадата разтваря фините си метални криле, размахва ги и се издига от дланта ѝ, след което започва да лети из стаята.

Лайда отваря вратата на килера. Започва да прехвърля роклите за бременни, чиито закачалки скърцат върху металния прът на гардероба, но когато стига до задната част на килера и се протяга да вземе импровизираната броня, изплетена от телта на закачалките, не открива нищо. Бронята я няма.

Дали бяха дошли миналата нощ и я бяха взели? Нима през цялото време са знаели, че тя е тук? Тя се чувства ограбена, предадена и разголена, лишена от нещото, което беше създала, за да се защити.

В коридора се чуват два гласа, които говорят бързо и настойчиво. Лайда притиска ухо към вратата. Разпознава тънкия и вайкащ се глас на Чандри и басовия глас на пазача. Представя си как Чандри е влязла вътре, ровила е из дрехите ѝ и е извадила бронята. Вероятно вече я е изхвърлила.

Гласовете спират. Чува се скърцане: нещо трополи по дървения под, нещо на колела. И тогава в детската стая се чува хлопане. Тя разбира какво се случва. Те махат всичко отвътре.

Шумът събужда Преша, която се размърдва и сяда.

Лайда притиска пръст до устните си.

— Какво става тук? — пита Преша.

— Чандри Кулп е. Това е жената, която ме учи да плета и се опитва да ме научи да съм добра майка. Тя разваля детската стая. Маха всичко от нея.

— Майка ти нареди на Бекли всичко в детската стая да бъде подменено.

— Майка ми — промълвява Лайда. — Тя разполага с всички доказателства, от които те ще се нуждаят, за да ме затворят, след като ми вземат бебето. Майка ми ще докладва, че мога да бъда освидетелствана за луда. Може би съм такава.

Тя сяда на леглото до Преша.

— Не — казва Преша. — Не казвай това.

— Момичета! — това е пискливият глас на Чандри. — Момичета, веднага излезте навън!

Дали Чандри няма да разчисти детската стая на Лайда, за да я накаже?

Лайда отново цъква с език на Фридъл, който се носи във въздуха.

— Фридъл! — възкликва Преша.

— Той е добре — уверява я Лайда, бързо го хваща в шепите си и го прибира в джоба на пуловера си. — По-добре да го държа скрит.

— Има ли начин? — Преша сграбчва ръката на Лайда.

Лайда знае какво я пита тя: дали има начин да се намери изход от тук.

— Винаги има начин.

Двете излизат в коридора. Вратата на детската стая е отворена достатъчно, за да могат да видят Чандри, облечена в износен син костюм, да се навежда над голяма квадратна кофа на колела. Тя вдига сноп издялкани на ръка копия. Кълбото е изчезнало. Чандри е порботила здраво. Тя е леко задъхана и изпотена. Ядосано си мърмори под нос:

— Каква каша забъркахме! Каква хубава, хубава каша!

Когато те се появяват на вратата, Чандри вдига поглед и нарежда на Преша:

— Ти! Започвай да ми помагаш!

— А аз? — пита Лайда.

— Някой се е обадил, че кълбото е счупено. Работникът по ремонта е тук.

Лайда поглежда Преша. Тя не беше забравила да каже на пазача.

— Той иска да знае какво точно не е наред с него — продължава Чандри. — Лично аз не мисля, че трябва повече да имаш достъп до това кълбо. Но някой пита ли ме за мнението ми? Не, не го правят.

— Добре — казва Лайда. — Ще ида да говоря с него.

— И след това веднага се върни тук! Постъпила си лошо. Разбра ли ме? Много лошо! И това трябва да спре!

— Обещавам — отвръща Лайда. — Повече няма да се повтори.

Чандри кимва и Лайда бързо се отдалечава към всекидневната. Там, на масата за хранене, облечен в сив гащеризон, седи Бойд и работи върху кълбото.

— Много бързо си дошъл — казва Лайда.

Той се изправя и се усмихва.

— Винаги съм на Ваше разположение.

— Поправи ли го?

— Работя върху него — отвръща Бойд. — Мисля, че нещо не е наред с електрическата схема.

На кълбото му няма нищо. Това означава ли, че той е разбрал, че е бил извикан по съвсем различна причина?

— Ами аз наистина се нуждаех от помощта ти — казва Лайда.

— В момента го дооправям.

— Ще трябва ли да го вземеш със себе си в работилницата? Мислех, че може би ще се наложи да го изнесеш — тя има предвид, че се надява той да им помогне двете с Преша да се измъкнат навън. Но дали той ще разбере?

— Разбирам какво имате предвид — отвърща Бойд. — Да. Това ми мина през ума.

— Така ли?

— Да.

Бойд завинтва задния капак на кълбото и го затяга. Подава го на Лайда.

— Обаче вече работи по-добре. Виждате ли?

Тя се възхищава на работата му.

— Ти направо ми спаси живота! — възкликва Лайда, докато всъщност ѝ се иска да каже: Спаси ни!

— Приятно ми беше да видя Чандри тук тази сутрин — отбелязва Бойд, докато разсеяно прибира инструментите си.

— Познаваш ли я?

— Всъщност сме съседи. Господинът и Чандри са чудесни хора.

Лайда застава нащрек. Дали Бойд не се опитва да ѝ каже нещо?

— От онези съседи, които помагат на другите. Нали разбирате?

— Наистина... — отвърща Лайда.

— Наистина — повтаря Бойд. — Винаги можете да се доверите на семейство Кулп.

Дали не ѝ казва да се довери на Чандри? Лайда има чувството, че ще се разплаче. Това да не е шега? Да се довери на Кулп? На Чандри? Ако тя се довери на Чандри и се окаже, че Бойд греша, тя ще свърши в рехабилитационния център. Но ако Бойд наистина е част от Сигнус и такива са ѝ семейство Кулп, то тогава това може да е единственият им шанс.

Бойд протяга ръка, за да се сбогува. Той се готви да си тръгне. Тя го прегръща и прошепва:

— Пусни го отвън. Той е куриер. Пусни го.

Тя изважда Фридъл от джоба си и го пъхва в джоба на сивия гащеризон на Бойд.

Когато сваля ръце от него, Бойд изглежда объркан, но тя вярва, че той ще открие Фридъл и ще направи, каквото му е казала, и че Фридъл ще има достатъчно разум и сила, за да достави съобщението. Лайда се усмихва на Бойд и го потупва по рамото.

— Внимавайте с кълбото — предупреждава я той, но хвърля поглед към корема ѝ.

Иска да каже: Грижи се за бебето. Дали не намеква, че дълго време няма да я види отново?

— Ще го направя, Бойд. Благодаря ти — казва тя. — Благодаря ти за всичко.

— Няма защо. Надявам се, че ще работи добре — той ѝ се усмихва уморено, но на лицето му сякаш се изписва надежда.

Тя му се усмихва в отговор и бързо тръгва обратно по коридора.

Когато влиза в детската стая, Преша не се вижда никъде. Голямата пластмасова кофа стои наред стаята. Чандри я поглежда изпитателно и след това хвърля поглед на камерите, монтирани високо в ъглите на стаята. Парчетата плат, които закриваха лещите им, ги няма, но едната от тях сякаш е извита така, че сочи предимно към единия ъгъл.

— Просто там ли ще стоиш? — пита Чандри. — Трябваше да те накарат сама да свършиш всичко това! — Тонът ѝ е все така рязък. Дали не изнася представление? Тя вдига едно копие. — Вземи това — продължава тя и кимва към кофата.

Лайда взема копието и отива до кофата. Поглежда в нея и там измежду всички неща от стаята ѝ — остатъците от книгите и копията, парчетата от роклята ѝ, дори и купата с пепел — е Преша. Тя вдига поглед към нея и кимва. Довери се на Кулп — това сякаш иска да ѝ каже. Лайда пуска копието в кофата.

Чандри стиска в юмрука си няколко копия. Тя отстъпва близо до една от стените. След това посочва към камерата над главата си. Сега Лайда вижда, че тя не работи, сякаш е била ударена от нещо — може би от копие — и е наклонена към стената.

— Докарай тази кофа по-близо — смъмря я Чандри. — Стига си мързелувала!

Лайда изпълнява нареждането. Избутва кофата до мястото, към което сочи Чандри. Когато кофата се озовава там, Чандри кимва. Тя иска да каже: Сега си извън полезрението им. Влизай вътре.

Кофата е тъмна и натъпкана с боклуци от стаята ѝ. Докато Лайда се покатерва вътре, Чандри не спира да говори:

— Не зная какво те е прихванало да направиш тая отвратителна бъркотия. Детето е много, много свят дар.

Скоро Лайда и Преша седят на дъното на кофата. Тя е претъпкана и пълна с пепел и наподобява на дома.

Чандри пуска вътре последните няколко копия и продължава:

— Да не смяташе да отглеждаш детето в това ужасно място? Какво изобщо си мислеше? Майка ти беше права за теб.

Последните думи жегват Лайда. Какво е казала майка ѝ за нея?

— Имаш нужда от помощ. Истинска, професионална помощ. Вероятно никога няма да станеш нормална. Ще си останеш завинаги в това състояние.

Лайда затваря очи. Тя знае защо Чандри казва това — то е предупреждение. Тя иска да каже, че Лайда трябва да се измъкне навън веднага. Майка ѝ ще се върне за нея с екип от професионалисти. Тя ще бъде отведена в рехабилитационния център и никога няма да ѝ позволят да го напусне. Завинаги ще остане в това състояние. Лайда си спомня какво беше прочела в психологическата си оценка: доживотна институционализация. Тя отваря очи. Преша се протяга и стиска ръката ѝ. Сигурно разбира колко трудно е това за Лайда. Донякъде сякаш е загубила майка си. Може би е по-лошо от това — отхвърлена е от нея. Преша стиска отново ръката ѝ и Лайда стиска нейната в отговор.

Чандри затваря капака и в кофата става тъмно. Лайда стиска ръката на Преша по-здраво.

Кофата започва да се движи. Лайда усеща търкалящите ѝ се колела. Тя се заслушва в лекото им скърцане.

Чандри ги е изкарала от стаята. Тя спира за момент в коридора. Дали ги е изоставила?

Не, тя се връща, като си тананика някаква мелодия и буца огромната боклукчийска кофа.

— Бедното момиче изпадна в шок — казва тя на пазача. — Не искаме да изгуби бременността си. Остави и двете да поспят през

останалата част от деня. Вече ядоха и си легнаха. Не ги безпокой. Разбра ли ме?

Вероятно пазачът е кимнал, защото Чандри започва отново да се движи. Колелата под тях вибрират и се тресат. Лайда опира ръце надолу, за да запази равновесие, и напипва стегнато изплетения метал — бронята ѝ. Тя е тук. Може би Чандри е знаела, че това е начинът, по който Лайда може да я запази.

ЕЛ КАПИТАН АНГЕЛ

Ръцете на Ел Капитан са вързани, а той виси върху метална рамка, която някога е била висока люлка, поставена зад начално училище. Хелмут се е вкопчил за врата му. Има цяла опашка от хора, които чакат своя ред, за да го бият с тояги. Вижда ги само през отеклия клепач на едното си око — другото е толкова подутото, че е затворено. Това е от предишния побой — тогава, когато всеки, който искаше, можеше да го налага. Телата им са прегърбени и разкривени, но през единственото му здраво сълзящо око те се виждат размазано и това му спестява подробностите за техните белези и сраствания, което си е истинско щастие.

Хората на опашката са си избрали свои собствени тояги — някои са тънки и подобни на бичове, а други са тежки като цепеници. Единият от тях е въоръжен с нещо подобно на изкривен и извит стар стик за голф. По тази причина двамата с Хелмут са покрити със смесица от кървави порязвания, дълбоки натъртвания и резки. Тялото на Ел Капитан гори от болката, която е толкова остра и дълбока, че съзнанието му се отнася.

Той си спомня как като малък му бяха завързали очите, бяха му дали пръчка и му бяха казали да удря едно ярко оцветено магаренце, окачено на клона на едно дърво. Беше по време на празненството за един рожден ден. Носеше нов кадифен панталон, който шумолеше на всяка крачка. Майка му остана с тях през цялото време, което беше странно, и държеше ръката на Хелмут, вместо да го пусне да обикаля наоколо.

Ел Капитан знаеше, че момичето, което имаше рожден ден, е от богато семейство, защото имаха плувен басейн — въпреки че беше есен и басейнът беше покрит.

Вече бяха отворили подаръците и децата на тържеството се бяха подиграли на неговия подарък — пластмасова кукла. Подаръкът беше евтин, а рожденицата беше твърде голяма за него. Затова, когато дойде

неговият ред, той удряше магарето с всички сили. А когато му казаха, че неговият ред е свършил, той продължи да го удря. Удряше го отново и отново, докато не се чу пукот и навсякъде не заваляха бонбони, а спуканото магаре не спираше да се люлее.

Той свали превръзката от очите си и видя как децата се втурнаха към бонбоните. Хелмут се освободи от майка им и се присъедини към тях, но сега Ел Капитан беше още по-ядосан отпреди. Децата бяха възнаградени затова че му се присмиваха.

— Хайде, вземи си — каза бащата на момичето и го побутна по гърба.

Ел Капитан отказа. Нямаше да се хвърля да събира подаянията на някакво си богаташко дете. Стоеше там и гледаше. По-късно беше откраднал няколко от бонбоните на Хелмут — все пак му дължеше нещо.

Сега той е магарето.

Дори да нямаше други недостатъци и грехове, си заслужава този бой дори и само за това, че е загубил бактерията.

Той чува хората да викат името му и да му се подиграват. Зрението му е размазано от потта и кръвта. Той премигва към ярката светлина на деня. Слънцето — макар и както винаги закрито от облаци — предизвиква пареща болка в черепа му. Той вижда наоколо предимно поклонници от култа към Купола, но към тях са се присъединили и някои от майките. Омразата им към него е силна. Той разпознава също и неколцина войници от ОСР. Нима не е правил добри неща за тях?

От време на време успява да фокусира лицата им и вижда, че те са измършавели. Неговите плакати за набиране на войници обещаваха храна без страх и това, че солидарността ще ги спаси. Той си беше тръгнал и те бяха ограбени. Бяха дошли да видят жестоката му екзекуция, защото Ел Капитан ги беше изоставил, защото мнозина от тях бяха умрели, а онези, които все още се държаха, гладуваха до смърт. Той знае какво е чувството да бъдеш изоставен. Оглежда небето за самолети, надявайки се да открие някаква, макар и малка, връзка с баща си, който беше пилот, напуснал семейството преди Ел Капитан да успее да натрупа каквито и да е спомени за него.

Все пак войниците изглеждат почти щастливи. Оцелелите обичат побоите. Има толкова неща, за които трябва да се плати. Когато някой

реши да поеме някаква вина, това предизвиква облекчение. Това чувство е познато на Ел Капитан. Той убиваше хора и понякога просто си мислеше, че хората заслужават да умрат.

Но беше казал, че съжالياва. И независимо дали това беше Бог, или света Уи, или някаква духовна сила, която Ел Капитан дори не може да проумее, той се беше почувствал опростен. Защо позволяват да страда по този начин? Нима заслужава да го пребият така? Дали Бог вече се е отказал от него?

Някои от онези, които се редят на опашка, са жилави и по-силни, отколкото той очаква, докато силата на други е в закалените им мишци и мускулестите коремни. Не носят превръзки на очите, което не изглежда честно, тъй като никой от тях никога не пропуска. Но на всеки от тях е позволено да го удари само по три пъти. Ако някой замахне да го удари четвърти път, Маргит се грижи опашката да продължава да се движи.

— Почакай — спира го тя. — Всеки иска да му дойде редът, така че се нареди обратно на опашката.

Той се оглежда за Брадуел. Бяха го принудили да гледа, когато всички биеха Ел Капитан, но не го бяха били. Оцелелите все още изпитват известно уважение към него. Брадуел е изчезнал.

Някои от оцелелите изричаха имена, докато го налагаха — на някой мъртвец, на някого, когото Ел Капитан беше убил или е можел да спаси, ако не беше помогнал за създаването на такъв жесток режим като старата ОСР. Всяко име отеква в съзнанието му. В началото той се извиваше и съпротивляваше, след това само се стягаше срещу тях, а сега просто ги приема.

Един нисък мъж с широк като бъчва гръден кош удря бедрата на Ел Капитан с една цепеница.

— Минау! — крещи той. — Минау Уелс. Моят Минау!

Това звучи като галеното име на някое дете — подобно на начина, по който майката на Ел Капитан дълбоко го беше променила, когато бе спряла да го нарича Уолди. Дали Минау се е казвала дъщерята на този мъж, или синът му? Или любимата му?

Ел Капитан поема ударите.

— Минау. Минау Уелс — прошепва той.

Той знае, че може би ще има и един последен удар като онзи, с който някога беше спукал пинятата^[1]. Вероятно ще умре по-скоро от

вътрешните наранявания, отколкото от загуба на кръв. Дали неговото сърце ще спре първо, или това на Хелмут?

Някога си беше представял какво ще е усещането да каже на Преша, че Брадуел е мъртъв. Дали сега Брадуел ще бъде този, който ще ѝ каже, че Ел Капитан и Хелмут са мъртви? Той се надява, че в този момент тя ще осъзнае, че го обича. Това е всичко, което някога е искал. Представя си как тя започва да плаче и Брадуел е този, който я утешава.

В този сценарий те може би седят във вътрешността на пропукания Купол.

Може би са извървели целия път до тази реалност без него. А беше толкова близо.

Някой го удря толкова силно, че тялото му се извива като дъга и след това се олюлява. Тълпата — вече са стотици — надава одобрителни викове. Но Ел Капитан си спомня усещането за безтегловност горе в небето, в онзи въздушен кораб. Ако има душа и ако тя напуска тялото, когато човек умре, той би искал душата му да отлети като онзи въздушен кораб.

Бих искал да полетя. Това е нова молитва. Бих искал да полетя поне още веднъж.

Той се мъчи да остане в съзнание. Усеща как над очите му се спуска пелена. Мрак. Бори се с него. Тялото му подскача нагоре. Ръцете му с посинели нокти продължават да са протегнати над главата му. Опитва се да навлажни устните си и усеща вкуса на кръв. Чува гласа на брат си да тананика в ухото му — неясна песен, която Ел Капитан не може да си спомни.

Ударите са спрели. Ел Капитан чува свиренето на вятъра в ушите си. Всичко е утихнало и неподвижно.

С изключение на един глас.

Ел Капитан се насилва да отвори очи.

Над раменете си вижда да се извиват крилете на Брадуел. Вятърът се блъска в перата му. Оцелелите продължават да държат своите пръчки и тояги, но са замлъкнали.

Брадуел знае как да говори така, че да накара хората да го слушат. Винаги го е правил. Историята на сенките. Съпротивата. Имаше последователи. Беше водач на движение.

Дали Брадуел беше убедил Горс да му позволи да говори пред хората? Дали е говорил в защита на Ел Капитан и Хелмут? Дали Брадуел се опитва да ги спаси?

Ел Капитан чува думата зъл. Може би Брадуел изобщо не се опитва да ги спаси. Ел Капитан знае какво е усещането за злото: върху кожата си го усещаш като омраза, но когато го почувстваш ниско долу в корема, това всъщност е страх. От страха се появява злото. А омразата винаги идваше толкова лесно при Ел Капитан, защото той мразеше себе си толкова дълбоко и толкова силно, сякаш омразата към самия себе си се беше пръснала в цялото му тяло като изстрел с едри сачми.

В продължение на един изпълнен с отмъстителност миг той си казва: Нека ме пребият до смърт! Нека изкарат омразата си върху мен! Той знае, че ако го пребият до смърт, това ще е тяхното наказание. Когато убиеш някого, това не е нещо, което може да бъде заличено. Ще трябва да го носят със себе си. Ще им е по-лесно, когато са група — по-лесно е да прехвърлят греха помежду си един на друг, но никога няма да е безболезнено. Смъртта му ще остане в тях завинаги.

Тази на Хелмут също.

Равенство — за това говори Брадуел в момента. Равенство в този свят ли?

Но каквото и да казва, то върши работа. Някой се е качил на върха на старата люлка и реже въжетата с нож. Други оцелели са обхванали с ръце краката на Ел Капитан, така че да хванат двама им с Хелмут, когато въжетата бъдат прерязани.

Животът им е бил пощаден. От Бог? От света Уи? Или от Брадуел?

И тогава се появява Брадуел. Той прегръща Ел Капитан и Хелмут.

— Какво се случи? — прошепва Ел Капитан през подутата си, сцепена устна.

— Сключих сделка с Горс. Обещах му да го отведа при сестра му, ако ми предостави няколко минути, в които да се обърна към тълпата. И тогава казах на хората, че съм изпратен от Бог. Че съм ангел.

— Крилете са ти помогнали — усмихва се Ел Капитан, макар че това му причинява болка.

— Накрая да са полезни за нещо — отвръща Брадуел.

— Полезни — казва Хелмут.

Брадуел извиква няколко от оцелелите:

— Почистете ги. Ел Капитан беше изгубил пътя, но сега го откри.

Оцелелите започват да дават заповеди един на друг. Те зяпат объркано, но и с известно благоговение Ел Капитан и Хелмут. Погледите им карат Ел Капитан да се чувства неспокоен. Винаги беше предпочитал страха пред възхищението, но става дума за едно и също нещо — за власт. За секунда се пита дали Брадуел наистина беше спасил него и Хелмут, защото ги обича като братя, или поради някаква друга по-сложна причина. Може би Брадуел се нуждае от Ел Капитан, за да получи каквото иска. А какво иска наистина Брадуел? Да разруши Купола или да си върне Преша обратно, преди тя да е решила да остане там?

— И сега какво? — Ел Капитан пита Брадуел, но той не може да го разбере.

Гласът на Ел Капитан е толкова дрезгав, че той може само да шепне, а устните му са толкова подути, че думите, които излизат от тях, са неразбираеми.

Брадуел коленичи и слага ръка на гърдите му.

— Какво каза?

— И сега какво? — повтаря Хелмут вместо брат си.

— Ще чакаме съобщение — отвръща Брадуел.

— От Преша ли? — пита Ел Капитан.

— Ще чакаме вест от горе — казва Брадуел толкова силно, че всеки да може да го чуе. — От кого другиго? И откъде другаде?

Лицето на Брадуел изглежда ярко осветено. В полезрението на Ел Капитан се промъква мрак. Той премигва отново и отново и се опитва да каже нещо. Но тогава светът потъва в тъмнина.

[1] Пинята — (от исп. ез.) традиционен мексикански многоцветен контейнер, направен от папиемаше, картон или глина, чията вътрешност се пълни с бонбони, плодове, играчки; използва се по време на фиести, тържества, като се окачва на дърво и виси, а човек, чиито очи са вързани, го удря с пръчка, за да изпадат лакомствата от него. ↑

ПАРТРИДЖ СЪН

Партридж се събужда — над него се е надвесила някаква фигура. Той се стряска и сяда.

— Какво става, по дяволите?

Той лежи на дивана в апартамента за медения месец. Завесите са дръпнати, с изключение на един малък процеп от няколко сантиметра, през който се процежда светлина. В него се е втренчил надвесеният над него Форстийд. Той е облечен във военната си униформа — стара униформа от дните на Праведната червена вълна. Около бицепса му е пристегната червена лента, на гърдите му проблясват медали, а на главата му има леко накривена фуражка.

— Какво, по дяволите, искаш? — пита Партридж.

— Това чакахме, Партридж. През всичките тези години. Време е — гласът му звучи почти носталгично.

— Време е за какво, Форстийд?

— Те идват за нас. Баща ти е мъртъв. Сега сме само ние. Само ние.

— Кой идва? Говориш безсмислици. Господи! Къде е Бекли? Къде е Айралийн?

— Исках да говорим насаме — отвърща Форстийд и бърка в джоба на тъмната си униформена куртка. — Имам още един малък запис за теб, Партридж — той изважда ръчния компютър и го дава на Партридж. — Натисни копчето.

— Не искам да гледам повече записи. Разбра ли ме?

Форстийд разкопчава куртката си, протяга ръка към кобура, пристегнат към гърдите му, и изважда малък пистолет, който отново прилича на вещь от времето преди. Държи пистолета, насочен към пода.

— Натисни копчето — спокойствието в гласа му е онова, което най-много плаши Партридж — той звучи безпристрастно и студено. Партридж преглъща сухо. Докосва бутона. Екранът остава тъмен, но се чуват гласове — леко приглушени, но все пак ясно различими:

— Трябва да те изкараме навън — няма съмнение, че това е гласът на Преша. — Ще те затворят и ще ти вземат бебето, щом се роди.

Партридж хвърля поглед на Форстийд, но Форстийд му е обърнал гръб. Преша не говори на Лайда, нали?

Те няма да вземат бебето — иска да каже Партридж. — Това е лудост. Откъде ѝ е хрумнало това на Преша? Пулсът му се ускорява.

— Искам да се върна при майките — казва Лайда. — Това място не може да бъде спасено.

Партридж почти се размива. Лайда не може да се върне при майките. Тя е тук, в безопасност. Но той знае, че по начало тя не искаше да идва тук.

— Чуй ме — казва Преша, — разполагаме със средствата да съборим Купола.

— Чуваш ли това? — промърморва Форстийд, обръща се отново към Партридж и започва сковано да почуква с пистолета върху крака си. — Наистина ли ще го направите? — пита Лайда. — Можете ли?

В гласа ѝ прозвучава надежда. Господи! Защо иска да събори Купола? Дали просто не ревнува заради сватбата? Дали не е повярвала на Преша, че ще ѝ вземат бебето? Да не е полудяла?

— Ако Партридж се обърне срещу нас — отвърща Преша, — може да ни се наложи да го направим.

Това е всичко. Звукът заглъхва. Партридж гледа втренчено черния, лъскав екран.

— Да се обърна срещу тях? — повтаря Партридж. Той се чувства напълно предаден. — Тя влиза тук, вижда сватбата и решава, че е схванала цялата ситуация?

Партридж е зашеметен, но после чува ритмичното почукване на пистолета на Форстийд в крака му. Форстийд си мисли, че Преша ще разруши Купола. Това чакахме, Партридж. През всичките тези години. Време е — той мисли, че несретниците идват за тях.

— Чуй ме, Форстийд. Те не могат да разрушат Купола. Няма начин.

— Нищо не разбираш. Това пътуване до Ирландия ѝ е позволило да осъществи контакт с хора, които са технологично много напреднали, които могат да ни считат за заплаха.

— Не, не — Партридж разтвива врата си. — Нещо не е наред. Извадил си този запис от контекста.

— Трябва да я спрем — отсича Форстийд. — Не можем да й позволим да действа. Трябваше да взема мерки.

— Форстийд... Какво си направил? — Партридж се изправя.

— Въръждавам нашата милиция в Купола.

— Даваш оръжия на хората, които се самоубиваха?

— Само на нашата милиция — на физически годните мъже. Трябва да защитим онова, което е наше. Войниците от Специалните сили, които сега са отвън, са жалки. Бяха създадени прекалено набързо — партидата е лоша. Вече нямаме никого там, отвън, който да ни защитава. Не и наистина. Трябваше да отворя складовете.

— Това е лудост. Нека да говоря с Преша и Лайда. Мога да оправя нещата с тях. Просто е станало объркване.

— Не можеш да говориш с Преша и Лайда — казва Форстийд.

— Защо не? — пита Партридж, почувствал заплаха в гласа му.

— Те изчезнаха.

— Какво? Да не се шегуваш с мен? — Партридж отива до завесите и ги разтвива широко.

Пред него се разкрива улицата. Вижда долу забързани хора, които тичат във всички посоки. Паника. Дали носят оръжия? Това е катастрофа.

— Къде са изчезнали?

— Ако знаехме къде са — отвръща Форстийд, — щеше да можеш да говориш с тях.

Партридж се обръща към Форстийд:

— Излезли ли са от Купола?

— Нямаме доказателство, че някой се е измъкнал. Мисля, че те са някъде тук.

— Това е Купол, по дяволите! Не може да е толкова трудно да бъдат открити!

Форстийд вдига пистолета и леко го поглажда.

— Нали знаеш какво можем да очакваме...

Партридж си поема дълбоко дъх. Той си представя как в Купола проникват зверове, групита, майките, ОСР... Вижда в съзнанието си чистите — бледи, зашеметени и напълно неподготвени да се разхождат наоколо, облечени в своите жилетки и мокасини. Ще бъдат пребити до

смърт. Куполът ще бъде плячкосан. Специалните сили само ще направят нещата по-кървави. По-низшата раса са чистите. Несретниците ще донесат със себе си болести — такива, от които те са оцелели, но към които чистите няма да имат имунитет. Ако херметичността на Купола бъде нарушена, самият въздух ще ги задуши. Хаос. Кръвопролития. Огромен брой жертви.

— Ако сестра ми казва, че разполага с такива средства, значи това е истината.

— Имаме независимо потвърждение — казва Форстийд. — Заловихме предателя, който ги е отвел до въздушния кораб. От него получихме достатъчно данни, че те разполагат с някакъв агент — бойно химическо вещество.

— Какъв предател?

— Войник от Специалните сили, който е преминал на тяхна страна.

Не и Хейстингс. Не и Силас Хейстингс. Моли се да не е той.

— Кой?

— Някой, който се оказва, че вече добре познаваш. Хейстингс.

Партридж стиска силно завесите.

— Нали не сте го измъчвали, за да получите...

— Не. Той се опита да се съпротивлява, но не можеше да направи кой знае какво. Програмиран е да ни даде информацията. Кодиране на поведението — тъжно обяснява Форстийд. — За съжаление майка ти блокира твоето кодиране.

Партридж ѝ е благодарен за това. Той все още може да взема свои собствени решения — за добро или за зло.

— Мога ли да говоря с него?

Форстийд се приближава до Партридж и пристъпва под лъчите на фалшивото слънце, които струят през прозореца. Партридж вижда, че лицето му е покрито с пот. Форстийд вдига пистолета и го пъха в меката плът под челюстта на Партридж.

— Ще бъдем готови — казва той. — Ако открием сестра ти, тя ще бъде екзекутирана. А ти, Партридж — по-добре направи онова, което е правилно, за да я примамим. Защото знаеш ли какво ще се случи при една революция? — Форстийд натиска пистолета по-надълбоко. — Несретниците ще отрежат първо твоята глава, но не и ако ги изпреваря преди това. Разбираш ли какво казвам?

Партридж кимва, но той също разбира какво ще се случи, ако Преша събори Купола. Баща му беше направил тестове. Имунната система на чистите не може да се справи с външния свят. Те ще измират на цели тълпи. Ще има още смърт и още кръв, с която ще бъдат изцапани ръцете на всички.

И тогава, като удар в стомаха, той си спомня за своето бебе. Дали детето му ще бъде достатъчно силно, за да оцелее, ако Куполът бъде разрушен? Само защото детето беше заченато навън, това не означава, че то ще бъде по-силно или с по-голям имунитет.

— Имаш ли план? — пита Форстийд.

— Трябва да отведа при нея дядо й. Трябва да го направя.

Може ли да се довери на Арвин и да изпрати съобщение на Сигнус? Дали те са й помогнали да се измъкне?

Форстийд присвива очи. Очите му се превръщат във влажни цепнатини.

— Мога ли да ти се доверя? — пита той.

— Ти вече сам го каза. Баща ми е мъртъв. Сега останахме само ние, Форстийд. Ти и аз.

Форстийд се усмихва с единия край на устата си и сваля оръжието. Очите му се впиват настойчиво в лицето на Партридж.

— Точно така. Ти и аз.

Форстийд приглажда с няколко резки и бързи движения униформата си на Праведната червена вълна. Възможно е с нетърпение да очаква това, изпитвайки носталгия по добрите й стари времена. Той набързо отдава чест на Партридж и след това се отправя към вратата, като продължава да държи пистолета в ръка.

— Вземи стареца — казва той, без да се обръща назад.

След това излиза през вратата и тръгва по коридора.

Вратата е все още отворена. Партридж се опитва да изтрие с ръка неприятното чувство от пистолета, опрян под брадичката му.

Появява се Бекли.

— Дойде доклад. Обявено е критично положение. Има записано съобщение от Форстийд. Той казва, че несретниците ще се разбунтуват. Казва, че моментът е настъпил. Вярно ли е?

Партридж изучава известно време лицето на Бекли.

— Зная какво мислиш за мен.

— Така ли?

— Мислиш, че здравата съм се оплел. Мислиш, че нямам представа какво върша. Мислиш, че накрая ще затъна. Ако трябва да заложиш дали ще изплувам, или ще затъна, ти ще заложиш на това, че ще затъна.

— Това метафори ли са? Не разбирам от метафори.

— Зарежи глупостите. Мислиш, че затъвам, нали?

— Партридж, нямаме време...

— Дори не мога да кажа дали аз потъвам, или водата се издига навсякъде около мен — той оглежда стаята с невиждащ поглед, сякаш е ослепял.

— Партридж, какво да направя? Дай ми заповед.

Точно така. Партридж би трябвало да е шефът. Въпреки че няма власт, Бекли е на негова страна, нали?

— Трябва да ме отведеш до Пийкинс — до камерите.

— Трябва да побързаме. Отвън положението започва да става хаотично.

— Айралийн ще дойде с нас. И никой не трябва да ни види.

— Ще измисля как да стане.

— Гласингс. Искам той да е в безопасност. Трябва да говоря и с него.

Бекли поклаща глава и поглежда през прозореца навън, сякаш се опитва да прецени какво е времето — все едно то би могло да се промени. Около очите му има сенки от безсъние.

— Бекли. Какво има?

— Гласингс.

— Какво за него?

Бекли поглежда Партридж.

— Той умря през нощта.

— Какво искаш да кажеш? Форстийд замесен ли е? Той ли го направи?

— Тромб в сърцето. Хората на Форстийд тъкмо идваха да го разпитват за Лайда и Преша, но той вече беше мъртъв.

Партридж се пита дали Гласингс по някакъв начин не е усещал, че ще го разпитват отново и сам не е пожелал да умре, защото не би могъл да издържи още един разпит...

— Трябваше да отида да го видя. Отидох в Архива за лични загуби, за да видя кутията на брат си. Тя беше празна. Можех да съм

при него. Може би можеше да...

— Него го няма вече, Партридж. Сега трябва да съсредоточиш вниманието си върху живите.

Партридж има чувството, че е загубил баща си. Сирак, който е осиротял отново.

— Но аз трябва да го видя. Имам нужда от Гласингс. Не мога да се справя сам...

— Трябва да се довериш и на други хора.

Партридж вижда един мъж, който тича по диагонал на улицата с пушка, метната на рамото му. Милицията. Той вдига поглед и вижда отражението си.

Аз не съм като баща си — иска му се да каже на неясното си отражение. — Не съм като него. Но тогава вижда отново треперещата ръка на онази чиновничка. Да, брат му е навсякъде. Майка му е навсякъде. Но също и баща му.

— Аз съм син на Уилъкс — казва той. — Научил съм нещичко за това дали трябва да вярвам на другите хора.

Бекли се приближава и го сграбчва за ръцете.

— Вземи Айралийн. Трябва да тръгваме! Веднага!

Партридж бързо отива по коридора до спалнята. Чувства се като робот. Не може да приеме, че Гласингс е мъртъв. Слага ръка върху студената дръжка на вратата. Отваря я. Мисли за живота и смъртта и за тънката линия, която ги разделя. Врата, която понякога е затворена, а понякога — отворена.

Айралийн спи кротко, светлите ѝ къдрици покриват копринената възглавница.

Той се приближава до нея, сяда на леглото и внимателно разтърсва рамото ѝ.

— Айралийн — прошепва той. — Айралийн, събуди се. Айралийн.

Тя отваря очи и се обръща по гръб.

— Сънувах — казва тя. — Все още не съм свикнала с това колко реални са сънищата ми, Партридж. Беше толкова истинско.

— Хубав ли беше сънят този път?

Тя кимва.

Той потрива кокалчетата си едно в друго.

— Страхувам се, Айралийн. Форстейд е казал на хората, че скоро ще има бунт.

Тя сяда изправена и слага ръка върху гърба му.

— Ще се оправим, Партридж. Каквото и да се случи.

— Не — възразява той. — Ако те дойдат тук, ще умрат хора, Айралийн. Разбираш ли какво ти казвам?

Тя обвива ръце около гърдите му и прошепва:

— В съня ми ние бяхме щастливи. Имахме къща и завеси на цветя. Ти беше построил къщата, Партридж. Тя беше в полето и вятърът люлееше тревата. Мисля, че това е бъдещето.

— Не мисля, че сънищата функционират по този начин, Айралийн.

— Беше толкова истинско. Беше по-хубаво от кълбото. Вървахме от стая в стая и надничавме навън през прозорците. Какво би казал, ако наистина създам такова място?

Той харесва звука от гласа на Айралийн. Затваря очи и си представя къщата.

— Лалета — казва тя. — На завесите бяха пришити лалета. Бяха хиляди. Можех да докосна шевовете с върховете на пръстите си и след това, когато погледнах навън през следващия прозорец, там имаше поле от лалета, които люлееха тежките си главички под вятъра.

— Не е било просто някакво кълбо?

— Не, беше истинско. Мислиш ли, че не зная за дома, който Лайда е създала за теб — онзи мрачен, покрит с пепел свят от кълбото. Тя не е единствената, която може да създаде дом за теб, Партридж.

— Кой ти каза за това?

— Зная разни неща... Повече, отколкото предполагаш.

— Не исках да прозвучи така. Просто аз... Какъв е този дом, за който говориш, че ще направиш за нас?

— Ами ако могат да създадат дом за нас, където всички да бъдем заедно? Всички ние. Дори и онези, които си загубил, Партридж.

Свят с майка му и Седж? Не и с баща му, не и с него.

— Гласингс е умрял тази нощ — едва успява да прошепне думите.

— Гласингс също може да е там — казва Айралийн, сякаш не се страхува от смъртта и може би наистина е така.

— Това е мястото, което наричат рай, Айралийн.

— Но какво ще кажеш, ако то може да е тук, в Купола?

— Това не е възможно. Ти продължаваш да сънуваш.

— Можем да бъдем щастливи там. Това е бъдещето, в което можем да отидем един ден, ако искаме. Ела да полегнеш — казва тя. — Легни до мен, за да посънуваме малко.

Тя има замечтан вид. Очите ѝ са толкова кристалночисти и красиви.

Той не може да сънува, дори и за малко. Трябва да върне дядото на Преша към живота. Трябва да открие Преша и Лайда — това е жената, с която трябва да върви към бъдещето.

— Не.

Вече изгуби твърде много време.

— Не можеш да останеш тук сама. Вече не е безопасно. Ела с мен.

— Къде другаде бих искала да бъда?

— Ще те оставя да се приготвиш — казва той.

Тя обещава да побърза.

Той отива до вратата, затваря я тихо и тръгва по коридора, надявайки се, че Бекли е намерил начин да ги измъкне от тук, без да ги видят.

Когато влиза във всекидневната на апартамента, вижда носилка, покрита с бели чаршафи. В това няма логика, но после се сеца за Гласингс — тази носилка не може да е за него. Той е мъртъв...

Вратата на апартамента се отваря. Бекли говори с някого в коридора, благодари му с приглушен глас. Затваря вратата, с две висящи на закачалки престилки в ръце, обръща се и се озовава лице в лице срещу Партридж, който го пита:

— Какво не е наред? Кой е болен?

— Не болен — отвърща Бекли. — Мъртъв.

— Кой?

— Засега си ти — казва Бекли.

ПРЕША ДРУГО НЕБЕ

Въздухът в кофата е спарен и топъл заради телата им. Преша и Лайда се бяха разместили така, че седят една до друга. Държат се за ръце като сестри. На Преша ѝ се иска да има сестра. Тя си спомня какво беше усещането да се крие сама в задната част на изгорялата бръснарница.

Докато Чандри продължава да ги бута, Преша разказва на Лайда за Ирландия — за глиганите, слепите, зли същества в горите и трънливия бръшлян. Тя признава какво е сторила с Брадуел и докато го прави, пред очите ѝ се появяват големите му, тъмни криле.

— Искам да се върна при него — казва тя.

Всъщност сега, докато е затворена в тази кофа и се движи в неизвестна посока, тя би си тръгнала на мига, стига да можеше. Мускалът, формулата, спасяването на животи — понякога ѝ се иска някой друг да може да направи всичко това вместо нея. Може би просто се държи като хлапе, но ѝ липсва това да се чувства защитена и някой да се грижи за нея. Липсва ѝ дядо ѝ.

Тя не казва на Лайда, че двамата с Брадуел са се оженили. Това не е нещо, което някой друг би разбрал. Може ли гората да бъде църква? Дали обещанията, които двама души си прошепват, са достатъчни?

Лайда стиска ръката ѝ в мрака.

— Разбирам — уверява я тя. — Точно в този момент аз мога да почувствам другото си аз отвън в горите как тича сред дърветата. Искам отново да бъда нея...

— Отвън вече не е същото — казва Преша и ѝ обяснява за последствията от последните нападения на Купола: пожарите, разрушението, войниците от Специалните сили, които са по-млади, по-необучени и по-лесни за убиване, за онези от тях, които са като пясъчни създания, както и за жертвите от двете страни на битките.

— А майките? — прошепва Лайда.

— Те оцеляват по-добре от повечето. Майка Хестра искаше да ти кажа, че ѝ липсваш и че те чувства като своя дъщеря.

— Не мога да живея тук през остатъка от живота си, Преша — въздъхва Лайда. — Трябва да ме разбереш. Това място трябва да бъде спряно. Спомняш си как изглеждах, когато за пръв път се измъкнах от тук — бледа и слаба. Бях отгледана да бъда бледа и слаба — продължава тя. — Бях отгледана да бъда тиха и мила. Не знаех на какво съм способна. Мислиш си, че не е честно, че на несретниците им се налага да живеят там, отвън. Но аз зная, че не е честно чистите да трябва да живеят тук — зад стъклото, затворени в нашия малък, фалшив свят. Ако Куполът падне, това ще е милосърдие не за несретниците, а за чистите.

— Не зная... — отвърща Преша. — Сигурна ли си за това, Лайда? Наистина ли го вярваш?

— Това е нещо, което ти може никога да не разбереш. Но това е моята истина. Моята.

— Имам лекарството, Лайда. Имам онова, от което се нуждаят, за да помогнат на хората, да ги спасят. Можем да опитаме да...

Лайда отново стиска ръката ѝ в тъмнината и казва на Преша за вътрешната стая в оперативния център:

— Има бутон. Той може да пусне отровен газ и да избие оцелелите. Всички тях.

— Кой има достъп до него?

— Само Партридж.

— Той никога няма да го направи — казва Преша.

— Дори и ако си мисли, че това може да му помогне да спаси хора? — пита Лайда. — Не мислиш ли, че той може да намери оправдание, за да го направи?

— Не зная какво ще се случи, но обещах на майките, че ще се опитам да те измъкна навън — отвърща Преша. — Това ли искаш?

— Повече от всичко.

Кофата спира да се движи.

— Още нещо, Преша. Партридж може да се свързва с други места. Ако баща ти е някъде там, отвън...

Преша не е съвсем изненадана. С помощта на тази комуникационна система Барт Кели беше разбрал, че Уилъкс е мъртъв и Партридж е начело.

— Ако мога да говоря с баща си, бих искала да чуя гласа му. Искам той да знае, че съм тук. Но в момента не мога да мисля за това. Не мога.

— Аз искам да мисля за това какви бяха някога отношенията между Партридж и мен, за това как се обичахме един друг. Но и аз не мога да мисля за това сега.

Те чуват скърцането на пантите на врата. След това започват отново да се движат надолу по нещо, наподобяващо на рампа.

Количката спира отново.

Чандри сваля капака и в този момент над главите им се появяват хиляди звезди. Вълшебни и необясними звезди, които са като ярки, миниатюрни дупчици към други далечни светове. Двете се изправят и Преша очаква да усети порива на вятъра.

Но не, те не са отвън. Картината над главите им не е небето. Те са в театър с извити редици от седалки. Небето е просто таван — мрак, осяян с крушки светлина.

ЕЛ КАПИТАН ВЕСТ ОТ ГОРЕ

Детската площадка, където Ел Капитан и Хелмут бяха окачени върху рамката на люлката и бити, е част от начално училище. Ел Капитан лежи на едната си страна върху плесенясало импровизирано легло в онова, което някога е било библиотеката. Сега покривът ѝ го няма и са останали само трегерите^[1] и гредите. Те са заобиколени от метални лавици за книги, някои от тях все още задръстени с обгорени и прашни останки, които някога може би са били книги. Хелмут заема по-голямата част от плоската влажна възглавница, която е толкова противна, че не създава никакво усещане за комфорт. Понякога вътре влиза някой бивш войник от ОСР, дава им да пийнат вода и бързо си тръгва.

Ел Капитан чува гласове, усеща мириса на дима от лагерните огньовете. Колко ли души има там, отвън? Чуват се овце. Не, това е бебешки плач. Очите му са така подути, че са почти затворени.

Къде е Преша? В Купола. Няма я. Къде е Брадуел? Не е тук. Дали просто ги е зарязал тук, заобиколени от лавици с мъртви книги? Ел Капитан отново започва да се чувства уморен. Той задрямва и сънува.

Спомня си как майка им им четеше, спомня си големите, широки страници на книгите. Ел Капитан спи на горното легло, а Хелмут — на долното. И двамата са се свили удобно под белите чаршафи. Лято е. Чува се свистенето на въздуха от вентилатора в ъгъла, от който се разнася постоянно бръмчене. Луната сякаш е окачена на прозореца.

Когато майка им се беше разболяла, той искаше да я спаси. Когато тя си отиде, той зае мястото ѝ. Седеше на стола ѝ и четеше книги на Хелмут. Неговият пашкул върху горното легло вече беше празен. Когато Хелмут спеше, Ел Капитан заставаше с лице срещу вентилатора, пееше и слушаше как перките насичат гласа му.

Някой го смушка. Хелмут се размърдва на леглото зад него.

— Няколко счупени ребра. Повечето от нараняванията са натъртвания. Всички порезни рани са защити. Да се надяваме, че

вътрешните кръвоизливи са спрели — гласът е дрезгав и нисък. —
Може би има няколко фрактури на краката. Трудно е да се каже.

В този момент се разнася гласът на Брадуел:

— Колко скоро ще може да се изправи и да се движи?

Ел Капитан едва вижда лицата им през полустиснатите си
клепачи.

— Страдат от дехидратация, но поемат течности. Би трябвало
скоро да са на крака или може би трябва да кажа да е на крака.

Във въздуха се носи прах от саждите от страниците и
подвързиите. Колко ли време е минало? Ел Капитан не е сигурен дали
са часове, или дни.

До него е коленичил Брадуел. Другият човек си тръгва. Брадуел
приглажда куртката на Ел Капитан.

— Как се чувстваш?

— Добре — промърморва той.

— Хелмут? Ти добре ли си? — пита Брадуел.

Ел Капитан усеща кимването на главата на Хелмут.

— Добре — казва Брадуел, отдръпва се и сяда на сандъка си.

— Откъде се появи това? — пита Ел Капитан.

— Трябваше да отида до щаба, за да го взема. Нали знаеш колко
важен е за мен.

— Един ден ще го зарежеш — уверява го Ел Капитан.

Той самият се отърва от миналото си. Изчисти се от него.

— Не, не и аз — Брадуел почуква с кокалчетата си по капака му.
— По някакъв начин родителите ми са все още живи в този сандък.
Започнах да пренаписвам техния ръкопис. Сега имаме още
доказателства. Записах много неща, Кап. Трябваше да го направя.
Радвам се, че си по-добре — Брадуел се изправя и пъхва ръце в
джобовете си. — Тревожех се.

— Още си разтревожен — казва Ел Капитан. — Виждам го.

Брадуел оглежда стаята и скръства ръце на гърдите си.

— Върнах се до трезора.

— Защо?

— Бях скрил бактерията там, в един от отворите за депозитните
кутии.

Ел Капитан има чувството, че в гърдите му се е пукнал балон.

— Слава Богу! — има чувството, че ще се разплаче. — Мислех... — решава да не признава, че я е загубил. Защо да си признава за такъв огромен провал? — Това е било умно.

— Свалих бактерията от теб, докато беше пиян. Не мислех, че си в най-добрата си форма, че да я опазиш. И времето ми стигна точно колкото да я скрия, когато те нахлуха вътре.

— Благодаря и съжалявам за това — казва Ел Капитан.

— Е, има още едно нещо — започва Брадуел.

Ел Капитан знае, че не иска да чуе това, което ще последва.

— Какво?

— Тя е изчезнала.

— Изчезнала? — повтаря Хелмут.

— Сигурен ли си, че си проверил в правилния сейф? — пита Ел Капитан. — Цялата стена беше покрита с тях.

— Проверих ги всичките — Брадуел прокарва ръце през косата си. — Някой я е взел.

— Горс?

— Говорих с всички хора, които бяха в този трезор. Сега са на моя страна. Държат се така, сякаш съм някое божество. Не е бил никой от тях. Сигурен съм в това.

На Ел Капитан му се иска да се протегне и да удуши Брадуел — събужда се старият инстинкт. Но разбира се, си спомня, че той е този, който я беше загубил. Наистина не може да обвинява Брадуел, а и точно в момента и без това няма сили да удуши когото и да било. В този миг той осъзнава какви наистина са чувствата му по отношение на бактерията. Може би в действителност е искал тя да изчезне.

— Бих се чувствал облекчен, че вече не е у нас — казва той. — Само дето това означава, че сега е в ръцете на някого другого.

— Защо би се чувствал облекчен? — поглежда го объркано Брадуел.

— Не можем да разрушим Купола.

— Какво?

Ел Капитан иска да му каже, че му е било простено — че е чист:

— Не мога да се върна към това.

— Към кое?

— Към това да бъда, какъвто бях преди.

— Трябва да го направим, Кап.

— Защо?

— За да няма разделение. Не ти ли е омръзнало да си „нищо“? Да си нещо, оставено просто да умре?

Ел Капитан не може да го погледне в очите. Той толкова дълго е бил „нищо“, че не може да си представи нещо друго.

— Винаги ще има разделение. Винаги ще се делим на „ние“ и „те“. И ако това разделение изчезне, ще има други „ние“ и „те“.

— Те трябва да се изправят пред последствията от онова, което са сторили.

— Защо?

— Всички те чакат мен — онези, които боготворят Купола, революционерите, ОСР, дори някои от майките. „Солидарността ще ни спаси“ — ти самият каза това. Дори и боготворящите Купола вярват, че така ще могат да се присъединят към чистите по своя си сбъркан начин. Дойдоха от щаба, от града, от горите и Разтопените земи. Искат от мен да ги поведеа.

Това е болезнено за Ел Капитан. През всичките тези години той се беше опитвал да събере армия, а Брадуел се появява и му я отнема. Той знае, че това не е важно, но все пак...

— Колко са?

— Твърде много, за да ги преброя. А сега нямам нищо.

Ел Капитан се изправя до седнало положение и опира гърба на Хелмут в стената.

— Преброя — повтаря Хелмут.

Може би той мисли, че трябва да знаят точно на колко хора могат да разчитат, ако накрая се наложи да влязат в някаква битка.

— Сега е моментът — казва Брадуел. — Нуждаем се от бактерията. Как иначе чистите ще се научат?

— Искаш да кажеш „как иначе ще получиш шанс да ги накажеш“? Наистина ли си играеш на Господ?

— Уилъкс си играеше на Господ, не аз — той завъртя тока на ботуша си върху мръсния под. — Преша е затворена там вътре, Кап. Да не искаш просто да я изоставя?!

— Да не би да правиш всичко това, просто за да си я върнеш обратно?

Дали Брадуел няма да излезе като герой от всичко това? Преша беше принудила Ел Капитан да постъпи както е правилно. Нали в

крайна сметка той го беше направил? Това нищо ли не означава?

— Правя го, защото такава е мисията ми. Досега тя беше твоята мисия.

— Каза ми, че си ни учил на историята на сенките, защото е трябвало да се поучим от миналото, за да не го повторим. Това не е ли просто поредният по-малък апокалипсис, който този път ще се случи по твоите правила?

Брадуел сяда на земята и отпуска глава върху дланите си. Крилете му са разперени върху пода около него. Той разтърква очи. Да не би да се готви да се разплаче?

— Какво? — пита Ел Капитан. — Какво има?

— Изгубих бактерията. Напихме се, Кап. Събудихме се. Опитах се да я скрия. Сега я няма — той поглежда Ел Капитан. — Какво съм аз, Кап?

— Какво искаш да кажеш?

— Човешко същество ли съм или животно? Дали изобщо съм все още син на родителите си? Какво мислиш, че съм?

— Няма значение какво мисля аз.

— За мен има.

— Ти си пророк. Така казват някои. Може би ангел... с тези криле. Вярваш в истината. Затова Преша те обича.

— Как би могла да ме обича такъв?

— Сега знаеш как се чувствам аз.

— Как се чувствам — повтаря Хелмут. Дали и той не е влюбен в нея?

— Ти наистина я обичаш, нали?

Ел Капитан кимва. Брадуел сякаш приема това. Поради някаква странна причина той сякаш дори се радва да го чуе.

— Още не е изпратила съобщение, нали? Имаме време. Може би ще можем да открием бактерията.

— Може би — съгласява се Брадуел.

— Вест от горе — казва Ел Капитан, спомняйки си думите на Брадуел. — Все още има малко време.

— От горе — повтаря Хелмут. — От горе.

Ел Капитан го усеща как се извива назад и гледа нагоре към небето през съборения покрив на книжарницата.

— От горе — повтаря отново той.

— Знаем, Хелмут. Знаем. Млъкни, чу ли?! — сопва се Ел Капитан.

— От горе! — вика отново Хелмут и след това сграбчва брадичката на Ел Капитан и я вдига нагоре.

— Махни се! — тросва се отново Ел Капитан.

Хелмут посочва небето.

Ел Капитан неохотно вдига поглед. Брадуел прави същото.

И тогава забелязват малка точка, която се движи в кръг и постепенно се спуска надолу, размахвайки криле.

— Какво е това? — пита Брадуел.

Малкото нещо цвърчи и се спуска по спирала.

Всички зяпват, когато виждат фините му метални криле, които се размахват все по-близо до тях.

Фридъл.

Той се приземява върху леглото на Ел Капитан и повдига криле. Хелмут протяга ръка. Фридъл скача върху нея. Хелмут го вдига нагоре и Ел Капитан вижда малкия бял край на парче хартия, пъхнато в тялото му.

Съобщение.

[1] Трегер — хоризонтална греда, която служи за опора на други греди в сграда или покривна конструкция. ↑

ПАРТРИДЖ НАВСЯКЪДЕ

Партридж е пристегнат върху носилката и покрит изцяло с бял чаршаф. Вече са извън хотела. Айралийн и Бекли са облечени в бели лабораторни престилки и бутат носилката, чиито колела тракат по настилката, по страничните улички. Единственото, което Партридж вижда, е ярката светлина, прозираща през белия чаршаф над очите му. Той знае, че наблизко тичат хора. Подминават групи от гласове. Някъде избухва караница: той чува как двама ядосани мъже си крещят.

Разнася се писък, последван от по-далечни викове и няколко изстрела.

Партридж трябваше да е мъртъв, но се чувства съвсем жив — сърцето му е свито и всяко негово туптене отеква като удар в гърдите му. Гласингс е мъртъв. Всички те могат да умрат. Възможно ли е сестра му наистина да заговорничи за събарянето на Купола? Дали този тънък, бял, покриващ лицето му чаршаф, който той засмуква в устата си всеки път, когато си поеме дъх, да е един вид предупреждение, че смъртта е онова, което го очаква в близко бъдеще?

Той чува Бекли да крещи:

— Внимавай с бордюра!

Носилката завива и се блъска в бетона.

Движат се възможно най-бързо. Блъскат се в чимове трева, от което тялото му подскача. Този път не ги чака кола. За щастие са на същото ниво в Купола като многоетажната сграда с камерите за хибернация.

Партридж не може да понася това, че не може да вижда. Той хваща чаршафа с два пръста и го повдига на сантиметър нагоре от едната страна, след което обръща глава. Сега има страничен поглед към всичко случващо се и улиците, задръстени от хора. Някои тичат и влачат след себе си деца, носейки бутилки с вода и кутии с прахчета сойтекс. Хората се блъскат в магазините и се редят на опашки, които се вият около сградите. Някои уплътняват прозорците с насмолен брезент

и лепкава лента от страх, че защитният Купол ще бъде разрушен. Заради Форстийд някои имат праметнати на гърбовете си пушки.

Въпреки всичко това, те се придвижват напред. Тъй като бутат мъртвец, не им обръщат внимание. Хората са свикнали със смъртта. Сега се готвят за още. На лицата им има смесица от страх, паника и странно примирение — сякаш нещо, което отдавна очакват, най-сетне се е случило.

Но тогава той забелязва човек, който пише върху един от плакатите, на който са двамата с Айралийн по време на среща. Мъжът драска с червена боя по лицата им: ТАЗИ ИЗМЕТ ТРЯБВА ДА УМРЕ.

Партридж е потресен. Тези хора обичаха него и Айралийн. Именно те бяха причината двамата да се оженят — за да бъдат хората щастливи и да имат причина да живеят. А сега ги наричат „измет“... Казват, че трябва да умрат... Той остава чаршафа да падне отново. Дали чистите няма да го убият? Нима нещата ще се развият по този начин?

Щом като се озовават вътре в сградата, Айралийн и Бекли бързо го развързват. Започват да тичат през поредицата от тунели и дълги зловещи коридори, които вече започват да му стават по-познати, подминават слабо осветени стаи, пълни с бръмчащи машини, които поддържат замразените хора живи.

— Точно отпред е — казва Айралийн.

Партридж ги следва двамата с Бекли, завива зад ъгъла и вижда врата, от която в коридора се процежда светлина. Айралийн и Бекли забавят крачка. Партридж приближава до вратата, спира и после почуква. Пийкинс и една сестра вдигат очи от някакъв график.

— А, радвам се да те видя, Партридж — поздравява го Пийкинс. — Радвам се, че си успял да стигнеш дотук, като се има предвид какви са... обстоятелствата.

Стаята е изненадващо ярко осветена и топла. Бекли и Айралийн остават близо до вратата, за да наблюдават коридора.

Партридж се приближава до капсулата и вижда замъглените очертания на лицето на Одуолд Белз: острата му бяла коса, затворените очи и бледите страни, покрити с тънък слой ледени кристалчета. Белегът върху шията му е червен от пресния хирургически разрез, останал отпреди замразяването. Партридж си спомня малката синя кутия, в която беше вентилаторът, свален от

гърлото му, и лицето на Преша, когато беше осъзнала, че това означава, че дядо ѝ е мъртъв.

— Ситуацията бързо се влошава — казва Бекли.

— Трябва да действаме бързо — добавя Айралийн.

— Как изглеждат нещата? — пита Партридж.

— Още малко и ще разберем дали има някакви трайни увреждания — отвръща Пийкинс.

— Увреждания? Мислех си, че той или ще оцелее, или няма.

— Има много междинни сценарии — обяснява Пийкинс, очевидно раздразнен от него. — Тишина, моля.

Пийкинс и сестрата работят бързо. Преместват капсулата в хоризонтално положение. Силната, натрупана топлина размразява стъклото. Сърдечният пулс на екрана близо до капсулата започва да се ускорява. Партридж дори започва да се тревожи, че сърцето бие вече твърде бързо. Пиукането се забързва.

Стъклото на капсулата се отдръпва с електрическо бръмчене и разкрива лицето на Белз — вкочанено и мокро от стопените ледени кристали.

— Задействам пълния капацитет на белите дробове — обявява Пийкинс и въвежда данните в компютъра със съсредоточено лице.

Гръдният кош на Белз се повдига и спуска и след това той си поема дъх през носа. Главата му се отмята назад, бузите и челюстта му се разтрисат и след това лицето му потреперва. Той стиска очи. Изглежда, дробовете му са блокирани.

— Той не диша — обажда се Партридж.

— Почакай — спира го Пийкинс с очи, вперени в пулта за управление. — Просто почакай...

Сърцето на Белз започва да тупти бързо — пиукането е остро и неспокойно, но той продължава да лежи там сковано.

— Пулсът става прекалено ускорен — предупреждава сестрата.

— Направете нещо! — изкрещява Партридж. — Не можем да го изгубим.

И тогава Белз отново си поема дъх, което изглежда невъзможно. Сега задържа въздуха прекалено много. Лицето му става моравочервено.

— Почакай — повтаря Пийкинс. — Задръж така, задръж.

Устните на Белз започват да посиняват.

— Господи! Той умира! — крещи Партридж. — Умира тук, пред очите ни!

Айралийн се опитва да дръпне Партридж назад от камерата.

— Партридж — меко казва тя.

Изглежда, че Пийкинс внезапно е обзет от паника.

— Не зная какво повече да сторя... Никога не съм правил това с толкова възрастен човек...

И тогава звукът става равен. Пиукането е заменено от един непроменящ се, ужасен тон.

Партридж протяга ръце и сграбчва Белз за раменете, които са още студени.

— Дръпни се! — изкрещява Пийкинс, но Партридж избутва възрастния мъж достатъчно, за да сложи коляното си върху капсулата, след което се повдига и се надвесва над гръдния кош на Белз. Натиска го с цялата сила, на която е способен. Нищо.

— Партридж! Остави го! — крещи Бекли.

Партридж отново натиска гръдния кош на стареца.

— Ако ще го правиш, то го прави както трябва! — вика му Пийкинс и му показва мястото, където ребрата на Белз се събират в средата на гърдите му.

Партридж се изправя и стоварва лактите си върху стареца. Възрастният мъж все още не помръдва.

Партридж затваря очи и го прави отново и отново.

— Не умирай! — крещи той. — Не умирай!

Усеца тънката кожа на възрастния мъж, костите на гърдите му и как сухожилията му поддават.

— Той си отиде — обажда се сестрата.

— Партридж — казва Пийкинс. — Спри! — той блъска Партридж по рамото. — Спри!

Но задъхан и потънал в пот, Партридж продължава.

— Това е загубена кауза — казва Бекли.

— Спри, Партридж — умолява го Айралийн. — Моля те!

И Партридж започва да се чуди дали не са прави. Той отваря очи. Лицето на стареца е изопнато. Дали вече е мъртъв? Партридж продължава. Има чувството, че ще се разплаче, но след това машината изпиуква. Чува се един удар на сърцето... После още един. Очите на мъжа се отварят и той среща погледа на Партридж.

Гърдите на Белз помръдват нагоре-надолу. Очите му са широко отворени. Той издишва с дълбоко свирещо хриптене.

— Одуолд — възкликва Партридж и се навежда по-близо до стареца. — Одуолд! Ти си тук. Ти си добре.

Партридж скача от камерата. Пийкинс и сестрата започват да се суетят, за да стабилизират Белз. Не след дълго той се успокоява. Дишането и сърдечният му ритъм стават ритмични.

— Ще те съберем с Преша, разбра ли? — меко му казва Партридж. — Липсваш й. Тя иска да те види. Разбираш ли ме?

— Преша — промълвя старецът и устните му потрепват, докато изрича името й.

— Да. Ти й липсваш.

— Съпругата ми.

— Не, внучката ти — поклаща глава Партридж.

— Къде съм? — объркано го поглежда старецът.

— Всичко е наред — уверява го Партридж. — Всичко е наред.

— Къде е жена ми? Къде е Преша?

— Внучката ти — поправя го Партридж.

— Нямам внучка. Как бихме могли да имаме, като не можехме да имаме дори деца?

Партридж поглежда останалите.

— Той е дезориентиран — обяснява му Пийкинс. — Може би е временно.

— Това се случва понякога — добавя сестрата.

Партридж отива до стената и се обляга на нея, опитвайки се да прочисти главата си.

— Къде съм? — повтаря Белз.

— В болницата си — спокойно му обяснява Пийкинс. — Ще се справиш.

— Той не е истинският й дядо — казва Партридж. — Намерил я е след Детонациите и се е грижил за нея като за свое собствено дете. Сигурно я е кръстил на съпругата си. Тя е била детето, което никога не са имали.

Пийкинс обяснява на възрастния мъж как стоят нещата:

— Направихме ти операция и беше в нещо като кома, но ще се справиш.

— Уж е тук, но всъщност го няма — казва Бекли.

Партридж се вторачва в пода. Още не е приключил тук. Излиза от стаята и тръгва по коридорите. Тича, макар да се чувства замаян. Тича, плъзгайки едната си ръка по стената и се отблъсква от нея, когато прави завой.

Айралийн и Бекли го следват.

— Какво става, Партридж? — крещи след него Бекли. — Къде си тръгнал?

— Партридж! — вика Айралийн.

Те знаят къде отива той. Той продължава да тича, залитайки по коридорите, докато не стига до камерата с повишена степен на сигурност — онази, която е заключена и очаква Партридж да измисли някой код или някаква парола.

Останал без дъх, той стои и гледа втренчено вратата, докато Бекли и Айралийн не го настигат.

— Какво си сложил тук вътре? Какво си ми оставил? — обръща се той към баща си.

Баща му е навсякъде — той е вътре в него.

— Може би не искаш да знаеш — казва Айралийн.

— Може би не можеш да знаеш — обажда се Бекли.

Партридж се завърта и блъска Бекли.

— Дядото на Преша не я помни. Върнах го обратно, но част от него е мъртва. Опитай да дадеш на Преша такъв подарък! Ти опитай!

— Успокой се — казва Бекли и вдига ръце.

— Ами ако баща ѝ е тук? Хидеки Иманака е човекът, който баща ми е мразил най-много на света. Баща ми е обичал малките си реликви. Ако е могъл, се е сдобил и с реликвата на Иманака. А е могъл да направи почти всичко, което е пожелал, нали?

Бекли отива до тежката метална врата.

— Направих всичко, което можех, за да осъществя някакъв напредък. Нуждая се това да е бащата на Преша. Нуждая се от това.

— Опитахме много комбинации, Партридж — казва Бекли. — Не можахме да я отворим.

— Взриви я.

— Баща ти се е погрижил това да не може да стане със сила — намесва се Айралийн. — Тук става дума за тайна. Нещо, което може би само вие двамата знаете.

Партридж прокарва ръце през косата си.

— Двамата с баща ми не споделяхме тайните си. Не споделяхме нищо.

Дори и обич — мисли си Партридж. Баща му дори не го беше обичал. Партридж му беше казал това, преди да го убие: Ти никога няма да разбереш любовта.

Дали баща му не е търсил любов?

Партридж поглежда към Бекли. Споменът за това как ръцете му настискаха ребрата на Одуолд Белз е все още жив. Ръцете му треперят, както трепереха и тези на баща му. Сякаш Уилъкс е вътре в него. За миг има усещането, че баща му е успял да постигне своето, че е прехвърлил ума си в главата на Партридж и ще остане в него завинаги. Той мрази баща си повече от всякога и знае какво иска Уилъкс от него сега, какво настоява да получи.

— Трябва да зная какво има там вътре, Бекли — той сграбчва ръкава на престилката на Бекли. — Трябва да му кажа, че го обичам.

— Какво?

Партридж знае, че баща му иска тези думи да дойдат от устата му.

— Има високоговорител — прошепва Партридж с гръб, обърнат срещу запечатаната врата. — Искат аз да го кажа.

— Сигурен ли си, че е това? — Бекли не изглежда убеден, но той не познава Уилъкс толкова добре, колкото Партридж.

Айралийн поставя ръка върху студения метал на вратата.

— Стаята в оперативния център беше пълна със стари снимки, писма с обяснения в любов, написани до всеки от нас. Всички неща, които той никога не каза. И тъй като той никога не ги е казал, никога не ги е чул, изречени от друг. Зная какво иска. Никога в живота си не съм бил по-сигурен в нещо. — Знае това, защото баща му е в него, вселил се е в него вътре, но не може да го каже на Бекли.

— Кажи го — прошепва Айралийн.

Партридж се обръща към вратата и се приближава до малкия високоговорител. Стиска уста и поклаща глава. Няма да го каже. Не може. Искат да каже: Остави ме на мира! Това ли се случва с всички убийци? Тялото му е неговият затвор. Партридж стоварва юмруци върху стената над главата си.

Той се опитва да се сети за някой друг подходящ. Би могъл да го фалшифицира. Но баща му е тук, в главата му — сгърчените му,

почернели ръце и свистящия му дъх. В крайна сметка се беше превърнал в несретник. И тогава, без да знае защо го прави, той казва:

— Несретник като мен.

Има песен за несретниците и за божие то милосърдие. Искану се да каже на баща си, че всички те са несретници, че всички се нуждаят от спасяване. Допира уста до високоговорителя.

— Обичам те — казва той. — Ти си моят баща. Винаги съм те обичал. Нямах избор, освен да те обичам.

Някъде вътре сред сложните ключалки на баща му думите на Партридж отговарят на някакъв критерий. Дали са само думите, или болката в гласа му беше активирала нещо? Никога няма да го разбере.

Чува се щракане. Вратата накрая поддава. Тя е разпечатана. От охладената стая появява студ. В коридора на талози навлиза мъгла.

Партридж поставя ръка върху вратата и бавно я отваря. Над главата му премигва и се запалва лампа, която осветява четири малки капсули.

Партридж отива до тях и вижда бебета във всяка от капсулите. Те лежат на едната си страна. В устите им има тръби. Кожата на всички е покрита с ледени кристалчета и има синкав оттенък — подобно на Джарв Холенбек, когато Партридж за пръв път го беше видял тук, долу. В ъгъла на стаята има също и една метална маса с метална кутия върху нея.

— Четири малки бебета — казва Айралийн, която влиза вътре и се навежда ниско над едно от тях.

— Господи! — възкликва Бекли, когато влиза в стаята. — Господи!

Партридж не разбира. Той поглежда Бекли, който пребледнява и излиза от стаята.

Бекли се вкопчва в рамката на вратата и поглежда Партридж с широко отворени очи.

— Господи, Партридж. Нима не знаеш?

Партридж поклаща глава и поглежда Айралийн. Той вижда как по нейното лице също преминава разбиране. Отново поглежда към капсулите. Този път оглежда краищата им за табелки с имена. Открива малки метални табелки върху предната страна на всяка капсула с инициали: АКУ, ЕЛУ, СУУ, РКУ.

РКУ са неговите инициали: Рипкард — истинското му име, Крик — второто му име и Уилъкс.

СУУ са инициалите на брат му, Седж Уотсън Уилъкс.

Той се хваща за тази втора капсула и след това бързо се премества при третата табела с инициали АКУ. Арибел Кординг Уилъкс — неговата майка.

Когато очите му се спират на последната табела с инициали ЕЛУ, той казва:

— Не, не.

Баща му — Елъри Лоутън Уилъкс.

Възможно ли е това да е семейството му, пресъздадено отново?

Той си спомня за преждевременно родените бебета зад редицата от прозорци в яслите — клонинги, създадени от генетичния код на чистите и несретниците.

Дали в момента не вижда майка си и баща си като бебета? Дали не вижда Седж и самия себе си? Дали това не му беше подарил баща му? Бе му върнал семейството...

Едното му коляно се подгъва. Той се хваща за ръба на една от капсулите и отива при металната кутия върху самотната маса. Известно време я гледа втренчено. Ушите му са зачервени от нахлулата в тях кръв. Очите му се замъгляват. Той премигва и отново фокусира погледа си върху кутията.

Трябва да отвори капака.

— Не го прави — моли го Айралийн. — Остави я!

Но той не може да не го направи. Сваля капака с палците на ръцете си. Той изтраква върху металната маса.

Вътре има медицински инструкции — график за остаряването на екземплярите, така че накрая между тях да има правилните разлики във възрастта, за да бъдат отново семейство. АКУ и ЕЛУ трябва да бъдат извадени и да остаряят с двадесет и пет години, след което може да бъде изваден СУУ. Майката и бащата на Партридж са се сдобили със Седж, когато са били на двадесет и пет години. РКУ може да бъде изваден две години по-късно.

А след това? Какво си е наумил баща му? Че те ще бъдат семейство ли — нормално семейство? Ще се съберат отново и ще бъдат едно цяло ли?

Може би баща му не е съжалявал, че е убил съпругата си и големия си син, защото те са били още живи.

Партридж се връща при капсулите — при малките бебета. Какво ще прави с тях? Това е наследството му.

Радиото на Бекли изпращава. Дали сестрата на Партридж е задействала плана си? Дали оцелелите са нахлули в Купола? Нима това е началото на поредната кървава война?

— Айралийн, кажи ми, че нещо в този свят има значение — казва Партридж. — Кажи ми, че има нещо свято.

— Ти имаш значение — прошепва тя.

Но не това е, което той иска да чуе.

Бекли се връща в стаята.

— Лайда и Преша са били открити.

— Мислиш ли, че се е започнало? — пита Партридж.

— Недалеч от Купола се е събрала една група — отвръща Бекли. — Според докладите изглежда, че те се придвижват.

Айралийн и Бекли излизат в коридора и за момент Партридж остава сам с бебетата. Баща му също е мислел, че върши онова, което е правилно. Но сега Партридж знае, че той не е негов баща. Баща му винаги ще остане чужд за него. Партридж ще се опита да спаси Купола не заради онова, което той представлява или се стреми да бъде, а защото всеки отделен човек има значение. Той може да се опита да спаси животи.

— Домът е свят, Партридж — казва Айралийн.

— Трябва да отведем Лайда и Преша в оперативния център. Одуолд Белз също.

— Семейството е свято — прошепва Айралийн. — Дом, в който има семейство.

Партридж излиза в коридора. Светлините в стаята премигват и угасват. Вратата автоматично се затваря. Единственият шум е звукът от резетата, които отново застават на местата си.

ЕЛ КАПИТАН ПОДХОДЯЩО РЕШЕНИЕ

Нашият живот не е случайност. Това е началото, не края...

Брадуел го прочита на глас отново и отново, стиснал с два пръста края на малката лента хартия. Ръцете му треперят толкова силно, че рисуването на ръка лебед сякаш потрепва.

— Как, по дяволите, ще го унищожим без бактерията? — пита Брадуел.

— Проклет да съм, ако зная — отвръща Ел Капитан.

— Проклет! — гневно повтаря Хелмут.

Отвън хората са започнали да стават шумни — чуват се викове и неясни монотонни напеви.

От леглото си Ел Капитан може да наблюдава събиращите се тълпи през обгорените лавици и срутената стена.

— Какво става там, навън? — пита Брадуел.

— Нямам представа — отвръща Ел Капитан.

Но в този момент тълпата се разделя на две и през нея преминава Нашата добра майка, съпроводжана от двете си страни от майките. Тя се насочва към развалините на началното училище. Облечена е в рунтави кожи, с изключение на голия ѝ бицепс, където се намира устата на бебето ѝ. Тъй като тя идва при Ел Капитан и Брадуел, Ел Капитан знае, че ще може да види малките, присвити устни на бебето ѝ, когато тя влезе в стаята.

Бебето го плаши най-много от всичко.

— Тя е тук — казва той.

— Кой?

— Нашата добра майка. Имам усещането, че се забъркам в неприятности — отбелязва Ел Капитан. — Надявам се, че не е въоръжена.

— Тя винаги е въоръжена — възразява Брадуел.

— Винаги — повтаря Хелмут.

Ел Капитан придръпва тънкия чаршаф над себе си, сякаш ще му послужи като някакъв вид защита.

— Мразя, когато майките ни наричат мъртъвци.

— А аз мразя, когато Нашата добра майка ни нарича по какъвто и да е начин.

Брезентовото покривало, сложено между две от лавиците, се отмята назад. Нашата добра майка минава през него, следвана от три други майки, които след това застават до входа.

— Оставете ни сами за момент — нарежда тя. — Пазете вратата.

Майките поглеждат кръвнишки Ел Капитан и Брадуел и после неохотно излизат.

— Не мисля, че някога преди си ни посещавала — казва Брадуел. — Какъв е случаят?

— Не ми говори с този тон, мъртвецо. Тук съм заради доброто си сърце — тя поглежда към Ел Капитан, чието лице е нашарено от синини. — Значи най-накрая са получили своето отмъщение.

— Може би не цялото — отвръща Ел Капитан.

— Цялото — казва Хелмут, който очевидно не е съгласен.

— Е, не можеш да ги виниш за това — отбелязва тя.

Ел Капитан не отговаря. Той обвинява себе си и усещането е ново и странно. То не му харесва.

— Защо си тук? — пита Брадуел.

— Тук съм, защото се нуждаете от мен — отвръща Нашата добра майка.

— Така ли? — изненадва се Брадуел. — Защото мисля, че тук се появила доста хора. Може би са ни достатъчно.

Ел Капитан знае, че Брадуел не иска да е задължен на Нашата добра майка. Тя урежда сметките си по доста брутални начини.

— Моля те... Вие сте неорганизирани, невъоръжени и слаби. И мисля, че ви липсва нещо, което е много важно за вас. Права ли съм?

Брадуел отваря уста да каже нещо, но Ел Капитан го прекъсва:

— Какво е то? Какво имаш?

— Следяхме ви. Просто ви наблюдавахме. И вие оставихте нещо. Знаете какво е то — с престорена скромност казва тя.

— Не ме разбра — отвръща Ел Капитан. — Не съм убеден, че ти знаеш какво е то.

— Зная, че е малко. Зная, че е могъщо. Зная, че е от основно значение за вашия план. Зная, че ако тръгнете към Купола сами или дори и да тръгнете заедно, най-вероятно ще ви убият. Не сте ли забелязали лъскавите нови оръжия, които вече са поставени на върха на покрива на Купола като венец?

— Какво? — изненадва се Брадуел. — Нови оръжия?

— Те се подготвят за война — казва Нашата добра майка. — А вие?

Масивните криле на Брадуел се разтварят и потрепват.

— Така или иначе, ще бъде истинска касапница. Защо да не ви помогнем да разрушите Купола и да направим битката по-честна? — предлага Нашата добра майка.

Ел Капитан поклаща глава.

— Не мога да вляза вътре с бой — казва той. — Няма да го направя. Вече не съм такъв и никога няма да бъда.

— Не е необходимо това да е акт на агресия — отвърща Брадуел. — Няма да ги нападаме. Ще нападнем самия Купол. Можем да ги освободим.

— Надявате се да се приближите до тях с малкия си специален пакет, нали? — започва Нашата добра майка. — Трябва да сме подготвени за възможността Преша да се е изпуснала за това или те да са изкопчили с мъчения информацията за вашето оръжие. Всъщност те вече могат да знаят много за него. Ако обкръжим Купола и всички заедно тръгнем към тях, те няма да знаят у кого е това специално оръжие. Може да е у всекиго от нас. Първо по кого трябва да стрелят? Как да започнат кръвопролитие? Всички ние ще се приближаваме към тях в плътен кръг. Живеем като едно цяло, може би и ще умрем така. Но поне ще бъдем всички заедно. За да убият правилния човек, ще трябва да убият всички ни.

— Те ще започнат да ни косят с картечници — казва Брадуел. — Няма да ги е грижа по кого ще стрелят.

— Само онези, които искат да участват в обкръжаването, ще участват — отвърща Нашата добра майка. — Никой няма да бъде принуден насила.

— Ако Партридж наистина е начело — казва Ел Капитан, — той няма да има смелостта да избие всички ни.

— А ако в действителност той не е начело? — пита Брадуел.

— Ще разберем веднъж завинаги дали това е така — отвърща Нашата добра майка, след което бърка в животинските си кожи и изважда квадратната метална кутия, съдържаща бактерията. — Ще участвате ли?

Брадуел поглежда през срутената стена към тълпата.

— Ще участвам само ако аз съм този, който отнесе бактерията до Купола — казва Брадуел.

— Те ще се целят първо в теб, Брадуел — поклаща глава Нашата добра майка. — Теб ще подозират най-много от всички.

— Няма да се наложи да се приближавам твърде много — той отива до лавицата, където Фридъл стои върху малките си, извити крака. — Ако ме застрелят, можем да се погрижим все пак бактерията да стигне до целта.

— Това малко създание? — Нашата добра майка присвива очи към Фридъл. — Сега си го спомням. Това беше подарък за Преша от майка й, нали? С негова помощ майка й е знаела, че тя е добре.

— Точно така — отвърща Брадуел.

Нашата добра майка се навежда по-близо до деликатната метална цикада.

— Майка й все още е с нас. Така правят майките. Грижим се за децата си дори от гроба — тя кимва. — Това е подходящо решение. Да, одобрявам го. — След тези думи тя се отправя към брезентовото покривало, но преди да излезе, се обръща и добавя:

— Някога имах съпруг. Трябва да знаете това. Той ме напусна, преди да ни ударят Детонациите. Той е вътре в Купола — моят мъртвец е там. Знаете ли какво ще направя, щом като Куполът е разрушен?

— Какво? — пита Брадуел.

— Ще го преследвам като диво животно и ще го убия хладнокръвно. За предпочитане с голите си ръце — тя се усмихва. — Госпожа Форстийд ще убие господин Форстийд. Признавам, че някои страни на войната могат да бъдат много лични.

ПРЕША

КУКЛЕНА ГЛАВА

Чандри, Лайда и Преша стоят в средата на планетариума върху малка, кръгла сцена и кофата, с която бяха дошли тук, е помежду им. Театърът е тъмен, сякаш е на здрачаване. Над главите им проблясват звезди.

— Всичко е затворено — магазини, училища, ресторанти — обяснява Чандри. — Затова успяхме да уредим среща тук.

— Затворено? — изненадва се Лайда.

— Знаят какво имате — обръща се Чандри към Преша. — Знаят какво планирате.

— За какво говориш? — пита Преша, която не иска да се издаде.

Тя не е убедена, че може наистина да се довери на Чандри. Беше ѝ повярвала дотолкова, че да влезе в кофата, защото това беше единственият им изход, но издаването на такава тайна е нещо различно.

— За вашата революция. Те знаят за нея.

— Революция? — изненадва се Преша.

Никога преди това не е мислила за случващото се като за революция, но, разбира се, Чандри е права. То може да се превърне точно в това.

— Ние се подготвяме за най-лошото — казва Чандри, — което в крайна сметка може да се окаже за добро.

— Как се подготвяте? — пита Лайда.

— С военни сили, разбира се. Въоръжена милиция. Отново се появи нуждата от Праведната червена вълна — Кулп нервно поглежда часовника си.

Преша знае историите за това как Праведната червена вълна е взела властта преди Детонациите — с управление чрез терор и потисничество. Тя иска да знае кого очакват.

— Кой ще дойде? — пита Преша.

— Един доктор — отвръща Чандри и хвърля поглед към главата на куклата в ръката на Преша, сякаш докторът идва да излекува нея.

— Арвин Уийд ли? — пита Лайда.

Чандри кимва.

Името е познато на Преша.

— Той дойде при мен на сватбеното тържество — в мига, в който го казва, Преша започва да се чувства виновна за това, че е споменала сватбата пред Лайда. Тя усеща как младата жена сякаш настръхва. — Той искаше да говори с мен.

— Той отчаяно искаше да те отведем на безопасно място, където да говорите — казва Кулп. — И ето те тук.

— Какво иска? — пита Преша, усещайки металната кутия, която все още е в безопасност, притисната към кожата ѝ.

— Той мисли, че може да имаш нещо. Нещо... — Чандри търси подходящите думи — изключително важно.

Стомахът на Преша трепва. Дали това не е човекът, с когото тя иска да се срещне?

— Познаваш ли го? Може ли да му се има доверие? — пита тя Лайда.

— Не зная на кого може да се има доверие. Това не е ли вече очевидно? — тя вдига поглед към фалшивите звезди.

— Той част ли е от Сигнус? — обръща се тя към Чандри. — Като теб ли?

— Познавах майка ти — казва Чандри. — Бяхме в една група за игри, която беше прикритие за срещи.

Всяко споменаване на майка ѝ кара Преша да изпитва физически копнеж. Опитва се гласът ѝ да не звучи прекалено отчаяно:

— Майка ми? Каква беше тя тогава?

— Тя беше удивителна — сериозен, остър ум и дълбоко сърце. Аз я ценях изключително високо — отвръща Чандри и свежда поглед към ръцете си. — Мислех, че тя може да ни спаси — тя поглежда Преша. — Може би ти ще можеш.

Преша не е сигурна какво да каже, но, така или иначе — не ѝ остава време да отговори.

Разнася се щракане. Вратата на аварийния изход на планетариума се отваря. В залата се процежда светлина и после вратата се затръшва.

Появява се младият мъж, когото беше видяла на сватбения прием. Да, тя го познава веднага. Той идва на сцената и за момент застава там смутено.

— Опитвах се всячески да намеря начин да поговоря с теб една минута — казва той. — Накрая се наложи да го направя по трудния начин — той поглежда към Чандри и казва:

— Благодаря ти. Оценявам помощта ти.

— Това е най-малкото, което можех да направя — отвърща тя и Преша си задава въпроса дали не е била задължена по някакъв начин на Уийд.

Той поглежда към Лайда и се усмихва.

— Твърде много време мина — казва Уийд.

— На чия страна си? — пита тя. — Просто ни кажи истината.

— Аз съм на своята страна — отвърща той. — Всеки от нас постъпва така. Ако мислите по различен начин, значи се заблуждавате.

— Тогава какво искаш? — пита Преша.

— Зная за вашето пътуване. Зная до какво може би сте имали достъп. Зная, че ти може би приличаш много повече на майка си, отколкото Партридж някога си е представял.

— Какво би трябвало да значи това? — недоумява Преша.

— Искаш да постъпиш правилно.

— Искам много неща — отвърща тя.

Уийд склучва ръце зад гърба си.

— Каж ми кои са тези неща, Преша. Може би ще можем да склучим сделка.

— Не зная дали мога да ти имам доверие.

— Какво искаш? Започни от това.

— Искам Лайда да може да се измъкне от тук. Дадох обещание.

— Не разбирам — поклаща глава Уийд. — Нима искаш да живееш там, отвън, Лайда?

— Не ме е грижа дали разбираш, или не.

— Затова ли обърна гръб на Партридж? Защото искаше да го зарежеш?

— Никога не съм му обръщала гръб.

— Въпреки това, не отговори на нито едно от писмата му.

— Той ми е изпращал писма ли? — недоумява Лайда. — Арвин, наистина ли той ми е писал?

— Много пъти — отвърща Уийд.

Лайда си поема дълбоко дъх и го задържа в дробовете си. Очите ѝ пробягват по залата.

— Трябва да го видя. Трябва да го видя, преди да си тръгна. Веднага — казва тя. — Трябва да го видя веднага!

— Почакай, Лайда — Преша се обръща към Уийд. — Зная, че тук сте пречиствали хора. Зная, че сте създали Специалните сили, но тези подобрения са се обърнали срещу хората. Децата, които сте пречистили...

— Какво за тях? — пита Уийд.

— Те са мъртви. Вие ги убихте. Разполагате с възможността да пречиствате, но този процес...

— ... Разрушава най-важните функции на тялото — Уийд протяга ръцете си хоризонтално пред себе си, с дланите надолу. Те леко треперят. — Уилъкс ме накара да си направя мозъчни подобрения. Искаше да използвам ума си, за да го спася — той протяга ръка, хваща Преша за китката и повдига главата на куклата. — Но за теб още не е твърде късно.

Дъхът на Преша замира. Сърцето ѝ сякаш се издига в безтегловност в гърдите ѝ.

— Имам онова, от което се нуждаеш — мускала със серума на майка ми и формулата. Ти можеш да пречистваш, а аз имам онова, което е необходимо, за да няма процесът никакви смъртоносни странични ефекти. Имаше и още нещо. За това е нужна формулата и...

— Имаме всичко, от което се нуждаем, Преша — прекъсва я Уийд. — Мога да започна с теб.

Това е мигът, който Преша е очаквала. Главата на куклата може да бъде махната. Тя може да се освободи от нея. Може отново да бъде цяла, да бъде изцяло себе си. Те могат да спасят и останалите оцелели.

— Няма време — намесва се Лайда.

— Не знаем кога ще атакуват и дори дали ще имат куража да се опитат да го направят — обяснява Уийд и пххва ръце в джобовете си. — Може би имаме време, а може би — не.

— Те още не са получили съобщението от мен. Очакват го — отвърща Преша.

— Не — промълвя Лайда и извърща поглед от всички тях. — Съобщението вече е изпратено.

— Аз не съм го изпращала — отбранително възразява Преша. Да не би Лайда да не ѝ вярва? — Наистина не съм.

— Аз го направих — тихо казва Лайда.

— Какво им каза, Лайда? — пита я Преша и сграбчва лакътя ѝ. — Какво съобщение изпрати?

— Знаеш какво съм им казала — отвърща Лайда и издърпва ръката си от хватката на Преша. — Казах им, че моментът е дошъл. Казах им да го разрушат. Използвах думите, които ти ми каза, и нарисовах рисунка на лебед, така че Брадуел да знае, че е от теб.

— Защо, Лайда? Защо го направи? — Преша втренчва поглед в пода, опитвайки се да осмисли всичко: променящите се факти, последствията извън Купола. Когато осъзнава какво се е случило, се чувства предадена. — Накара ме да ти кажа кодовите думи. Как можа да ми го причиниш?!

— Направих го за всички нас — отвърща Лайда.

Тя бръква в кофата, изважда две копия и подава едното на Преша.

— Няма да взема това копие, Лайда. Разбираш ли изобщо какво си сторила?

Лайда отново бръква в кофата и изважда бронята си, изплетена от метални закачалки. Пъха ръцете си в ремъците, които е прикачила. Бронята приляга плътно върху гърдите и корема ѝ, където бебето вече е започнало да се оформя. Това е ръчно изработена броня. Сигурно Лайда я е направила. Но от какво и как? Преша не знае, но бронята е точно по мярка на Лайда.

— Направих онова, което трябваше да направя — отвърща Лайда.

— Трябва да отведем двете ви на безопасно място — казва Уийд и разтрива челюстта си, очевидно опитвайки се да измисли някаква стратегия.

— Трябва да видя Партридж — отново повтаря Лайда с категоричен тон.

— Точно при него ви изпращам. Но първо — той поглежда към Преша — мога да защитя изследователските лаборатории, Преша. Те имат допълнителна вградена защита. Ако ми дадеш онова, което имаш, аз мога да го запазя в безопасност.

Преша усеща допира на металната кутия върху ребрата си.

— Обещаваш ли ми да направиш онова, което е правилно?

— Обещавам.

— Доверяваш ли му се? — Преша поглежда към Лайда.

— Доверието изисква вяра — отвръща Лайда. — Точно в момента какво друго ми е останало?

Преша бръква под униформената си куртка и изважда кутията. Когато му подава мускала и формулата, я обзема страх. Ръцете ѝ треперят, сякаш и тя самата ще рухне всеки момент.

— Партридж ще поиска да отмениш атаката. Чистите могат да загубят всичко, затова той ще ти предложи всичко. Всичко, което някога си искала. Бъди готова за това.

Как Преша би могла да се подготви за това да получи всичко, което някога е искала?

— Гледай да спазиш обещанието си, Арвин Уийд.

— Знаеш ли, че той уби и моите родители — казва Уийд. — Трябваше да казвам, че малката ми сестра е умряла от усложнения при раждането, но тя беше заложница. Родителите ми направиха онова, което искаше Уилъкс, но той въпреки това я уби. После, когато аз бях малко по-голям, те настинаха и не успяха да се възстановят, сякаш нещо толкова безобидно като една настилка може да ги е убило. Аз се престорих, че вярвам на това, Преша. Преструвах се отново и отново. Сега просто искам да ги спася.

— Кои?

— Толкова са много — твърде много, за да мога да ги преброя... — за момент Уийд е неспособен да продължи. Гласът му е задавен от мъка. Той се закашля и продължава:

— Уилъкс ме накара да ги създам. Сега е моя отговорност да ги запазя живи — той внезапно поглежда Преша и Лайда, сякаш така е бил погълнат от мислите си, че е забравил, че те са там. — Ще изпратя съобщение на Партридж, че ще дойдете — той стиска металната кутия, вдига я нагоре в юмрука си и добавя:

— Благодаря ти.

После, докато се отправя обратно към вратата, извиква през рамо:

— Вземи копието, Преша. В някакъв момент ще имаш нужда от него.

ЕЛ КАПИТАН СЪРЦЕ

Те вървят напред, всички заедно: групата, майки, войници от ОСР, поклонници на Купола, дори и няколко подземни момчета и семейства, които са били прогонени от града, щаба и предните постове. От войниците на Специалните сили не са останали много, но от време на време някой от тях ги заобикаля отдалече, душейки въздуха, и изчезва, преди да са започнали да стрелят по него.

Оцелелите се струпват в гората в края на оголеното пространство на хълма, върху който се издига проблясващият в бяло и увенчан с лъскави, черни оръжия Купол, чийто кръст пронизва тъмните облаци.

Ел Капитан е подкрепян от двете си страни от войници на ОСР, които поддържат общата им тежест с Хелмут. Костите го болят — особено счупените ребра, а кожата му е подпухнала от синините и вътрешните отоци. На местата, където възетата бяха прежулили китките му, сега има превръзки.

Брадуел разговаря с една група майки. Всички се движат с мълчалива решителност. Във въздуха се усеща спотаено напрежение. Ел Капитан е облекчен, че всеобщата цел вече не е да убият него и Хелмут.

Майките организират тълпата. Оцелелите се разпръсват в двете посоки, за да обкръжат Купола. Майките вече са отделили онези, които ще останат — децата и хората, които ще се грижат за тях, както и другите, които ще са по-скоро в тежест, отколкото полезни. Те издигат няколко импровизирани палатки, за да ги пазят от вятъра и студа. Точно пред тях спират двамата войници от ОСР.

- Тази ще свърши работа — промърморва единият от тях.
- Няма да влизам в палатка — отсича Ел Капитан.
- Няма да влизам! — повтаря Хелмут.
- Сър, беше ни казано да ви оставим в някоя палатка.
- Не. Оставам с Брадуел. Щом той отива, и ние ще отидем.
- Ние ще отидем — повтаря Хелмут.

— Но Вие дори не можете да ходите, сър — отбелязва войникът от ОСР.

— Брадуел! — изкрещява Ел Капитан, нарушавайки тишината. Брадуел се приближава.

— Какво?

— Няма просто да седим в тази проклета палатка.

— Кап, вие не сте в състояние...

— Ще дойдем с теб. Дори и ако трябва да пълзим, пак ще дойдем.

— Сериозно, дори не можете да...

— Не го правя поради причините, за които винаги съм си мислел, че ще го направя. Правя го, защото няма да те оставя сам. Ние сме като братя.

— Братя — казва Хелмут.

Брадуел вдига поглед към върховете на закърнелите дървета.

— Добре — съгласява се той. — Щом ще идваш с мен, искам да ми обещаеш нещо.

— Какво? — пита Ел Капитан.

— Ако не оцелея — отвърща Брадуел, — искам да провериш сърцето ми.

— Сърцето ти?

— Просто се увери, че то вече не бие. Увери се, че е спряло.

— Ако умреш, искаш да сложа ухо на гърдите ти и да се убедя, че сърцето ти не бие?

— Да. Точно това искам и не ме питай нищо повече.

— Добре — обещава Ел Капитан. — Така или иначе, ти няма да умреш, Брадуел.

Брадуел не казва нищо в отговор. Вместо това той отбелязва:

— Вятърът е силен днес, нали?

— Доста силен — кимва Ел Капитан.

— Дано да се задържи така — казва Брадуел и се отдалечава.

— Вятърът ли? — не разбира Ел Капитан. — За вятъра ли говорим?

— Вятъра — повтаря Хелмут.

ПАРТРИДЖ ВЪРЗАНИ С КАНАП

Дългата махагонова маса всъщност е екран. На нея се проектира карта в реално време, в центъра на която е Куполът. Партридж поглежда надолу към изображението. Малки тъмни точки обкръжават Купола и към тях се присъединяват още — точки, които прииждат от гората.

— Изображението се създава, като се обобщава информацията от различни камери, които регистрират движението и го проследяват — обяснява Бекли.

— Всяка точка е оцелял? — пита Партридж.

Това се случва наистина. Сега той осъзнава, че никога не е вярвал напълно, че това ще се случи.

— Точно така.

Айралийн хваща под ръка Партридж. Той толкова се е откъснал от действителността, че докосването ѝ го изненадва.

— Те са толкова много! — ужасява се тя.

Сърцето на Партридж бие оглушително в ушите му. Той усеща прилив на гордост. Не може да повярва, че те са се организирали и са се обединили по този начин. Представя си как се чувстват сега Ел Капитан и Брадуел. Дали те са начело? Дали те са в основата на всичко? В същия миг обаче гордостта му бързо се превръща в страх. Те се събират, защото очакват да влязат вътре. Това не е посещение на добра воля. Това е началото на революция.

— Трябва да се свържем с тях — казва Партридж. — Все още има начин да забавим всичко това. Трябва да го направим по мирен начин. Имаме ли нова информация за Преша и Лайда?

— Те идват насам — отвръща Бекли.

Мисълта за Лайда кара сърцето му да се свие. Защо не беше отговорила на нито едно от писмата му? Дали вече не го обича?

— Можеш да убедиш Преша да сключим примирие — предлага Айралийн. — Тя е една от тези хора. Ще знае как да разговаря с тях,

нали?

Айралийн иска да каже тези несретници.

Бекли разговаря с някого по уоки-токито си:

— Готов ли е? Тук и сега?

— Какво става? — пита Партридж.

— Надявам се, че няма да имаш против — обяснява Бекли, — но си позволих да намеря някого, когото бихме могли да използваме за свързка.

— Свързка?

— Ще ти трябва някой на място, който да ни послужи за посредник. Сетих се за най-подходящия човек. Някого, на когото може би ще сметнат, че могат да имат... доверие.

Бекли отива до вратата, отваря я и вътре влиза висок, дългурест войник от Специалните сили, накуцващ върху лъскава протеза, стърчаща от отрязания до бедрото му крак. Войникът го поглежда втренчено и Партридж го познава.

— Хейстингс... — той се опитва да открие в мъжа стария си шантав приятел, който лесно се смуцава.

Този приятел му липсва.

— Партридж Уилъкс — гласът на Хейстингс звучи повече от всякога като глас на робот, но в него има нещо дълбоко човешко — нещо, което не са успели да заличат.

Айралийн е ужасена от Хейстингс. Тя стиска по-здраво ръката на Партридж и се премества така, че да застане малко зад него.

— Какво се е случило? — Партридж пита Хейстингс за крака му. Последният път, когато го беше видял, Партридж му беше казал да отиде да намери Ел Капитан. Дали това беше довело до загубата на крака му? Дали вината не беше на Партридж? Това нямаше да го изненада.

— Злополука — Хейстингс беше „изключен“. Сега може да дава само кратки отговори — от онези, които не разкриват нищо. Той беше преминал на другата страна и те го бяха прекодирали.

— Съжалявам за това — казва Партридж.

Хейстингс кимва. Те все още са стари приятели. Между тях е останала някаква лоялност.

— Хейстингс — намесва се Бекли, — нуждаем се от теб да бъдеш нашите очи и уши — Хейстингс е снабден с всякакви средства

за подслушване. — Ще те снабдим с комуникационно оборудване, така че да можем да разговаряме с онзи, който е начело там долу.

— Ел Капитан и Брадуел — обажда се Партридж.

— Ще ти дадем един ръчен компютър, който ще предава гласовете ни от тук — обяснява Бекли.

Хейстингс си поема дълбоко дъх. Огромните му рамене се повдигат и спускат.

— Бекли те доведе, защото хората отвън може би ще ти се доверят. Но всъщност ти си единственият, на когото аз вярвам, Хейстингс — казва Партридж. — Познаваме се от отдавна.

— Не е нужно да се позоваваш на предишните взаимоотношения — тихо казва Айралийн, разпознала нещо в поведението на Хейстингс. — Той е програмиран да ти се подчинява.

— Тя е права — потвърждава Бекли. — Форстийд е подсигурил двойно кодирането на поведението му. Той никога няма да премине отново на другата страна.

— Искам той да има избор! — отсича Партридж. — По дяволите! Искам хората да могат сами да вземат решения!

Бекли се приближава до Хейстингс.

— Можеш ли сам да вземаш решения, Хейстингс?

Хейстингс поглежда Партридж, а после Айралийн.

— Не, сър — поклаща глава той.

— Трябва бързо да го изкараме там, навън — напомня Бекли, — ако искаме да имаме някаква надежда да преговаряме.

— Добре, Хейстингс, излез навън. Намери Брадуел или Ел Капитан. Преша скоро ще бъде тук — казва Партридж, надявайки се, че това е истина. — Когато ги откриеш, ще бъдем готови да разговаряме. Все още можем да променим нещата.

Бекли отива до коридора и избира двама охранители, които да ескортират Хейстингс извън Купола.

Преди Хейстингс да излезе, той хвърля поглед през рамо — поглежда Партридж. Това е всичко, което може да стори. В очите му без всякакво съмнение има човечност. Те са едновременно обвиняващи и изпълнени със страдание. Погледът му е бърз и остър и предизвиква у Партридж усещането, че го е ударил електрически ток. Сякаш Хейстингс познава бъдещето и то е по-лошо, отколкото Партридж някога би могъл да си представи. Но преди той да успее да каже

каквото и да било — а и какво ли би могъл да каже, Хейстингс вече е излязъл от стаята, стъпвайки тежко и накуцвайки.

Партридж си спомня как Хейстингс беше разговарял с едно момиче на последните танци, на които беше ходил — тогава, когато Партридж беше танцувал с Лайда. Как бяха стигнали дотук? И двамата наскоро бяха подчинени по начини, които никога не биха могли да очакват.

— Има още едно нещо — казва Бекли на Партридж, когато се връща в стаята. — Сигнус реши, че е по-добре, ако двамата с Лайда сте разделени — той бръква в джоба на униформената си куртка и изважда два вързопа сгънати листове, всеки от които е вързан с канап. — Писмата от теб до Лайда и от нея до теб.

ПРЕША СВЯТ

Преша и Лайда тичат по улиците на Купола към оперативния център. Копията са затъкнати в коланите им. Преша беше взела едно, което е малко и остро, дълго само шест инча и лесно за криене. Лайда носи бронята си. Всички наоколо са толкова паникьосани, замаяни и гневни, че дори не я забелязват. Витрината на един магазин е счупена и хората на улицата се бият за фенерчета и батерии. Друга група е блокирала един официален камион на Купола и плячкосва от него противогази, одеяла и бутилирана вода. Преша си спомня историите, които дядо ѝ ѝ беше разказвал за времето точно след Детонациите — сбиванията в търговските центрове и супермаркетите. Плакатите за годеща на Айралийн и Партридж, залепени на витрините на магазините, са обезобразени: лицата им са задраскани и над главите им с дебели букви пише: УМРЕТЕ, заедно с нарисувани примки и черепи.

— Той е жертвата — казва Лайда. — Партридж е жертвата.

— Какво искаш да кажеш?

— Изкупителната жертва. Те ще го обвинят за всичко.

Преша е уплашена. Тези хора искат кръв. Този поглед в очите им ѝ е познат. Тя си го спомня от оцелелите, които излизаха на улиците по време на мъртвешките гуляи. Хората не могат да търпят безкрайно дълго и в един момент някой трябва да плати за това.

Двете с Лайда пресичат улицата, за да избегнат чистите, които се карат, облечени в своите палта и костюми и обути в мокасините си с тънки подметки.

Те се насочват към един облак от дим. Той се носи на талази от тълпата пред църквата, намираща се пред тях, спуска се върху им и те няма къде да отидат.

— Започва да мирише като у дома — казва Лайда. — Не само на дим, но и на отчаяние.

Закриват устите и носовете си с ръкавите си и продължават напред.

Когато подминават църквата, Преша вижда, че тълпата изгаря едно чучело — костюм, напълнен с парцали, чието лице вече пращи от огъня.

— Пар-тридж! Пар-тридж! Пар-тридж! — крещят хората.

Преша едва успява да диша. Тя беше загубила вяра в брат си, но чак да изгарят негово чучело...

Поглежда Лайда, която е покрусена от случващото се. Преша я изблъсква далеч от тълпата.

— Просто си дръж главата наведена — напомня ѝ тя. — Продължавай да вървиш.

Лайда леко се препъва, но двете продължават по пътя си.

Когато стигат до крайния ъгъл, Преша се сблъсква с един охранител. Той я хваща за ръката.

— Къде отиваш, по дяволите?

Наблизо стои една жена. Тя вижда главата на куклата преди охранителя и изпищява.

— Те са вече тук! — крещи тя. — Несретник! — жената започва да крещи по-силно. — Несретник!

Охранителят вижда главата на куклата и отстъпва назад, опипвайки за пушката, праметната на гърба му.

— Спри! — изкрещява той през сгъстяващия се дим. — Спри веднага!

Но те продължават да тичат с всички сили. Чистите около тях също тичат и крещят. Отеква изстрел. Дали идваше от пазача, който стреля по тях през дима, или от някого друго?

Лайда издърпва Преша в една сграда и двете притичват през едно широко и просторно фоайе с огледални стени и красиви златни первази.

— Насам! — изкрещява един друг охранител.

Те се втурват към единствения асансьор и влизат вътре.

— Той ви очаква — охранителят натиска един бутон.

— Коя от двете? — пита Лайда.

Охранителят свива рамене, сякаш в действителност не знае кои са те. В този момент Преша вижда, че той е млад — по-млад от нея самата.

— Мислите ли, че трябва да остана? — тихо ги пита той. — Тревожа се за сестрите си. Дали да си тръгна? Нещата не вървят на

добре, нали?

— Ти да не си роднина на сестрите Флин? — пита Лайда. — Ходил ли си в мъжката академия?

— Ария и Сузет — потвърждава той. — Родителите ми ги няма вече. Не изкараха много след... — той снишава глас — речта. Направиха го, както трябва. Беше наистина добре планирано. Нямаше кръв и бяха нагласили така нещата, че да ги намери прислужницата, а не ние. Бяха добри родители — момчето потреперва.

— Разбира се, че са били добри родители — казва Преша. — Сигурна съм, че много са те обичали. Биха се гордели с теб и с това как се грижиш за сестрите си.

Преша знае какво винаги е искала да чуе от майка си и баща си: Обичаме те. Гордеем се с теб. Тя живее с представата, че те са се грижили за нея толкова дълго време... Не би могла да си представи как би понесла това, ако те биха се самоубили.

Лайда се протяга и сграбчва момчето за ръкава.

— Трябва да тръгваш. Сега е времето, когато хората трябва да говорят за любов. Може да не е останало много време.

Преша си мисли за Брадуел. Тя не може да стори нищо. Любов — за това става дума. Тя винаги ще го обича. Дали ще могат да прекарат още време заедно?

Асансьорът се разтърсва и спира. Преша никога няма да свикне с тези асансьори. Вратите се отварят и двете с Лайда излизат навън.

— Насам! — извиква ги поредният охранител от коридора.

— Съжалявам за родителите ти — обръща се Преша към момчето в асансьора.

— Никой никога не ми е казал нещо такова — очите му се напълват със сълзи. — Вече никой не говори за тях. Сякаш са изчезнали.

— Не са изчезнали — успокоява го Преша.

Охранителят навежда глава и вратите на асансьора се затварят. Преша знае, че вероятно няма да го види никога повече. Има такова усещане за всичко, което се случва в момента — че то се случва едновременно за пръв и последен път.

Лайда тича надолу по коридора. Преша я следва. След като подминават поредица от врати, Лайда се мушва в един коридор и обляга гръб на стената.

— Какво правиш? — пита Преша.

Лайда я прегръща.

— Просто се нуждая от миг почивка. Ти продължавай.

— Сигурна ли си?

Лайда кимва.

Преша продължава нататък по коридора. Пред нея се отваря една врата. В коридора излиза Партридж. Преша си спомня първия път, когато го беше срещнала: как, когато шалът му се беше развил, бе разбрала, че той е чистият, за когото беше чувала; чистият с късата коса и идеалната кожа, който беше напуснал Купола. Той протяга ръка. Дали за да се здрависа? Такава ли ще бъде срещата им — формална?

— Спасих живота ти, още преди да зная кой си — казва тя и не поема протегнатата ръка.

Партридж пъхва ръцете си в джобовете.

— Така е — съгласява се той. — Групитата щяха да ме очистят.

— Всъщност това нямаше да стане, нали? Тогава ни събраха заедно, както го правят и сега.

— Може би това е истина.

— Имам чувството, че този път ще бъде различно.

— Сега сме загазили много повече — казва Партридж. — Повече от това няма накъде.

— Какво си направил тук, Партридж? В кого си се превърнал?

— Ами ти? Ти се обърна срещу мен. Ти ме предаде.

— Не, ти предаде нас — възразява Преша.

— Трябва да отмениш нападението — студено казва Партридж. — Ще намерим Брадуел и Ел Капитан и ще установим връзка с тях. Пратеникът е Хейстингс. Всичко ще дойде на мястото си. Ще водим диалог, истински диалог за пръв път в историята на Купола.

— И при този диалог ти ще им кажеш какво да правят ли? Това диалог ли е?

Партридж поглежда надолу по коридора и по промененото изражение на лицето му Преша разбира, че Лайда се е появила. В този миг той изрича името ѝ:

— Лайда. Лайда Мерц.

Партридж тръгва към нея и после започва да тича. Лайда стои напълно неподвижна. Преша не знае дали тя ще го приеме, или не.

Наистина ли го обича, или просто трябва да разбере дали той изобщо я е обичал някога — истински и предано?

В последната секунда той забавя крачка. Лайда казва нещо, което Преша не може да чуе, и той ѝ казва нещо в отговор. Протяга ръка и докосва бузата ѝ с опакото на пръстите си. Тогава тя го прегръща и му прошепва нещо.

Преша чува шум зад гърба си и се обръща. Зад нея стои жена. Тя гледа втренчено Партридж и Лайда, поема си бързо дъх и го изпуска на пресекулки.

— Айралийн — казва Преша, разпознавайки в нея булката от сватбата.

Айралийн кимва.

— Имам нещо, което ще промени мнението ти — Айралийн поглежда надолу по коридора и Преша проследява погледа ѝ към Партридж, който в момента е обхванал лицето на Лайда с двете си ръце и я засипва с порой от думи. — Това беше сватбен подарък.

— Айралийн — отново се обръща към нея Преша, — добре ли си?

Айралийн се хваща за рамката на вратата.

— Това е раят — казва тя и се усмихва на Преша, докато по бузите ѝ се стичат сълзи. — Накарах ги да направят рая. Тук. Точно тук. Защото това е най-безопасното място на света. Ела — добавя тя, — нека ти покажа рая.

Когато излиза в коридора, глезенът ѝ се изкривява и тя се олюлява за момент върху високите си токчета.

— Ела с мен — прошепва тя толкова тихо, че Преша едва я чува. — Искам да ти покажа защо трябва да им кажеш да спрат. Това ще промени всичко. То ще оправи всичко. Ще видиш.

Айралийн прави няколко крачки по коридора. Сега и Партридж, и Лайда я забелязват. Те вдигат погледи и се държат за ръце, докато Айралийн отваря една врата и внезапно е озарена от ярка светлина — сякаш е отворила врата към стая, в която се намира самото слънце.

— Преша — казва тя, — ти си от семейството. Семейството е свято. Какво е домът без семейство?

ЕЛ КАПИТАН ОЧИ

Тълпата е тиха. Хората вървят мълчаливо. Ел Капитан вижда лицата им: лъскавата пластмаса и стъкло, ярките следи от изгаряния и грубите, възлести белези. Челюстите им са стиснати с мрачна решителност. Те се поклащат, тътрят крака и накуцват. Някои са сраснати помежду си, но въпреки това крачат. Няма оръжия, пушки и ножове. Точно отпред стоят Специалните сили — телата им изглеждат като напомпани, твърде натежали от оръжия и сковани от срастванията. Някои са приведени и ръцете и краката им изглеждат с неравна дължина. Стоят на интервали от двадесет стъпки, заобиколили в кръг периметъра на Купола. Независимо че изглеждат почти сакати, те са готови да открият огън.

Ел Капитан не може да поддържа темпото. Тялото го боли на безброй места при всяка крачка. Въпреки това усеща странен прилив на сила. Куполът се извисява над тях все по-голям и по-голям. Вятърът е студен и остър. И по някаква причина всичко е красиво.

Носещите се завеси от пепел.

Полупрозрачното тъмно небе.

Слънцето, което е като неясно светло петно в небето.

И тогава всички спират. Гласовете започват да шепнат и съскат. Какво не е наред? Ел Капитан си пробива път през тълпата, докато тялото му крещи от болка.

— Брадуел! — вика той. — Брадуел!

Стига до предните редици и вижда Хейстингс да се появява иззад редовете от войници на Специалните сили, защитаващи Купола.

Брадуел пристъпва напред, за да посрещне Хейстингс, който се спуска с големи крачки и леко кривяща се походка надолу по хълма.

— Хейстингс е снабден с подслушващи устройства — казва Брадуел. — Те виждат и чуват онова, което чува той.

Но сега, когато Ел Капитан вижда ясно лицето на Хейстингс, той разбира, че нещо не е наред.

— Хейстингс — казва Ел Капитан, — какво са направили с теб?
— Ел Капитан разбира, че въпреки дълбокото чувство в очите му, Хейстингс е преминал през допълнително кодиране... — Те са те препрограмирали, нали?

Хейстингс кимва.

— По-зле ли е отпреди?

Хейстингс кимва отново.

— Партридж! — изкрещява Ел Капитан. — Какво си направил с него? Господи! Та той ти е приятел!

— Партридж и Преша скоро ще говорят с вас. Моля, изчакайте — казва Хейстингс.

Брадуел поглежда към Ел Капитан.

— Готов ли си?

— Готов за какво? — пита Ел Капитан.

— За онова, което ще последва.

— Което ще последва? — повтаря Хелмут.

ПАРТРИДЖ СТАИ

Слънце. Завесите са затоплени и осветени от него. Така се беше почувствал, когато беше видял писмата и след това самата Лайда — сякаш внезапно го беше изпълнила светлина, сякаш слънцето пламтеше в гърдите му.

Тя не беше спряла да го обича. Писмата бяха доказателството, но и тя самата му го беше казала.

— Въпреки че си мислех, че си ме изоставил, аз продължавах да те обичам. И винаги ще те обичам.

И ето че сега тя е с него, в тази кухня, в къщата, която Айралийн беше създала и за която разказваше на Партридж — сякаш е сън, макар вече да се е работело върху нея. Кога ли е започнало всичко това?

В една стъклена чиния лъщи масло. На плота проблясва тостер. Една жена е застанала пред мивката. Има тънък кръст и риза с щампи на цветя.

Той знае, че това е изображение на майка му. Иска му се да протегне ръка и да докосне рамото ѝ, но знае, че няма рамо. Няма и жена. Иска му се тя да се обърне и да го погледне. Но той няма майка.

Лайда протяга ръка към една чаша за мляко, по която има капки вода. Ръката ѝ се плъзва през нея.

Айралийн влиза в стаята.

— Харесва ли ти тук? — пита тя.

Не може ли да обича и двете? Любовта към Лайда е дълбока. Но беше започнал да се влюбва и в Айралийн. Тя е постоянна и истинска. Всички заедно вървят към кухнята, където майка му — бледото ѝ изображение край мивката — бърка в сапунената вода и измива една бяла чиния, докато си тананика. Тя е толкова истинска, че той не може да понесе да я гледа твърде дълго. Иска му се тя да вдигне поглед и да види, че той е там — да се държи с него като с нейния завърнал се у дома син.

Но дали му харесва тук? Може ли да отговори на този въпрос? Това е мираж. Не е истинско. Дали Айралийн разбира разликата? Не ѝ казва нито едно от тези неща. Вместо това отговаря:

— Наистина ми харесва тук.

Това донякъде е истина.

Защо има толкова много слънце? То нахлува през прозорците и изпълва стаята с такава ярка светлина, че е трудно да се различат подробностите. Може би те са недовършени.

— Как направи всичко това? — пита Партридж.

— Пърди и Хопс имат достъп до всички тези файлове. Те мислеха, че това може да те убеди. Има и още — добавя тя. — Още толкова много.

Лайда не помръдва. Тя стои под слънчевата светлина, хвърляна от фалшивия прозорец.

— Птици — промълвя тя. — В рехабилитационния център имаха птици, които прелитаха покрай фалшиви, осветени от слънце, прозорци като този.

— Нямахме много време! — гневно се тросва Айралийн.

— Птиците не ми харесваха — казва Лайда. — Те ми напомняха, че няма къде да отида.

Лайда беше казала на Партридж, че Арвин се е изпуснал, че писмата между тях не са били изпращани и тя е мислела, че той я е изоставил. Партридж ѝ обясни, че не са му позволявали да я вижда и че животът му е под контрола на Форстийд. След това тя му беше казала, че винаги ще го обича, а той бе отвърнал, че иска да е с нея.

— Разбирам — беше казала тя.

Но какво означава това разбирам? Какво искаше той? Дали това да му каже, че е сгрешила и не е трябвало да го пуска последния път? Дали това, че отсега нататък те винаги ще бъдат заедно?

— Партридж! — това е Преша, която го вика от коридора.

Той следва гласа ѝ и подминава една спалня с двуетажно детско легло.

Той спира и поглежда вътре. Там, на долното легло, спи брат му. Господи! Това е Седж преди подобренията и всичкото това кодиране. Той не е войник от Специалните сили. Той е просто хлапе, може би на шестнадесет или седемнадесет години. Спи, макар че слънцето грее през прозореца. Партридж иска да го събуди. Той иска да чуе гласа на

брат си. Но знае, че работата е била свършена набързо. Вероятно това е всичко, което върши брат му — спи на долното легло, както някога като момче. Партридж опира глава на рамката на вратата.

— Седж, Седж. Братко мой — казва той.

И тогава чува Преша да го вика отново.

Той се отблъсква от вратата и с несигурна походка влиза в друга спалня. Вътре има легло от балдахин с розова кувертюра с къдрици, диван, плюшен жираф и дълго инкрустирано огледало върху вратата на гардероба. Преша се гледа втренчено в огледалото. Тя прибира косата си назад. Белегът с формата на полумесец около окото ѝ липсва върху огледалното изображение на лицето ѝ.

И тогава тя се отдръпва назад и вдига юмрука си с главата на куклата. Но в отражението него го няма. Тя вдига двете си ръце и ги сгъва, отваря и затваря дланите си отново и отново.

Поглежда към Партридж от огледалото:

— Защо някой би направил място като това?

Той не знае отговора.

* * *

Чува се хор от гласове. Преша ги разпознава. Вижда, че и Партридж знае кои са. Той застива и тя бързо минава покрай него. Има чувството, че сърцето ѝ ще се пръсне. Тя тръгва по коридора и стига до гостната стая. И вътре, сякаш я очакват, стоят трима мъже — Брадуел, Ел Капитан и Хелмут. Трима отделни мъже. Те разговарят и се шегуват. Хелмут приглажда косата си и разтрива колената си. Нервен е. Ел Капитан потупва Брадуел по гърба. Всички започват да се смеят.

Тя не може да различи думите им. Това са просто гласове — както се чуват през стените и вратите на дългите коридори. Освен това, изглежда, те не знаят, че тя стои пред тях.

— Брадуел — казва тя.

Лицето му е чисто. Няма белези. Кокалчетата на ръцете му не са ожулени. Той носи удобно сако. Няма огромни криле. По гърба му няма изобщо никакви птици.

— Как са направили това?

Партридж застава до нея. Той се навежда и поглежда лицата им.

— Господи — възкликва той. — Погледни ги.

Преша не може да ги погледне.

— Те са сбъркани — казва тя на Партридж. — Не приличат на себе си. Не и по този начин — без всякакво минало.

Тя може да види на пода малкото око на кръгъл предмет с големината на ябълка. Кълбо като онова, за което ѝ беше казала Лайда. Вероятно във всяка стая има кълбо, създаващо всяко от изображенията. Нищо от това не е истинско.

Тя побягва навън от стаята и надолу по коридора, но той изглежда малко по-различен. Има врата там, където тя е сигурна, че преди нямаше врата. Вратата е леко открехната. Тя вдига главата на своята кукла, облекчена, че още е с нея, и отваря широко вратата.

Вътре е дядо ѝ — с възглавници, подпъхнати зад гърба му. На коляното му лежи списание с кръстословици. Тя вижда, че той все още има само един крак и той е фалшив — лъскав и розов, с малък черен чорап и обувка накрая. Вентилаторът, заседнал в гърлото му, го няма. На негово място има грапав белег във формата на кръст.

Той не е като Брадуел, Ел Капитан и Хелмут в гостната. Изглежда знае, че тя е тук. Но тогава той казва:

— Мога ли да Ви помогна? — сякаш тя е непозната.

— Това съм аз — отвърща тя.

— Здравей — казва дядо ѝ, но тонът му е смутен, сякаш никога преди това не я е виждал.

— Преша — припомня му тя. — Това съм аз, Преша.

Той затваря очи за секунда и силно ги стиска, сякаш името ѝ му причинява някаква болка. Когато отваря очи, се усмихва.

— Това е името на съпругата ми — накрая казва той. — Тя почина преди няколко години.

В този момент Преша се приближава до дядо си. Тя вдига ръка, за да докосне неговата, но се поколебава. Исква ѝ се да почувства топлината му. Ами ако това е просто трик, жесток трик?

Тя слага ръката си върху неговата... и усеща сухата му кожа и еластичността на болните му от артрит стави.

— Ти си истински — казва тя. — Но не ме познаваш.

Той ѝ се усмихва.

Очите ѝ парят от сълзите.

— Партридж! Лайда! — вика ги тя.

Лайда се появява на вратата.

— Той е истински — казва Преша. — Трябва да го измъкнем от тук. Трябва да е с нас.

Лайда е потресена от вида на стареца.

— Партридж! — крещи Преша. — Къде си?

Сега Преша протяга ръка и докосва всичко: стената, картините, дръжките на вратата, една ваза. Понякога нещата са истински, а понякога ръката ѝ преминава през тях, сякаш са въздух.

— Партридж! — продължава да крещи тя. — Партридж!

Няма отговор. Тя се затичва към кухнята, през която беше преминала набързо първия път.

Една жена стои пред мивката и мие чинии, а Партридж седи на кухненската маса.

— Ти си върнал обратно дядо ми.

— Само дето паметта му я няма — отвърща той.

— Но той е жив — казва тя. — Ти си го направил. Благодаря ти!

Той хвърля поглед на жената до мивката и пита Преша:

— Не знаеш ли коя е тя?

Преша се приближава до плота. Накланя се напред и вижда лицето на майка си, профила на деликатния ѝ нос и брадичката. Очите ѝ са благи. Изпъстрените ѝ с лунички ръце са голи. Сапунените балончета блестят върху повърхността на водата. В този момент тя вдига едно балонче върху дланта си и го духа, докато то не се издига и понася във въздуха, преди да се пукне.

Преша протяга ръка да я докосне.

— Не го прави — спира я Партридж. — Не я докосвай.

Айралийн влиза усмихната в стаята.

— Това си заслужава да се запази, нали? Дом, пълен с близки хора. Всички онези, които сте загубили, но усъвършенствани. Сега вече не можете да разрушите Купола. Не и когато това място съществува. Можеш да го наречеш дом, Преша.

— Мислиш ли, че ще искам да запазя това място? То не е истинско.

— Не, не — протестира Айралийн, кършейки ръце. — Можем да ги програмираме по-добре. Можем да ги направим интерактивни^[1]. След време ще можете да разговаряте с тях. Вие не разбирате.

— Ти не разбираш. Те не са истински хора.

— Точно затова не можете да разрушите Купола, Преша — намесва се Партридж. — Той е пълен с истински хора. Те ще умрат там, навън. И знаеш ли кои ще бъдат убити първо? Ние. Ти, аз, Айралийн и Лайда. Лайда и нашето бебе. И още...

— Още?

— ... Бебета — довършва той. — Малки бебета в инкубатори. Какво ще стане с тях?

— Бебета в инкубатори? — тя си представя майките, които намират редици с бебета в топли пластмасови кутии. Майка Хестра и останалите майки ще ги вземат на ръце, ще ги привържат към телата си, свикнали да чувстват близостта на децата си, и ще се погрижат за тях.

— Партридж, ако има бебета, които се нуждаят от майки, мисля, че знаеш кой ще се погрижи за тях.

— Би ли се доверила на майките? На жените, които отрязаха кутрето ми?

— Нещата трябва да се променят — настоява Преша. — Зная това. Те трябва да се променят!

— Е, има и по-лошо. Има хора, които са замразени. Не можеш да си представиш... — Партридж се изправя, олюлява се и излиза през вратата на къщата към коридора отвън.

Преша тръгва и вика след него:

— Партридж, какво правиш? Партридж!

Той се е навел напред и се опитва да си поеме дъх, но когато тя стига до него, той се изправя, влиза в конферентната зала и спира до масата в средата на стаята.

Тя го следва и застава до масата. На нея има карта на зоната около Купола, но картата е жива. От всички страни нагоре по хълма вървят черни точки, които се приближават все повече и повече до Купола. Дали някои от тези точки не е Брадуел? Дали Ел Капитан и Хелмут са сред тях? У кого ли е бактерията?

— Оцелелите грешат — казва той.

— Те се приближават — отбелязва Бекли.

— Господи! — възкликва Партридж.

— Това ли е...? — Преша не е сигурна как да довърши изречението. Това ли е революцията?

— Това е онова, което си мислиш, че е — той слага ръка върху един тъмен, лъскав панел до една врата. Вратата се отваря. — Стаята на баща ми. Влез. Има още нещо, което искам да видиш.

Преша влиза в тъмната стая. Партридж включва осветлението. Подът е покрит с фотографии на Партридж и семейството му: празници, снимки от училището и ваканции, както и написани на ръка писма. Преша вижда едно, върху което ясно се чете „Баща ти“. Така ли е избрал да украси кабинета си Уилъкс?

Преша вижда снимка на майка си. Тя бързо коленичи и я взема. Майка ѝ седи до камина с новородено бебе на ръце — Партридж или брат му Седж. Преша знае единствено, че това не е тя като бебе.

Айралийн влиза и започва да събира листовете, сякаш смутена от бъркотията наоколо. Партридж отива до голямото бюро в средата на стаята.

— Тук има комуникационна система — обяснява Партридж. — Тя се свързва с други места по света, които са оцелели — той докосва бюрото и върху повърхността му светва екран, подобен на онзи върху махагоновата маса в конферентната зала, но върху него има карта на света. — Ако Куполът бъде унищожен, същото ще се случи и с шанса ти да намериш баща си — той посочва Япония и добавя:

— Сърцето му бие. Той е жив някъде там...

— Уийд ми каза, че ще ми кажеш всичко, за да ме накараш да спра нападението.

— А защо да не го направиш?

— Защо си мислиш, че мога?

— Нека ти разкажа какво е разбрал баща ми. Несретниците са висшата раса. Те са били подложени на многократните изпитания на ужасите, през които са преминали, и сега са по-калени. А чистите? Те са слаби, изнежени и пазени. Вече нямат истинска имунна система. Знаеш ли какво ще се случи, ако Куполът вече не съществува и чистите трябва да живеят там, отвън, да дишат пепел и да се борят с пясъчните създания, зверовете и групитата?

— Да — отвръща Преша. — Зная точно какво ще се случи. Забравил ли си, че така съм прекарала детството си?

— И искаш това да се случи отново?

Преша поклаща глава.

— Исках чистите да помогнат на оцелелите. Исках да изравним нещата с помощта на лекарството. Исках да изтрия всички белези и сраствания и да направя всички цели отново. Но вече не искам това. Брадуел беше прав. Никога не трябва да заличаваме миналото, дори когато го носим върху кожата си.

— Зная къде е бутонът, Партридж — Айралийн посочва към един малък метален квадрат, вграден в стената. — Това е, нали? Спаси ни, Партридж.

На отворената врата се чува почукване. Един мъжки глас казва:

— Брадуел чака. Готови ли сме?

— Готови сме — отвръща Партридж.

На едната стена светва екран и на него се появява лицето на Брадуел. Очите му са присвити. Вятърът шибва ризата и косата му. Той се обръща и поглежда настрани, разкривайки двойния белег върху едната страна на лицето си.

Айралийн ахва. Тя не е свикнала с пепелта и белезите.

Камерите, вградени в очите на Хейстингс, следят Ел Капитан и Хелмут, които изглеждат бледи и изтощени. Двете очи на Ел Капитан са посинени, а челюстта му е изкривена.

— Какво се е случило с тях? — пита Преша.

— Това онези двамата ли са, които са сраснати заедно? — Айралийн изрича думата сраснати така, сякаш е нова за нея. Тя е ужасена и Преша си спомня онова, което Брадуел ѝ беше казал: как ще изглежда той в очите на чистите и че те ще са отвратени и ужасени.

— Ще ти обясня по-късно — отвръща Партридж.

Преша се чуди дали ще има по-късно...

— Кажи на Брадуел да отмени нападението — казва Партридж на Преша.

Дали той ще натисне бутона? Дали ще избие всички оцелели веднъж завинаги?

Преша плъзга ръка в джоба си и стисва върха на копието, което Лайда беше издялкала от ребрата на детското кошче.

— Брадуел! — казва Преша. — Можеш ли да ме чуеш?

— Да! — изкрещява в отговор той, за да надвика шума на вятъра. — Добре ли си?

— А ти? — пита тя.

Той кимва и хвърля поглед на Ел Капитан и Хелмут.

— Добре сме. Иска ми се да можем да те виждам.

— Кажи му, Преша — подканя я Партридж.

— Това гласът на Партридж ли е? — пита Брадуел.

— Аз съм — потвърждава Партридж.

— Какво трябва да ми кажеш? — пита Брадуел.

Преша знае, че трябва да каже на Брадуел да отмени нападението, но вместо това казва:

— Партридж може да убие всички ви. Може да натисне един бутон, проектиран от баща му, и да пусне газ по вятъра, който ще приспи всички ви завинаги.

Брадуел си поема дълбоко дъх.

— Ние сме невъоръжени — казва той. — Ел Капитан каза, че това е единственият начин да го направим. Да сме невъоръжени и всички заедно.

— Ако унищожите Купола, чистите ще умрат. Те не могат да живеят извън Купола. Повечето няма да оцелеят — намесва се Партридж. — Така че, струва ми се, сте доста добре въоръжени.

Заговаря Ел Капитан. Очите на Хейстингс бързо се фокусират върху него и лицето му запълва екрана.

— Би ли избрал да убиеш оцелелите, за да спасиш чистите?

— Не виждате ли колко са жертвите от всяка страна? — пита Партридж.

— Нима смяташ смъртта на несретниците за нещо по-незначително? — отвръща Брадуел.

— Никой от вас не може да разбере. Ще ставам баща. Бебето ми е на път. Нямаме представа какво би било да се тревожа за отглеждането на дете там, отвън.

— Партридж — казва Брадуел, — ние сме били деца тук, отвън. Знаем какво означава това, а ти никога няма да го разбереш.

— Моето собствено дете! — натъртва Партридж. — Моето дете трябва да може да диша, расте и преуспее. Не би могло да го направи там, отвън.

— Твоето дете? — намесва се Айралийн, сякаш едва сега е разбрала колко много означава това дете за него.

Дали си мисли, че тя ще бъде майката на детето, или тя говори за Лайда?

— Бебето не е само твое — отсича Преша. — Всъщност в момента бебето изобщо не е твое.

— Те ще ме убият. Знаеш това. Ще бъда първият, който ще умре. Ще убият и Айралийн. Чисти или несретници — няма значение кой ще го направи. Ще ни убият. Знаеш какво представляваме — той притиска ръце върху стената. — Той е в мен. Той е вътре в мен. Моят баща. Не е просто във въздуха навсякъде около нас. Той е вътре в тялото ми. Кръвта му е моята кръв.

Преша наблюдава ръката му — тази с напълно израсналото кутре, която сега е опасно близо до командния бутон. Тя не може да нападне Партридж с копието. Той е бил кодиран за сила и бързина. Ще се справи с нея с лекота.

Тогава тя хвърля поглед на Айралийн. Тя е чиста — по-слабата раса, както е започнал да смята Уилъкс. В този момент Преша се протяга към китката ѝ, сграбчва я, завърта я и извива ръката ѝ нагоре между лопатките на раменете. Писмата и снимките, които тя е събрала в ръцете си, политат към пода и го осейват с лица, рождени дни, колела, коледни елхи и страници, страници от написани на ръка бележки. Кожата на Айралийн ѝ се струва тънка и хладна. Преша я блъсва с лице срещу стената, притиска другата ѝ ръка с хълбока си и опира върха на копието в гърлото ѝ.

— Отдръпни се от бутона — казва Преша — или ще я убия!

Партридж поглежда гневно Преша. Той стиска юмруци и застива напълно неподвижен.

— Хейстингс — казва Партридж, — хвани Брадуел!

Гласът на Партридж е тих и студен. „Хвани Брадуел!“ — думите отекват с неприятно звънтене в главата на Преша, което не спира.

Хейстингс няма избор.

Той блъсва Брадуел на земята и слага здравия си крак върху гърдите му. Крилете на Брадуел се разперват под него. Хейстингс насочва едно от оръжията, вградени в ръцете му, към сърцето на Брадуел.

Появява се червена точка светлина.

Брадуел гледа Хейстингс в очите, но всъщност говори на Преша.

— Съжалявам — казва той.

Преша не може да диша. Тя знае за какво съжалява той: не за онова, което се е случило, а за онова, което предстои да се случи.

— Не! — изкрещява тя, като продължава да държи здраво Айралийн. — Не!

В този момент Брадуел започва да се съпротивлява. Той се надига рязко, рита Хейстингс и се бори да се изправи от земята. Крилете му бият в пръстта и изпълват въздуха с още прах и пепел.

Екранът потъмнява. Лицето на Брадуел изчезва в тъмния облак.

— Спри да се съпротивляваш! — нарежда Хейстингс. — Спри веднага!

— Направи нещо! — изкрещява Преша на Партридж.

Но Партридж не разбира, нали? Брадуел ще се бори до смърт. Той ще се бори, знаейки, че ще умре.

Екранът угасва.

Хейстингс е затворил очи.

И тогава се разнася изстрел.

Само един.

Неколцина от оцелелите започват да крещят.

След това настъпва тишина.

После се чува протяжен и силен вик.

Той е последван от още един вик — също толкова протяжен и силен, който е ехо на първия.

Преша изпуска копието. Тя пуска Айралийн, която остава напълно неподвижна, с тяло, облеgnато на стената.

— Той е мъртъв — прошепва Преша.

Хейстингс стои сковано, с оръжия, насочени към тълпата. Той е войник и не отстъпва от позицията си.

Ел Капитан коленичи до Брадуел. Той е ужасен от всичката тази кръв, появила се толкова внезапно и бързо и разстилаща се върху гърдите на Брадуел. Хелмут се държи за врата на Ел Капитан. Той стиска ризата му с костеливите си юмруци.

— Брадуел — задъхано казва Ел Капитан.

Той трябваше да провери сърцето му. Но кръвта е напоила ризата на Брадуел. От сърцето му не може да е останало много.

Ръцете на Ел Капитан треперят толкова силно, че той едва успява да хване ризата на Брадуел. Но когато накрая сполучва, я разкъсва широко.

Поривите на вятъра се усилват.

Във въздуха се издигат малки парченца окървавена хартия.

Ел Капитан сяда на земята, а вятърът събира парчетата и ги праща над сухата пръст.

Ботушът на Хейстингс стъпва върху едно от тях. Краищата му са оцветени в червено.

Ел Капитан вдига друго от парчетата.

Ние сме тук, мои братя и сестри, за да сложим край на разделението, за да бъдем признати за човешки същества, за да живеем в мир.

Всеки от нас притежава силата да бъде великодушен.

Накрая няма кръст. Само случайни капки от кръвта на Брадуел.

Оцелелите започват да събират листчетата. Те се събират около Брадуел.

Тялото му лежи върху постелята на крилете му с черни пера. Белите листчета хартия, изпръскани с кръв, продължават да се издигат над гърдите му като безкрайна панделка, носена от вятъра.

Ръцете му са широко разперени, дланите — разтворени и върху едната от тях се появява Фридъл. Почти изгубен сред носещите се и въртящите се листчета хартия, Фридъл разперва механичните си криле и полетява, насочвайки се към Купола.

Преша не може да диша. Тя не може да заплаче. Брадуел е мъртъв. Той знаеше, че ще умре — Ако не се видим никога повече... Тя трябваше да остане с него. Не трябваше да тръгва. Той го знаеше и не й го каза, не й каза цялата истина. Той каза ако... Ако, ако, ако... Тя си мислеше, че това е само началото.

Все още може да си спомни целувката му. Дали винаги ще си я спомня? Дали тя не се е запечатала върху устните й? Затова й беше обещал, че ще бъдат заедно тук, сега и отвъд — в случай че има рай... Или ако има нещо друго, което ги очаква в бъдещето.

Тя притиска юмрука до сърцето си. Те все още са неразривно свързани. Няма по-добра църква от гората. В крайна сметка, сватбата е

между двама души — онова, което си обещаваат, докато шепнат.

Тя не е сигурна защо, но сега изпитва страх. Той сковава гърдите ѝ. Шокът, идващ заедно с мъката, на нея ѝ е познат — тя знае какво означава да скърбиш. Но онова, което изпитва, е ужас: него вече го няма. Осъзнаването, че светът все още съществува, а той — не. Точно това я плашеше най-много и ето че то се случи.

Тя поглежда към пода, осеян със снимките от щастливото детство на Партридж.

Партридж се приближава до нея.

— Аз го убих — промълвя той.

— Не ме докосвай. Не ме поглеждай.

Партридж е като някакво привидение.

— Не си убил никого — уверява го Айралийн. — Не си. Не си го убил. Хейстингс го направи.

— Млъкни! — изкрещява Преша. — Млъкни!

Айралийн се плъзва по стената и сяда на пода. Тя гледа безизразно.

— Преша — започва Партридж, — направих това, което трябваше. Кълна се. Не знаех, че Хейстингс ще го убие.

— Хейстингс беше програмиран да убие всеки, който се съпротивлява. Брадуел го знаеше. Затова се съпротивляваше.

— Аз дадох заповедта — казва Партридж толкова дрезгаво, че гласът му едва се чува. — Можех да спра Хейстингс. Можех да сторя нещо.

— Ти ни докара дотук — казва Преша. — Докара всички ни до този миг. Направи нещо по-лошо от това, че не спря Хейстингс.

— Нямахте да натисна бутона — прошепва Партридж. — Нямахте да го направя. Нямахте.

— Не — намесва се Айралийн. — Нямахте да го направиш. Зная, че нямахте да го направиш. — След това с надежда в гласа тя добавя:

— Може би това ги е спряло. Може би сега те ще се върнат обратно.

— Фридъл — казва Преша. — Не го ли видя? Той носи бактерията. Тя идва и действа бързо.

Някой започва да блъска по вратата. Чуват силния настоятелен глас на Бекли:

— Хората на улиците се бунтуват. Искат кръв.

— Те идват за нас — промълвя Айралийн.

— Тук ще ни открият — казва Партридж. — Зная, че ще го направят.

Сцената е все още на екрана. Очите на Хейстингс са широко отворени. Той оглежда тълпата от хора. Ел Капитан крещи:

— Ще продължим да вървим. Той искаше това. Продължаваме напред. Заедно!

Лицето му е набраздено от черна пепел. Той избърсва окървавените си ръце в ризата си.

И тогава Хейстингс се обръща. Той се отправя към Купола и застава в една редица с други двама войника.

— Куполът ще бъде разрушен и когато това стане, аз ще изляза и ще се прибера у дома — казва Преша.

Тя отива до вратата, отваря я и влиза в конферентната зала. Бекли е застанал до дядото на Преша, който седи в едно от кожените кресла. До него е Лайда.

— Ще дойдеш с нас — казва Преша на дядо си. — Ще се погрижим да си в безопасност.

Той е уплашен, но кимва. Някога той беше непознатият, който я взе със себе си. Сега тя ще бъде тази, която ще се погрижи за него.

* * *

Партридж гледа втренчено Лайда, все още изненадан, че тя е тук — толкова близо до него и все пак толкова далечна. Нещата между тях се бяха променили. През какво ли беше преминала? Той си спомня, че Преша е казала на Лайда, че ще ѝ вземат бебето. Дали тя е повярвала на това? Дали то е истина? Той вече не знае кое е истина. Може би никога не го е знаел. Преша ще каже на Лайда какво е станало в другата стая. Ще ѝ каже, че той е могъл да спаси Брадуел и се е провалил. Приятелят му е мъртъв. Партридж се беше поколебал. Защо? От гняв, яд, или защото наистина си мислеше, че постъпва правилно, опитвайки се да спаси хората си? Дали дълбоко в себе си той не мисли по този начин за чистите — като за своите хора? Може би никога няма да разбере истината за себе си. Може би така са започнали нещата и за баща му — една постъпка, която не е можел да промени никога повече,

след което му се е наложило да реши що за човек е. Партридж иска да е добър. Винаги е искал да бъде добър, нали? Точно в този момент той трябва да реши как всички те да се опитат да оцелеят.

— Можеше да избягаш. Вероятно трябваше да го сториш. Защо остана? — Партридж пита Бекли.

— Ние сме приятели. Приятелите остават.

Партридж не беше осъзнавал, че е очаквал това, но сега, когато го чува, се чувства щастлив. Той сграбчва Бекли, прегръща го и го потупва по гърба.

— Благодаря ти — казва той.

— Трябва да тръгваме веднага — подканя ги Бекли. — Те ще ви открият тук. Не можете да се заключите. Ако останете в стаята на баща ти, те просто ще ви изчакат да излезете.

Партридж поглежда Преша. Той знае, че не заслужава да тръгне с тях. Той поклаща глава.

— Те просто, така или иначе, ще ни разкъсат там, отвън — казва той.

— Трябва да тръгваме веднага — настоява Бекли.

— Елате с нас — предлага Преша. — Можем да намерим начин да ви измъкнем от Купола и после да ви намерим скривалище отвън.

Бекли и Лайда помагат на дядото на Преша. Те тръгват към вратата. Преша ги следва.

— Хайде, Партридж. Вземи Айралийн. Единственият ѝ шанс е да се измъкне навън. Трябва да останем заедно.

Той вижда, че ѝ е трудно да изрече тези думи. Знае как вероятно изглежда в очите ѝ. Мрази се за това. Мрази и двата свята — и този, вътре в Купола, и онзи, отвън.

Айралийн и Партридж излизат в коридора и тръгват след останалите към асансьора. Лайда и Бекли подкрепват накуцващия дядо на Преша.

В този момент Айралийн спира. Тя поглежда вратата на къщата, която беше създала — все още е леко открехната. От нея се процежда светлина.

Тя хваща ръката на Партридж и я стиска здраво.

— Спомняш ли си — казва тя, — че все още ми дължиш услуга?

— Айралийн... — меко казва Партридж.

— Ти ми даде обещание — казва тя. — Ще удържиш ли на него?

— Моля те... — започва той.

— Не си ли мъж, който държи на думата си? — прекъсва го Айралийн. Той знае какво иска тя и въпреки че не иска Айралийн да го изрече на глас, тя го прави. — Построих дом за нас.

Преша задържа вратата на асансьора отворена.

— Побързайте — извиква им тя и останалите се обръщат и поглеждат назад.

— Не мога — поклаща глава той.

Айралийн пуска ръката му и тръгва към вратата, изпълнена със златиста светлина. Той стиска писмата на Лайда в ръката си.

— Не го прави, Партридж — казва Преша.

— Там вътре няма нищо истинско. Само празнота — добавя Лайда.

— Мога да те измъкна от тук — умолява го Бекли. — Айралийн, кажи му да дойде с нас!

— Една минута — обръща се Партридж към Айралийн.

Тя кимва. Той минава през коридора и отива до Лайда. Бръква в джоба си, изважда вързопа с писмата си и ги подава на Лайда.

— Ето, вземи ги. Те са твои.

Лайда взема вързопчето и притиска писмата до гърдите си.

— Аз не мога да остана. А ти не можеш да си тръгнеш ли? — казва тя на Партридж.

— Човек никога не знае какво ще се случи. Един ден...

— Знаеш, че ще съм там, отвън, ако дойдеш да ме потърсиш...

— И двама ви — казва той. Майката и детето. — Това тук е като кораб. Мисля, че ако той потъне, аз трябва да съм на него.

Той се връща при Айралийн, хваща я за ръка и им махва за последен път. Двамата с Айралийн влизат в обляната със светлина стая и той затваря вратата зад гърба им.

* * *

Група оцелели стои на пост до тялото на Брадуел, докато Ел Капитан и Хелмут повеждат останалите. Кръгът става все по-тесен, докато накрая между Ел Капитан и войниците от Специалните сили — сред които е и Хейстингс — остават само десет ярда. Ел Капитан

надава вик и оцелелите около него спират. Заповедта му е предадена на останалите по цялата окръжност и скоро всички оцелели застиват на местата си. Хейстингс поглежда Ел Капитан. Дали е загубил контакт с онези вътре? Какво става тук?

Никой не помръдва. Никой не говори. Всички стоят там под поривите на вятъра, докато листчетата на Брадуел все още се въртят в изпълнения с пепел въздух.

И тогава то се случва.

Чува се ниско и дълбоко скърцане, напомнящо на звуците на плаващ в морето огромен кораб.

Разнася се пукот и после по едната страна Купола се появява пукнатина, подобна на пукнатина в леда на замръзнало езеро. Тя се стрелва нагоре по повърхността и от нея тръгват още цепнатини.

После една част от Купола потрепва, накланя се и пада.

* * *

Нашата добра майка се изкачва нагоре по склона, защитавана от всички страни от други майки. Кръстът от рамката на прозорец в гърдите ѝ прави стойката ѝ скована. Тя държи главата си високо изправена. Когато вижда как цепнатините плъзват по бялата повърхност на Купола, тя прошепва на бебешката уста, която е част от ръката ѝ:

— Да отидем да намерим татко, скъпо мое! — след което стиска по-здраво копието. — Да отидем да намерим твоя татко.

* * *

Светлините премигват и след това избледняват. Арвин чака. Той сдържа дъха си, затваря очи и когато го прави, вижда лицата на родителите си. Беше следвал заповедите, за да може да оцелее. Беше направил така, че да е ценен и незаменим. Но сега той е най-сетне свободен. Генераторът избръмчава и се събужда за живот. Светлините над главата му стават по-ярки и той чува жуженето при запечатването

на лабораторията. Няма да излезе навън, докато не разполага с лекарството.

* * *

Когато светлините премигват, жуженето на машините замира във всяка от камерите в двете посоки на коридорите. Настъпва мъртвешка тишина. Пийкинс работи в тази камера и се опитва да спаси едно семейство — четири сковани бебета, чиито кожи постепенно губят бледосинкавия си оттенък. Той започва да рови в джоба си за фенерче. Изважда го и осветява бебетата пред себе си — семейство Уилъкс. Клепачите на едно от тях потрепват. Очите му се отварят. То е малкото момиченце. Майката на Партридж. Може би тя ще бъде единствената, която ще оцелее.

* * *

Кълбата осветяват всяка от стаите. Айралийн е подбрала музиката — същата песен, на която танцуваха по време на пикника, което сякаш се беше случило толкова отдавна. Тя се носи от невидимите високоговорители. Двамата стоят прегърнати във всекидневната и по-скоро се поклащат, отколкото танцуват. В коридора вече се разнасят гласове и тропот на стъпки.

— Слънчевата светлина не е топла — прошепва Партридж. — Тя не е истинска.

— Какво изобщо е реалността? — пита Айралийн.

— Те идват за нас.

— Нека дойдат.

— Айралийн — казва той.

Обхваща лицето ѝ с длани и докосва страните ѝ с палците си.

На вратата се чува тропот. Нечие тежко тяло се блъска в нея отново и отново.

* * *

Докато успеят да стигнат до улицата, вече могат да виждат небето през зейналата дупка. През нея вътре нахлува въртяща се пепел.

— Вече се случва — казва Преша.

— Пепел — промълвява Лайда.

Бекли носи немощния дядо на Преша на гърба си.

— Май няма да забравя този момент — казва Бекли.

Дядото на Преша повдига ръката си във въздуха и хваща в дланта си леките парченца пепел. Той поглежда Преша с изненадано изражение на лицето и казва:

— Моето момиче.

Преша започва да плаче.

— Да — казва тя. — Аз съм тук.

Майка ѝ е мъртва. Брадуел го няма вече. А Партридж беше избрал какъв да бъде собственият му край. Но тя си беше върнала един човек обратно.

На улиците има други хора. Някои крещат и плачат. Те притискат децата си към гърдите. Други стискат здраво ценните си вещи: златни свещници, кутии с лични спомени или оръжията си. Всъщност те стискат земните си притежания толкова здраво, че отдалече изглежда така, сякаш са се сраснали с тях, подобно на оцелелите, които толкова ги ужасяват.

Някои започват да тичат. Накъде ли? Няма къде да отидат.

Електрическата мрежа е повредена. Светлините премигват и угасват. Еднорелсовият влак спира със скърцане. Бекли ги повежда към едно скрито стълбище покрай тайните асансьори, които сега са спрели като всичко останало.

Стигат до приземния етаж на Купола и тръгват през празното поле на академията, покрай спалните помещения, тъмните прозорци на класните стаи. Минават дори и през едно футболно игрище — фалшивата му трева е нашарена с бели линии, покрай баскетболно игрище, оградено с метална мрежа. Някога ѝ бяха разказвали, че баща ѝ е бил плеймейкър^[2]. Нейният истински баща — тя вероятно никога няма да чуе гласа му... Той е някъде там, отвън.

Накрая стигат до полетата със соя, които са зелени и разлистени. Редовете им следват кривината на Купола. Продължават да вървят.

Преша усеща как от някакво невидимо място появява вятър.

Лайда изважда копието си. Сега саждите са по-гъсти и вятърът ги върти.

— Вали сняг — казва тя.

Близо до земята, в полетата от соя, върху растенията със зелени листа и жълти шушулки, е паднало едно триъгълно парче от Купола. Пръстта е осеяна със строшени парчета, които хрущят под ботушите им. Те се отправят към дупката и края на Купола. Преша поглежда навън към покрития с пепел свят — нейния дом. Нагоре по хълма упорито се изкачват оцелелите, които идват да вземат онова, което е тяхно.

Тя се втурва към тях и започва да оглежда лицата, за да открие Брадуел, знаейки, че той няма да е сред тях.

Но там са Ел Капитан и Хелмут — с измъчени, набраздени от сажди лица. Когато Ел Капитан вижда Преша, той спира и пада на колене. В юмрука си стиска парче хартия. Той го вдига над главата си като някакво малко бяло знаме.

Няма победа. Всеки път е нова загуба.

Така се предаде той.

Така се предаде тя.

Сърцето ѝ казва: Стига, стига, стига. Предавам се.

И тя очаква сърцето ѝ да спре да бие.

Изгубила е твърде много.

И тя знае, че там, отвън, ще открие тялото на Брадуел. Това, че той е мъртъв, ще я смазва отново и отново. Колко удари ще може да поеме?

Но сърцето в гърдите ѝ бие и продължава да бие.

Туптенето му я връща към живота.

Собственото ѝ сърце няма да се предаде.

И това не е краят.

Това е само едно друго начало.

Тя спира и поглежда назад през рамото си. През черния сняг към нея вървят Бекли, който носи на гърба си дядо ѝ, оцелял въпреки всичко, и Лайда с бебето вътре в нея, защитено под направената от ръцете ѝ броня. Тя се обръща отново към Ел Капитан. Краката му се

олюляват под тежестта на Хелмут върху гърба му. Приближава се до Преша. Прегръща я. Когато бяха сред мъглата, заобиколени от съществата, и очакваха да ги убият, Ел Капитан и беше казал: Ако ти беше човекът, който стоеше там с мен, аз винаги бих останал — винаги. Това е обещанието, на което тя иска да вярва: Остани с мен. Остани.

Сега това е семейството ѝ.

Тя, Ел Капитан и Хелмут се обръщат и поглеждат към чистите, които се насочват към полетата, а зелените листа на соята шумолят около глезените им. Те са бледи, с широко отворени очи и се движат като боязливи привидения към счупения край на техния свят.

Някъде Партридж и Айралийн седят на масата във фалшивата кухня, осветена от ярката фалшива слънчева светлина, докато акумулаторите в кълбата бавно се изтощават. Тя се надява, че ако ги нападнат, двамата поне ще се съпротивляват. Искане ѝ се да ѝ остане поне това последно късче вяра в него.

Но за себе си тя е избрала тази истина — уродливо красива и красиво уродлива. Този свят.

— Какво ще правим сега? — прошепва Ел Капитан.

— Какво сега? — казва Хелмут.

— Стига толкова кръв — отвърща Преша.

Сърцето ѝ не спира да бие отново и отново. Всеки удар е като Детонация в гърдите ѝ и всеки следващ миг оттук нататък е нов свят.

[1] Интерактивност — при информационните науки: системата контактува чрез поредица от действия и/или съобщения с друга система/системи, като всяко действие или съобщение е свързано и породено от предишни такива; при компютърните науки: действията на човека и промените вследствие на тях се възприемат от софтуера и се обработват от компютърната система, а като резултат се получават нови изходни данни, които се възпроизвеждат под формата на графика, анимация, числа или текст. ↑

[2] Плеймейкър — в колективните спортове: играч от центъра, който организира нападението и защитата; разпределител. ↑

БЛАГОДАРНОСТИ

Искам да благодаря на толкова много хора, които живяха заедно с мен в този свят от пепел в продължение на толкова много години: на съпруга ми, децата ми, любящите ми и щедри родители и особено на моя главен изследовател, Бил Багът, за спояването и създаването на толкова много неща от пепелта. Благодаря ви за вашето търпение.

Благодарна съм на моите редактори Бет Де Гузман, Селина Маклемор и Джейми Ливайн, както и на всичките ми чуждестранни редактори и особено на Хана Шепърд, Франки Грей, Флорънс Лотин, Луиз Лоазел и Патриша Ескалона, както и на преводачите ми, които правят така, че тази творба да оживее на други езици, и особено на Лорън Стрим.

Благодаря и за гласовете на аудиоверсията на Кристин Хвам, Джошуа Суонсън, Кевин Т. Колинс и Кейси Холоуей — за това, че добавиха толкова много към повествованието.

И, разбира се, дълбоко благодарна съм на художествените отдели, че създадоха такива поразителни корици.

Благодаря и на публицистите и преди всичко на Линда Дъгинс и Бен Уилис, които вложиха толкова сърце и усилия в това тези книги да достигнат до света.

Благодарна съм и на Клер Ан Дараг за това, че беше като моя сестра и ме подкрепяше.

Благодаря на Карън Розенфелд, Родни Ферел и Еми Каслен и на всички онези от „Фокс 2000“ за тяхната визия и убеденост.

Добре дошъл на борда и на Джеймс Понсолд. Толкова се радвам, че си тук!

Искам да благодаря и на Черил Фич от Отдела по биологични науки към Лабораторията за молекулярно клониране на Държавния университет на Флорида затова че ми позволиха да наблюдавам непосредствено работата, която вършат.

Благодарна съм и на Маргарет Маккийон Хенихън, която веднъж ми разказа стара ирландска приказка, която ме просълзи. Тя завинаги

остана в мен.

Дълбоко съм задължена на Нат Собел, Джудит Уебър и целия екип на Собел Уебър, както и на Джъстин Манаск.

Благодаря ви милион пъти.

Издание:

Автор: Джулиана Багът

Заглавие: Изпепелени

Преводач: Ангел Ангелов

Година на превод: 2014

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Егмонт България

Град на издателя: София

Година на издаване: 2014

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: ФолиАрт ООД

ISBN: 978-954-27-1220-6

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/9708>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.